

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sandalyeye oturma sırası sende...
Ne kadar profesyonel olursan ol

NEDEN KORKTUĞUNU BİLİYORUM

ROMAN

MARK ALLEN SMITH

NEDEN KORKTUĞUNU BİLİYORUM

O, elinden kimsenin kurtulamadığı bir işkence sanatçısıydı. Zihnın sınırlarının ötesinde psikolojik yöntemlerle karşısındakinin sakladığı gerçekleri kerpetenle söker gibi alan, bunu bir sanat haline getirmiş ve bu becerisiyle müşterilerin özel şifrelerle aradığı bir adam. Ama şimdi Geiger av olmuştu ve herkes onu arıyordu.

Bu kez peşine düşenler, Geiger'in düşündüğünden çok daha zeki ve acımasızdılar:

İntikamını almadan önce Geiger'i işkence sandalyesine oturtup son itirafını dinlemek için gözünü karartmış, eski meslektaş, kendisi de bir işkence uzmanı olan Dalton ve dünyanın en tehlikeli kadın ajanlarından biri olan Zanni.

₺ 22.00

KORİDOR YAYINCILIK – 281

ISBN: 978-605-9702-02-7

YAYINEVI SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

Neden Korktuğunu Biliyorum

Mark Allen Smith

Özgun Adı: The Confessor

© 2014 Mark Allen Smith

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Korkmaz Haktanır

Kapak uygulama: Tuğçe Ekmekçi

Baskı: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tara1 Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2015

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 544 66 70

info@koridoryayincilik.com.tr

NEDEN KORKTUĞUNU BİLİYORUM

MARK ALLEN SMITH

Çeviren: Korkmaz Haktanır

GİRİŞ

Bilgisayar ekranında kendi silik yansımasını görebiliyordu. Sözcüklerden oluşan sık bir çalılığın gerisine hapsolmuş donuk bir yüz... Işığın açısıyla oynamak, başını ileri geri birkaç derece eğmek, görüntüye derinlik ve boyut kazandırıyor. Bu, hoşuna gitti: Resmi bir büyültüp bir küçülterek, kendisini yaşamın kıyısına getirip sonra hiçlik diyarına göndermek güzel bir histi.

Sağ elini kaldırdı ve bugün, o ana kadar yazmış olduklarını okurken üst dudağının ortasındaki çukura işaret parmağının ucuyla hafif hafif vurmaya başladı.

Bizler, diğer profesyoneller gibi değiliz. Boşta olduğumuz zaman, isabetli atış alıştırması yapmak için bir beyzbol sopasıyla vuruş kafeslerine giremeyiz veya güncel olanı yakalamak için hukuk dergileri okuyamayız. Bazı sezgilerimizi ve alışkanlıklarımızı kaybederiz. En önemlisi, başka birisinin korkusunu hissetme duygusunu yitiririz.

Arkasından buğulu, boğuk bir ses geldi. Korkmuş insanların daha hayvansı sesler çıkardığını, çaresiz bir insanın boğazı sıkılmışçasına attığı çığlıklar ile yaralı bir köpeğin ya da tuzağa yakalanmış bir ayının uluması arasında bir benzerlik olduğunu hep düşünmüştü. Arkasına dönüp bakmak yerine biraz daha beklemeye karar verdi.

Ne kadar tuhaf, diye düşündü. Yaşanan o olay, o olaydaki rolü, kullanılan beceriler ve aletler, yani ölçülebilir ve tartılabilir olan her şey, şu anki durumla aşağı yukarı aynıydı. Sanki, geçirdiği ameliyatlar ve yaşadığı rehabilitasyon süreci on ay değil de, sadece bir gün sürmüştü. Halbuki zamanın bu noktasında durarak, her şeyi yeni baştan yükleyerek kendi *duygusal* arazisini meydana çıkaran bir röntgen çekmek ve bunu geçen Dört Temmuz'daki olaylardan önce çekilmiş olanın yanına koyabilmek mümkün olsaydı, ikisinin arasında pek az bir benzerlik olduğunu göreceğinden emindi. Tepeler şimdi dağlara, sel yatakları nehirlerle, çatlaklar kanyonlara dönüşmüştü. Dünya ise artık bir X Gezegeni'ydi...

Yerinden kalkıp, üzerinde izler olan, meşe ağacından yapılmış eski masaya doğru yürüdü. Hayata yeniden giriş yaparken, doğanın yarattığı ama insanın biçim verdiği organik bir şey istemişti. Masanın üzerine yayılmış olan korkunç aletlere tepeden bir bakış attı.

Baharın ilk günlerine göre bir hayli yoğun olan güneş, odanın tavan penceresinden içeri dökülüyor ve bu aletlerin üzerini bakırimsı, sıvılaşmış bir parlaklıkla kaplıyordu. Rekonstrüktif iki ameliyattan sonra, doktorlar kendisine bundan sonra yapılacakların herhangi bir amaca hizmet etmeyeceğini, zira hasarın çok fazla olduğunu söylemişlerdi. Doktorların sunduğu alternatifin o anki mükemmeliyet vaadi, içinde kara bir ironinin kıpırdanmasına neden olmuştu. Onu yeniden inşa edeceklerdi. İş benliği de aynı anda yeniden şekillenecekti. Sınırları genişleyecek, toleransları yeni bir nitelik kazanacaktı. Para sorun değildi. Hayatta harcayabileceğinden daha fazlasını biriktirmişti. İş bittikten sonra, altından kalkamayacağı bir maddi sıkıntısı olmayacaktı.

Tüm olan biteni iki kamerayla kaydetmiş ve iyileşme sü-

recinde videoyu izleyerek, her kesiği, her kesişi inceleyerek yüzlerce saat geçirmişti. Ameliyattan sonraki aylarda, kendisine sadece günde iki 50 mcg'lik fentanil bandı uygulanmasına izin vermişti. Öylesine iç ezici yoğunlukta duymasal olaylar yaşamıştı ki, fiziki ıstırap çekme konusundaki anlayışı radikal bir ayardan geçmiş, adeta cerrahlarının başarılarına eşdeğer bir konuma gelmişti.

1867 Horatio Kern yapımı tek parça neşteri masadan aldı. Tek kullanımlık bıçakları olan, plastikten yapılmış ticari markaları denemişti, fakat bunların hafifliği sorun yaratıyordu. O yüzden, adamlardan birini daha esaslı bir şey bulması için alışverişe göndermişti. Bu neşterin abanoz sapının ise bir ağırlığı vardı ve onu tutan kişiye daha doyurucu bir kavrama olanağı sağlıyordu. Önce tavşanlar üzerinde çalışmış, temel becerileri edindikten sonra yakındaki bir çiftlikten domuzlar getirtmişti. Onu ameliyat eden cerrahlar bu hayvanların deri altı yağının ve dermal kalınlığının göreceli olarak insan etine benzer olduğunu söylemişlerdi. Yani gerçeğine en yakın olarak bulabileceği tek şey buydu.

Tanıdık, kaba bir vınlama sesi yukarı bakmasına yol açtı. Beş santim uzunluğunda devasa bir eşekarası, kıvrıla kıvrıla pencere telindeki bir delikten içeri girmiş ve onu oraya çekmek için pencere pervazında sakladığı bir dilim şeftalinin üzerine konmuştu.

Neşteri masaya bırakıp pencereye gitti. Dışarıda, önünde tozla kaplı bir arabanın park edildiği deponun saçağının alt tarafına yapışmış duran, bir jimnastik topundan daha iri, pütürlü gri yuvayı görebiliyordu. Anların ziyareti, tedavisi sırasında işine çok yaramıştı. Eşekarası şeftaliyi yoklarken, uzanıp yavaşça böceğin incecik kanatlarını başparmağı ile işaret parmağı arasında yakaladı ve deli gibi vızıldayarak mücadele eden yaratığı havaya kaldırdı. Bu özel hareket, hassas motor becerilerini ve el-göz koordinasyonunu pekiştirmesine zaman

içinde yardımcı olmuştu. Kural olarak, daha sonra o besili, çizgili gövdeyi iki parmağının ucu arasında tutup patlayınca-ya kadar ağır ağır sıkması gerekiyordu. Bu hareket de, onun yeniden elde edilmesi güç bir yetenek olan basınç uygulama becerisine kavuşmasını sağlamıştı. Önceleri, ilk eşekarısı içeriye girene kadar, bunu üzümler üzerinde denemekteydi ama bu hayvanların hayat dolu etli kısmının onun dokunuşuna bir meyveden daha duyarlı ve tepkili olduğunu fark ettikten sonra onları çekebilmek için pencere kenarına bir dilim şeftali koymaya başlamıştı. Temizlikçi kadın aylardır odaya girdiğinde, artık yerlerde bir yığın kurumuş, ölü arı buluyordu.

Hayvanın çırpınışını izledi. Ne sonsuz bir enerjisi vardı... Aynı anda, o kalın hırıltı bir kez daha duyuldu. Zamanı gelmişti. Yeni baştan başlama zamanı. Dönüp odanın karşı tarafına doğru ilerledi. Kurbanı yüksek arkalıklı bir sandalyenin üzerindeydi. Üzerinde, üstüne bol gelen ve bedenini şekilsiz gösteren mavi bir ameliyat gömleği vardı. Gözler ve ağız için delikleri olan aynı malzemeden yapılmış eğreti bir kapüşon başını örtüyordu. Ağzı siyah bir bantla kapatılmıştı. Plastik kelepçeler bedenini boynundan, bileklerinden, kalçalarından ve ayak bileklerinden sandalyeye bağlıyordu. Adam onun yüzüne doğru eğilerek kaşlarını çattı. Kurbanın bakışlarında yeterince korku yoktu. Debelenen gürültücü böceği yukarı kaldırdı. “Kocaman, değil mi?”

Adamın gözkapakları geriye çekildi ve gözbebekleri büyüdü.

“Google’da yaptığım araştırmalar bana bunun muhtemelen bir “vespa mandarinia” olduğunu söylüyor. Genelde Asya’da görülen dev eşekarısı... Mevcut olanların en zehirli-si... Eğer bir sürünün saldırısına uğramışsan dakikalar içinde ölebilirsin. Anafilaktik şok ile... Fakat buraya nasıl geldiklerini kimse bilmiyor.”

Boşta duran elinin işaret parmağını yukarı kaldırdı. “İzle,” dedi ve parmağını kıvranmakta olan eşekarısının altına götürüp karnını dürttü. Arının gövdesinin ucu, yarım santimlik bir iğne dışarı kayıp adamın parmağını sokarken, hemen aşağı ve içeri doğru kıvrıldı. Adam hiç reaksiyon göstermedi. Ne bir ürkme, ne de bir irkilme...

Onu izleyen sağ kaşı ise zihin karışıklığıyla yukarı kalktı.

“Bir eşekarı ailesi ile bildiğimiz arılar arasındaki en ilginç fark, arıların sadece bir kez sokabilecek olabilmeleridir. Arıların sokmak için kullandıkları iğne dikenlidir. Etin içinde takılıp kalır ve kopar. Sonuçta arı da ölür. Fakat eşekarılarının iğneleri dikensizdir. Ve bunlar üst üste sokmaya devam edebilirler.” Böceğin karnını parmağının ucuyla dürttü ve eşekarı onu yeniden soktu. “Gördün mü?” Kapüşonun alt kenarını adamın boynundan birkaç santim uzağa çekti. “Bu sadece seni biraz gevşetmek için. Yeterince adrenalin salgıladın.” Gırtlığın yukarı çıkıp aşağı inişini izledi, sonra eşekarısını kapüşonun içine saldı. “Kışkırtılmadıkları takdirde özellikle saldırgan değillerdir, fakat kıpırdamamaya çalışırsan, iyi olur.”

Sevimsiz vızıldama aniden durdu. Eşekarı öyle büyüktü ki, adamın yanağının üzerinden yukarıya doğru tırmanırken kumaşın altından hareket edişini açıkça görebiliyordu. Kapüşonun içindeki gözler hiç kırılmadan dümdüz ileri bakıyordu, fakat bir şeye odaklanmış gibi de değillerdi. Adamın bakışı birisinin adını veya yaklaşmakta olan bir randevunun tarihini hatırlamaya çalışan bir insanın bakışı gibiydi. Ama sonra eşekarı sol gözün üzerine tırmanıp yukarı doğru çıkarken, gözkapakları yavaşça kapandı ve titredi.

Pencerelerin birinden, çiçekleri mor bir deniz gibi dalgalanan yabani lavantalar görünüyordu. Adam, oradaki ani bir ha-

reket üzerine bakışlarını tutsağından ayırdı ve parlak, yanardöner pullarıyla çalılıklardan sarkan düzinelerce sürüngenin, zarif kavisler yaparak zıpladıklarını ve kıpkırmızı ışıldayan dişleriyle birbirlerini parçalayıp yuttuklarını gördü. Adam geriye tek bir kana susamış hayvan kalıncaya ve bu hayvan meraklı bir bakışla ona doğru dönünceye kadar onları izledi.

“Aynen öyle,” dedi. “Gel babana.”

Canavar ona doğru sürünerek gelmeye başladı ve adam gözlerini kapadı. Bu hayallerle nasıl baş edeceğini öğrenmişti. Bunların ortaya çıkışı üzerinde bir kontrolü yoktu, fakat gözlerini sıkı sıkı kapamanın halüsinasyonların yok olmasını sağladığını keşfetmişti. Bunların bir tür deliliğin çizgisel görüntüleri olduğunu anlıyordu. Onun düşüncesine göre psikopati, olağanüstü bir katalitik reaksiyonun sonucuydu. Bu durum, acı ve ıstırapın giderek yeni bir kimyasal alaşıma dönüşmesinden ve psikolojik yapısındaki bir öğenin, aynen zevk, korku ve öfke gibi, beynine yerleşerek adrenalini veya serotoninini veya nötrofenleri katalizlemesinden ve bundan sonra oluşan yeni bir bileşenin aniden ateş alarak birtakım görüntüleri tetiklemeinden kaynaklanıyordu.

Bu hayaller öyle çoktu ki... Klinikteki kedinin tüylerinin içinden çelikten, sipsivri uçların sürgün verdiğini görmüştü; sentetik-organik polimerler üzerinde konuşurken Dr. Ling'in yüzünün nasıl da asıldığını görmüştü; soğan çorbasındaki erimiş gravyer peynirini çatalıyla dürttüğünde, neon tetraların suyun içinde oradan oraya ok gibi fırladıklarını keşfetmişti; ve bir meleğin gökyüzünden düşerken alev saçan kanatlarının arkasında dumandan bir iz bıraktığını görmüştü. Bu, önsezilerinin kuruntuya bağlı olmadığını, can düşmanının, söylenenlerin aksine, canlı olduğunun ve tekrar karşılaştıklarında yaptığı aşırı seçimlerin ödüllendirileceğinin bir işaretiydi. Bütün bunlara yüreктen inanıyordu, çünkü gökyüzünden düşen melek, Geiger'in yüzüne sahipti.

Geiger.

Gözlerini açtı, pürüzsüz ve tüysüz ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Dört Temmuz günü cereyan eden olaylar aklından geçmeye başladı. Bunların her biri, birer anı olmaktan çok, bilincinin her zaman orada olan birer parçası haline gelmişti. Gözlerinin önünden enfes ayrıntılarla geçen o saatleri hatırladı:

Hall'den gelen telefon... Ve onca insan arasında, Geiger üzerinde çalışacağını öğrendiği zaman nabzının hızla atmaya başlaması... Geiger, bir efsane, bir profesyonel...

Sonra, Geiger'in kendi mekanındaki seans... Onu berber sandalyesine bağlayışı, sadece Hall'ün verdiği soruyu soruşu: "Çocuk nerede?" Geiger'in yanağına kor gibi kızgın bir tığ sokuşu... Onu sopayla dövüşü... Ön çapraz bağlarını kesmesi, buna rağmen Geiger'in boyun eğmeyişi, çok az tanıdığı o çocuğa ihanet etmek istemeyerek boyun eğmeyi, ya da ölümcül acıya başışıklığı varmış gibi yalvarmayı, hatta inlemeyi, ulumayı reddedişi...

Daha sonra Geiger'in saldırışı ve ona her ikisinin de artık işkenceyle işlerinin kalmadığını söyleyerek kontrolü ele alışı... Ve kendi parmaklarının ve el tarağı kemiklerinin kırılıp parçalanışı... Kemiklerinin çıtır çıtır, yüksek sesle kırılışı ve bu dünyaya ait olmayan o dayanılmaz acı...

Geiger, onun evreninin merkezi haline gelmişti. Her düşüncesini, her kararını yöneten bir güneşti sanki. Ona yeni bir duyumsama aşlamıştı, daha önce hiç hissetmediği türden bir şey... Ufak bir tohum olarak başlamış ve çiçek açmıştı. Şimdi içinde yol gösteren bir sinyal gibiydi. İlk başta, bu bir intikam duygusuydu, ama şimdi onun ötesinde bir şey haline gelmişti.

Kapüşonun altında, kulağın tam yanındaki kabarıklık hafifçe kıtırdı. Adam bir fiske vurdu ve böcek vızıldayarak kendisini çekti. Bağlarının içinde kasılan kurbanın boğazından kısık bir hırlama sesi yükseldi. Gözlerinin kenarından yaşlar süzölmeye başladı.

“Yanıtlamanı istediğim sorular var.”

Kurbanın yanakları istem dışı kasılırken, kapüşonun içindeki gözleri sımsıkı kapandı ve eşekarısu onu bir kez daha soktu. Adam çılgınca bağlarını çekiştirdi ve ağzını örten bantın arasından bir inilti sızdı. Bu ses, ilk inlemesinin derinden gelen bir yankısı gibiydi.

“Kıyırdamamaya çalış demiştim sana.”

Avcunu aniden havaya kaldırarak kurbanın alnına sert bir şaplak attı. Adamın kafatası müthiş bir şokla sarsıldı. Ezilen iç organlar kurbanın üstündeki örtünün rengini kararttı. Adam antika neşteri sağa sola sallayarak kurbanıyla yüz yüze gelecek şekilde öne doğru eğildi.

“Esas alet olarak bunu kullanıyor olacağım.” Neşter: kurbanının avcuna koydu. “Hadi, tut şunu. İnsana hoş bir his veriyor. Kusursuz bir uyum.”

Kapüşonun içindeki gözler, deliliğinin derinliğini ölçmeye çalışır gibi adamı inceliyordu.

“Kaderin bir eli nasıl oynadığına dikkat et. Görüyorsun... Sen ve ben. İkimizin arasında *ortak bir bağ* var.” Kapüşonun tepesinden yakaladı ve bir hamlede onu çekip çıkardı. “Benim kim olduğumu muhtemelen biliyorsundur, ama yine de kendimi takdim edeyim. Benim adım Dalton.”

SEVİYE SEKİZ PROFİLİ

İSİM: Bilinmiyor. Kullandığı takma ad - GEIGER

SINIF: Sorgulayıcı

KOD ADI: Engizisyoncu

YAŞ: Bilinmiyor. 27 ila 34 yaşları arasında olduğu tahmin ediliyor.

ESAS İRTİBAT: Carmine Delanotte

KULLANIM:**TARİH:** 16/2/2004**VAKA ADI:** Siyah Nil**YER:** Kahire, Mısır**SORGULANAN KİŞİ:** NARI KANEESH, 42,

Mısır bakan yardımcısı - El Kaide ajanlarıyla gizli görüşmeler yaptığından şüpheleniliyor.

YORUMLAR: Derecelendirme - 9.8. Üstün zeka ve dayanıklılık. Psikolojik ağırlıklı metodoloji. (Vakanın ayrıntıları için ek bölüme bakın. - Derin Kırmızı erişim hakkı gerekli.)

TARİH: 3/7/2012**VAKA ADI:** De Kooning**YER:** New York, N.Y.**SORGULANAN KİŞİ:** EZRA MATHESON, 12,

DAVID MATHESON'un oğlu - internet muhbir sitesi Veritas Arcana'nın başı.

YORUMLAR: Derecelendirme - Mevcut değil.

(Vakanın ayrıntıları için ek bölüme bakın - Derin Kırmızı erişim hakkı gerekli.)

İnce bir başparmak monitöre uzandı ve ekranın altındaki düğmeye bastı. "KİMLİK" iki kez yanıp söndü, sonra yeni bir belge ortaya çıktı.

VAKA ADI: DE KOONING

3/7/2012- New York; Taraflar (RICHARD HALL, MITCHELL CARNEY, RAYMOND BOYCE) DAVID MATHESON'dan (**Veritas Arcana** muhbiri) CIA soruşturmalarının gizlilik kaydı bulunan videosunu geri almak istiyorlar. Matheson ellerinden kurtuluyor. Hall, Matheson'un oğlu EZRA'yı babasıyla ilgili olarak sorgulanmak üzere GEIGER'e teslim ediyor. Geiger çocukla gizlice kaçıyor.

4/7/2012 Geiger yakalanıyor. DALTON tarafından Ezra'nın nerede olduğu hakkında sorgulanıyor (önemli

ölçüde zarar görüyor). Geiger, Dalton'u oyuna getiriyor (Dalton'un ifadesine bakın) ve kaçıyor. Taraflar Geiger'i, Ezra'yı, HARRY BODDICKER'i (namı diğer THOMAS JONES'u) ve LILY BODDICKER'i, Dr. MARTIN CORLEY'in New York, Cold Spring'teki evine kadar izliyor. (Başka ilave istihbarat bulunmuyor.)

Cold Spring polis idaresinin Olay Raporu'ndan

alıntılar: "Thomas Jones ve Ezra Matheson, iki adamın Dr. Martin Corley'in 29 River Lane'deki evinde haneye tecavüz suçu işlediklerini belirttiler. Mücadele sırasında adamlardan birinin terastan düştüğü anlaşılmaktadır. Ölüm nedeni: Çimin üzerindeki lamba direğinin saplanması. 2. adam Ezra Matheson'u kaçırmış ve kayıkla kaçmaya çalışmıştır. Kayık devrilmiş, ancak bedenlerin izine rastlanmamıştır. İskelede büyük miktarda kan bulunmuştur."

SONUÇ:

Video ele geçirilemedi. D. MATHESON tarafından **Veritas Arcana** internet sitesine konuldu 29/8/2012
HALL - kayıp, öldüğü varsayılıyor; BOYCE - ölü,
CARNEY - ölü.

3/9/2012 Kan Analiz sonuçları: İskeleden alınan örnek (Cold Spring, N.Y.) GEIGER'in DALTON tarafından soruşturulmasını takiben "seans odası'ndaki gazlı bezden alınan örneğe uyuyor.
GEIGER - kayıp, öldüğü varsayılıyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Gece, çiseleyen yağmur altında koşarken siyah kazağı ve eşofmanı, siyah Ghost GTX koşu ayakkabıları, kahverengiye boyanmış ve iki üç santim kalacak şekilde kırpılmış siyah saçları ve neredeyse çıkık elmacık kemiklerine kadar ulaşan sakalıyla canlı bir insandan çok karanlık bir hayalete benziyordu. Onu bilen birkaç kişi dahi, bu haliyle onu zor tanırdı. Kafasının içindeki otuz keman, birbirlerini kamçılabarcasına Mahler'in tutkusunu çalıyordu. Yerlerdeki ıslak parıltılar sokakları sıvı haline gelmiş ve dipleri yokmuş gibi gösteriyordu. Bir adım atabilir ve onların içine dalıp kaybolabilirdiniz.

... Nehrin altında yaşadıkları o cinnet dakikalarını hatırladı. Çaresiz bir şekilde birbirine sarılmış o bedenleri, Ezra'nın zayıf kollarını yakalayışını, oğlanı o itiş kakış içinden çekip çıkarışını ve suyun dışına itişini görür gibi oldu. Boğazına sarılıp sıkkan o eller ve yumruğunu Hall'ün kemikli bir yerine indirdiği ve kırıp içe göçerttiği vakit çıkan o çok su çekmiş gibi çıkan *ooof!* sesi hiç aklından çıkmıyordu.

Sonra nehirde çıkmış, suyun kenarından yukarıya doğru sürüklenerek sisin içindeki ufak, karanlık siluete doğru ilerlemişti. Eski bir demiryolu kulübesiydi burası. Kapısı paslı bir menteşeden sallanıyordu. İçeri girmiş, eşofmanının ceplerini yırtıp çıkartmış ve bunları kurşunun göğsüne girdiği ve sırtındaki kürek kemiğinin tam altından çıktığı deliklerin içine tıktırmıştı. Bilinci kapanırsa uykusunda kan kaybedebileceğinden korkuyordu.

Acısı o güne kadar bilmediği, farklı ve büyük bir acıydı, bu nedenle aklını Chopin'in *Fantasia Impromptu*, *Prelude in E Minor* parçasıyla dolu tutmaya çalışmış, acıyı ustalıklı idare etmek ve onu kontrol altına almak için, çok geniş bir alana yayılan tüm cephelerde topyekun savaşmak yerine, uzlaşma yolunu seçmişti. İlk iki günün büyük bölümünde uyumuş, üçüncü gece dışarı çıktığı zaman iki kilometre uzaklıktaki sakin bir kasabaya kadar gidebilmiş ve bir lokantanın arkasındaki çöplerde sebze kalıntıları, bir top alanındaki ağaç gövdesinden yapılmış bir sıranın üzerinde de terk edilmiş bir rüzgarlık ve bir şişe de su bulmuştu. Beşinci gün şafakla birlikte yola çıkmıştı ama sakat bacağıyla ekspres yola kadar olan dört kilometreyi yürümek dört saatini almıştı. Başparmağını ancak kamyonlar için kaldırmıştı ve duran ilk araba onu şehre kadar götürmüştü...

Brooklyn tam bir bina, etnik yapı ve sınıf karmaşasıydı. Döndüğü her köşe onu alakasız ve yabancı bir yere götürüyordu. Depoların ve bel vermiş çitlerin yan yana uzandığı gölgeli yol, bir süre sonra pencerelerin gerisinde içlerinde düz ekran televizyonların ve tıka basa kitaplarla dolu rafların bulunduğu, iyi aydınlatılmış modern evlerin oluşturduğu bir bloğa dönüşüyor, bunlar da yerlerini biraz ileride döküntü vitrinlere sahip mağazaların ve gürültülü müzik çalan şarap dükkanların olduğu bir sokağa bırakıyordu. Bir sonraki köşeyi dönünce de, neon ışıklı "Brooklyn Lager" levhalarının aydınlattığı tuğla ve kromdan yapılmış aşırı özgürlükçü restoranlar ve barlar başlıyordu.

Oradan ayrılmayı, her şeye yeni baştan başlamayı düşünmüştü. Richmond'a, Brattleboro'ya, Boston'a gitmiş ve oralar da birkaç gün kalmıştı ama bu gittiği yerler onu hiç sarmamıştı. New York onun gezegeniydi, buradaki eşsiz çekim onu oraya bağlı tutuyordu. Başka bir yer onu yörüngede tutamazdı. Kapsamlı karanlık uzayda işe yaramayan bir uydu gibi oradan oraya

sürüklenebilirdi. Ayrıca, burada bitirmesi gereken bir iş vardı.

Yeniden koşabilmek için yeterince iyileşmesi aylar almıştı. Yeni oluşan ağrıları vardı. Dalton'un açtığı taze yara izlerinin altında batma hissi duyuyordu. Bu, kalçalarındaki ve ayak bileklerindeki eski sorunlarla birleşince, denge sağlamakta bazen zorlanıyordu ama müzik her zamanki gibi içindeki simyacının, acısını saf duyumsamaya ve güce dönüştürmesine yardımcı oluyordu.

Işık yeşile dönüp de terk edilmiş kavşağa doğru koşmaya başladığında, içindeki yaylı çalgılar zirveye ulaşmıştı. Akıl gözünde, ses ile teller bir çiftleşme dansıyla birbirinin çevresinde dolanıyor, sonra bir kucaklaşmaya doğru koşarak çok renkli bir kurdele halinde birleşiyordu. Doruğa ulaşan müzik ona yeşilnane ve çilek tadı veriyordu. Bir kormanın telaşlı homurtusunu, o kara ve süratli kitle görüş açısının içine girmeden ancak bir saniye önce duyabildi. Ve bir anda, kırmızı ışığa rağmen üzerine doğru yuvarlanmaya devam eden bir Dodge Dakota ile burun buruna geldi. Sokak lambalarının ışığı ön cama vurunca, geride duran gözleri büyümüş ve dudakları kasılmış üç kişinin yüzü belirginleşti. Sürücü daha sonra kornayı tekrar zonklatarak direksiyonu kırdı, frene bastı ve araç ıslak asfaltın üstünde savrularak kaymaya başladı.

Tekerleklerin çıkardığı tiz ses, yaylı çalgıları bastırdı. Adam içindeki kargaşanın onu sürüklemesine karşı koymaya çalıştı. Dünyanın, arkasından sokulup da onu habersiz yakaladığı ve her şeyin doğal olarak bir yavaş çekime dönüştüğü anları daha önce de yaşamıştı. Sonsuz devinimin minicik parçalara nasıl bölündüğünü ve bağlantılı olmakla birlikte birbirinden ayrı ve bağımsız olan dominoların nasıl devrildiğini biliyordu. O anda duyduğu sesler yana yatırılmış bir camın üzerine düşen cıva gibi dağılıyor, sonra olağan yarı hayatlarının ötesine kadar oralarda oyalanıyordu. Ellerini ileriye doğru uzattı.

Son anda, hiç beklemediği bir düşünce aklına düştü.

Babasının bir kamyon lastiğinin altına sıkışmış ve kalbine bir bıçak saplanmış durumdaki cesedini dağda birilerinin bulup bulmadığını merak etti. Geiger bıçağı ittirirken, onun deri kabzasını elinin içinde hissetmişti. Büyük bir olasılıkla, babasının etlerini kurtlar parçalamıştı. Dağ aslanları ve tilkiler kemiklerle oynayıp bunları oraya buraya dağıtmış, güneş kan içinde kalmış toprağı kurutmuş ve rüzgar da siyahlaşmış birikintileri kazıyıp uzaklara savurmuş olmalıydı. Geiger'in içi dışı adamdan geriye kalan şeylerle doluydu... Kaçık ritüeller, bedenindeki onun bıraktığı zarif yara izleri, onun yüzünden acıyla kurduğu yakınlık ve adamın rengi solmuş, kanayan dudaklarından döken son sözler: *Dünya seninle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Bu benim sana armağanım, evlat. Sen hiç kimse değilsin.*

Kamyon, üstüne bindirmek üzereydi. Ön koltukta, iki adamın arasında oturmakta olan genç kadın yüzünü elleriyle kapattı. Lastiklerin acı çığlıkları, arabanın ısıldayan gümüş ön ızgarası Geiger'in havaya kaldırdığı avuçlarıyla temas edince sustu ve durdu. Etrafta tanıklar olsaydı, onun çıplak elleriyle sürat yapan araçları durdurabilen bir süper kahraman olduğunu düşünebilirlerdi.

Kapı sallanıp açıldı ve sürücü dışarı atladı. Yirmi yaşlarında görünüyordu. Elinde bir bira şişesi ve üzerinde de kırmızı, beyaz ve mavi harflerle "STAR SPANGLED BANGER!" yazan bir eşofman vardı. Parmaklarını kısacık saçlarının arasından geçirdi ve sonra yağmur duasına çıkmaya hazırlanan biri gibi kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı.

"Lanet olsun! Ne yaptığını sanıyorsun sen!"

Geiger doğruldu. "Kırmızı ışıktaymış," dedi.

Geiger'in pürüzsüz ve analitik ses tonundaki bir şey, adamın sırtına neden oldu.

"Kırmızı ışık mı? Burası kahrolası *Brooklyn*, ahbab."

"Daha dikkatli olmalısın. Bu yaptığın aptalca bir şeydi."

Adamın gülümsemesi kaybolmadı. Ötekilere baktı. “Benim aptal olduğumu söylüyor.”

Kamyondaki diğer adam güldü ve boş bir bira kutusunu açık kapıdan arkadaşına attı. “O haklı, seni aptal aşağılık herif!”

Sürücü Geiger’e geri döndü ve şişesini yukarı kaldırdı. “Biramı dökmeme sebep oldun, ahbap. Neredeyse doluydu... Üstelik bu sonuncusuydu. Serseri.”

Geiger geri döndüğünden beri onu başkalarıyla karşı karşıya getirebilecek olaylardan mümkün mertebe uzak durmuştu, fakat adamın gevezeliği tüm duyularını harekete geçiriyor ve kullandığı her sözcüğün altında anlam aramasına ve ses tonunu irdelemesine neden oluyordu. Bir yerde bir itfaiye aracı yeni bir trajedi için ağıt yakmaktaydı. Kulaklıklarını çıkardı.

“Şimdi kamyonuna geri dönmelisin.”

“Hadi, Dougie,” dedi kadın. “Gidelim.”

“Bir saniye.” Sürücü şimdi gözlerini dikmiş daha dikkatle ona bakıyordu. “Sen buralardan değilsin, değil mi, ahbap? Biz, ah... Biz etrafta dolaşırız ve bilirsin, mahallede olan biteni kontrol ederiz. Ve seni daha önce gördüğümü sanmıyorum.” Kafasını hamburger kokusu alan bir Doberman gibi yana doğru eğdi. “Hey... Bana bak, sen Ortadoğulu musun?”

Geiger şakaklarındaki nabzın bir saat gibi tıkladığını hissediyordu. “Hayır.”

“Ama öyle görünüyorsun.” Adam omuzunu silkti. Ve diğer iki arkadaşına baktı. “Onlara benziyor, değil mi?”

“Sanırım,” dedi yolcu koltuğundaki adam. “Biraz.”

“Ben Ortadoğulu değilim,” dedi Geiger. “Onun için şimdi gidebilirsin.”

“Bir saniye.” Adam ayaklarını sürüyerek neşeli bir şekilde yolun diğer tarafına doğru yürüdü. Geiger parmaklarıyla hafifçe bacaklarına vurmaya başladı. Burun deliklerinden çıkan soluk ısınmaya başlamıştı. Sürücü ona iyice yaklaşıp durdu ve elindeki şişeyi havaya kaldırdı. “Bir içki ister misin? Sırf ara-

mızın bozulmaması için. Yani, demek istiyorum ki eğer inandığın din yasaklamıyorsa içebilirsin.”

“Ben içki içmem.”

“Bir yudum bile mi?” Çarpık bir şekilde sırttı. Arkadaşı yolcu tarafındaki pencereden kafasını çıkardı.

“Sakin ol, Dougie... Ne gereği var?” diye seslendi.

Geiger elinde tutmuş olduğu yüzlerce kaderi aklından geçirdi. Korkudan ter içinde kalan tenler, alarm içinde gerilen adaleler, onun dokunuşuna boyun eğen iradeler... Onun miras olarak devraldığı şey ve uzmanlık alanı, acı yaratarak ve ıstırap çektirerek gerçeği elde etmekte.

“Douglas,” dedi Geiger, “kamyonu bin ve git.”

Adamın yüzündeki son sözde dostça ifade de kayboldu. “Peki ya *sen* kahrolası devenin üzerine binsen... ve...” Başparmağını Geiger’in göğsüne dayamıştı.

Geiger öyle süratle girmişti ki, adamın başka bir ses çıkartmasına olanak kalmadı. Onu yakasından yakalayarak kendisine doğru çekti, diğer eliyle de bileğine yapışıp kolunu arkaya bükü ve geriye doğru döndürdü. Bira şişesi ayaklarının ucuna düşüp parçalandı.

Geiger’in sağ kolu adamın boynuna kilitlenmişti. Bir süre, göğsü adamın arkasına gelecek şekilde birbirlerine yaslanmış bir şekilde durdular. Adam her kıpırdanmaya çalıştığında, Geiger onun kolunu biraz daha yukarı çekiyor ve adam durmak zorunda kalıyordu.

Genç kadın sokağa fırladı. Üzerinde aynı tip eşofman vardı. Sadece rengi açık maviydi. “Dougie!”

Sürücü konuşmaya yeltendi fakat Geiger koluyla boğazını sıkarak onu susturdu ve sonra çok yumuşak bir şekilde kulağının içine fısıldadı.

“Konuşma. Kıpırdama. Rahat dur.” Sesinde neredeyse çocuğunu yatıştırmaya çalışan bir babayı hatırlatan yumuşak bir ton vardı. *Kaygılanma. Korkacak bir şey yok.*

Şoför koltuğunun yanında oturan adam arabadan indi. Bir yumruğunu sinirli bir biçimde diğer avcunun içine bastırıp döndürüyordu.

“Bırak onu!” dedi öteki arkadaşı. Kadın ön koltuğa doğru uzandı ve elinde alüminyum bir beyzbol sopasıyla doğruldu. Sopanın yeşil boyası yer yer aşınmıştı. “Hem de hemen şimdi, seni lanet olası pislik!”

Geiger’in sıkı sıkı tuttuğu adam kaba bir şekilde kıkırdadı. “Kız arkadaşım ile tanış, Abdul.”

Geiger kızı inceledi... Sırtının ne kadar düzgün olduğunu ve parmaklarının sopanın boyun kısmında nasıl sürekli olarak açılıp kapandığını izledi. Tutuşundan bu işte acemi olmadığı belli oluyordu. Bu tür bir şeyi daha önce kullandığı apaçık ortadaydı.

Kadın, arkadaşına bir bakış fırlattı. “Yapalım şu işi, Jamie.” Adam başıyla onayladı ve ikisi birden ilerlemeye başladılar ama sadece beş adım atabildiler.

Geiger sürücünün kulağına eğildi. “Douglas ... Planlarımızda bir değişiklik oldu.”

“Beni bırakacaksın, öyle değil mi, aşağılık herif?”

Geiger kolunun duruşunu değiştirdi. Parmaklarını iyice bükerek köprücük kemiğinin üst tarafından adamın boynunun ön tarafını kazımaya başladı. Adamın beyni kolundaki sinir ağından ani bir mesaj aldı ve sinir sistemine ani ve kitlesel bir şok yedi. Çuvaldan yapılmış bir bebek gibi gevşeyerek, kendinden geçti. Geiger’in kolu onu düşmekten alıyordu. Diğerleri senkronize bir korkuyla geri çekildiler, sanki karşılına görünmez bir güç alanı çıkmıştı.

Diğer adamın ağzından belli belirsiz bir “Yüce Tanrım...” sözcükleri çıktı.

Sürücünün kız arkadaşı beyzbol sopasını havaya kaldırdı. “Kahrolası pislik! Ne yaptın ona?”

“Douglas kendinden geçti.” Kanının düzgün akışını his-

setti ve özündeki en karanlık tarafın bütün bunları izlediğini gördü. İçindeki ses onu onaylıyordu. *Acı pek çok farklı şekilde uygulanabilir. “İkinizin de kamyona geri dönmenizi istiyorum.” Baskı, kaba kuvvet, aşırı ısıcağa ve soğuğa maruz bırakma, eklem yerlerini zorlama...* “Size dediğimi yapın.”

Kadın beyzbol sopasını omzuna koydu. Yaşadığı şaşkınlık ve korku nedeniyle bir kaşı seğiriyordu.

“*Sen de kim oluyorsun?*”

Geiger onun duruşunu ve sesinin ahengini inceledi ve bunlarda öfke kadar korkunun da izleri vardı; bu iyi bir şeydi.

“Sopayı yere bırak, kamyona gir ve kapıları kapa. Ben gittikten sonra, Douglas’ın yanaklarını birkaç kez tokatla ve başını sağa sola hareket ettir. Uyanacaktır.”

Diğer adam ise tesadüfen kaza mahallinde bulunan biri gibi başını sallayıp duruyordu.

“Ne söylediyimi duydun mu?” Geiger’in sesi sabırlı bir tavır sergiliyerek, kavgaya edip gürültü çıkaran öğrencilerinin ödlerini koparan bir öğretmen sesi gibiydi.

“Pislik,” diye hırıldadı kadın ve sopayı elinden bıraktı. İkinci adam bu işareti mutlulukla karşıladı ve ikisi birden kamyona doğru yürüyüp içeri girdiler ve kapıları çarparak kapattılar.

Geiger şoförü kamyondan olabildiğince uzak bir köşeye kadar sürükledi, bir yandan da onu izleyenleri izliyordu. Adamı kaldırımın üstüne bıraktı ve sırtını bir lamba direğine dayadı. Havaya yayılmaya başlayan yağlı dumanın kokusunu alabiliyordu. İkinci bir itfaiye aracı, kendisine eş arayan bir hayvan gibi, birinci aracın siren sesine yanıt verdi. Yakınlarda bir yerde, bir yangın vardı.

Geiger kulaklıklarını tekrar taktı ve koşusuna kaldığı yerden devam etti. Farklı farklı yollara sapıyordu. Gideceği yere varmasına yarım saat daha vardı. Dylan’ın zımpara gibi sesi kulaklarını tırmalıyordu. “*Burada bir şeyler oluyor ve sen bunun ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi, Bay Jones?*”

2

Şehrin bu tıklım tıklım, düzeni bozuk, gürültülü kısmından gelen *şırak!* sesi, uyulamakta olan Harry Boddicker'i yerinden sıçrattı. Birçok şey olabilirdi bu ses. Bir arabanın egzozu, bir çığlık, bir silah sesi... Ama beyni ona bu sesin havai fişeklerden geldiğini söylüyordu, çünkü çoğu zaman olduğu gibi, az önce görmekte olduğu ve onu içinde hapseden rüya yine Dört Temmuz'la ilgiliydi. Çin mahallesindeki dört katlı asansörsüz evinin yangın merdivenine koyduğu katlanan sandalyesinde uyuyakalmıştı. Burası onun son zamanlarda Dünya Gezegenindeki hayatı gözlemlediği bir tünek halini almıştı. Bu haliyle, bir binanın çatı çıkıntısından aşağıdaki sürekli değişen, neşeli çılgınlığı seyreden yaratık şeklindeki heykelciklerden birine benziyordu.

Çin mahallesini yeni yaşam yeri olarak seçmesinin iki nedeni vardı: Birincisi, dışarı çıktığı nadir anlarda, sokaklardaki insan kalabalığının onun kimliğini gizleme şansını arttırdığı ümidini vermesiydi. İkincisi de, en sevdiği dim sum* restoranının sadece bir blok ötede olmasıydı. Yine de, dünya fazlasıyla küçük bir yer haline gelmişti. O kadar küçüktü ki, saklanarak geçirdiği bu hayat, ona göre kaçınılmaz olanın boşu boşuna ertelenmesinden başka bir şey değildi. Eninde sonunda onu bulacaklardı. *Onların* adları değişebilirdi. Hall, Mitch ve Ray ölmüştü, ama adamların hepsi yaptıkları işte çok iyidiler ve günün birinde birisi omzuna dokunacak veya kafatasına bir

* Çince "küçük yürek ısıtıcı" anlamına gelen bir tür mantı. (Ed. N.)

copla vuracaktı, çünkü Geiger'in dediği gibi, *onlar hiç durmazlardı*. Zaten Geiger de bu sözleri ettikten bir gün sonra ölmüştü.

Harry'nin üzüntüsü iyice derinleşmiş ve daha da güçlenmişti. Acısı dokuz ay boyunca partneri ve tek arkadaşı olan Geiger ile kız kardeşi Lily'nin kaybıyla bilenmiş durmuştu. İçine yerleşen ve her hareketiyle onun bir tarafını kesen kırık bir çömlek parçası gibiydi bu acı. Bir nefes alışı kadar belli belirsiz olsa bile... Uyku bile bu acıdan kurtuluş vaat etmiyordu. Uyanıkken, ortaya çıktıkları anda o görüntüleri bastırma ustalığını edinmişti, ama ne yaparsa yapsın, o Dört Temmuz gecesindeki olayları rüyalarında tekrar tekrar yaşamaktan bir türlü kurtulamıyordu...

... Geiger, havai fişeklerin deldiği kurşuni bir gökyüzü altında, iskelenin ucunda durmuş, hırpalanmış bir şekilde ve kan içinde, Hall ile Ezra'yı Hudson Nehri'nde sürükleyen kayığı izliyor, sonra Lily derinlerden fırlayıp kayığın küpeştesini tutarak onu alabora ediyor, herkes suyun içinde kayboluyor, Harry çaresiz ve ne yapacağını bilemeden iskelede topallayarak volta atarken Geiger suya dalarak kader ile kaosun birleşmesini izliyor, nehir kargaşa içinde köpürüyor ve sonra bir kişi nefes nefese suyun yüzüne çıkıp sahile doğru yüzüyordu. Bu bir oğlan çocuğuydu... Ezra'ydı... Ve işkence videolarının bulunduğu spor çantayı elinde tutuyordu.

Onu her zaman bir yörüngeye oturtan Geiger artık yoktu. Çok detaylar içeren şapkasını giymesini gerektiren herhangi bir iş ve bir neden de olmayınca, zaman Harry için bencilce ve düşüncesizce akıp gidiyordu. Öyle zamanlarda, zihninin ve anıların acımasız iğnelerine karşı savunmasız olduğunu hissediyordu. Sürgüne gönderdiği geçmişi, bu savunmasızlığından faydalanmış ve kendi ordusunu toplayarak onun şimdiki zamanını ele geçirmişti. Şimdi hayatının büyük bir kısmını,

melankolik bir topluluk oluşturan hayaletlerle birlikte geçiriyordu. Bunların bazıları kendi isteğiyle bu dünyadan ayrılmış olanların ve bir kısmı da bu konuda söz hakkı olmayanların hayaletleriydi. Ona bakıyorlar ve ona yanıtı olmayan sorular soruyorlardı.

Dairenin zili çaldı ve Harry parmaklığın üzerinden eğilip aşağıya baktı. Restoranın sipariş teslimatı yapan elemanı sundurmada duruyordu. Oflayarak yerinden kalkıp pencereden içeri, oturma odasına geçti, kapıya gitti ve interkoma bastı.

“Sen misin, Cheng?”

“Evet, Bay Jones, efendim.”

Kapıyı açma düğmesine bastı. Kargaşaların zahmetsizce oluştuğu sonucuna varmıştı. Tanrıların aşırı stoklanmış malları vardı ve bunları mümkün olduğu kadar sık bir şekilde aşağı fırlatıp atıyorlardı. Citibank’ın özel müşteri kasasına koyduğu nakitle yaşıyordu, Pepcids bağımlısıydı, Geiger olmadan önceki alkol alma seviyesine dönmek için mücadele ediyordu ve Bağımsızlık Günü katliamından beri sevgili mabedi Brooklyn Heights’taki apartmanına geri dönmemişti. CIA veya NSA veya üç harfli başka bir öldürücü kuruluşa görevli, buzun üzerinde kan arayan bir kodamanın veri tabanında Harry’nin adı ve adresi olan bir dosya bulunduğunu düşünmek bir abartı sayılmazdı. Eskiden yaşadığı sokak boyunca, koyu gölgeler yayarak uzanan yeşil ağaçları görebiliyordu. Ve o gölgelerin içine gizlenmiş birisinin, ikinci kattaki dairesinin pencerelerini gözetleyerek onun dönüşünü beklediğini de hayal edebiliyordu.

Birileriyle birlikte olmak için can atıyordu. İlk başlarda sırf insanlarla vakit geçirmek için bir iş bulmayı, kendisini diğer insanların ilgi odağına yerleştirmeyi düşünmüştü ama daha sonra, gitmesi gereken iş mülakatları gözünün önünde canlanmış ve öz geçmişini inceleyen birisinin karşısında oturduğunu hayal etmişti.

“1989 yılında CCNY’den (New York Community College)

Sosyal Bilimler dalında lisans derecesi almışsınız, bilgisayar programcılığı konusunda üstün becerileriniz var. 1991'den 1997'ye kadar *New York Times*'de muhabir olarak, "1997'den 2001'e kadar da Ölüm İlanları bölümünde çalışmışsınız. Çok etkileyici, Bay Jones. O zamandan beri hiç başka işlere yöneldiğiniz oldu mu?" Ve Harry... "Şey, evet. Çok başarılı bir özel girişimde ortakım. Yani, BE'de."

"BE mi? Korkarım bu alanı pek bilmiyorum."

"*Bilgi Edinme*. Başlangıç sermayemiz Carmine Delanotte tarafından sağlanmıştı, bir mafya babası... Ve ben dünyadaki en büyük işkenceci için işletme yöneticiliği yapıyordum. Ne dersiniz? İşe alındım mı?"

Harry sakalını kaşdı. Kimliğini gizlemek için sakal bırakmıştı ama kaşınmasından nefret ediyordu. Somurtarak odanın içinde bir göz gezdirdi: Bel vermiş duvarlara, tavanda doğudan batıya uzanan bir çatlağa, az doldurulmuş fitilli kadife koltuğa, katlanır oyun masasına ve üzerindeki MacBook kitabına, orası burası berelenmiş Sears marka mini-buzdolabına ve nereden geldiği belirsiz iki ocaklı kirli fırına bir bakış attı.

"Brooklyn Heights'tan epey farklı, lanet bir yer burası, Harry."

Kendi kendine konuşma alışkanlığı onun için yeniydi. Biriyle konuşmayı özlüyordu, çünkü duyulmak bilinmek demekti. Hepsinden fazla, Geiger'i arıyordu. Haftada iki veya üç kez dışarıda yaptıkları kahvaltılar, her ikisinin de ayrıntılara olan saplantılı düşkünlüklerini, Geiger'in bu dünyaya ait olmayan sakinliğini ve bilinmezliğini son raddeye nasıl korumuş olduğunu düşündü. Gerçeği işkenceyle öğrenmekte dâhi olan, fakat hakkında pek az şey bildiği bir çocuğu kurtarmak için hayatını veren bir adamdı o.

On bir yıl.

Birlikte yaptıkları şeyler hafızasından hiç gitmemişti. Acı çektiardıkları kişilerin listesi oldukça uzundu. Bunların

çoğunun yedi günahın bir kataloğundan çıkmış olması ve Geiger'in hiçbir zaman kan dökmemiş olması, Harry'nin duymakta olduğu utanç için ancak zayıf bir merhem oluşturabiliyordu. Yine de, birisi sormuş olsaydı, işin ritüelini şiddetle özlediğini de inkar edemezdi doğrusu. Geiger'in becerilerine ihtiyaç duyanlarla birlikte eşik bekçisi olmayı, potansiyel müşterilerin ve hedefteki kişilerin dosyalarını oluşturmak için kendi özel becerilerini kullanmayı, bir hayatın parçalarını tarayıp bularak onları internetin karanlık dehlizlerinde seyretmeyi, bir işi kabul etmeden önce kiminle uğraşacağı hakkında ayrıntılı bir resme sahip olabilmek için bunları bir araya getirmeyi, müşteriyle gerçeğin hangi fiyattan alınıp satıldığını müzakere etmeyi, sorgulama seanslarının DVD'lerinden tutanaklar çıkarmayı, klavyede yazarken mümkün olduğunca başka tarafa bakmayı ve paranın yüzde yirmi beşini, hem de vergiden muaf olarak, almayı özlüyordu.

Birisi kapıyı tıklattı. Harry üç kilidi çevirdi ve takılı olan uzun zinciri yerinde bırakarak kapıyı açtı. Fazladan beş santim uzunluk, yeterince büyük bir dim sum paketinin rahatça geçmesine yetecek kadar boşluk bırakıyordu. Kendisini göstermeden kapının arkasında durdu.

“Cheng?”

“Benim, Bay Jones, efendim.” Kahverengi kağıda sarı-lı bir paket aradan içeri girdi. “Her zamanki gibi, Bay Jones, efendim.”

Harry paketi aldı, cebinden bir beşlik ile bir onluk çıkartıp zincirin altından uzattı ve çocuğun eline bıraktı.

“Teşekkürler, Bay Jones, efendim.”

“Bir şey değil. Bu arada... İşler nasıl, Cheng?”

“Her zaman teslimat var, Bay Jones. Her zaman. Hiç durmadan. İşler iyi.”

“Güzel. Bunu duyduğuma sevindim.” Harry iç çekti. “Bay Han nasıl?”

“O iyi.”

“Restoran acaba o şeylerden...”

“Şimdi gitmem lazım, Bay Jones. Yoğun. Çok çok yoğun. Görüşürüz.”

Harry merdivenlerden yavaşça inen ayak seslerini duydu ve gülümsedi. Cheng’in acelesi filan olduğundan değildi. Sadece koridorda durup, zinciri hiç açmayan o tuhaf adamla konuşmak istemiyordu. Kilitleri tekrar çevirdi, masaya oturdu ve kutuyu açtı. Paketin içindeki plastik çatalı çıkardı. Her geceki ritüeldi bu... Gözlerini kapayıp kapağı açmak, ısmarladığı cha siu baau’nun kokusunu içine çekmek güzeldi. Pek fazla olmasa da, bazı zevklere karşı duyarsız değildi.

Dizüstü bilgisayarında bir çamaşır makinesi ikonu yanıp sönmeye başladı. Altında “*Temiz. Kuru?*” sözcükleri yazıyordu. İkonun üzerine tıkladı ve yatak odasında oturan Ezra Matheson’un profili görüntüye geldi. Harry çocuğun kemanının, arkadaki yatağın üzerinde durduğunu görebiliyordu.

“Hey, evlat,” dedi.

Ezra’nın yüzünde bir duygu ifadesi belirdi. “Selam, Harry.”

Harry’nin nabızı frene basmış gibi yavaşladı ama şimdi daha da güçlü atıyordu sanki. Her konuştuklarında, Harry çocuğun dokuz ayda ne kadar değiştiğini görebiliyordu. Bu sadece genç bir insanın önüne geçilemez bir şekilde serpilmesiyle ilgili bir durum değildi. Çocuğun içe göçmüş yanakları, genişleyen yüzüne tam olarak uymuyor gibiydi. Göz altı torbaları öyle belirgindi ki, zümrüt rengi gözlerinin ışıltısı neredeyse kaybolmuştu. Harry bunu kabullenmekten kaçırıyordu ama Ezra kaygılı ve kederli görünüyordu.

“Annem bir şeyler almak için dışarı çıktı. Bu senin için uygun bir zaman mı?”

“Tabii.”

Çocuğun annesi, kendisi orada değilken babasıyla veya Harry’yle temas kurmamasını tembihlemişti. O yüzden, gizli

sohbetlerini her iki veya üç haftada bir, Harry'nin paranoyanın fişeklediği ve kılı kırk yaran bir ayrıntıyla yaratmış olduğu programı kullanarak yapıyorlardı. Bu Harry'nin çıkardığı en iyi işlerden biriydi.

Dört Temmuz olayı tamamen, Ezra'nın annesine geri verilmesiyle ilgiliydi. Harry, Geiger, Lily ve Ezra, olaydan sonra kendilerini Geiger'in psikiyatristi Martin Corley'in apartman dairesinde bulmuşlardı. Hepsinin üstü başı dökülüyordu, kuşatma altındaki bir birlik gibiydiler. Corley onlara eyaletin kuzeyindeki Cold Spring'deki evinin ve arabasının anahtarlarını vermişti. Burası ana-oğlun buluşma yeri ve onların güvenli sığınağı olacaktı ama Ezra'nın annesi gelene kadar, sadece çocuk ve Harry hayatta kalmayı başaramışlardı.

Cold Spring'deki felaketten sonra, polisin soracak başka bir sorusu kalmayınca, Harry, Ezra ve onun küplere binmiş, minnettar annesi arabalarıyla şehre, Corley'in apartmanına geri dönmüşlerdi. Harry orada psikiyatriste yaşadıkları ölüm masalını anlatmış ve adamın içinde bir şeyin sararıp solduğunu görmüştü. Anneyle oğlu California'daki evlerine uçmuşlar ve Ezra'nın beraberinde kaçak yolcu gibi bir şeytan sürüsü getirdiğini keşfetmişlerdi. Çocuk kabuslar görüyor, aniden gözyaşlarına boğuluyor veya saatlerce ses çıkarmadan oturuyordu. Bir ay sonra Ezra'nın Corley'e terapiye gidebilmesi için, annesiyle babasının boşanana kadar birlikte yaşamış oldukları New York'a, Yetmiş Beşinci Sokak'taki tuğla evlerine geri dönmüşlerdi. Annesi, Corley'in Geiger'in psikiyatristi olmasının, çocuk için rahat bir alan yaratabileceğini düşünmüştü ve Corley de ona hak vermişti.

Çocuk iç geçirerek. "Seni gördüğüme sevindim Harry," dedi.

"Sen de iyi görünüyorsun, Ez. Bıyığın çıkmaya başlamış."

Ezra dudağının üstündeki bir tutam tüyü ovuşturdu ve kaşlarını çatı. "Maalesef. *O kadar* berbat görünüyor ki... Ama annem henüz tıraş olmama izin vermiyor."

Sohbet etmeye ihtiyaçları vardı, çünkü birbirlerine ihtiyaç duyuyorlardı. İkisi de olabilecek en büyük yalnızlığı paylaşıyorlardı. Birisini kaybetmenin ve suçluluk hissi içinde olmanın verdiği bir yalnızlıktı bu, bir uçak enkazından hayatta kalan tek kişi olarak çıkmanın yalnızlığı gibi bir şeydi.

“Ez... Son zamanlarda babanla konuştun mu?”

Çocuğun yüzü bir yumruk gibi kasıldı. “Hayır. Canı cehenneme... Ve Dr. Corley hâlâ bu kadar kızgın olmaya hakkım olduğunu söylüyor.”

“Anladım.” Harry bu soruyu sadece bir kez sormayı öğrenmişti.

“Yarın bir film seyredeceğim,” dedi Ezra. “Benimle buluşmak ister misin?”

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Ez.”

“Öyle, evet. Biliyorum ama yine de soruyorum.” Çocuğun sırtışı Harry’nin içinin burulmasına neden oldu. “Belki günün birinde, bu kadar çatlak olmayı bıraktığında sokakta yürürken kimsenin seni yakalamayacağını anlayacaksın.”

“Yanlış bir kelime seçtin, Ez. Ben çatlak değilim, parano-yak demek daha doğru olur.”

“Paranoyaklığın ne olduğunu biliyorum, Harry. Sen bunun çokook ötesindesin. Fakat endişelenme. Senin hâlâ havalı olduğunu düşünüyorum.”

“Enstrümanını çalmaya devam ediyor musun, evlat?”

“Evet.”

“Yakında konserler vermeye başlarsın.”

“Olabilir, neden olmasın? Menajerim olmak ister misin? Birlikte yollara düşeriz.”

“Bu işte varım, evlat.” İkisi birden belli belirsiz gülümse-diler. Harry iç çekişini gizlemeye çalıştı. Sohbet konularının listesi iyice kısalmıştı. Geriye bir tek aralarında asılı duran bir varlık, onları sonsuza kadar birbirine bağlayan insan kalmıştı.

“Eh, o zaman... İyisin yani?” dedi bunun yerine.

Ezra omuz silkti. “Evet. Bazen. Ama hâlâ o kabusu görüyorum. Biliyorsun... Kayıkta Hall’le birlikte... Alabora oluyoruz. Suyun dibine batıyorum. Dr. Corley bunların bir süre sonra biteceğini söylüyor. Olan bitenin benim hatam olmadığını anladığım zaman bitecekmış.” Benim hatam sözcükleri ağzından zar zor döküldü. Sefil, istenmeyen döküntüler, tekne kazıntıları gibi sözcüklerdi bunlar... “Bir şey var ki... Bu benim hatamdı.” Gözleri aniden nemlendi ve gözyaşları solgun yanaklarından aşağı inmeye başladı. “Lanet olsun, özür dilerim,” dedi ve gözyaşlarını silmeye çalıştı.

Harry hayaletlerin yeniden toplanmaya başladığını hissetti. Üzgün ve sessiz tanıklardı onlar... Bütün kayıplar ve enkazlar içinde en kötüsü buydu işte... İnce boynunun etrafına başkalarının günahlarının ağır ve tatsız zinciri dolanmış olan bir çocuk... Babasının, Harry’nin, Geiger’in, Hall’ün... Ve daha nicelerinin zincirleri.

“Ez, bu konuda konuşmuştuk. Dinle beni. Hall seni *kaçırdı*. Sen tek bir şey bile yapmadın.”

Daha önce de aynı şeyleri konuşmuşlardı. Harry bir an için “eğer” oyununu bir kere daha oynamayı düşündü...

Eğer baban işkence videolarını ele geçirmeseydi, Geiger hayatta olacaktı.

Eğer Harry internet sitesinde Hall’ün iş başvurusunu okuduktan sonra bunu görmezden gelseydi, Geiger hayatta olacaktı.

Eğer Geiger teklif ettiğinde Harry işi reddetseydi, Geiger hâlâ hayatta olacaktı.

Ama Harry bunun yerine sadece, “Bu senin hatan *değil*, Ez,” dedi.

“O zaman o niçin öldü, Harry?” Ezra büyük bir kedere ve pişmanlığa boğulmuş gibiydi. “O nehre *beni* kurtarmak için atladı, Harry. O *beni* kurtarıırken öldü. Tanrım... Ellerinin beni yakaladığını, beni çekip kurtardığını, beni su yüzüne iteklediğini şimdi bile hissedebiliyorum.”

Ezra burnunu çekti. Suçluluk duygusu çocukların çok güçlü biçimde hissetmeleri gereken bir şey değildi. Bu virüse karşı antikorlar geliştirmemişlerdi. Enfeksiyonun yayılmasına karşı çaresizdiler. Çocuğun omuzları bir iç çekişiyle birlikte ağır ağır yukarı kalktı.

“Onu görüyorum, biliyor musun?”

“Ne demek ‘onu görüyorum’?”

“Bu sürekli oluyor. Sokağın karşı tarafına geçiyor, bir marketten çıkıyor. Demek istediğim, bu *o* değil... Sadece ona benzeyen birisi, fakat bir an için sanıyorum ki...”

“Ezra, ben geldim! On dakika sonra yemek!” Bir kadın sesiydi bu.

Çocuk başını aniden yana çevirdi. “Lanet olsun. Gitmem lazım. Hoşça kal.” Bilgisayarın kapağını yakalayıp aşağı indirdi. Ekran karardı.

“Hoşça kal,” diye mırıldandı Harry, içinde çaresizliğin o tanıdık burukluğunu hissederek. Ne çok hasar almışlardı... Hepsinin parçaları araziye dağılmıştı.

Her şey kırık döküktü.

3

Işıklar loştu. Bir dizi monitörün merkez ekranındaki dondurulmuş video sahnesi, açık ve koyu gri tonlarla yansıtılan bir sokağın görüntüsüydü. Sahnede harekete geçmek için bandın oynatılmasını bekleyen kişiler vardı. Odanın geri kalanı, bilinmeyen boyutlardaki puslu bir ölüler diyarıydı sanki. Görev sandalyesinde alışkanlıkla ileri geri sallanan teknisyen bıyığını çekiştirdi. Sandalye onun her hareketiyle gıcırdayıp duruyordu.

“Dur,” dedi arkasındaki gölgelerden çıkan bir kadın. Bir eliyle sandalyenin arkasını tutarak “Bunu yapma,” dedi.

Adam burnunun üzerindeki gözlüğünü düzeltip ekranı işaret etti. “Nereden geldi bu?”

“Eski müşterilerimizden biri NY polis idaresinde izlemeye çalışıyor. O görmüş ve içinden bir ses bunu bizim de görmek isteyebileceğimizi söylemiş.” Kadın, daha yakından bakabilmek için adamın omzunun üstünden aşağıya doğru eğildi.

“Temel şehir izleme düzeneği,” dedi teknisyen. “Lamba direklerinde kameralar var. İnsanların çoğu onlara dikkat bile etmez. Düşük rezonanslıdır. Görüntülerde çok kumlanma olur. Bu malzemeyi internette Spies-R-Us’tan bile alabilirsin.” Adam kadına baktı, en azından bir parça gülümsemediğini umarak. Kadın gerçekten güzel kokuyordu.

“Ne hoş bir koku! Lavanta mı?”

Kadın başını onunla ancak bir göz temasına girmesine yetecek kadar çevirdi.

“Willie, yorgunum. Eğer bana asılırsan ben de sana geri asılırim ve bu sadece sembolik bir hareket olmakla kalmaz. Senin gerzek laflarını dinlemekten çok daha fazla canını yakar. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi adam ve sandalyesinde doğruldu.

Kadın güzelliğinin farkında olduğu için buna alışkındı. Dalgalı, kumral saçların çerçevelediği olgun elmacık kemikleri ve kemerli bir burnu vardı, ama dikkati çeken özelliği menekşe rengi gözleriydi. “Tıpkı Liz Taylor gibi,” derdi annesi. Bu gözler bütün hayatı boyunca başına bela olmuştu. Çocukken akrabaları ve arkadaşları durmadan koca suratlarını onunkine yaklaştırır, yanaklarını sıkıştırırlardı. “Şu gözlerle bir bakın!” Ergenlik çağı gelip çattığında, sınıfta onun dışındaki her kişinin bedeni yuvarlak kıvrımlara ve kavislere kavuşmuştu, ama onun gözleri testosteronla yıkanmış her genç adamı yere mıhlamak için yeterli oluyordu. Şimdi ise, işyerinde bunlar arzu edilmeyen bir özellik, bir simge haline gelmişti ve bir arabanın arka koltuğunda güreşmekten çok daha tehlikeli dertlere yol açabilirdi. O yüzden, iş için dışarıya çıkması gerektiğinde, yanında her zaman ela rengi kontakt lenslerini bulunduruyordu.

“Başla bakalım, şampiyon,” dedi. “Çek bakalım numaranı.”

Teknisyen konsola bastı ve izleme videosu ağır çekimde oynamaya başladı. Siyahlar giyinmiş zayıf bir figür, sırtı kamerası dönük olarak bir kavşağa doğru koştu.

“Bir tür aksaması var,” dedi teknisyen. “Bunu gizlemeye çalışıyor gibi.”

“Evet, öyle.”

Bir kamyonun üzerine doğru geldiği koşucunun kavşağın ortasına ulaşmasını izlediler. Adam, yüzünün dörtte üçü kamerası yansımayaacak bir şekilde döndü. Teknisyen videoyu

durdurdu, Geiger'in yüzünü bir vizüel gridle izole etti ve ekranı tamamıyla kaplayacak şekilde büyüttü.

"Yok," dedi teknisyen. "Daha iyisini yapabiliriz." Olayın çeyrek hızla devam etmesine izin verdi. Geiger ekranın ortasında, hareketsiz duruyordu. "Kim bu adam?"

"Onun için buradayım, Willie. Bunu bulmak için."

Gelecek ay, Derin Kırmızı'daki dördüncü yılı bitecekti. Üniversiteden sonra hükümet onu doğrudan işe almış ve on altı ay sonra Derin Kırmızı'ya geçmişti. Gruptaki diğer herkes gibi, o da Geiger'i biliyordu. Dünyadaki en iyi sorgulayıcıydı o, ama onunla hiç çalışmamıştı. Geçen yıl, işkence videoları felaketinden sonra, Derin Kırmızı onu "Kayıp, öldüğü varsayılıyor" şeklinde sınıflandırmıştı, fakat hepsi bunun aslında 'Ona ne olduğu hakkında kahrolası tek bir fikrimiz bile yok' anlamına geldiğini biliyordu."

İzleme videosunda, Geiger sürücüyü yakaladı, kendi çevresinde döndürdü ve kontrolü eline aldı.

Teknisyen başıyla onayladı. "Güzel hareket."

Kadın, olaydan sonra Dalton'u sorgulayan kişiydi. Seviye Sekiz Profilini okumuştı ve ekibin 2004 yılında Kahire'de Geiger'i kullanan üyelerinden biriyle konuşmuştu, ama *adamın* katmanları veya derinliği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Geiger'in sımsıkı kavramış olduğu adamın bedeni aniden cansız bir şekilde gevşedi.

Teknisyen dikilip oturdu. "Vay canına! Gördün mü şunu?"

"Geri oynat ve büyüt."

Teknisyen videoyu geri aldı, adamların görüntüsü büyüttü. Sahneyi tekrar izlediler.

"Elin hareketini görüyor musun, Willie. Basınç noktası. Brakiyal pleksus. Kol sinir ağı..."

Geiger döndü. Teknisyen bıçaklar gibi klavyeye vurdu. "İştel!" Tekrar Geiger'in yüzünü izole etti, büyüttü ve büyük düz ekranı onunla doldurdu. Adamın kapkara sakalının üs-

tündeki taş gibi soğuk, gri gözleri onlara ve onlardan öteye bakıyordu. Bu, kadına tek bir ufak ayrıntıyı bile kaçırmadan bütün manzarayı içine alan bir atmacanın bakışını hatırlattı. Teknisyene bir DVD uzattı. Adam bunu konsolun içine kaydırды ve donmuş bir sahne bitişik ekranda aydınlandı.

Penceresiz, yeraltı sığınağına benzer bir odada, esmer, sakallı bir adam bir sedyeyle bağlanmış olarak yatıyordu. Üzerinde sadece kirli bir şort vardı. Vücudu terden parlıyordu. Yüzü ve bedeni kamçı izleri ve kesiklerle berelenmişti. Kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek ve haki renkte bir şort giymiş olan bir adam onun yanında duruyordu.

“Hey,” dedi teknisyen. “Bunu görmüştüm. Bu Veritas Arcana’nın internete koyduğu gizli sorgulama değil mi? Kahire’de olan...”

“Oynat.”

Haki şortlu adam canlandı ve kısa kesilmiş sakalını sıvazladı.

“Nari... Yeni arkadaşınla tanış: Bu, Engizisyoncu,” dedi ve Geiger beyaz bir tişört ve eşofman altıyla ekranda göründü. İki parmağını kurbanın boynuna dayadı, hastasının nabzını kontrol etmek isteyen bir doktorun yaptığı gibi. Mahkum koyu bir Ortadoğu aksanıyla konuşurken için için yanıyor gibiydi.

“Size bundan daha fazlasını söyleyemem...”

Geiger’in parmakları adamın çenesinin altındaki ete saplandı. “Haklısın, Nari, bana bir şey söylemeyeceksin, ama şimdilik.” Sesinde kadife gibi bir yumuşaklık ve hakimiyet havası vardı. “Daha sonra söyleyeceksin, henüz zamanı değil. Şimdilik, hiç konuşmaman en iyisi.”

Nari’nin gözleri şaşkınlık ve zihin karışıklığı belirtileri veriyordu. “Fakat benim yapmaya çalıştığım şey barış...”

Geiger’in tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Adam konuşamaz bir hale geldi. “Tek bir sözcük bile yok, Nari.” Parmakları

daha derine saplandı ve mahkum öyle bir yüzünü ekşitti ki sanki gülümsüyormuş gibi göründü. “Eğer beni anlıyorsan başınla onayla.”

Mahkum başını salladı. “Bir soru,” diye hırıldadı. “Bir.”

Geiger’in kılı bile kıpırdamadı. Beden ve ruhtan çok yağlı boya bir tablo gibiydi. Sonra başıyla onayladı ve elini çekti. Nari boğazını temizledi. Basınç nedeniyle gözlerinin kenarında oluşan ince, eğri çizgiler düzeldi.

“Söyle bana,” dedi. “Bir adam gerçeği söylediği ve ona inanılmadığı zaman başka ne söylemesi gerekir?”

Geiger gözlerini kırpı, sadece tek bir kere. “Ben de bunu anlamak için buradayım.”

“Vay canına...” dedi teknisyen. “Buz gibi bir herif bu. İsmi neydi?”

“Geiger.”

“Ve sen Brooklyn’dekinin o olduğunu düşünüyorsun, öyle mi? Hımm... Olabilir.” İkinci videoyu ileri geri oynatmaya başladı, hızlı ve yavaş, uygun bir açı bulmaya çalışarak. “Veritas Arcana onun öldüğünü söylememiş miydi?”

Geiger videoda odada bir daire çizerek ağır ağır yürümeye başlarken göründü, parmaklarını ritmik biçimde hafifçe bacaklarına vuruyordu. Teknisyen öne doğru eğildi.

“Devam et... Devam et... Ve dönnnnn, tam şimdi!” Geiger kameraya doğru döndü ve teknisyen bir tuşa bastı. “Yakaladım seni!” Yüzü dondurup yan taraftaki gibi tam ekran olacak şekilde büyüttü. “Şimdi ne yapmak istiyorsun?”

“Sokak görüntüsüne dön. Sakalı yok et ve saçlarını siyah yap.”

Teknisyen açıları eşleştirirken her iki ekrandaki kafalar da yüzler gibi, üç boyutlu bir hal aldı ve Geiger’in sakallı yüzünde mavi noktalar belirmeye başladı. Çok ufak derecelerle yönleri değiştirilebilen ve kolaylıkla şekil verilebilen bir ağ

halinde beyaz çizgiler bunları birbirine bağlıyordu. Teknisyen aydınlatmayla oynayarak, parlaklıkla gölgeleri dengeledi. Geiger'in saçlarını bir saniyede on santim kadar uzattı.

“Çok mu uzun?”

“Hayır. Fakat daha dalgalı yap.”

Kadın damarlarındaki atların tırısı kalktığını ve bedeninin beyninden önce davranarak ekranda gördüğü şeyin kesin olduğunu ona ikaz ettiğini hissetti. Eğer bu adam gerçekten oysa, bundan sonra ne yapacağını şimdiden biliyordu. Bu onun kuvvetli yanıydı. *Büyük resme bak ama ayrıntıları kaçırma*. Adam bir koşucuydu ve koşma tarzının her tarafı ritüel kokuyordu. O yüzden Brooklyn'deki bütün NY polis idaresi videolarını gözden geçirecekti. Yüzlerce kamerayı izlemesi ve onların karşısında binlerce saat geçirmesi gerekecekti. Ne kadar geriye gitmesi gerekiyordu acaba? Dalton'un onun canına okumasından beri dokuz ay geçmişti. Tekrar koşabilecek hale gelmesi için en azından dört veya beş aya ihtiyacı olduğuna göre, kasım'a kadar geri gitmek yeterli olabilirdi. Videolarda onu bulacak ve izleyecekti. Yaşadığı yeri belki tam tutturamayabilirdi, fakat en azından yakın bir yerler bulabilirdi. Bir mahalle. Bir sokak. Bir blok kadar...

Teknisyen, parmağını kaldırdı. “Ve şimdi, *Voila!*” Bir tuşa bastı ve sokaktaki Geiger'in sakalı yok oldu. Daha sonra da, çizgilerden ve noktalardan oluşan ağ ortadan kalktı.

Kadın bu dev yüzlere baktı. İki Geiger. Tam bir eşleşme. Bu adam oydu. Nabızı deli gibi atıyordu. Canı çikolata istedi. Delicesine. Ödülüydü bu...

“Onu niçin bulmak istiyorsun?” diye sordu teknisyen. “Onu temizlemek mi istiyorlar?”

“Bana söylemediler.” Yumuşak bir şekilde inleyerek gerindi. “İyi işti, Willie.”

“Teşekkürler.” Adam ona sırtıttı. “Ben, ah, hep memnun etmeye çalışırım – bilirsin işte.”

Kadın baygın gözlerle ona baktı. Sonra başını salladı. “Anlıyorum. Şirin olmayı amaçlayan ama olamayan ve cinsel bir çağrışım yapan düşüncesizce sarf edilmiş sözler bunlar.”

Teknisyen omuzunu silkti. “Üzgünüm. Elimde değil.”

Kadın gülümsedi ve bir köpek yavrusunu okşar gibi adamın kafasına hafifçe vurdu. “Biliyorum, Willie. Biliyorum.” Sonra kafasının arkasına öyle bir şaplak attı ki adamın gözlüğü fırlayıp kucığına düştü.

“Offf! Vay canına, Zanni...”

“Üzgünüm,” dedi. “Elimde değil.” Dönüp kapıdan dışarı çıktı. Teknisyen gözlüğünü yeniden taktı ve eşit ölçüde hayranlık ve şehvet içeren bir ifadeyle sırttı.

“Harika,” dedi.

Küvetteki su soğumaya yüz tutmuştu, fakat kadın böyle olmasını seviyordu. Dalton’dan bizzat aldığı ifadenin tutanağını yeniden okumaktaydı. Bunun bu kadar uzun olduğunu unutmuştu. Kadın ona ulaşınca kadar Dalton bir gün boyunca çok kuvvetli ağrı kesiciler almıştı ve öyle yanıtlar vermişti ki, onun yanında Hamlet bile dut yemiş bülbül gibi kalırdı. Onun uflayıp puflamasına ve daldan dala atlamasına izin vermişti, çünkü dizginlemeye kalktığı takdirde onu tamamen kaybedeceği hissine kapılmıştı. Adamın her iki eli de dirseklerine kadar alçıdaydı, çünkü Geiger onları iyice paralamıştı. Çenesi bir telle tutturulmuştu çünkü Geiger onu da kırmıştı. Konuşurken vızıldaması ve ağzını şapırdatması da bu manzaranın tuhaflığını tamamlıyordu. Karşısında oturup onu dinlediğinde *Bu adam, insanlardan da yaşayan tüm canlılardan da uzak tutulmalı* diye düşündüğünü hatırlıyordu.

Zanni birkaç sayfa geri gitti ve bir sayfayı yeniden gözden geçirmeye başladı.

SOAMES: Pekala. Onun üzerinde tığ ve sopa kullandın, gerçi bunların pek fazla etkisi olmuş gibi görünmüyor. Peki, sonra ne oldu?

DALTON: Bir ustura aldım. Onun usturasıydı. Onu orada, onun odasında bulmuştum o kendine gelmeden. İşinde kullandığı malzemelerin tamamı harikaydı... Adamın inanılmaz bir zekası var. Fakat ustura, özellikle güzeldi. Antıkaydı. Üzerinde bir ithaf yazısı vardı: "Jane'den Jack'e sevgilerle," gibi bir şey. Gerçek isimleri hatırlayamıyorum. Fakat bedenindeki bütün yara izlerini gördüm, kesikleri de... Ve birisinin onu çocukken usturayla yaraladığını düşünmeye başladım.

SOAMES: Ne tür izler vardı?

DALTON: Ne tür mü? Tanrım... Eminim daha önce öyle bir şey görmemiştir. Her iki bacağın arkasında üstte ve altta düzinelercesini... Kusursuz, kesin. Gerçekten. Bir sanat eseri. Onun üzerinde kullanmaya başladığım zaman, bir nevi transa geçti ve bazı şeyler söyledi. "Senin kanın, benim kanım, bizim kanımız... "Acıtmadı, baba" dedi. O yüzden, o izleri bırakan kişinin babası olduğunu düşünüyorum. Bir ritüel, yıllarca sürmüş olabilir. Belki annesi de onları izliyordu. Kim bilir?

SOAMES: Başka bir şey?

DALTON: Onunla ilgili bir bilgi var mı?

SOAMES: Geiger'le mi?

DALTON: Evet. Geiger.

SOAMES: Onun öldüğünü düşünüyoruz.

DALTON: Yanılıyorsunuz. O ölmedi.

SOAMES: Niçin? Bildiğin bir şey mi var?

DALTON: O ölmüş olamaz.

SOAMES: Niçin olamaz?

DALTON: Çünkü. O yok edilemez.

Zanni bunu söylerken Dalton'un nasıl gülümsediğini hatırladı. "*O yok edilemez.*" Bu unutableceği bir şey değildi.

Kağıtları yere bıraktı. Böylesine bir eziyet ve istismar yaşayan bir çocuk ne yapabilirdi? Bir simyacı olup onu başka bir şeye mi dönüştürmek gerekirdi? Küvetin kenarındaki kaseden birkaç meyveli draje alarak ağzına attı. *Seni öldürmeye şey seni daha güçlü yapar* türü bir şey miydi bu? Geiger bu muydu? Son raddeye kadar istismar edilmiş biri miydi? Onun canını sıkmak için yapılabilecek bir şey kalmış mıydı?

Biraz aşağı kayıp, yanağı küvetin serin porselenine dayanacak kadar yüzünü döndürdü ve gözlerini kapadı. Gevşemek istiyordu, fakat yorgundu ve bu işi keşke tek başına yapması gerekmeseydi diye düşünüyordu. Bir erkek ona dokunmayalı aylar olmuştu, bu oldukça uzun bir süreydi. O yüzden, üç veya dört kez kendi küçük hayal zulasını ziyaret etmişti. Eli suyun içine, bacaklarının arasına kaydı. Geiger'in sakallı mı, sakalsız mı daha seksi görüldüğüne karar vermeye çalıştı...

4

Geiger üzerinde iş tulumu, sırtını seans odasının duvarına yaslamış bir şekilde duruyordu. Parmaklarını, bileklerinde oyunbaz yaratıklar varmış gibi, hafif darbelerle bacaklarının üzerine vuruyordu. Beynindeki gizli hoparlörler, bir trampet ve zilden oluşan dört dörtlük zamanlı işitsel bir döngü yaratıyordu. Gelişigüzel ritimli bu döngüde, trampet arada bir sadece bir milisaneye erken veya geç vuruyordu, ama bu dinleyen için rahatsız edici zihinsel bir irkilme yaratıyordu. Geiger, ışıkları odanın içinde iyice bulanık bir loşluk olacak kadar kısmıştı, bu nedenle berber sandalyesindeki Jones lekelenmiş bir silüet gibi görünüyordu. Daha da önemlisi Geiger de öyleydi. Jilet gibi keskin bir zekayla uğraşıyordu ve Geiger o zekanın kenarlarını köşelerini törpülemek istiyordu.

“Ne kadar zamandır Bay Redding’in finans danışmanlığını yapıyorsun?”

“Sekiz yıldır. Fakat bunu zaten biliyorsun.” Jones’un sesi kalındı ve kurbağa gibi çıkıyordu. Adam haklıydı. Geiger bunu biliyordu, çünkü dosyasında her şey yazılıydı. Geiger adamın vertigodan ve asit reflüsünden mustarip olduğunu biliyordu ve ona içmesi için bir sıvı vermişti. Yüzde 20 sodyum hidroksit solüsyonunun kulüp soda ve pekmez karışımıydı bu. Geiger onu iyi tanıdığı bir rahatsızlık içine sokmak istiyordu, ama bu kez daha güçlü bir şekilde... Bu soruyu da adamın konuşmasını duymak, rahatsızlık verici o maddenin etkisini ölçmek için sormuştu.

“İşimiz bitince ne olacak?” diye sordu Jones.

“Ben gerekli bilgiyi elde edince, sen bagaja konulacak ve müşteriye iade edileceksin.”

“Ondan sonra?”

“O beni ilgilendirmez. Bu benim işimin bir parçası değil.”

Geiger’in de işitmek istediği bu “*Ondan sonra?*” sorusuydu. O bir yapı ustasıydı ve aldığı her yanıt, inşa etmekte olduğu korku evi için birer tuğla ve harç oluştuyordu. Bilgi edinmede yani BE’de her şey önemliydi ve “*Ondan sonra?*” sorusu Jones’un şimdiki zamanın ötesini gördüğünü ve gelecekte olabilecek daha da ürkütücü ve doğası gereği daha sonuç odaklı olan bazı olasılıkları düşündüğünü gösteren bir işaretti. Bu da, inşaat için yararlı bir yapı taşıydı.

Jones yüzünün iyice buruşmasına neden olacak şekilde öksürdü. “O zaman arabanın bagajı kapanınca, senin için her şey bitiyor olacak, öyle mi? Gözden ırak, akıldan ırak. Hiç suçluluk hissetmez misin sen?”

Geiger’in sesi, yanıtını sarmalayan ipek bir fular gibiydi. “Ne hakkında?”

Bu soru, Jones’un dudaklarında zarif bir kıvrımın belirmesine neden oldu. Bu sırtış, başka bir yerde ve zamanda, özlem dolu bir gülümseme gibi algılanabilirdi, ama şimdi Geiger bunun son derece hazin bir gülümseme olduğunu düşünüyordu.

“Başlangıçta, ben de çok suçluluk hissettim,” dedi adam, “fakat insan hemen hemen her şeye alışabiliyor, öyle değil mi?”

Geiger adamın ses tonuna yoğunlaştı. Bu seste öfke mi vardı? Pişmanlık mı? Bazı şeylerin farkında olduğunu mu ima ediyordu? “Bunu söylemen ilginç, Charles, çünkü bu fikir bu odada cereyan edenler bakımından oldukça hayati.”

Geiger ona paranın nerede olduğunu sormamıştı. Henüz zamanı değildi. Duvardaki bir düğmeye bastı. Işıklar olanca gücüyle yandı ve odanın parlak beyaz muşamba zemini-

ni üzerine rahatsız edici bir ısıltı yayıldı. Jones yüzünü yana doğru çevirerek gözlerini sımsıkı yumdu.

“Şimdi hoşnutsuzluğumun kışı,” dedi ve yavaşça gözlerini açtı. Gözlerinin içinde yozlaşmış bir bilgelik alevi alazlandı. “Ve bu çok, ama çok uzun bir kış oldu.”

Ekose bir şort dışında çıplak olan güçlü bedeni çelik örgülü kayışlarla boynundan, kol ve ayak bileklerinden sandalyeye bağlanmıştı. Gümüş ısıltılı kıvrırcık saçları, yaşamında aşırıya kaçtığını fazlasıyla belli eden bir suratın üzerine kondurulmuş bir taç gibiydi. Geiger kendince onun hakkında bir kanaat edinmişti: Yaşamaktan bıkmış usanmış bir adamdı o, çoğu kez ahlaksızlıkla tamamladığı keskin bir zekası vardı ve en önemlisi de, içten içe kaynayan bir teslimiyet duygusu içindeydi. Geiger’in onda bu hissi yaratması gerekmeyecekti, onu kaynama noktasına getirmesi yeterli olacaktı. Adama doğru yürüdü ve iki parmağını onun şahdamarının üzerine koydu. Jones’un kalbi bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

“Acının başlayacağı yer burası mı?” diye sordu Jones. “Elinle bastırдың o yer?”

“Charles, anlaman gereken bir şey var: Burada olmak esas itibariyle acıyla ilgili değil. Adamın biri bir zamanlar demiş ki ‘Acı sadece bir habercidir. Bize canımızın *niçin* yandığını hatırlatır.’”

“Sence *niçin* burada olduğumun bana hatırlatılmasına ihtiyaç var mı?”

“Ben sadece senin işlediğin suçlardan söz etmiyorum. Daha önemli olan nokta şu ki, burada olmanın nedeni kendinsin. Neredeyse her Jones” aynı sebeple kendisini burada bulur: Hepsi de dünyanın onlara sahip olduklarından daha

* Shakespeare’in Richard III piyesinin açılış dizesi (Çev. N.)

** Sorgulanan kişilere teşkilat tarafından verilen sanal ad. (Çev. N.)

fazlasını vermesini isterler.” Geiger’in sol elinin parmakları bir ritim tutmaya başladı.

Adamın dudaklarının arasından bir inilti sızdı. Sesi kıyıya vuran bir dalgayı anımsatıyordu. “Redding sadece bir düzineneden biri,” dedi; yutkunma hareketi ona artık açıkça acı veriyordu. “Hepsi hepsi, yaklaşık on beş milyon yürüttüm.” Bu ifadesinde herhangi bir övünme yoktu.

“Bu gereksiz bir bilgi. Benim bunu bilmem gerekmiyor,” dedi Geiger ve Jones’un sol elini avcunun içine aldı. “Dikkatini vermen önemli, Charles. Onun için yakından izle.” Başparmağını, adamın başparmağı ile işaret parmağı arasındaki etli perdenin üzerine koydu. “Buraya tenar alanı derler.” Başparmağını buraya bastırdı. “Buraya basınç uygulamanın baştaki ve sırttaki ağrıyı giderdiği söylenir.” Başparmağını, üçüncü ile dördüncü parmak kemiklerinin arasındaki alana göttürdü. “Ama sadece iki, üç santim daha ilerle ve şu solucansı kasın üzerine gel...” Parmağını kuvvetle bastırdı. Jones’un bedeni onu sıkı sıkı saran bağlara rağmen bir yay gibi gerildi ve hırıltısı iki duvarın arasında gidip geldi.

Geiger parmağını çekti. Adam ağzından derin nefesler alıyor, bedenini acıdan kurtarmaya çalışıyordu, fakat bütün bu çabaları, yemek borusundaki yangını daha da kötü yapmaktan başka bir işe yaramıyordu. Geiger adamla burun buruna gelecek şekilde eğildi.

“Bu odada talep edilmeyen bilgi verilmesi, kabul edilebilir bir durum değildir. Odaklanmak zorunludur.”

Berber sandalyesini itti ve sandalye her bir dönüşü yaklaşık iki saniyede tamamlayacak hızla kendi etrafında dönmeye başladı. Jones inliyor ve gözlerini sımsıkı yumuyordu.

“Gözlerini açık tut, Charles. Gözlerini yummana izin yok.”

Adam gözkapaklarını açınca, tedirgin gözbebekleri ortaya çıktı. Alev alev yanan yüzü renk değiştiriyor, kırmızılık yerini

beyazlığa bırakıyordu. Düzensiz bir ritimle nefes alıp veriyordu. Vertigosu nüksetmişti.

“Kusmak üzereyim.”

“Eğer gözlerini kapatırsan, bundan sonrası daha da kötü olacak.” Geiger başını, boyun kemikleri çıtırdayana kadar çevirdi. “Gözlerini benden ayırma. Benim dışımda her şey bulanık görünecek.”

Jones’un çenesi zavallı bir sarhoş gibi göğsüne doğru düştü. “Durdur şunu... Lütfen!”

“Senin odaklandığını görmem gerekir, Charles. Şu anda, tutunabileceğin tek şey benim. Bana bak. Her döndüğünde beni bul.” Adam kafasını bir kukla gibi kaldırdı. “Tanrım... Bayılmak üzereyim...”

“Bana bak.”

“Yüce Tanrım...” Ağzından ağır ve nefes verir gibi çıkan bu sözcük anlamını da yitirmişti sanki. İlkel, hiçbir dilde olmayan bir ses gibiydi. Sandalye bir dönüş daha tamamladı.

“Bana bak.”

“Bakıyorum!”

Jones dönerken çelik örgülü bağlarında ışıktan desenler yanıp sönüyordu. Davuldan ve zil sesinden oluşan döngü, sandalyenin dönüşüne uyum sağlamaya çalışıyordu. Geiger zamanın akışını ve insanın bunu ölçülebilir artımlara bölme ihtiyacını düşündü. Ebadı olmayan bir şeyi ölçmek ve şekli olmayan bir şeyi kontrol etmek mümkün olabilseydi... Her an, belirli bir yılın belirli bir ayında şu kadar saatin, şu kadar dakikan var denilebilseydi... Acının nerede yerleştiğinin dışında hiçbir şeyin ölçülmediği, saati ve zamanı olmayan çocukluğunu düşündü. İleriye doğru bir adım atıp, sandalyeyi tuttu. Jones güçlkle yutkunmaya çalışıyordu. Yanaklarının ve alnının derisi, ışığın altında parlıyordu.

“Kendini hâlâ kusacak gibi hissediyor musun?” dedi Ge-

iger, ve Jones'un gözlerinde şaşkınlığın ve güçlü bir farkındalığın uyandığını gördü.

"Hayır," dedi. "Etmiyorum."

"İyi." Geiger kromdan yapılmış el arabasına ve üzerindeki kromlara baktı. Köpük ve kauçuk kaplı bir sopa, bir Smith-Wesson tabanca, on beş santimlik bir Tanto marka bıçak ve SeaChoice marka havalı bir korna vardı. Jones bakışlarıyla onu izliyordu. Geiger bu araçlardan hiçbirinin devreye girmeyeceğinden emindi, fakat Jones bunu bilmiyordu. Odanın çevresinde dolanmaya başladı.

"Gerçeğe ulaşacağız, Charles," dedi. "Belki de düşündüğümüzden daha fazla yola başvurarak." Duvardaki bir düğmeye bastı ve audio sustu. "Sen oldukça zeki bir adamsın. Bu noktadan sonra neler olacağının neredeyse tamamen sana bağlı olduğunu hiç düşündün mü?" Jones acı acı güldü ve bu, kısa bir öksürük nöbetine yol açtı. "Yani borusu öten kişi benim, öyle mi?"

"Kontrolde söz etmiyorum. Bahsettiğim şey sebep ve sonuç ilişkisi. Aradaki farkı görebiliyor musun?"

Geiger bir seansta cereyan eden her bir şey için belirli kategoriler oluşturmuştu. Başlangıçtaki beden dili, sorgulama sırasında adalelerde ve yüzde oluşan tepkiler, sesin tonu ve ahengi, duygusal görünüm, geciktirme ve yanlış yönlendirme taktikleri, inkar şekilleri... Her biri düzinelerce değişkene sahip olan toplam on sekiz kategori vardı. Kendisi işkence konusunda durmadan değişip gelişen, yaşayan bir metindi. Bu konuda hem öğrenci, hem tarihçi, hem de uzmandı. Fakat bu sahtekarın başını dik tutuşunu ve yüzünde oluşan gülümsemesini izlediğinde, bunların belirli bir gruba uymadığını düşünüyordu.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," dedi Jones.

"Müzakere, sürecin parçası değil."

"Ben müzakere etmiyorum. Sana bilmek istediğini söyleyeceğim," dedi adam. "Ben bunun nasıl biteceğini bilmek

istiyorum. Aslında yıllardır biliyordum. Sadece ne zaman olduğunu bilmiyordum. En zoru da bu zaten, ne zaman olduğunu bilmemek. Onun için şöyle bir şeye ne dersin? Ben bir soru soruyorum ve sen yanıt veriyorsun, sonra *sen* bir soru soruyorsun ve ben yanıt veriyorum ve böyle gidiyor. Ve sonunda sen ihtiyaç duyduğunu elde ediyorsun. Bu adil, değil mi?”

Geiger adamın sesini bir kez daha inceledi. Manipülasyon belirtilerini yakalamak istiyordu. Adam, düzenbazlığı meslek haline getirmişti... Ama bu öneride bir fırsat ve bir yol gördü. Pek geleneksel olmasa da, amaca uygun olabilecek bir yol...

“Bana ne sormak istiyorsun?”

Jones’un gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Sen hiç yarıldın mı?”

“Hangi anlamda?”

“Bir işi bitiriyorsun, müşteriye istediği bilgiyi veriyorsun. Sonra, bir noktada müşteri arayıp bu bilginin yanlış olduğunu söylüyor. Senin *gerçek* olduğuna inandığın şeyin, bir *yalan* olduğunu söylüyor yani. Bu tür bir yanılgı...”

“Hayır. Bay Redding’den dolandırdığın para nerede, Charles?”

Jones tereddüt etmedi. “Falstead Channel Islands Bank ve Cayman Royal Bank. Her birinde üç hesap.” İç çekti ve kafası birkaç derece yan yattı. Geiger bunun nedenini anladığından pek emin değildi. Belki yorgunluktu, belki de rahatlama...

“Bunu nasıl başarıyorsun?” diye sordu adam.

“Hiç hata yapmamayı mı?” Geiger kafasını *klik* sesi çıkarmaya kadar sola döndürdü. “Bir piyanonun nasıl akort edildiğini biliyor musun?”

“Hayır.”

“Piyoano akortçusu bir ses çatalı kullanır, şimdilerde elektronik olanlar kullanılıyor ya, neyse... Seksen sekiz tanenin

içinden bir tane notayı doğru ses perdesine göre ayarlar. Genellikle orta C'nin üstündeki A'yı... Sonra, kulakla, diğer her notayı birinci notaya göre ayarlar. Usta bir akortçu, harmonilerin kusursuz biçimde örtüşmediğini hemen duyar, havadaki en hafif oynamayı bile hissedebilir. Bilgi edinmede de, Charles, gerçek orta C'nin üstündeki A'dır ve benim kusursuz bir perde ayarım var. Duyduğum zaman bir yalanı bilirim." Kafasını sağa döndürdü. *Klik*. "Hesaplar kimin adına ve numaraları ne?"

"Cayman Adası hesapları Earl Kent adına. K – E – N – T. Channel Adası hesapları ise Byron Keats. K – E – A – T – S. Hesap numaralarını hatırlamıyorum, fakat bunlar gerekli değil. Bankalara internetten ulaşın, hesap adını ve şifreyi yazın: Üçüncü Richard. Tek sözcük halinde ve boşluk bırakılmadan yazılacak... Böylece hesaba ulaşabilirsiniz."

Geiger'in dizleri neredeyse adaminkine dokunacak kadar öne çıkmıştı. Gri gözlerinde hiç kıpırtı yoktu. Bütün dünya sessizliğe bürünmüştü. Sonra sağ elini kaldırdı ve adama doğru uzattı. Jones korku refleksiyle sandalyede arkaya doğru kaykıldı.

"Hop, hoop... Ben doğruyu söylüyordum."

Geiger'in eli adamın boynunda durdu. "Biliyorum," dedi ve oradaki bağları çözdü. Adam başını sağa sola oynattı. Geiger izleme odasının kapısına doğru yürümeye başladı.

"Hepsi bu mu?" dedi Jones. "Başka sorular yok mu? İşimiz bitti mi?"

"Ben senin sırdaşın değilim, Charles. Rahip de değilim." Geiger kapı tokmağına uzandı.

"Belki de öylesindir. Belki sen benim günah çıkartıcı pederimsin. Bunu hiç düşündün mü?"

Geiger durdu. Bilgiyi aldıktan sonra herhangi bir Jones ile hiç konuşmamıştı, fakat şimdi fikir değiştirmişti. "Bana söyleyecek başka bir şeyin mi var, Charles?"

Adamın yüzündeki ifade yumuşadı. "Sana söyleyecek yüz

şeyim var. *Bin* şeyim... Aslında sana sormak istediğim son bir şey daha var.”

Geiger adamın sesindeki ricanın güçlü çekimini hissetti. Çaresizlik eteğine yapışmış gibiydi. Jones’a geri döndü.

“Pekala. Bana son bir soru daha sor.”

Jones’un bakışları aniden donuklaştı. Gözleri ölü bir adaminkiler gibi kocaman açılmıştı, tekrar kapanması için oldukça güç gerekiyor gibiydi...

“Söyle bakalım,” dedi adam. “*Onu hatırlıyor* musun? O kadını?”

Geiger uyandı. Boynunun arkasındaki adaleler geriliyor ve etrafında sürüyle ışık noktası uçuşuyordu. Rüya sonrası-migren öncesi aura yeniden ziyaretine gelmişti, tam vaktinde. Yatağın üzerinde oturdu ve sonra ayaklarını yere bastı. Beton zemin soğuktu, yalıtım maddesi yeni donmuş buz gibi pürüzsüzdü ve çalışma masasına doğru yürüyüp oturduğunda gezegenin ona uyum sağladığını hissetti. Çıplak tenine temas eden sandalyenin soğukluğunu duyumsadı. Bilgisayarındaki mikrofon ikonunu tıkladı. Fırtına kopmadan önce ne kadar iş başaracağını bilmiyordu. Sıcak filizler kafatasının tepesinden çıkmaya başlamıştı bile.

“Rüya on yedi,” dedi.

Dört Temmuz’dan beri ritüel halinde sürekli tekrarlanan rüyalar görüyordu, fakat bunların niteliği değişmişti. Artık bir çocuğun bilmediği yerlere merakla gitmesi ve sonunda bedeninin fiilen dağılıp paramparça olmasıyla ilgili değildi bu rüyalar. Şimdi, geçmiş BE seanslarının birebir tekrarlarıydı bunlar... İblis gibi bir sürücünün direksiyona geçtiğini ve onları bir gölgeler yolundan geçirerek bambaşka bir aleme ve her seferinde aynı akıbete doğru götürdüğünü görüyordu. Sorun hep aynıydı. Nehrin o acımasız, soğuk gücü sanki bilinçaltında bir düğmeyi kapatıyor ve başka birini açıyordu.

Geriye doğru yaslanıp gözlerini kapadı. Geiger, hayatına Dr. Corley girmeden önce, bir psikiyatristin varlığını ve yönlendirmesini taklit etmek için, gördüğü yeni rüyaların sözlü bir kaydını tutmaktaydı. Kendisini, deri koltuğun üzerinde uzanırken, Corley'i de arkada bacak bacak üstüne atmış otururken ve elinde kalem ve defteri, ona yumuşak, basit sorular sorarken hayal ediyordu.

Bu da diğerlerine benzeyen bir rüya mıydı?

"Evet, yine bir BE seansıydı... Çok fazla gerçekçiydi. Yön değiştirene kadar..."

Rüyalarını tarif ederken çoğu kez "yön değiştirmek" sözcüklerini kullanıyorsun.

"Dokunun değişmeye başladığını hissettiğim bir nokta var."

Gerçekten fiziki bir duyumsama mı bu?

"Bir çekme gibi. Vites değiştirme gibi."

Ve Jones o soruyu sordu mu?

"Son söylediği şey, hepsinin yaptığı gibi şu oldu: "O kadını hatırlıyor musun?"

O ana geri dönüp verdiği tepkiyi tarif edebilir misin? Herhangi bir şey... Fiziksel, duygusal, beyinle ilgili...

"Jones bunu söyledikten hemen sonra herhangi bir tepki veremedi uyandım. Sanki bu soru, bir yanıt talep etmekle birlikte, aynı anda bunu inkar da ediyordu."

Kafasındaki vınlama bir ulumaya dönüşmekteydi. Zamanı gelmişti.

iTunes'a girdi. Geçen Temmuz'da Manhattan'daki evi havaya uçunca bin sekiz yüz CD'si yok olmuştu, fakat yıllar önce Harry ellerindeki tüm verileri buluta depolamaya başlamıştı: Dosyalar, seans tutanakları ve videoları, programlar, DoYouMrJones.com'un web sitesi bilgileri, audio dosyaları, Geiger'in CD'leri hepsi oradaydı. Böylece Geiger yeni bir dizüstü bilgisayar satın aldığı zaman, tüm müzik parçalarını buluttan indirmiş ve kurtarmıştı.

Karanlık ile aydınlığın, asil ile vahşinin birbirine karıştığı bir liste seçti... Hendrix, Mussorgsky, Liszt, Coltrane vardı bu listede. Ağrıları çiçek açtığında, müziğin renginde ve tadında da bir patlama olacaktı. Ağrısının büyümesine izin verecekti, tek hissettiği şey ağrı olana kadar... Sonra o canavarın sırtına binecek ve düşünceler yok olup her şey binlerce renk tonunun süslediği kor beyaz bir duyumsama haline gelinceye kadar onu karanlığın içine doğru sürecekti. Daha sonra da, girdabın içinden gümüş bir melodi koparıp onu bir kılıca dönüştürecek ve bunu dörtlüyle koşan o canavarın kalbine saplayıp onu öldürecekti.

“Çal’ın üstünü tıklattı ve yalpalayarak dolaba kadar gitti. Beynindeki filizlerin yıldırımlara dönüşeceğini ve gök gü-rültüsünün onu sersemleteceğini biliyordu. Kapıyı açıp içeri girdi. Basgitarın çatırdayan sesi, duvarlara monte edilmiş küp şekilli Bose marka hoparlörlerden dışarı döküldü. *“Beynimin içindeki o mor sis...”* Kapıyı çekip kapadı, karanlığın içinde yan tarafına dönerek yattı ve dizlerini duvara dayanmayacak şekilde yukarı çekti. Ağrı artık her an başlayabilirdi. *“Affet beni ben gökyüzünü öperken.”*

Bir an için, kalçalarındaki ve ayak bileklerindeki eski, acımasız ağrı onu çekip çocukluk anılarına geri götürdü, babasının kulübenin içinde ona özel yaptığı kabini hatırladı. Yerde yatıyordu, büzüşmüş ve kolları kasetçalara dolanmış bir şekilde... Tam o sırada, kapıdan bir ses geldi. Fakat bu Hendrix’in sesi değildi. Kalın ve buz gibi bir sestti. Babasının sesiydi.

“Hadi, artık uyu, evlat.”

Ve sonra fırtına bastırdı. Geiger uzanıp bir gitarın çığlığın-daki altın ipi yakaladı ve bütün gücüyle buna asıldı.

5

Harry duşu kapattı ve sol eliyle kasığını yokladı. Yokladığı yerin dümdüz olması rahat bir nefes almasına yol açtı. Kanser olduğunu varsaydığı üzüm büyüklüğündeki yumrunun küçülüp yok olması dört ay almıştı ve yeni bir yumru oluşmamıştı. Yine de, o bölgeyi hâlâ her gün kontrol ediyor olması, yumrunun geri *gelmesini* beklediği anlamına geliyordu. Ama şimdi diğer pek çok şey gibi, kadere bağlı felaketlerden korkusu bile eskisi kadar güçlü değildi. O sırada cep telefonu çaldı. Harry ilerleyip onu katlanır masanın üzerinden aldı. Bu numarayı sadece tek bir kişi biliyordu.

“Selam,” dedi.

Hattaki ses ölçülü ama enerji yüklüydü. “Siteye yeni bir e-posta geldi az önce. Senin buna bir bakmanı istiyorum.”

“Gönder öyleyse. Geçen ay kurduğum programı kullan. O güvenli.”

“Şimdi yapıyorum. Harry, bu büyük bir şey... Eğer gerçekse.”

Harry bilgisayarın ekran koruyucusuna göz attı, on yıldan beri Jackson Pollock resimlerini doğal bir sakinleştirici olarak kullanıyordu. Bilgisayardan bir tınlama sesi geldi.

“Aldım,” dedi ve parmağının ucuyla posta ikonuna dokundu; gözlerini kısarak mesajın ne olduğuna baktı. Birkaç satırlık bir metindi bu.

“Aşağıdaki fotoğrafa git.”

Harry öyle yaptı. “Kim bunlar?”

İki adam üzerinde gurme yemekleriyle dolu tabaklar ve

küçük kahve fincanları olan bir masada gülümseyerek oturuyorlardı; ellerini sohbetin heyecanı ile yukarı kaldırmışlardı. Adamlardan biri, kısa kollu bir gömlek ve zarif bir bej rengi pantolon giymişti. Diğer adam başına Muskat stili bir kep geçirmiş ve pahalı birtakım elbisenin üzerine bir poşu giymişti. Ortadoğu ve Batı stiline klasik-modern karışımıydı bu. Adamın sigarasından çıkan bir duman kıvrımı havada donmuştu.

“Kısa kollu gömlek giyen, eski ABD Dışışleri Bakan Yardımcısı... Şimdi Argent Industries International’ın büyük bir bölümüne sahip.”

Harry başıyla onayladı. “Bir kral olmak iyi bir şey, baksana.”

“Öteki de Afgan Ekonomik Kalkınma Bakanlığı’nın iki numaralı adamı. İşte bu inanılmaz. Harry, bir görüntünün gerçek mi, sahte mi olduğunu söyleyebilen programlar var, değil mi?”

Harry beş santim kalana kadar yüzünü bilgisayara yaklaştırdı. “Var... Ama bu sıralar sahteler o kadar iyi ki, gerçekten ajanların kullandığı profesyonel malzemeler gerekiyor.”

“Sende var mı onlardan?”

“Evet, fakat burada değil. Heights’daki dairemde.”

“Kahretsin.” Telefonda derin bir nefes geldi. Adamın zor bir konu üzerinde düşündüğü belli oluyordu. “Onu gidip alman lazım, Harry.”

Harry kafasını salladı. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“Yapmadığımı biliyorum, fakat yapabilirsin.”

“Hadi ama, ahbab. Anlaşma benim sana teknik açıdan yardım edeceğim yolundaydı. Kendimi öldürtmekle ilgili bir şey hatırlamıyorum.”

“Sen iyice paranoyaklaşmışsın, Harry.”

“Ama hiç olmazsa nefes alabiliyorum.”

Beş saniye süren bir sessizlik oldu.

“Haklısın, Harry. Bu benim işim, senin değil... O yüzden, şöyle yapalım: Yarın buluşalım, ben sana geleyim, sen bana

Brooklyn'deki yerinin anahtarlarını ver. Oraya *ben* gideceğim, tek başıma.”

Harry somurttu. Geçirdi. İçi yanıyordu, tam göğsünün ortasında bir hayata geri dön alevi vardı sanki. Yorgun bir şekilde nefes alıp verdi. Geiger'in ölümünden ve o sefil ama kârlı işlerinin sona ermesinden beri, vicdanı ağır ağır saklandığı yerden çıkmıştı. Ona yeniden kavuşmak hoşuna gidiyordu, ama tam şu noktada değil. Çünkü sonuçta diski oradan alacak kişinin kendisi olacağını biliyordu. Nihayet evine geri dönüyordu galiba.

“Sen insanları kullanan aşağılık herifin tekisin, bunu biliyor muydun?”

“Harry, ben bu işe dost kazanmak için girmedim. Tam tersine. Eğer kimseyi kendime düşman etmiyorsam, o zaman işimi doğru yapmıyorum demektir. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Harry.

Brooklyn Heights, Çin mahallesinden ışık yılı kadar uzaktaymış gibi geliyordu ona. Remsen Sokağı dar bir yoldu. East River'dan gelen mart sonu sisi sokağa yapışmış, tuğladan yapılmış birkaç evin pencerelerinden sabaha karşı üçte sızmakta olan ufak tefek gürültüleri bastırıyordu. Sokak lambalarının ışık yelpazeleri kaldırımları tebeşirimsi bir renge boyuyor ve gölgeleri daha da koyulaştırıyordu. Sokağın aşağılarına doğru yürüyen Harry'nin gözleri fırıl fırıl dönerek çevreyi tarıyordu. Kalbinin içinde de kıran kırana bir ağır sıklet boks maçı sürüp gitmekteydi. Minik korku vuruşları yiyor, arada bir de kendisi öngörüsüz kontra vuruşları yapıyordu. Kendisini bir nebze kaderci hissediyordu. Evine neredeyse varmıştı.

Eğer, gerçekten, peşinde olan birileri varsa, “onlar” işkence videosunu geri almak için Hall ve onun yordakçıları-nı görevlendiren kişilerdi ve onu öldürmek isteyeceklerdi.

Böylece, onlar için yarım kalmış işlerden biri daha eksilmiş olacaktı. Ve eğer bu kişiler şimdi buradalarsa, muhtemelen onun da burada olduğunu biliyorlardı ve onun sokaktan içeri girmesini bekleyeceklerdi. Temiz bir iş çıkarmak için... Harry kendi paranoya eğilimlerinin de farkındaydı ve geri kalan hayatının, şimdikine çok benzer olması da mümkündü. Buna rağmen, gizlediği Louisville Slugger'ı sabit tutabilmek için ellerini paltosunun ceplerinde tutmaya devam etti. Ağzında üç tane takma ön diş ve kafasında otuz adet dikiş vardı. Gözlerinin önüne Geiger adlı bir yabancıyı on iki yıl önce Central Park'taki bir gasp olayında onun kurtarıcısı haline getiren olay geldi. Bir kere daha vuruşmadan düşüp kalmaya hiç niyeti yoktu.

İkinci kattaki dairesinin penceresinin karanlık görüntüsü adımlarını yavaşlattı. Lily'nin orada durduğunu görebiliyordu, hafta sonu ziyaretleri için onu eve getirdikleri zaman, onun en sevdiği yeri burası. Burnunu cama yapıştırır, Manhattan'ın silüetinin nehrin yüzeyine yansımaya bakarak, nehrin altında gördüğü şehirle ilgili şarkılar söylerdi. *"Way down below the ocean... where I want to be..."* (Okyanusun ta derinliklerinde... Olmayı istediğim o yerde...) Kederi ıstırapıyla birleşti ve irkilip geri çekilmesine yol açtı. Bir Pepcid'e ihtiyacı vardı ve onu yutmasına yardımcı olacak birkaç burbona.

Evinin ön kapısına doğru ilerledi. Kaldırımın çöp tenelekelerinin durduğu birkaç basamaklı girintisine yaklaşırken beyzbol sopasını çıkardı, gölgelerin içine doğru baktı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Kapıyı açtı, sokağa son bir göz attı ve içeri girdi. İç kapının kilidini açtı ve birinci kattaki dairesinin kapısına yaklaştı. Kapıya yaslanıp dinledi, bir şey duymadı ve üst kata çıktı. Eski ahşap yer döşemesi, üstüne her basışta inliyordu. İkinci kattaki ampul sönmüktü ve her adım onu daha koyu bir karanlığın içine götürüyordu. Anahtarını

kapısının kilidine sokmaya çalıştığında eli o kadar titriyordu ki kapıyı açıp içeri girebilmesi için üç kez denemesi gerekti.

Burnuna bir küf kokusu geldi. Elini havada sallayarak kokuyu uzaklaştırmak istedi. Sonra kapıyı kilitledi, perdeler gitti ve çekerek kapattı. Sopayı duvara yasladı, bir cep feneri çıkardı ve ışığını açtı. Toz perilerinden oluşan bir galaksi, ışık huzmesinin içinde tembel bir dans yapıyordu. Kocaman saksı içindeki dragon ağacı, ağır ve yalnız bir ölüme terk edilmiş gibiydi; kurumuş yaprakları saksının içine düşmüş ve yerlere saçılmıştı. Işığı yere tuttu ve halıyı kaplamış olan büyük bir bordo lekenin üzerinde dikilmekte olduğunu keşfetti. Ray'in kanıydı bu.

Anılar birden zihnine hücum etti ve son kez burada durduğu zamanı hatırladı: Hall sandalyedeydi ve Harry'nin elindeki silaha şaşkın bir şekilde bakıyordu. Lily, Ray'in onu bir bez bebek gibi fırlattığı yerde yatıyordu. Beretta'sını Ray'in pişmiş kelle gibi sırttan yüzünde patlattığı an, parçalanmış ke-miğin verdiği mide bulandırıcı, heyecanlandırıcı hissi yeniden yaşadı.

Masanın orta çekmecesini çekti ve ışığı tutup üzerinde "Video Verify" yazan bir mücevher kutusunu çıkarıp cebine attı. Buraya gelmeden önce kendi kendine bir pazarlık yapmıştı – içeri gir ve fazla kalma. Burası artık senin tatlı evin değil. O hayat artık bitti.

Midesi yemek borusu yoluyla ona iç kemiren bir mesaj yolladı. Bir çare bulma ümidiyle ceplerini yokladı, sonra koridordan banyoya doğru yöneldi. Işığı yaktı ve aynada kendi yüzüyle karşılaştı. Kırçıl sakalı onu şaşırtmaya devam ediyordu. Banyo dolabını açtı ve menteşelerin çıkardığı can sıkıcı gıcirtıyı duyunca pis pis sırttı. Tonlarca WD-40 bile bunu susturmayı başaramamıştı. Bir rafta bir miktar Pepcid Complete buldu. Son kullanma tarihi altı ay önceye aitti.

"İdare eder," dedi, üç tablet çıkartıp ağzına attı. Dolabın kapağını kapattı ve gıcirtının kapak kapandıktan sonra

bile, fizik kanunlarına karşı gelir gibi zayıf, gecikmiş bir yansımayla bir saniye daha devam ettiğini duydu. Tam o sırada birisinin koridora çıkan basamaklarda olduğunu fark etti. Hemen ışığı söndürdü ve karanlık koridora çıktı. Sadece kendi nefes alıp verişini duyuyordu. El fenerini yaktı ve oturma odasına geçip bir kulağını kapıya dayadı. Belki üçüncü kattaki yaşlı çellocu evine âdeti olmayan biçimde geç dönmekteydi. Tavana baktı. Pişmanlık duyan ve yukarıdan bir işaret gelmesini ümit eden birisi gibi bekledi, fakat hiç ayak sesi yoktu. Onun içeri girdiğini görmüşlerdi ve şimdi işinin ehli birisi veya birileri, bir ortadan kaldırma işi için kesinlikle orada bekleyip duruyordu.

İçeri girebilmeleri için kapıdan geçmenin dışında bir yolları yoktu. Ya kilidi kıracaklardı ya da kapıya bir omuz veya tekme atacaklardı. Veya zaman kazanmak için onun giderken kapıyı açmasını bekleyecekler ve kapı açıldığında harekete geçeceklerdi. Yatak odasının dış tarafında bir yangın merdiveni vardı. Birkaç yıl önce pencereye çelikten bir kapak taktırmıştı ama anahtarının nerede olduğunu bir tek Tanrı bilirdi. Harry sonra Geiger'i aklından geçirdi ve birden her şeyi olduğu gibi gördü. Gerçek, kafasına dank edince gözüne bir yumruk yemiş gibi oldu.

Geiger'in işteki ve hayattaki birinci kuralı daima (bunun tam bir budalalık olduğunu öğreninceye ve soğuk gerçek onun ölümüne yol açana kadar) *Dışarıyı asla içeriye alma* olmuştu. Fakat Harry dersini unutmuş, aynı küçük daire içinde emekleyen ve kendisi başkalarını fark etmediği müddetçe başkalarının da onu fark etmeyeceğini varsayarak her gürültü ve patırtıda kafasını kabuğunun içine çeken gülünç bir kaplumbağa haline gelmişti.

Beyzbol sopasını kaptı ve yüzünü kapıya döndü. Eğer dışarıda birisi varsa, kapının ne tarafında durduğu fark etmezdi.

Kendisinin bir avantaja sahip olabileceğini hesapladı, yarım saniye değerinde bir sürprizdi bu. Merdivenlerin üç metre sonra sahanlığa açıldığı sol tarafa doğru gitmeyecekti. Dosdoğru kapıdan çıkacak, sol eliyle tutunup tirabzanın üzerinden atlayacak ve merdivenlerin orta yerine kadar inecekti. Bütün bunları bir film gibi kafasından geçirdi. Yapılabilir gibi görünüyordu. Ayak bileklerinden birini kırma olasılığının üzerinde ise hiç durmamaya kadar verdi.

Kapının tokmağını yakaladı, yaşadığı gerilimi mümkün olduğunca yatıştırmak için derin bir soluk verdi, sonra soğuk metali çevirdi ve kapıyı itip açtı.

Ona çarpmadan saniyenin sadece onda biri kadar önce, içeride şekilsiz ve siyah bir gücün hareket ettiğini hissetti. Güçlü eller kollarını yakaladı, onu hızla çevirdi, yüzü duvara bakacak şekilde iterek duvara mıhladı. O ise deli gibi çırpınıyor, kurtulmak için bükülüp kıvranıyordu.

“Dur,” dedi düşman.

“Canın cehenneme!”

Adamın elleri onu daha da sert bir şekilde duvara yapıştırdı ve içindeki havanın ve azmin boşalmasına yol açtı. Yoğun bir korku tüm duyularını istila etmişti, ama Harry o durumdayken bile kendisini inanılmaz ölçüde aptal hissetmek için vakit buldu.

“Sakin ol,” dedi ses. Tanıdık, kendine has ve kadife bir yumuşaklıkta... “Benim.”

Benim. Bu iki hece Harry’nin üzerinde duvara çarpmasından bin kat daha güçlü bir etki yarattı. Eller onu serbest bıraktı. Harry kapının kapandığını duydu. Nefesini tuttu. Kendisini, saçmalığı gerçeğe dönüştürmek için bir sihirbazlık numarası yapmaya çalışan biri gibi hissediyordu. Geriye döndü. Şekil odanın karanlığı içinde siyah bir damga gibi duruyordu. Harry uzanıp ışığı açtı.

Geiger siyah giyinmişti. Kısa kesilmiş saçları ve sakalıyla, geçirmiş olduğu fiziksel dönüşüm, Harry'nin içinde bulunduğu şoku bir kat arttırdı.

“Merhaba, Harry.”

Harry'nin o anda başarabildiği tek şey dümdüz ve sarhoş gibi bir sesle, gün gibi açık olanı söylemek oldu.

“... Sen... Hayattasın.”

“Evet. Ben...”

Harry bir adım attı ve ona sarıldı. Geiger gerilir gibi oldu ve iki yanından sarkıttığı kollarını kımıldattı. Sonra onları yavaşça kaldırdı ve ellerini Harry'nin sırtına koydu.

“Tamam, Harry. Tamam,” dedi. Onu omuzlarından tutup, kol boyu kadar uzağa iterek yüzüne baktı ve sonra serbest bıraktı.

Harry onun sabit bakışını izledi. Bu bakış hiç değişmemişti. Ucu bucağı olmayan, durgun ama dikkatli bir bakıştı bu. Duygusuzdu ama gaddar değildi. Bu adam et ve kandan oluşan bir sfenksti.

“Sen iyi görünmüyorsun, Harry.”

Harry'nin ağzından keskin ve kısa bir kahkaha öksürüğü çıktı.

“Öyle mi diyorsun?” dedi. Geiger ölümler diyarından geri gelmişti, ama tüm çevresi hâlâ bir hayal aurasıyla ıslıl ıslıl parlıyordu. Harry'nin üzüntüsü ise çok derinlerde yer etmişti. Elindeki toprağı kolay kolay teslim etmeyecekti. “Benim oturmam lazım, dostum,” dedi. En sevdiği sandalyesine gitti ve başını bir Parkinson hastası gibi sallayarak sandalyeye oturdu. Nabzının atışını tüm hücrelerinde hissediyordu. “Üzgünüm. Bu pek kolay değil. Sadece biraz kendime gelmem lazım.”

Geiger'in gelip koltuğa oturmasını izledi ve yürüyüşünde belli belirsiz yeni bir sekme olduğuna dikkat etti. İkisi birbirlerine baktılar. Harry hayaletlerle konuşmaya alışkındı, fakat bu farklı bir durumdu.

“Tanrım... İkimiz şu lanet olası Smith Kardeşlere benziyoruz.”

“Kim?”

“Smith Kardeşler. Bilirsin... Sakallı iki adam? Öksürük şurubu?”

“Ben öksürük şurubu kullanmam.”

“Boş ver.”

Geiger kafasını sağa çevirdi. *Klik*. “Lily sahile çıktı mı, Harry?”

“Hayır. Lily’yi kaybettik.” Harry üzerine bir melankoli dalgasının çökmekte olduğunu hissetti ve bunu önlemeye çalıştı. Ayağa kalktı. “Bir bardak suya ihtiyacım var. Sen de ister misin?”

Geiger hayır der gibi başını salladı. Harry kendisini sandalyeden aşağı çekti ve mutfığa gitti. Dolaptan bir bardak aldı.

“Sana bazı sorular sorabilir miyim?”

“Evet.”

“Ne oldu? Nehirden sonra?”

“Kıyıya yüzdüm, saklandım ve şehre geri döndüm. Ayrıntılar önemli değil.”

Harry musluğu açtı. Su kahverengi akıyordu, o yüzden musluğu açık bıraktı. “Şimdi neredesin?”

“Burada. Brooklyn’de.”

“Öyle mi? Ne zamandan beri?”

“Temmuz’un sonundan beri. Olaydan üç hafta sonra.”

Harry musluğu kapattı. İçinde giderek ısınan yeni bir duygu fokurdamaya başlamıştı. Tepesinin atmasına ramak kalmıştı. Oturma odasına döndü. “Sekiz aydır buradasın... Ve bana haber vermedin, öyle mi?”

“Harry...”

“Bu da ne demek oluyor? Demek istediğim, belki de sen üzüntü kavramını anlamıyorsun, ama Tanrım, Geiger... Ben kahrolası bir...”

“Dur,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Harry... Sen web sitesini kapattın. Cep telefonu numaranı değiştirdin. Seninle nasıl temas etmemi bekliyordun?”

Harry’nin ağır ağır kaynamakta olan hisleri arasına utanç ve sıkıntı da katıldı. “Haklısın. Özür dilerim... Artık pek doğru düzgün düşünemiyorum.” Dengesini sağlayabileceğinden emin değildi, o yüzden bir elini sandalyenin üzerine koydu. “Tanrım... Senin bu gece buraya gelme olasılığın kaçta kaç olabilirdi ki? Ben Temmuz’dan beri buraya gelmedim.”

“Altı aydan beri haftanın üç veya dört gecesi sokağın karşı tarafındaki gölgelerin arasına saklanarak senin gelmeni bekliyordum.”

“... Bekliyor muydun?”

Harry gözlerinin yaşla dolmak üzere olduğunu hissetti ve hemen elini gözlerine götürüp sahte bir yorgunluk gösterisiyle başparmağı ve işaret parmağıyla onları ovuşturdu. Ağlamayacağından makul ölçüde emin olduğunda durdu ve sıcak bir şekilde gülümsedi.

“Teşekkürler, dostum.”

“Beni tekrar kucaklama, Harry. Artık kucaklama yok.”

Geiger’in klasik, duygusuz bakışı Harry’nin gülümsemesinin bütün yüzüne yayılmasına neden oldu.

“Anladım.” Harry’nin kesinlikle yeniden bir yere oturması gerekiyordu ve o da öyle yaptı. “Corley biliyor mu?”

“Hayır.”

Harry, Geiger’in öldüğünü haber verdiği vakit psikiyatristin nefesini tutarak nasıl da inlediğini ve daha sonra gelen korkunç sessizliği hatırladı. Daha sonra, aylarca onunla temas geçmeyi düşünmüştü, fakat birisinin Coley’in apartmanını izliyor veya telefonunu dinliyor, ya da e-postasına giriyor olabileceğinden korkmuştu. Geiger de muhtemelen aynı duygular içindeydi. Zavallı Martin...

“Geiger... Ezra şimdi şehirde oturuyor.”

Geiger'in kucagının üzerinde tuttuğu parmakları aniden hayata geçti. "Nerede?"

"Matheson'un Yetmiş Beşinci Sokak üzerindeki tuğla evinde. Bende cep telefonu ve e-posta adresi var. İstersen..."

"Hayır, Harry."

"Ona söylemeyecek misin?"

"Sanmıyorum, hayır."

"Fakat çocuk gerçekten kötü bir dönemden geçiyor, Geiger. Haftada üç kez Corley'i görüyor, *seninle* ilgili olarak."

"Ben onun hayatının bir parçası olamam, Harry. Olmamam gerek. Eğer bilmezse daha güvende olacaktır. Martin onu sıkıntılarından kurtarır."

"Ama onun asıl ihtiyacı olan şey..."

"Ezra'nın beni unutması daha iyi olur, Harry. Ve zaman içinde, unutacaktır da."

"Ama..."

"Harry... Benim için neyin iyi olduğunu biliyorum ben."

Harry ısrar etmek istiyordu ama sert bir kayaya toslayacağını da biliyordu. "Benim için neyin iyi olduğu" söylemek *Bu konuşma bitmiştir. Anlaşılmaya ihtiyacım yok* demekti. Bu nedenle Harry başıyla onayladı ve tekrar koltuğuna gömüldü.

"Kahire videolarının virüs gibi yayıldığını biliyor musun? İnternette... Televizyonda."

Geiger başını evet anlamında salladı. Videolarda görünen o havalı ve düşünceli işkenceci, dünyadaki bazı izleyicilerin üzerinde çok güçlü bir etki yapmıştı. O bir kötü adam, bir deli, bir vatansever idi. Seyrettikleri ise korkutucu, itici ve kahramanca...

"Harry... Sen çalışıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Fakat Veritas Arcana için gayri resmi bilgisayar işlerini hallediyorum."

“Matheson ile mi çalışıyorsun?”

“Ona yardımcı oluyorum. Teknik konularda. Bunu yapmam gerektiğini düşündüm.” Üzüntüyle gülümsedi. “Geçmiş günahlarım için bir tür kefaret...”

“Bir iş ister misin, Harry?”

“Bir iş mi?”

Geçmişten gelen yankılar Harry’nin tüylerini ürpertti. Geiger’i on iki yıl önce The Times Building’in önündeki kaldırımında beklerken görebiliyordu. “*Yeni bir tür işe başlıyorum, Harry,*” demişti. “*Yasa dışı. Bir partnere ihtiyacım var.*” Geiger, Harry’yi çok az tanıyordu, fakat ona hayatının önemli bir özelliğini ve güvenini sunmuştu. Harry de ona sunulana kabul etmişti. Tuhaf bir çift oluşturunyorlardı. Hem birliktelerdi, hem de yalnız.

Harry gözlerini ihtiyatlı bir bakışla kıstı. “Ne tür bir iş?”

“Merak etme, Harry. BE değil. Ben bu işi bitirdim. Tamen. Şimdi mobilya yapıyorum, Harry. Ve bunları satacak birisine ihtiyacım var.”

“Sen *mobilya mı* yapıyorsun?”

“Ağaçlar ve tahtalar hakkında çok şey biliyorum.”

“Ne zamandan beri?”

“Çocukluğumdan beri. Bana babam öğretmişti.”

Harry başını bir avcı köpeği gibi yana doğru eğdi. “Senin... *Baban mı?*” Onun bildiği Geiger asla kişisel konulardan bahsetmezdi. “Sen *gerçekten* Geiger’sin, değil mi?”

“İlgileniyor musun, Harry?”

“Geiger, ben mobilya hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Geiger kanepeden kalktı. Harry onun bu açıdan bakılınca daha ince görüldüğünü düşündü. Geiger kendini diyet yapmaya adanmış veya hastalıktan yeni çıkmış biri gibi görünmüyordu. O gece Hudson Nehri’nden bedenini sıyrırken üzerinden bazı şeyleri soyup atmış gibiydi... Sanki nehir o gece ondan bir şeyleri alıp götürmüştü.

“Sen her zaman çabuk kararlar verirsin, Harry. Bu dediğimi de bir düşün.” Kapıya doğru ilerledi. “Benim e-postam Oldwood – tek sözcük – at Gmail nokta com. Bana cep telefonunun numarasını gönder. Seninle temas halinde olacağım.” Kapıya geldi. “Ve Harry... Bence istersen burada kalabilirsin. Seni aradıklarını hiç sanmıyorum. Videolar ortalıkta. Onları herkes gördü. Artık onlar için fazla bir ilgi uyandırmıyorsun.” Kapıyı açtı. Yaptığı her şeyde olduğu gibi, bu hareketinde de yalın bir zarafet vardı. Dans eder gibiydi. Bir ıstırap belirtisiydi bu.

“Geiger...”

“Evet?”

“Seni gördüğüme gerçekten sevindim.”

Geiger’in dudaklarının ucundaki belli belirsiz kavisin bir gülümseme olduğunu söyleyebilecek, hayatta olan tek insan Harry idi. Geiger karanlığın içine daldı ve kapıyı arkasından kapattı. Başka hiçbir kıpırtı olmadı.

6

Tüm dünya ağacın ve tahtanın içindeydi sanki... Orada güç, coşku, çürüme, doku ve aroma vardı. İçerdiği şeylerin isimleri bile başlı başına iştah açıcıydı ve müzikal bir şölen oluşturunuyordu. *Şeker kamışı, baldıran otu...* Keşfedilmeyi bekleyen bütünleşme de onun içindeydi. *Gülağacı, demir ağacı, ceviz ağacı...* Gerçek, ağaçtaydı ve onu BE ile bir kardeş haline getiren de yapılan işin birbirine o denli benzeriydi. Zaten şekillenmiş olana yeniden şekil vermek için yapılan hazırlıklar, uygulanan strateji... Gücü, işlenebilirliği ve kırılma noktası gibi özelliklerinin araştırılması... Metodolojinin uygulanması için gerekli olan güç, sabır ve beceri... Bunların tümü onun ellerinde ve hayalindeydi. Sonucu görmek, fakat ona giden yolun kendini göstermesine izin vermek... Yeni bir hayat bulmak için bir yol... *Alaçam, vişne, tropik ağaç.*

“Söğüt, ağla benim için... Söğüt, ağla benim için...”

Billie Holiday’in sinsi sesi hoparlörlerden yayılmaya başladı. Geiger düz keskiyi ceviz kütüğünden kazıdığı yarım ay şeklindeki açıklığın kenarına dayadı. Üzerinde sadece bir şort vardı. Mümkün olduğu kadar, kaslarını friksiyondan uzak tutmaya çalışıyordu. Dalton’un bıraktığı pütür pütür yara izleri, babasının yıllar boyu kulübedeki ateşin yanında onun dizlerinin arkasına ve baldırlarına uyguladığı zarif dağlama izleriyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Geiger yontucu alete kayın tokmakla vurarak tahtayı tıraşladı. Bu, kakmanın sıkı bir biçimde yerine oturmasını sağlayacaktı.

“Yakarışımı dinle... Duy beni, söğüt ve ağla benim için...”

Çalışırken artık sadece kadın şarkıcıları dinliyordu. Dalton’un ona uyguladığı işkence farklı bir kapı açmış ve babası bu kapıdan paldır küldür dışarı çıkmıştı. Şimdi duyularının kenarlarında farklı bir şey kıpırdamaktaydı. Bir liman sisi gibi, güç bela varlık denebilecek bir şeydi bu. Kırılğan, hayalet gibi ve kadınsı... O ise havayı insan sesleriyle dolduruyordu. Holiday’in, Nina Simone’un, Bonnie Raitt’in, Joplin’in sesleriyle... Belki bunlar o varlığı dışarı çıkarmaya yardımcı olurlardı.

Notalar, kederli melekler gibi yüksek tavana doğru süzül-
dü. Yeni evi, 1912 yılında bir Pentecostal şapeli olarak ya-
pılmış olan ve dört kez el değiştiren bir evdi. Geiger, Cold
Spring’den döndükten sonra Brooklyn’e gittiğinde buranın
bir fotoğrafını bir emlak komisyoncusunun camında görmüş-
tü. Gotik kemerli, ağır ahşap kapı ilk anda gözüne takılmıştı.
Bina, dükkanların arkasından geçen kaldırımın yirmi metre
kadar gerisindeydi. Sokak arasından geçerek oraya gitmek
mümkündü. Bina, altıya altı buçuk metre ebadında tek oda
üzerine inşa edilmiş kesme taştan bir yapıydı ve en yüksek
yerinde beş buçuk metreye ulaşıyordu.

Geiger’in o gün Brooklyn’de bulunmasının yaşam alanı-
la hiçbir ilgisi yoktu. Bu durum parayla ilgiliydi ve bir bakı-
ma da Carmine Delanotte ile... Yani patronu, akıl hocası ve
en sonunda kendisine ihanet eden kişi. Manhattan’daki evi
Dört Temmuz’da havaya uçunca Geiger her şeyini kaybet-
mişti. 96. Sokak’taki Chase bankasında içinde yarım milyon
dolar bulunan özel müşteri kasasının anahtarı da dahil olmak
üzere. Anahtara erişmenin tek yolu, şirketin izleme sistemi-
nin refakatinde doğrudan bir banka müdürünün sorularına ve
bakışlarına muhatap olmaktan geçiyordu. Ama Geiger on yıl
önce, öğle yemeklerinden birini Carmine ile birlikte, adamın
İtalyan mahallesindeki restoranı La Bella’da yemişti.

“Muhasebecim bana dedi ki...” demişti Carmine, en sevdiği espressosundan bir yudum alıp dudaklarını şapırdatarak. Çoğu kez söze başlar ama ya bir çatalın duruşunu düzeltmek, ya ceketinin kollarını bir iki santim yukarı çekmek veya parmak uçlarıyla gümüşü saçlarını taramak için susardı. Geiger bunun durumu manipüle etme yönteminin bir parçası olduğunu biliyordu. Başkalarının bu tür susmalara gösterdiği tepkileri izlemişti. Onlar da, kendileri fark etmeden öne doğru eğilirdi. Sanki Carmine’in o anı askıya alması onun çekim gücünü arttırıyormuş gibi... Carmine için hayat, kontrol demkti ve bir konuşmayı veya müzakereyi yarım derece bile saptırmanın sonuçta ona kâr sağlayacağını düşünürdü. Geiger, adam onu BE’ye yerleştirdikten sonra, bu tekniği kendi yöntemlerine dahil etmişti.

“... Bu yıl vergi olarak yüz yirmi yedi bin ödüyormuşum. Dürüst yoldan başarılı olmuş gibi görünmenin maliyeti bu işte...” Carmine kahvesini bitirdi. “Ama sen şimdi sahici para kazanıyorsun. Hiç tasarruf ediyor musun?”

“Çok fazla harcamıyorum. Dedğin gibi, param bir müşterinin özel kasasına gidiyor.”

Carmine bir parmağını ikaz eder gibi salladı. “*Hepsi* değil. Biraz tabut paran olması gerek.”

“Tabut parası mı?”

Carmine gülümsemiş ve sonra uzanıp Geiger’in yanağını okşamıştı. “Sen her zaman bana nereden geldiğini bilmediğini söyleyip durursun. Ama ben senin nereden geldiğini biliyorum. *Mars’tan*.”

Geiger’in Brooklyn’de olmasının nedeni de işte buydu: Prospect Parkı’ndaki bol ağaçlı koruluğun içinde, iki karaağaç arasında işaretlediği yere, içinde altmış bin dolar ve müşteri özel kasasının yedek anahtarı bulunan bir alet kutusu gömmüştü. Sabaha karşı üçte toprağı kazıp bunu çıkarmış,

içinden de kırk bin dolar ve anahtarı almıştı. Daha sonra da milyonlarca yıldızın umursamaz bakışları altında durup Carmine Delanotte'yi düşünmüştü. Onu Hall ve Dalton'a teslim ederken, velinimetinin sesindeki acıyı yeniden hissederek... *"Bunu yapmak benim hoşuma mı gitti sanıyorsun? Gitmedi, Geiger. Sen benim oğlumsun, fakat ben bu adamlarla iş yapıyorum"* demişti. Talihin kör ve vefasız olduğu bilinciyle, fakat hayatın bazı parçalarının sen onları öldürmedikçe asla ölmediğine inanarak... Ve bu teorinin sınanacağı bir yerin ve zamanın er geç geleceğini ileri süren mantıkla çelişen bir duyguyla dolu olarak.

Geiger taşındıktan sonra eve bir mini buzdolabı, yemek masası ve bir de yatak getirmişti. Ondan sonra da tahta işleme aletleri satın almaya başlamıştı. Yaptığı ilk şey kendi masasıydı, sonra da yaşam alanının batı köşesi için bir buçuk metrekaresel bir dolap... Aeron marka ergonomik bir sandalye, bir MacBook Pro ve bir de LG Spyder marka cep telefonu satın almıştı. Telefonla aradığı ilk kişi Harry idi ama banttaki sestem bu numaranın iptal edildiğini öğrenmişti.

Geiger tekrar buluştuklarında, Harry'nin coşkusu ve sınırsız neşesi karşısında şaşırmıştı. O gece eve döndüğünde Harry'nin cep numarasını ve e-posta adresini bilgisayarında duruyor olduğunu gördü. Geiger duyguları ırdeleyen bir öğrenciydi, bunları ölçer, biçer ve analiz ederdi. Bu özelliği onu işinde vazgeçilmez kılıyordu, çünkü kendi hislerine yabancılaşarak yaşarken, başkalarının duygularını *hissetme* yeteneğini geliştirmişti. Ona göre, bağlar ve yakınlıklar, gözden geçirmek ve değerlendirmek içindi, deneyim kazanmak için değil. Fakat Harry'nin duygu karmaşasının tam göbeğinde dururken, ilişkilerindeki çelişki (Harry'nin varlığı da yokluğu da Geiger için aynı ölçüde anlamlıydı), Geiger'i etkilememiş değildi. İstemedenden de olsa seans odasının dışındaki birisinin üzerine kendi işaretini kazıymıştı. O gece eve koşarken Ezra'yi

gözlerinin önüne getirdi ve çocuğun üzerinde nasıl bir iz bıraktığını merak etti.

İki parmağını tahtanın üzerinde kaydırarak, oyunun eğimini bu işe yarayan herhangi bir alet kadar hassas bir şekilde ölçtü. Dalgalı akçaağaçtan yontmuş olduğu yarım ay şeklindeki parçayı aldı. Parça uçtan uca yirmi santim kadardı. Yapısındaki dalgalı görünüm, ona çarpıcı bir parlaklık ve üç boyutlu bir nitelik vermekteydi. Bulduğu en iyi şeylerden biri olmuştu bu... Bir yangında zarar görmüş bir dolabın temiz kalmış arka paneliydi. Bundan bir düzine kakma parçası daha elde edecekti. Aklına gelen tüm mahallelerdeki renovasyon mağazalarını dolaşmak, eski hayatından kalma bir âdetti. Rafları ve depoları, ıskartaya çıkmış ve istenmeyen hazineler bulmak için karıştırmayı seviyordu. Eğri büğrü, hasarlı ama kesinlikle işe yarayabilecek olan şeyler gözünden hiç kaçmazdı.

Geiger tamamlamış olduğu işlere bir göz attı. Duvarın dibinde iki çalışma masası, üç masa ve bir de dolap durmaktaydı. Hepsi de koyu renkli ahşaptandı: Maun, siyah ceviz, Hint gül ağacı. Her birinin düzinelerce daha hafif tonda kakmaları vardı: Karaağaç, kızıl meşe, titrete kava gibi... Kakmaların bazıları bir greyfurt kadar büyük, bazıları ise bir bozuk para kadar küçüktü. Bunlarla bir evren yaratıyordu. Her biri gökyüzündeki bir parça gibiydi. Yıldızlar, gezegenler, yıldız kümeleri, nebular, değişik evrelerdeki aylar, hepsi o derin karanlığın içindeki yerini almıştı. Kendisinin çocukken hep izlediği ama dünyanın görmediği ve bilmediği bir gökyüzüydü bu.

Kakmanın kenarlarını okşadı ve parmak uçlarını birbirine sürttü. Bir yandan da, balmumu ile Çin ağacı yağından elde ettiği karışımdan ne kadar kaldığını kestirmeye çalışıyordu. Bu karışımı sürmeden önce, her bir yüzey parçasını doğal

durumuna döndürmek için üç zımparalama seansından geçiyordu. İnsanı transa geçiren bir yöntemdi bu... Babasının çalışmasını izlediği onca yıl boyunca, adam ağzını açıp da kurallar hakkında hiçbir zaman bir şey söylememişti. Bu işler işte böyle, şu anda gördüğün gibi yapılırdır der gibiydi.

Dün gece Harry'ye söyledikleri aklına geldi: “*Merak etme, Harry. Bu BE değil. Bununla işim bitti. Tamamen.*” Bu karara dokuz ay önce varmıştı, Dalton onun üzerinde çalışırken... Ama bu sözleri yüksek sesle hiç söylememişti. *Bununla işim bitti. Tamamen.* Bu sözlerde arındırıcı bir dokunuş vardı sanki, kostik bir madde kendi içindeki toksik bir tortunun direnen son kalıntılarını temizleyip götürüyormuş gibi... Bu işe asla bir daha geri dönmeyecekti.

Parçayı, kestiği oyuğa yerleştirdi ve dışarıda beş santim kalıncaya kadar üstüne bastırdı, sonra bir güderi alıp kakmanın üzerini örttü. Kedi yanına yaklaşıp ona sürtünürken tokmağı aldı.

“Şimdi değil, Tony.”

Kedi evin genel düzenine adapte olmuştu. Geiger pencere-lerden birine bir evcil hayvan kapısı takmıştı ve kedi her zamanki gibi sabaha karşı beşte geri dönecek şekilde gece gezilerine başlamıştı. Tek gözünü açıp yukarıya, Geiger'e doğru baktı ve onun baldırını tırmıklamaya başladı. Geiger kediye kaldırıp omzunun üstüne yatırdı. Kedinin bir zamanlar sağ gözünün olduğu yara izinin üstünü birkaç kez kaşıdı ve hayvan tüneğinin üzerine yerleşti; mırlamaları Geiger'in kulağına makina sesi gibi geliyordu.

Kediye buraya taşındıktan sonra “Tony” demeye başlamıştı. Bu Ezra'nın önerisiydi. Geiger'in onunla birlikte geçirdiği yirmi dört saatten özenle sakladığı milyonlarca şeyden biriydi bu. Çocuk kediye hemen benimsemişti.

“İsmi ne?” diye sormuştu.

“Kedi.”

“Onu böyle mi çağırıyorsun? Kedi?” Ona gerçek bir isim vermen lazım” demişti. “Hey, ona Tony diyebilirsin... Tony Montana gibi.”

Bu isim Geiger’e hiçbir şey ifade etmiyordu. “O da kim?” diye sormuştu.

“Tony Montana, hani... Hatırlamıyor musun? Al Pacino, *Scarface*’te.” Geiger boş gözlerle ona bakmıştı. “Anlamadın mı? *Scarface* diyorum... film?”

“Ben sinemaya gitmem.”

“Peki o zaman, ama ona bir ad takmalısın, *bir şey* demelisin. “Sadece kedi diye seslenmek aptalca.”

Ve son günlerde, Geiger kediyle her konuştuğunda, çocuğun da onlarla birlikte olduğu hissine kapılıyordu.

Geiger tokmağı kaldırdı ve güderinin üzerine kakma parçasını ancak aşağıya itmeye yetecek kadar vurdu. Bir kere, iki kere... Sonra güderiyi kaldırdı ve elini yeniden tahtanın üzerinde kaydırды.

Mükemmel bir uyum yakalamıştı. Kusursuz.

7

Harry, Doğu yakası 125. Sokak'ta, portatif kasetçalarının sesiyle mücadele ederek, sahte Roleksler, güneş gözlükleri ve tüttürecek bir şeyler satan sokak satıcılarıyla yapılan pazarlıkları izleyerek ve yürek paralayan bir saksafoncunun ve broşür dağıtan üç sessiz, takım elbiseli adamın yanından geçerek şehrin doğusuna doğru ilerliyordu. Arada bir baş dönmesi olarak tarif edebileceği bir şeyler yaşıyordu. Yeniden dünya yüzüne çıkmıştı, sokaktaydı ve bir yere *gidiyordu*.

Geiger'in dirilişi Harry için de bir tür yeniden doğuş olmuştu. O gece, Çin mahallesine geri dönmüş, bilgisayarını ve birkaç disketini kapıp kapıyı bile çekmeden oradan ayrılmıştı. Brooklyn'e geri giderken taksinin dikiz aynasında kendi görüntüsünü yakalamıştı; yüzünde öyle büyük bir sırıtma vardı ki, tam anlamıyla kaçık bir turiste benziyordu. Eve vardığı zaman, uzunca bir duş almış ve artık istemediği sakalını tıraş etmişti. Sonra yatağına girmiş, yeni bir dragon ağacı almayı aklına not etmiş ve derin, rüyasız bir uykuya dalmıştı.

İkinci Cadde'de sola döndü ve kuzeye doğru ilerledi. Üç katlı binanın giriş katında bir Batı Afrika giyim mağazası bulunuyordu. Bu, Harry'nin buraya ilk geliyordu. Şimdiye kadar işlerini Çin mahallesinde saklandığı yerden yürütmüştü. Binanın yan kapısı dar bir ara yola açılıyordu. Yüzeyi çukurlarla kaplı, üç kilitli, gri çelik renginde, iki basamak aşağıda bir kapıydı bu... Harry interkom panelindeki düğmeye bastı. Düğmenin üst tarafında, kapıya gömülü küçük bir mercek bulunmaktaydı.

“Geliyorum,” dedi bir ses.

Karşı duvarda, harekete duyarlı ışıklar ve ara yolun başının ve sonunun binanın içinden görülebilmesi için monte edilmiş iki yuvarlak, metal yansıtıcı vardı. Harry bu ironi karşısında sırttı, çünkü Matheson’un birilerinin onu bulması ve istila etmesi konusunda saplantısı vardı, ama bu şehirde böylesi bir düzen kurmak zaten işin bir parçasıydı. Harlem’den Soho’ya kadar, bir düzine kilide, aynaya ve güvenlik kameralarına sahip olabilirdiniz ve gelen geçen hiç kimse bunu önemsemezdi. Bu da durumu Veritas Arcana için mükemmel yapıyordu. Her gün daha az şeyin gizlenebildiği ve daha fazla şeyin açığa çıktığı bir dünyada, bir odadaki en akıllı başında olan kişi paranoyası olan kişi oluyordu. Harry kilitlerin döndüğünü duydu ve kapı laçkalaşmış menteşeler üzerinde dönerek gıcırtyla açıldı.

David Matheson berbat görünüyordu. Harry onu görelili iki ay olmuştu. Adamı en son bazı programların kurulması için ona geldiği zaman görmüştü. Rakununki gibi siyah ve cansız gözleri, solgun ve tıraşsız yüzüyle ona bakıyordu. Uzun ve adaleli bacaklarına buruşuk bir Dockers geçirmişti ve üst tarafında kolları kahve lekeleriyle kaplı, kapüşonlu ten rengi bir svetşört vardı. Uzun, koyu renk saçlarını alnından geri iterek sigarasından bir nefes çekti.

“Selam,” dedi.

Harry karanlık girişe doğru bir adım attı. İçerisi duman, patlamış mısır ve hapsolmuş bayat hava kokuyordu. Matheson kapıyı kapadı, kilitleri çevirdi ve kısa bir koridordan ilerleyerek bir ışık sızıntısına doğru gitti. Harry de onu izledi.

Dünya Matheson’a ağır bir darbe vurmuştu. Gerçeği bulma ve bunu açığa çıkarma konusundaki pervasız tutkusu, oğlunu ciddi şekilde tehlikeye atmış, çocuğun onun istemi dışında şiddete maruz kalmasına neden olmuş ve sonunda, asgari temas dışında, aralarındaki her şeyi bir bıçak gibi kesmişti. İşkence videolarını internette yayınlaması Veritas Arcana’yı, bazıları-

nın gözünde, ikinci sınıf bir muhbirden ortadan kaldırılmayı hak eden bir varlığa dönüştürmüştü. Şimdi o, *düşman* olmuştu.

Harry köşeyi döndü. Bodrum katının dönüştürülmüş bir parçası olan küçük ve penceresiz oda, çıplak beton gölgelerin içinde eriyordu. Kapana kısılmış gibi havada duran duman, odaya karanlık ve ölüler ülkesi gibi kasvetli bir hava vermekteydi. İçeride, duvarlardan birinin bir kenarına sıkıştırılmış katlanır bir karyola, bir mini buzdolabı, iki gözden çıkarılmış dosya dolabı ve üzerinde bir mikrodalga, bir lamba ve üst üste fırlatılmış giyeceklerle dolu beş tane plastik sepet vardı. Karşı duvarda, porseleni sararmış bir çamaşır lavabosu ve yerden tavana kadar ağ halinde uzanan ıslak borular duruyordu. Matheson, Harry'ye döndü.

“Küçük evime hoş geldin. *Mi casa es su casa.*” (*Benim evim, senin evin*) Gülünce, yüzünde Harry'nin her zaman hoşlandığı bir kırışıklık oluştu. Bu gülüş, adamın kırk katırla kırk satır arasında seçme yapma durumunda geçen hayatından tiksinti duyması ile tuhaf bir şekilde bu durumdan zevk almasının bir karışımıydı sanki.

“Feng shui şeyine pek meraklı değil gibisin, öyle mi David?”

Matheson izmaritinden bir nefes çekti ve bunu lavabonun içine fırlattı. “Tam tersine. Uygun *akışı* yakalayabilmek için aylarca uğraştım.”

Harry içeri girerken dumanı eliyle uzaklaştırdı. “Tanrım... Kendi yarattığın dumandan öleceksin. Böyle bir şey olabilir mi dersin?”

Veritas Arcana'nın web sayfalarının kopyaları duvarlara bantlanmıştı: “Kandahar'daki Taliban sığınağında ABD saldırı tüfekleri bulundu...” “ABD Savunma Bakanlığı Irak'taki gizli ihale hilesini tartışıyor...” “CIA'nın Mısırlı bakana uyguladığı gizli işkence...”

Harry eğilip bunları okuyarak volta atmaya başladı. “Veritas Arcana Onur Listesi mi?”

Matheson bir kapıya doğru gitti ve iterek açtı. “İşe girişim. Ve kapıyı da kapa. Dumanın içeri girmesini engeller.”

Harry onun peşinden odaya girdi. Bu oda birincinin iki misli büyüklüğündeydi, duman yoktu ve en az on derece daha serindi. Yan yana dört web sunucusu odanın ortasından geçiyor ve altı adet dizüstü bilgisayar üç buçuk metrelik bir alüminyum masanın üstünde yan yana duruyordu. Duvara monte edilmiş ve CNN, MSNBC ve FOX kanallarına ayarlanmış, sessize alınmış üç monitör vardı. Matheson bir bilgisayarın önüne oturdu.

Harry onun yanındaki sandalyeye geçti ve disketi ceketinden çıkardı.

“Bunun için sana teşekkür ederim, Harry. Brooklyn’e geri gitmek istemediğini biliyorum.”

“Sormana sevindim. Benim için de iyi oldu.”

“Kötü adamlar seni orada beklemiyordu, değil mi?”

“Hayır. Ortalıkta kötü adamlar yoktu.”

Harry boşluk verme çubuğunu tuşladı ve bilgisayar açıldı. Ezra’nın bir resmi görüldü. Yeşil gözleri, çenesinin altına sıkıştırdığı kemanın boynuna kilitlenmişti. Yeni bir görüntü değildi bu.

“Son zamanlarda konuştun mu onunla?” diye sordu babası.

“Hıh-hı.”

Matheson’dan kesik kesik, acı bir kıkırdama sesi geldi. “O zaman benim konuşmadığımı da biliyorsundur.”

Üçünün arasındaki duygusal geometri Harry’yi sabırsız yapıyordu. “O iyi. Harika değil tabii. Sana hâlâ bozuk. Hâlâ terapi görüyor. Geiger’le ilgili olarak da epey suçluluk duyuyor.” Harry’nin nabızı hafifçe hopladı. *Ben onun hayatının bir parçası olamam, Harry. Olmamam gerek.* Geiger hatalı düşünüyordu ama bunu açıklamak Harry’nin üzerine vazife değildi.

“Tanrım, onu özlüyorum.” Matheson bir iç çekti, fakat bunda herhangi bir kendine acıma belirtisi yoktu.

“Şey... Sanırım o da seni özlüyor. Ama aynı zamanda nefret ediyor.”

Matheson bitkin bir ifadeyle onayladı. “Etmekte de haklı. Öyle değil mi?”

Geçen 3 Temmuz’da CIA’nın gizli işkence videolarını nihayet eline geçirdikten sonra, oğluna kapıyı o gittikten sonra arkasından kilitlemesini söylemiş ve sonra disketleri internete koymak için hazırlık yapmak üzere odasına gitmişti. Fazlaca havaya girmiş gibiydi. Kötü adamların yakınlarda olduğunu biliyordu, ama bu iş sadece birkaç saat sürecekti ve Ezra evde güvendedi...

“David,” dedi Harry, “sen işini iyi yapan birisin. Önemli işler üstlendin.” Disketi sürücüyeye taktı. “O gün işinle bağlantılı olarak bir karar verdin. Ezra’nın kaçırılacağını bilemedin. Belki üzerinde yeterince uzun düşünmedin. Kim bilir?” Ekran bir küçük dürbün logosu ve kromat sarısı fontlarla yazılmış *VIDEO VERIFY* sözcükleriyle kaplandı. “İşi berbat ettin mi? Evet, ettin ve şimdi bunun bedelini ödüyorsun. Genellikle olan budur, David. İş berbat ederiz ve sonra bunun bedelini öderiz. Belki Ezra biraz daha büyüdüğünde büyük resmi görebilir.”

Matheson’un efkarlı gülümsemesi geri geldi. “Sen nasıl bu kadar akıllandın, Harry?”

“İşleri berbat ederek. Hem de birçok kez... E-posta nerede?”

“V-A-3 gelen kutusunda, X – X – X işaretli.”

Harry e-postanın ikonunu tıkladı ve metin ekranda göründü. Sekiz satırlık bir yazıydı bu:

Argent Industries’den Kabil’e giden epostanın kopyası. Hükümet kontratları için gizli milyonlar. Bu

4 epostadan biri. foto 24/2/2013'de cep telefonuyla çekildi. 5 tane daha var. Ben şimdi paristeyim saklanıyor. Para yok. Karımı ve çocuğu Kabil'den çıkarmak için para lazım. Bütün fotoları ve epostaları isterseniz ayarlatıp gelmeniz lazım. 7000 avro yeter mi? iyi iş yapıyorsunuz. Gerçeği arayarak siz. Lütfen cevap.

Harry iki adamı birlikte gösteren bir fotoğrafı açtı. Onun altında değişik bir yazı tipinde, başka bir e-postanın kopyası vardı:

Sp ve Gr shellco'larına ödemeler kapsamlı olacak, bu nedenle 600m çıkabileceğimiz en yüksek miktar eğer hâlâ sadece p ve dg hatlarından ve rafineriden bahsediyorsak. Eğer siz haşı yeniden değerlendirirseniz biz 9'dayız. Bunun aşkar nedenlerle, gelecek seçimden önce halledilmesinin önemli olduğunu düşünüyoruz.

Harry okumayı bitirdi. "Petrol ve doğal gaz boru hatları ve rafine etme hakları için 600 milyon mu?"

"Sanırım."

"Eğer siz haşı yeniden değerlendirirseniz, biz dokuzdayız? Bu ne?"

Matheson belli belirsiz gülümsedi. "Haşhaş tarlaları?"

"Peki 'S-P ve G-R shellcoları'?"

"Shell şirketleri. S-P, İspanyol? G-R, Yunan olabilir?"

Harry arkaya yaslandı. En sonunda başını salladı. "Argent Industries Afganistan'ı satın alıyor. Vay canına."

"Öyle gibi."

Harry doğruldu ve parmaklarını çıtlattı. "Bu biraz zaman alacak, David. Piksel piksel inceleme ve karşılaştırma yapmalıyız."

Matheson dudaklarına bir sigara yerleştirdi. “Beş dakika ara verelim,” diyerek kapıyı açtı, dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Harry parmaklarını tuşların üzerine yerleştirdi ama bir nedenden dolayı durdu. Bu beynindeki bir tıklamaydı. Ağır ve ritmik bir tıklama... Hoş, tanıdık, uzun zamandır ortalıkta olmayan... Yüzü o anda yıllardır dinlemediğı sevdiğı bir şarkıyı hatırlayan birisinin yüzü gibiydi. Ses, *Times* muhabiriyken duyduğı bir sestti. Merceklerin olağan ve sıradan olmayan şeylere odaklanırken çıkardığı kilitlenme sesiydi bu. Ve ona çok iyi geliyordu bu ses.

Matheson üçüncü izmaritinin yanan ucuyla dördüncü sigarasını yaktı ve arkasında beyaz, uçuşan bir kuyruk bırakarak ağır ağır yürümeye başladı. Bu sıralarda uzun süre duramıyordu. Onun bu halini tıp bilgisi olan biri gözlemiş olsaydı, bir tür hiperaktivite bozukluğundan mustarip olduğunu sanabilirdi, ama Matheson’un huzursuzluğunu tetikleyen motor onun ruhunun içindeydi, beyninde veya kaslarında değıl... Ve bu huzursuzluk heves, öfke ve pişmanlığın yoğun bir karışımından besleniyordu. Bu duyguların ilk ikisini internetteki gezintileri için cephane olarak kullanıyordu. Sonuncusu ise onda sürekli olarak bir melankoli yaratıyordu. Oğlundan koparılmış olmanın bıraktığı bir yaradan sürekli akan kan gibiydi.

Herhangi bir konuda becerisi ve bir beceriye sahip olma konusunda da herhangi bir arzusunun olmadığını bilerek, zengin ve köksüz olarak büyümüştü. Tek tutkusu olan sanat neticede onu bir mesleğın içine sokmuştu: Resim ve antika almak ve satmak için aracılık yapıyordu. Bu ona uyan bir meslekti; egzotik ölkelere seyahatler yapıyor, yakınlık kurma zorunluluğı olmadan insanlarla kısa iletişimler kuruyor ve alçakgönüllü bir başarı duygusu yaşıyordu. Ortada yaratılmış

veya üretilmiş herhangi bir şey olmamasına rağmen... Sonra, yeryüzündeki pek çok diğer insana olduğu gibi, 11 Eylül saldırısı onu da önüne katıp götürmüş ve kendisini bir anda başka bir yolda bulmuştu.

Veritas Arcana sivrilmiş, Matheson yeniden doğmuştu.

Ama bu yoldaki çabası onu yiyip bitirmişti. Gizli hayatı eski hayatının üzerine gölgeler düşürüyordu. Giderek ailesinden uzaklaşmış, karısından boşanmış, sürekli bir ayrılık ve inziva içine girmişti. Oğluyla sadece Noel’de ve yazın iki hafta görüşüyordu. Daha sonra da o Geiger devreye girmiş ve Ezra’dan kopmuştu. Matheson içebakışa meraklı biri değildi, fakat oğlunun kendisini ihanete uğramış hissetmesi, onun da hiç aklından çıkmayan bir konuydu. Çocuğun güvenini ve kalbini paramparça etmişti. Kendisinin neye dönüştüğü hakkında herhangi bir algı yanılması içinde değildi. O saplantısının bir esiri, sahibinin üzerine binerek yönlendirdiği bir at olmuştu ve bundan sonraki sırrın kendisini göstermesini bekliyordu...

“David! Buraya gel!”

Matheson sigarasını fırlattı ve kapıyı itip açtı.

Harry ekranda yanıp sönen pentagon şeklinde altın renkli ikonu izliyordu. “Yaptım.”

“Ve?”

“Gerçek. Yani büyük olasılıkla.”

“Büyük olasılıkla mı? Bu ne demek oluyor?”

“Programın minimal anomaliler bulduğu anlamına geliyor, fakat bu *tek atımda* elde edilen bir sonuç, David. Bu nedenle “büyük olasılıkla” diyorum. Bu program mükemmel değil. Eğer benim yüzde yüze yakın bir kesinlikte sana “bu gerçek” dememi istiyorsan, bütün fotoğraflara ve belgelere ihtiyacımız olacak demektir.”

Matheson somurttu. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Beynimin sağ tarafı bunun işitsel ve görsel olarak kabul edilebilir olduğunu söylüyor. Yazın kişi Amerikalı değil. Sı-

nırlı İngilizcesi var. Yazım hatalarına, dilbilgisine, sözdizimine bakacak olursak...”

“Ve tarihi yazarken günü aydan önce koyması...”

“O da var. Fakat beynimin sol tarafı ‘düzmece’ diyor. Bu seni yakmak için biçilmiş bir kaftan. Bunu yapmak isteyecek çok da insan var.”

Matheson başıyla onayladı. “Kuşkusuz istiyorlardır.” Sigara paketini çıkardı. Boşalan paketi kırıştırdı ve yeni bir paket çıkartıp bağımlıların yaptıkları gibi avucunun içine vurmaya başladı.

Harry içini çekti. “Ve sen bunu yapmaktan vazgeçmiyorsun, öyle mi?”

“Ben bu yollardan daha önce de geçtim. Benim işim bu.”

“Ya bu bir tuzaksa... Kurşunların önüne atlamaya değer mi?”

“Harry, *Times*’da çalıştığın zamanı bir düşün. Farz et ki, bir hikaye için ipucu buldun, *önem taşıyan* bir konu diyelim. Fakat tehlikeli olabilecek bir şey... Bu, senin işi bırakıp gitmene yol açar mıydı?

Bu, Harry’nin duymak isteyebileceği en son şeylerden biriydi. “O eskidendi.”

“Benim yaşadığım hayata bir bak, Harry. *Benim* tercihlerimi yansıtıyor, evet. Ama elimde kalan tek şey iş. O da bu... O yüzden, eğer sadece burada saklanıp bir şeyler olmasını bekleseydim, işin pek bir anlamı kalmazdı. Bu beni oldukça gülünç bir duruma düşürürdü, öyle değil mi?”

Bir sigara daha yaktı, dışarı çıktı ve kapıyı kapadı. Harry kapının üzerine bantla yapıştırılmış, mektup büyüklüğündeki kağıda tekrar baktı. Kağıdın üzerinde büyük, italik harflerle yazılmış bir alıntı vardı: *GERÇEK, GÜNEŞ GİBİDİR. ONU BİR SÜRE İÇİN SAKLAYABİLİRSİNİZ AMA BİLİN Kİ O ASLA KAYBOLMAYACAKTIR – ELVIS PRESLEY.*

Harry sırtıttı. Tanrıyı ve kader denen şeyi, bir acil servis

odasının duvarına yaslanarak hayatından çıkardığından beri on yedi yıl geçmişti. Yine de, hayatın kaotik fakat nedensel bir akışı olduğunu kabul etmişti. Rastgele bir olayın, bazen diğerlerini harekete geçirdiğini de...

“Elvis mi?” diye bağırdı. “Kral mı söylemiş bunu?”

“Google’a göre öyle!”

Dünya kendi kendisinin bir reality şov versiyonu haline gelmişti; burada gerçekler, yalanlar ve çarpıtmalar hep birlikte hediyelerin etrafında insafsız yarışmacılar gibi dönüyorlardı. Şimdi de o kargaşanın parmağıyla onun omzuna pat pat vurarak onu ikaz ettiğini hissedebiliyordu: *Pısst... Şuna bir baksana*. Beynindeki tıklama bir türlü durmuyordu ve e-postada Paris’i görünce içindeki bir şeyler gerilmişti.

“David!”

“Evet?”

“Ben de seninle gelmek istiyorum!”

Kapı açıldı. Matheson’un dudaklarından hem belli belirsiz bir gülümseme hem de meraklı bir somurtma göze çarpıyordu. “Neden?”

Harry omuz silkti. “İstemek yeterli bir neden değil mi?”

8

Geiger bu geceki koşusunun kendisini nereye götüreceğine karar vermeye çalışıyordu. Ara yoldan kaldırıma çıkarken duracakmış gibi yavaşladı, sonra olduğu yerde sayarak koşmaya devam etti. Spor kıyafetler giymiş bir adamın şarap dükkanının önünde, kendi gölgesini ezmek ister gibi bir ileri bir geri gidip geldiğini gördü ve adamın mesajını dili döndüğünce yoldan geçen insanlarla paylaşmasını izledi.

“Ben Kâdiri Mutlak Yüce Tanrımızın ajanıyım -Eeee!- fakat ben yüzde on almam! *Eeee!*” Adamın vurgulayarak söylediği her bir *hoppaaa* sözcüğü, Otis Redding hırlaması ile Tourette bozukluğunun bir karışımı gibiydi.* “Daha sonra bana tam olarak ödeme yapılacak... İşim bittiğinde! *Hoppaaa!*” Adam mekanizması bozulmuş bir kurma oyuncak gibi hiç ara vermeden başını bir ileri bir geri sallayıp duruyordu.

Geiger adamı dinlemiyordu. Ona baktığı da yoktu. Sokağın karşı tarafındaki bir çamaşırhanenin adamın arkasındaki şarap dükkanının cam panosuna vuran yansımasına bakıyordu. Ve orada durmakta olan kişiye... Geiger, ara yoldan çıkarken büyükçe bir fincandan kahve içmekte olan uzun paltolu o karaltıyı görmüştü. Geiger gölgelerden çıktığı anda, o kişi de fincanı aşağı doğru indirmişti. Bu sıradan bir hareketti belki ama zamanlaması Geiger’in dikkatini çekti. Bu, anlamsız bir rastlantı da olabilir, sokaktaki birisine bir işaret vermiş olabilir diye düşündü.

* *Tourette sendromu* – tik denilen, tekrara dayalı ses ve hareketlerin ortaya koyduğu nörolojik bozukluk. (Çev. N.)

Tanrı'nın habercisi, dünyanın affedilmez cehaletine doğru kemikli parmağını salladı.

“Rabbimiz için aşâğılık bir pislik mi, yoksa bir aziz mi olduğunuz fark etmez. *Eeee!* Zengin bir adam ya da eroin kullanan biri de olabilirsiniz. Ben size şunu söylemek için buradayım: Siz *ona aitsiniz!* Sizin sefil kışklarınızın sahibi, o...”

Geiger minik hareketlerle otuz santim kadar sola kaydı, buradan elde ettiği aç camdaki yansımanın daha büyük görünmesini sağlıyordu. Oradaki figür hareketsiz duruyordu.

“... Ve o sizi evine çağırarak, ne zaman işine gelirse artık! *Eeee!* Tek tek veya trenler dolusu, ya da bir kerede bir milyon kişi birden.” Geiger’e göz attı. “Beni duydun mu, ahbap?” Havari, nefesindeki viski kokusu duyulacak kadar Geiger’e yaklaştı.

“Beni duyuyor musun, kardeşim?”

Geiger kulaklıklarını çıkarttı. Bakışı hâlâ camdaki yansımanın üzerindeydi. “Evet. Seni duyuyorum.”

“Hayır, kardeşim. Öyle değil. Beni duyabildiğini biliyorum, ama beni *duyabiliyor musun?*”

Geiger adamın koyu renkli parlak gözlerine baktı. “Geri çekil. Fazla yakın duruyorsun.” Adam gülümsedi. “Efendimize asla çok yakın olamazsın, ahbap.”

Geiger yeniden odaklanmaya çalıştı. Camdaki adam gitmişti. Geiger ağır ağır koşmaya başladı. Ses, onu takip ediyordu sanki.

“Bunu unutma, kardeşim! Tanrı’ya asla çok yakın olamazsın! *Eeee!*”

Geiger bakışlarıyla çevreyi şöyle bir kontrol etti. Gecenin o saatine ve soğuğa rağmen, X Caddesinde hâlâ iflah olmazlar, sarhoşlar ve geç vardiyacılar dolanıyordu. Pizzacıda, restoranda, video mağazasında ve organik kafede ümitli ışıklar parlıyordu.

Bu perspektiften bakınca, onun sokaktan aşağı sabit bir hızla kayışı etrafındakileri neredeyse durma noktasına getiren bir etki yapıyordu. Bir fotoğrafın içinde koşuyormuş gibiydi. O her zaman kendine has duruşuyla hatırlanacaktı. Tehlikeli sularda seyreden bir denizciydi o, fakat karayı bulma arzusu veya ihtiyacı olmayan bir denizci... Yalnızlığı onun eviydi. Yine de, algıladığı mesaj apaçık ortadaydı: Birisi onu bulmuştu ve yakınındaydı. Işıktaki sola döndü ve dönüş anını sokaktan aşağı bakmak için kullandı. Büyük olasılıkla, bunlar Hall'ün tuttuğu casuslardı. Yani, Derin Kırmızı. Onun hayatta kaldığını bir şekilde öğrenmişler ve bu olguyu tersine çevirmeye karar vermişlerdi. Bunların kafa yapılarının bir düsturu "temiz sayfa" kavramıydı. Bir işe "tamamlandı" damgasını ancak başka herhangi bir unsuru tekrar düşünmeye sebep kalmadığında vururlardı. Sonuca bağlanmamış şeylerden nefret ederlerdi. Geiger'in, kendi aklınca onlar için bir tehdit oluşturmadığını düşünmesi, pek bir anlam ifade etmezdi.

Geiger'in beyin modu bir silahın kurşun haznesi gibi birkaç kere tıkladı ve nişan aldı. Engizisyoncu'nun metodolojisinden hiçbir zaman uzak kalmamıştı ve bu senaryo bir an önce bitirilmesi gereken bir işin en yakın kuzeniydi. Eskiden yaptığı işte de saat aynen şimdi olduğu gibi tık tık işlerdi, sorguladığı kişiler, yani Jones'lar hakkında elinde az bilgi olurdu veya hiç olmazdı. Ve işini yaparken hazırlıktan çok içgüdü ve reaksiyona dayanarak çalışması gerekirdi... Koşu süratini orta hızda tuttu. Onu takip eden kişinin hangi kılıkta olduğunu bile bilmiyordu ve şimdilik, onun görüş alanı içinde kaldığından emin olmak istiyordu. Yalnız başına kalmasını sağlayacak bir yere gitmesi gerekiyordu, bir tür seans odası gibi... İki blok ötede, yenilemek için bir binayı yıkmışlardı ve yapı iskelesinin bir tentesi iki buçuk metre yüksekliğindeki bir tünel gibi binanın önündeki kaldırım kaplıyordu. Işıklara gelince sağa dönecekti, böylece buraya doğu yönünden geliyor

ve bir köşeyi dönüyor olacaktı. Bu, birkaç saniye için onu peşindeki görüş alanından çıkaracaktı. İhtiyaç duyacağı bütün zaman dilimi buydu. Ve son olarak düşündüğü şey ise, ele geçirdikten sonra bu Jones ile ne yapacığıydı. Doğasına ne kadar aykırı gelse de, reaktif olması gerekecekti: Olayları akışına bırakacak ve ona ne veriliyorsa onu kullanacaktı.

Yenilenecek üç katlı bina ileride, bloğun sonundaydı. Evisizleri ve çöp karıştırıcılarını caydırmak için binanın içindeki birkaç çıplak ampul yanıyordu. Geiger hızını hafifçe arttırdı ve köşeyi döner dönmez, arkasından gelen kişinin görüş alanından çıktığı için, iskelenin altında tam bir koşu tutturdu. Sağ tarafında, birbirini zikzaklarla kesen destek borularının arasındaki bir boşluğa gelince, binanın ikiye iki metre ebadındaki karanlık girişinden içeri daldı. Önünde çelik parmaklıklı bir kapı vardı. İçerideki bir tavan ampulünden zayıf bir ışık huzmesi buradan dışarıya sızıyordu. Geiger bir duvara yaslanarak, gölgelerin arasına saklandı ve saymaya başladı. Eğer birisi onu takip ediyorsa, bu noktaya varmasının on iki ile on beş saniye kadar tutacağını tahmin ediyordu.

Üç... Dört... Beş. Parmaklarıyla belinden sarkan kulaklıklardan gelen ritmin fısıltısına göre tempo tutuyordu. *Sekiz... Dokuz...* İskeledeki boşluğa bir adım daha yaklaştı. Zamanı gelince tamamen dışarı mı çıkmalıydı, yoksa adamı o anda bulunduğu yerden mi yakalamalıydı? *On üç... On dört...* Karar vermek için son saniyeye kadar bekleyecekti, bu da koşucunun süratine bağlıydı. *On sekiz... On dokuz... Yirmi...* Parmaklarının dansı yavaşladı. Saymayı bıraktı. Belirsizliğe alışık değildi. Bu, onun için yeni ve rahatsız edici bir duyuydu. İçgüdülerinin onu yarı yolda bırakması gibi pek muhtemel olmayan bir olasılığı aklından geçirdi.

Sonra, ince ayarlı bir koşu tutturmuş bir bedenin çıkardığı soluma sesini ve lastik tabanların hafifçe asfalta değişimini duy-

du. Koşucu iskelenin altındaki boşluğa gelince Geiger elini uzatarak bir bileğini yakaladı ve çekti. Onu boşlukta tersine döndürmek için bedenindeki momentumu kullandı ve göğsü önde olmak üzere duvara yapıştırdı. Eti ve kemikleri betonla çarpışınca, koşucunun içi boşalıyormuş gibi bir puf sesi çıktı.

Geiger denge sağlamak için bacaklarını açtı ve tüm ağırlığını sersemlemiş figürü yere mıhlamak için kullandı. Bu arada, bir eliyle yün örgüden yapılmış bir başlıkla örtülü olan kafatasının arkasını tutuyor, diğer eliyle de mengene gibi etrafından geçirdiği boğazını bastırıyordu.

“Kimsin sen?” dedi.

“Adım Rosanna Soames. Silahlı değilim.”

Geiger başlığı çekip çıkardı ve Zanni’nin kumral saçları omuzlarına döküldü. Geiger, önce onun ceketinin ceplerini, sonra midesini ve daha sonra da göğsünü yokladı. Kızın bedeni ince, midesi düz ve sert, göğüsleri de ufak ve yuvarlaklı.

“Kim için çalışıyorsun?”

“Hükümet.”

Geiger, kızın çenesinin altını bir eliyle sıkıca kavramıştı. “Matheson ve disketler için Hall’ü gönderenler mi?”

“Evet. Derin Kırmızı.”

Havada hafif bir çiçek kokusu duydu.

“Geiger, buraya sana zarar vermek için gelmedim ama beni bırakmazsan canına okuyacağım.”

“Geriye dön, yavaşça,” dedi ve yarım adım kadar geriye gitti. Kızın dönebilmesi için yeterince uzak, fakat onun boğazını tutmaya devam etmesi için yeterince yakındı. “Beraber geldiğin birileri var mı?”

Zanni leylak rengi gözleriyle ona bir bakış attı “Hayır.”

Kızın yanıt vermeden önceki bir anlık sessizliği Geiger’in dikkatini çekmişti. Bu onun doğal temposu olabilirdi, nefessiz kaldığı için böyle davranmış olması mümkündü veya

yalan söylüyordu. Ya da onun duraksamasına dikkat etmesini ve bunun nedenini merak etmesini istemiş olabilirdi. Ama bir şey açık ve net olarak ortadaydı: Kızda korku denen şeyden eser yoktu. Tam bir profesyoneldi.

Aniden üstlerine parlak bir ışık gelip oturdu. Geiger, Zanni'yi yakaladı ve sırtını çevirip önünde tuttu. Bu çok keskin, kör edici bir huzmeydi. Geiger'in kısık gözleriyle bütün görebildiği sıcak, beyaz bir boşluktu. Kadının onunla oyun oynadığı aklından geçti. Belki de en başından beri... Kendi özel infaz mahallini bulması için ona izin vermişlerdi. Bütün işi ona yaptırmışlardı. Bir yarım kalmış iş daha eksilmişti onlar için. Eski menteşelerin dönmesiyle bir gıcırta duyuldu ve parmaklıkları kapı sallanarak açıldı...

"Bırak onu!" dedi kaba ve derinden gelen bir ses. "Bırak onu dedim. *Şimdi!*"

"Tanrım," dedi Zanni, "çalışan bir kızın biraz özel zamanı olamaz mı, ha?" Bunu söyleyiş tarzı, sokak küstahlığı ile bezgin bir içerlemenin kusursuz bir karışımıydı.

"Oh..." diye kıkırdadı aynı ses, "demek öyle?"

Işık huzmesi aşağı doğru indi. AJAX SECURITY kepi giymiş bir adam, elinde bir copla, bir buçuk metre ötelerindeki açık kapıda duruyordu. Kırk yıldan beri yemekte olduğu abur cuburlar, kemerini ve gömleğinin düğmelerini sınamaktaydı.

"Şey... Üzgünüm, bebek," dedi. "Uzun zamandır gördüğüm en güzel sokak kadını sensin, fakat polisleri çağırmadan önce git kendine lanet olası bir oda bul." Elindeki copu Geiger'e doğru tuttu. "Sen de yaylan bakalım, Romeo. Oraya varıncaya kadar sert tutmaya çalış."

"Tamam," dedi Zanni ve Geiger'e baktı. "Gidelim, tatlı şey."

Geiger onun performansını inceliyordu. En iyi yalancılar, bu beceride en tecrübeli olanlardı. Bunlar aktörlerin, şarkı-

cıların ve müzisyenlerin, özellikle de doğaçlama konusunda olağanüstü becerisi olan cazcılarının ve belirli bir anın akışını hissedip ona spontane olarak bir şeyler ekleyip, izleyicinin bunun *doğruluğunu* sorgulamasına asla izin vermeyen diğer sanatçıların özelliklerini paylaşırlardı. Geiger kadının söylediği hiçbir şeye inanmasının mümkün olmadığına karar verdi.

Zanni bir elini onun kolunun üzerine koydu ve “Hadi, tatlım,” diyerek onu dışarıya doğru çekmeye başladı. Kaldırıma geldiklerinde birbirlerinden iki adım uzaklaştılar. Bu düşünmeden yapılan bir hareketti: Kimyasal olarak birbirleriyle birleşmesi mümkün olmayan iki molekül arasındaki tepki gibi... Yağmur yağmaya başlamıştı ve üstlerindeki ondüleli çeliğin üstünde minik bir kesik vardı.

“Bu giysiler içinde bir sokak kadını gibi mi görünüyorum?” diye sordu Zanni.

Geiger derin ve dengeli bir nefes aldı. “Ben o işlerle artık ilgilenmiyorum.”

“İşin ne olduğunu bilmiyorsun ki...”

“Bu doğru, fakat benim için fark etmiyor.” Koşmaya başlayarak kızıdan uzaklaştı. Koşmaya ihtiyacı vardı... Dünyayı uzatıp yaymaya, içini daraltan duyguya karşı koymaya... Batı yönünde bulunan On Birinci Cadde’deki kavşağı geçerken kız onun sağına geçti ve onun hızına uygun bir şekilde koşmaya başladı.

“Konusabilmemiz için bir dakika durabilir misin?”

“Hayır.”

“Geiger... Ben Hall değilim. Yalan söylemem ve seninle akıl oyunları oynamaya çalışmam.”

Geiger başını çevirip ona baktı. Kadında bir sporcu rahatlığı, akıl dışı bir zarafet ve esneklik vardı. Onun adımlarına rahatlıkla eşlik ediyordu. Bir yetmiş beş boyunda, elli, elli beş kilo ağırlığında ve yirmili yaşlarda olduğunu tahmin etti. Kararlı bir kişiliği varmış gibi görünüyordu.

“Benim işim seni bulmak ve yeniden çalışmak isteyip istemediğini sormaktı.”

“İşini yaptın.”

Geiger daha fazla konuşmak istemiyordu. Dışarısı öngörülemez, değişken unsurlarla fazlasıyla doluydu. Kadının varlığı ve interaktif talepleri de dengeyi bozan şeylermiş gibi görünüyordu ona. Bir metro sığınağına girdiler ve Geiger yavaşlayıp durdu, ağır ağır yerinde sayıyor, tamamen soğumak istemiyordu. Zanni ise koşmayı bırakmıştı.

“Sadece biraz düşün, Geiger. Fiyat bir ölçüde müzakere edilebilir. Bütün yapman gereken...”

Geiger avcunu onun önüne doğru, havaya kaldırdı. “İş istemiyorum.”

Üst taraftan yaklaşan bir trenin raylar boyunca giderek yükselen takırtısı duyulmaya başlandı. Zanni tren geçene kadar beklemeye karar verdi. Bu ona yeniden sormak için vakit verecekti. Şahsen gördükten sonra, Geiger’in vasıflarının düşündüğünden çok daha çarpıcı olduğunu fark etmişti. Kadife yumuşaklığında bir ses tonu vardı ve kullandığı sözcükler dudaklarından eğilip bükülmeden çıkıyordu. Adam hareket halinde olduğu zaman bile, dinginliğini ve insana paradoksal biçimde yoğun gelen sükunetini koruyordu. Tren geçene ve altlarındaki sokağın titreşimi duruncaya kadar, yüzlerinde hiçbir ifade olmadan birbirlerine baktılar.

“Geiger... Eğer sen...”

“Artık nefesini yorma.” Geiger boynunu *klik* sesi gelene kadar çevirdi. “Sen karşılaştırmalı düşünme sistemi üzerine inşa edilmiş bir senaryoya göre çalışıyorsun. Bu, diğer birçok kişinin yapacağı gibi, tepki göstereceğimi varsayan bir senaryo. Eğer “Hayır” dersem, sen parasal ödül teklifini arttıracaksın. Sonra soylu bir nedenden bahsedip işin içine vatanseverlik unsurlarını dahil edeceksin. Bu arada tehdit etmeyi ve şantaj yapmayı da düşüneceksin.” Kafasını tekrar sağa dön-

dürdü. *Klik*. “Fakat ben çeşitli nedenlerden dolayı diğer pek çoğunun profiline uymuyorum ve bu yüzden bu senaryoya ilgi duymuyorum. Senin anlamam gereken şey bu.”

Rayların altından, bir otobüs doğu yönünden onlara yaklaşmaktaydı. Sürücü yaklaşırken kornayı üç kez sert biçimde öttürdü. İkisi de yoldan çekildiler. Zanni, Geiger büyük ve ağır bir çelik kolonun yanında duruncaya kadar onun peşinden gitti.

“Ayrıca şöyle bir şey var ki,” dedi, “benim artık BE’de çalışmıyorum. Patronlarına bunu ilet ve onlara hiçbir şeyin bunu değiştirmeyeceğini söyle.”

Zanni onun tünel gibi gözlerini izledi. Bakışının gerisinde bir şeyler arıyordu, fakat adam ya düşüncelerini gizlemekte ustaydı ya da bakışları gerçekten boştu. Gerçek şuydu ki, geçen yaz kaçıp izini kaybettirmişti. Onunla baş etmek için üç profesyonel gönderilmişti ve üçü de ölmüştü. Dalton onu sorgulamakla görevlendirildiğinde kötürüm olmuştu. Ve şimdi, gecenin bu vaktinde Gravesend’de ne kadar az trafik olduğunu ve Geiger’in onu rastgele veya kasten çelik bir direğin oluşturduğu geniş ve siyah gölge sütununun içine doğru çekmiş olduğunu aniden fark etti.

“Ofisine döndüğün zaman, Soames, benim dosyama gir. Eminim ‘Statü’ için bir kategori vardır. Orada her ne varsa sil ve onun yerine ‘Asla müsait olmayacak’ ibaresini koy.”

Geiger onun daha yakınına doğru eğildi. Zanni yerinden kıpırdamadı, fakat adrenalinini kontrol altında tutabilmek için gerektiği kadar odaklanamamış olmaktan hiç memnun değildi.

“Rosanna... Eminim yeterince titiz çalışmışsındır ve benim hakkında bilinecek ne kadar şey varsa biliyorsundur. Onların, Hall ve diğer iki kişiyi benim peşimden gönderdiklerini biliyorsun ve bunların hepsinin öldüğünü de... Eminim bu konuyu merak ediyorsundur.”

Zanni adamın her bakımdan ondan bir adım önde olduğu gibi rahatsız edici bir duyguya kapılmıştı. Hem aksiyon, hem his ve hem de düşünce açısından. Ve bu onu çılgına çeviriyordu.

“Benden bir şey talep edilmesini istemiyorum. İçinde olduğum konumu farklı bir düzeye taşımak da istemiyorum. Anlıyor musun, Rosanna?”

“Anlıyorum,” dedi.

Geiger ellerini havaya kaldırdı ve Zanni’nin kasları ve eklemleri, almış olduğu eğitim, içgüdüleri ve devreye giren adrenali nedeniyle hemen gerilmeye başladı. Adamın parmaklarının kulaklıklarını bulmasını ve onları yerine yerleştirmesini izledi. Geiger’in sağ kaşı her şeyin farkında olduğunu kıza hissettirecek kadar belli belirsiz bir şekilde yukarı kalktı. Sakin duruşuna rağmen yalan söylediğini anlamasından başlayarak, tehlikede hissettiği ana kadar geçtiği yolu baştan sona gördüğünü ona belli etmek istiyordu. Zanni içindeki kızgın fokurdamayı bastırmaya çalıştı. Zihninin okunmasından hoşlanmazdı. Onu ele veren ne olmuştu? Gözbebeklerinde bir parıldama mı? Burun delikleri mi? Dudakları mı?

“Hoşça kal,” dedi Geiger ve normal koşusuna devam etti.

Zanni onun tuhaf zarafetini, yıkım ve tehlike karşısında kendisini nasıl sürekli olarak ayarladığını izledi. Dalton’un ona ne yaptığını biliyordu, bunu adamın kendi ağzından dinlemişti. Söylediklerinin arasında özellikle bir iki cümle aklında kalmıştı: “*Acıyı hissetmiyor değildi, hissediyordu. Ama canının yandığını hiç sanmıyorum.*”

Geiger koşu yolu boyunca uzanan parmaklıklara dayanarak, ellerini soğuk çeliğin etrafına sardı. Aynı anda, milyonlarca yağmur damlası Gravesend Bay’in yüzeyini delik deşik ediyordu.

Pek çok şeyin Geiger için özel bir anlamı vardı. Corley’in

“asıl perspektif” dediği şey, yalın bir tepki moduydu. Yani, her şeyi en basit terimlerle ve kişinin var oluşu açısından deneyimlemek ve tanımlamaktı. Örneğin; gıda beslenmek içindi. Zevk, çeşni ve çeşitlilik bu denklemin bir parçası değildi. Giyecek yararlı olduğu ölçüde önemliydi. Bir giysinin stiline, dikiliş tarzına ve rengine, ancak ikincil bir önem verebilirdiniz, o da eğer gerçekten önem vermek istiyorsanız... Ev, basit bir barınma yeri idi ve dış dünyadan ayrılma anlamına gelirdi. Dışarıdan bağımsız bir iç mekandı, ama şimdi bu da değişmişti. Onu nasıl buldukları da önemsizdi. Önemli olan şey, onu bulmuş olmalarıydı.

Körfezin karşı tarafındaki ışıklar titreşiyordu. Beyaz, soluk sarı, daha soluk mavi renkli ışıklardı bunlar. Binalardan ve binalardan duman kıvrımları ve ısı izleri, ilahi bir aşık tarafından cezbedilmiş gibi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Bir kadın şarkı söylüyordu, yumuşak ve tüy gibi, aynı zamanda enerjik bir melodisi vardı. Kimse de eşlik etmiyordu bu havaya. “*Sen hayatımın güneş ışığıydın...*” Geiger ellerini kaldırarak kulaklıklarını daha iyi yerleştirmek için bir hamle yaptı ama son anda kulaklıkların iki yanından sarkmakta olduğunu fark etti.

“Devam et, Soames,” dedi Bowe.

Patronu şimdiden “Bu haberi sevmeyeceğim” bakışını takınmıştı ve Zanni ekibin kendi arkasında oturmakta olan diğer üç tayfasının da yüzlerinde aynı ifadenin olduğundan emindi.

Oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Geçen akşam duvara çarpmasından kaynaklanan ağrı, saatler önce devreye girmiş ve dizlerinden köprücük kemiğine kadar ilerlemişti. Bileklerindeki şişliği gizlemek için uzun kollu bir süveter giymişti. Baştan aşağı A olan bir sicili vardı, fakat alfalar her zaman günün birinde onun kusursuz poposunun üzerine düşeceği beklentisi içindeydiler. Erkekler kendilerinden bekleneni ya-

pacak ve patavatsız hareketlerde bulunacaklardı. Onun mesleği, tek ücretle iki işi birden yapmak anlamına geliyordu: Haftanın yedi günü yirmi dört saat bir ajan olmak ve geriye kalan saatlerde de bir klitorise sahip olmanın bir zayıflık işareti olmadığını kanıtlayarak geçirmek zorundaydı. Defalarca söylediği gibi, bir vajinaya sahip olmak ödlele olduğunuz anlamına gelmiyordu.

“Sokakta, gidip ona kendimi tanıttım. Şaşırımış görünmedi. Ona kendisini yeniden işinin başına getirmek istediğimizi ve aramızda herhangi bir kırgınlık olmadığını söyledim. O da hayır dedi. Hepsi bu. İki dakikadan fazla sürmedi.”

Geri dönerken tüm uçuş sırasında ve gecenin yarısı boyunca zamanını bu olayın üzerine giderek, Geiger’in onunla nasıl oynadığını, oltaya takıp nasıl çektiğini ve onun içinden geçenleri nasıl okuduğunu düşünerek geçirmişti. Bu hiç onun tarzı değildi, hem de hiç... Adamın kayıtsız, kül rengi gözleri gözünün önüne geldi, buz kadar pürüzsüz olan sesini duyar gibi oldu...

“Yani, şans yok?” dedi Bowe.

Bowe, hoşnut kalmadığı bir sonuç ortaya çıktığı zaman yaptığı gibi, bu kez de sözcükleri soru şekline sokmuştu.

“Sanırım bu doğru, efendim. Şans yok.”

“Onun tam olarak söylediği?”

“Onun tam olarak söylediği şeydu: “Artık BE’de çalışmıyorum. Patronlarına bunu ilet ve onlara hiçbir şeyin bunu değıştirmeyeceğini söyle.””

“Hali, tavrı?”

“Hali, tavrı? Geiger’i tarif etmek pek kolay değil, efendim.”

“Öyle olduğunu duymuştum, sen yine de dene.”

“Soğukkanlı biri. Etkilenmiyor. Bir nevi... Bağlantısı kesilmiş gibi.”

Adam işaret parmağıyla masanın üzerinde beş kez vurduktan sonra sandalyesinde geriye yaslandı. Zanni diğerlerinin de sandalyelerinde kıpırdandıklarını duyabiliyordu.

“Yani... Kayda geçmesi için soruyorum,” dedi Bowe. “Senin vardığın sonuç, başka görüşme önerilerinin yararsız olacağı?”

Yine aynı şey. Soru olarak beyan... Bu yanlamasına yaklaşım fena halde sinirini bozuyordu.

“Evet, efendim.”

“Bu iyi bir şey değil, millet.” Bowe aniden avcunun içiyle masaya vurdu. “Siz de fark ettiniz mi, son zamanlarda ileri sorgulama teknikleri yoklamalarda sonuç vermiyor?”

Sonra sandalyesini geniş pencereye ve yıldızsız geceye bakar duruma gelinceye kadar döndürdü. Zanni rahatladı. Adamın bu manevrası, daima toplantının sona ermeye yakın olduğu anlamına geliyordu.

“Bu bölümün, yüksek beceri sahibi sorgulamacılar ve işi berbat etmeyip bizi her ay Veritas Arcana’ya mahkum etmeyecek profesyoneller olmadan görevini yapması mümkün değildir. Ve biz ciddi olarak eleman eksikliği içindeyiz. Dalton ortadan kayboldu, nerede olduğunu bilmiyoruz. Geiger onun oyun dışı kaldığını söylüyor. Yedek kulübesinden gelen adamlar var, ama ben onları sevmiyorum.”

Zanni’nin çenesi gerildi. Sporla ilgili bir metafor daha... Neden yapıyorlardı bunu?

“Soames... Şimdi onu bulduğumuzu bildiğine göre, Geiger’in ortalıktan kaybolacağını düşünüyor musun?”

“Sanırım bu odadaki kimse Geiger’in ne yapıp, ne yapmayacağını tahmin etmek gibi bir aptallık yapmaz.” Bu sözleri diğerlerini susturmaya yeterdi. Eve gitmek istiyordu.

“Efendim...” Bu ses tam onun arkasından geldi. Konuşan McCormack idi. “İlk hatırlanan, son konuşandır” ekolüne mensuptu; çoğu kez son sözü söyleyenin kendisi olacağını

hissedinceye kadar beklerdi. Sözlerinin içeriği ikincil bir öneme sahipti. Ona göre önemli olan şey, bir şeylerin söylenmiş olmasıydı.

“Devam et, Mac.”

“Ruslar Vasillich’in geçen ay kendileri için düzgün bir iş çıkardığını söylediler.”

“O bizim için fazla ham.” Bowe ayağa kalktı ve pencereye gitti. “Herkesin ona karşı kullanabilecek bir şeyler düşünmesini istiyorum. Yani Geiger’i geri getirme yollarını bir an önce bulun. *Şu andan* itibaren... Ona dün ihtiyacımız vardı demek zorunda kalmak istemiyorum. İyi geceler, millet.”

Zanni ayağa kalktı. “İyi geceler, efendim.”

“Soames...”

İç çekişini bastırmak için elinden geleni yaptı. “Evet, efendim?”

“Gelecek hafta izin alıyorsun?”

“Evet, efendim.”

“Keyfine bak.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

Odadan dışarı çıktı ve koridor boyunca yürüdü. Bir kadeh içki için neler yapmazdı... Asansörün düğmesine bastı, fakat aracın işbirliği yapmaya niyeti yoktu. Asansörden önce, yanına McCormack geldi.

“Selam,” dedi.

“Selam.”

Aşağı inme düğmesinin ışığı zaten yanıyordu, fakat adam yine de birkaç kez bastırdı. Zanni dilini ısırды.

McCormack gülümsedi. “Demek öylece gidip kendini ona tanıttın...”

“Evet.”

“Ve o ne dedi?”

“Sen kimin için çalışıyorsun?”

“Hepsi bu mu?” Uzanıp düğmeye yeniden bastı, hem de iki kez.

“Mac... Ne kadar çok bastırırsan bastır, daha hızlı gelmez.”

“Alışkanlık. Peki, tatile nereye gidiyorsun?”

“Seni hiç ilgilendirmez.”

“Rahat. Sadece meraktan soruyorum.”

“Aileden birileriyle buluşacağım. Büyük, büyük bir eğlence.”

“Beraber bir şeyler içelim mi?”

“Hayır.”

“Hadi ama. Geçmiş yad ederiz.”

“Hayır.”

“Neden?”

Zanni derin bir nefes aldı. İncinmişti. “Mac... İki kez yeterliydi. Öpüşme şekline bayılmıyorum ve benim için yeterince uzun dayanmıyorsun.”

McCormack bir adım geriledi. Zanni, adamın bunu farkında olmadan yaptığını düşündü.

“Vay canına, Zanni. Şu işe bak... Lanet olası hava amma da soğuk.”

“Evet, öyle görünüyor.”

Asansör geldi. Zanni içeri girdi. McCormack girmedi.

Kız “Üzgünüm, Mac,” dedi ve kapı kapanırken omuzlarını silkti.

9

Gümüş çatal bıçakların ve tabakların şingirtisi ve takırtısı, kadın garsonların bağırarak verdikleri siparişler, sohbet seslerinin karmaşası... Bunların hepsi Harry'nin kulağına şahane bir senfoni gibi geliyordu. Geiger'i birlikte bir yemek yemek için aramıştı, sonra Prospect Park'a birkaç blok uzaklıkta bir restoran bulmuştu. İki yüzün fark edilemeyeceği kadar kalabalık, fakat ortalıkta ayakta durup yer açılmasını beklemeleri gerekmeyecek bir yer olmasını istemişti. Ismarladığı çedarlı omlet, Columbus'daki eski yerlerinde servis edilenle aşık atamazdı ama domuz pastırması iyi kızarmış ve sıcaktı ve kahve de oldukça koyuydu.

Harry, Geiger'in gözlerinin *Times*'ın bir sayfasındaki yazı üzerinde dolaşmasını izledi. Hep aynı ritüeli uyguluyorlardı. Harry her zamanki yemeğini, ve Geiger de sütsüz kahvesini ısmarlayacaktı. Gazeteyi Harry getirecek ve sanat bölümlerini okumakla başlayacaktı, çünkü Geiger sadece editöre mektupları okurdu. Konuşmanın neredeyse hepsini Harry yapacak, iş hakkında, gezegenin dönüşleri ve üzerindeki insanların kayda değer, gülünç eylemleri hakkında konuşacak ve Geiger bir "evet", "hayır" ve "anlıyorum" potpurisiyle ona karşılık verecekti. Adamın ne soğuk, ne de ilgisiz olmadığını ve orada olmasının bile aslında, ifade edilmesi güç bir tür yükümlülüğü kabul ettiğinin kanıtı olduğunu Harry'nin anlaması, epeyce uzun zaman almıştı. Onlar sanki bir çocuk tanrının oyun odasındaki yaratıklardı. Rastgele bir araya getirilmiş, beceriksizce şekil verilmiş ve zaman içinde katılaşıp tek bir

varlık haline dönüşmüş olan kil parçalarıydılar. Yani, ortak ihtiyaçları olan iki kalp ve iki beyin...

“Hâlâ sadece editöre mektupları mı okuyorsun?”

“Son kahvaltımızdan bu yana hiç gazete okumadım,” dedi Geiger.

Harry başını salladı. “Ve Matheson işi için benim dosyamın üzerinden gitmiştik. Kim bilebilirdi ki?”

Geiger başını kaldırıp baktı. “Kim ne bilebilirdi, Harry?”

Harry içini çekti. “Boş ver. Sadece sözün gelişi.”

Geiger o gün Harry’nin araştırmasını okumuş ve işi almaya karar vermişti. Hall, on saat sonra, Matheson’un yerine Ezra’yla ortaya çıkmıştı. Geiger, Hall’ü yere sermiş ve Ezra’yı oradan kaçırmıştı. Evrenin arka kapısı menteşelerinden kurtulup havaya uçmuştu sanki...

Geiger kahve fincanını aldı ve âdeti olduğu üzere, iki elinin parmak uçlarıyla tutarak dudaklarına yaklaştırdı.

“Onlar beni buldular,” dedi.

“*Onlar.*” Harry bu sözcüğü ikisinin de bir zamanlar bildikleri birisinin ismini söyler gibi söylemişti. Sesinde minimal düzeyde bir şaşkınlık ifadesi vardı. “Kahretsin. Nasıl?”

“Fark etmez. Merak etme, buraya gelirken kimsenin beni izlemediğinden emin oldum.”

“Ne yapacaksın? Ortalıktan mı kaybolacaksın?”

“Henüz karar vermedim.” Geiger ölçülü bir yudum aldı. “Beni bir iş için istiyorlar. Geri geleceklerdir. Bu iş sonuçta, yanıt olarak “hayır”ı kaç kez kabul edeceklerine bağlı.”

“Nereye kadar? Sana evet dedirtecek bir yol bulmalarına kadar mı?”

“Böyle bir şey olmayacak, Harry. Sana söyledim. Ben o sayfayı kapattım. Kesin olarak.”

Harry çatalın ucunu birkaç kez tabağın kenarına vurdu.

“Geiger... Eğer gidersen, bilmeni isterim ki...”

“Bunu şimdi konuşmak için bir neden yok.”

Harry çatalıyla patates kızartması kalıntılarından yuvarlak bir heykel yapmaya başladı. Artık hiçbir şeyin uzunluk boyutu varmış gibi görünmüyordu ona. Bir hayat, bir doktrin, bir ilişki, bir inanç... Bir şeyin sürekli devam edeceğini varsaymak aptallıktı.

“Dinle, Geiger... Bir süre için ülke dışına çıkıyorum. Belki, bir hafta ortalarda olmayacağım... Bu gece ayrılıyorum, Matheson ile. Veritas Arcana işi. Bir e-posta aldık, içinde...”

“Harry, ne olduğunu bilmeme gerek yok.” Geiger kahvesinden bir yudum daha aldı, sonra fincanı masaya bıraktı. “Sen ‘Biz’ dedin.”

“Ha?”

“Sen dedin ki, ‘Biz bir e-posta aldık...’”

“Öyle mi dedim?” Harry domuz pastırmasından küçük bir parça kopardı ve ağzına attı. “Sanırım biraz aklım havada. Eski günlerdeki gibi.”

“Muhabir olduğun günlerdeki gibi.”

“Öyle. Kendimi uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Aslına bakarsan, sanırım senin ölümler diyarından dönmenin bununla bir ilgisi var.” Harry kahvesinden bir yudum daha aldı. “Dinle, bu yolculuğun... Neye benzeyeceğini söylemek güç.”

“Tehlikeli demek istiyorsun. Bir tezgah mı yani?”

“Belki.”

“O zaman niçin gidiyorsun, Harry?”

Harry hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Geiger bunu bekliyordu. Harry’nin etrafında bir tavan arasındaki örümcek ağları gibi her zaman uçuşan o onulmaz kederin bir işaretiydi bu gülüş. Harry sandalyenin altına uzanıp büyük bir sarı zarfı masanın üzerine bıraktı.

“Eğer bana bir şey olursa... Dairemin ve özel müşteri kasamın anahtarları, daire tapusunun kopyaları ve bunların hepsiyle ne yapılacağına ilişkin isimler ve talimatlar var bunun içinde. Gerek olursa diye.”

Geiger dosyayı açtı, birkaç kağıt çıkartıp önüne koydu ve en üstteki sayfaya göz gezdirmeye başladı. Kağıdın üzerinde daktiloyla yazılmış birkaç paragraf vardı. Parmak uçlarıyla kahve fincanının yanlarında aksak ritimli bir tempo tutturdu. Başını kaldırıp Harry'ye baktı.

“Christine Reynaud kim?”

Harry kendisini Geiger'in seanslarının birinin DVD'sini izliyormuş gibi hissetti. Sabit bakışlar, sorudaki ayarlanmış ses tonu. Adamdaki aşırı hareketsizlik...

“Buna şimdi girmemiz gerekmiyor.”

“Eğer geri dönmeme ihtimalin varsa, o zaman sanırım gerekiyor.”

Harry arkaya yaslandı. “İlk kez oturup konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun? Broadway'deki barda?”

“Evet.”

“Ben hiç durmadan Wild Turkeys viskisi içmiştim ve sana hayat hikayemi anlatmıştım.”

“Birazını, Harry. Hepsini değil.”

Harry iç çekti. “Tamam.”

Geiger'in parmakları danslarını bitirip masanın üstüne yerleşti. “Bana çocukluğundan, *Times*'da muhabirlik yaptığın dönemden söz etmiştin...”

“Hıh-hı.”

“Sonra sen içki konusunu açtın, ölüm ilanları bölümüne terfi olmandan bahsettin. Arada ne olduğu hakkında bir şey söylemedin. Bütün söylediğin şuydu: ‘O hissi bilirsin. Yani, dibe vurduğunu ve oranın tam da senin hak ettiğin yer olduğunu fark ettiğin zaman hissettiğin duyuguyu?’”

Harry sırtıttı, fakat bunun gülünecek bir yanı yoktu. Midesi bir çamaşır makinesi gibi dönmeye başladı. Bir Pepcid bulmak için ceplerini yokladı. Bulamayınca asidin yükselmesini önlemek için bolca su içti. Ama gözünün önüne gelenleri

engellemeye yarayacak herhangi bir stratejisi yoktu. Tanrılar, her zamanki gibi çok sıradan bir günde karmaşa yaratmaya karar vermişlerdi...

Kadın o gün onu aradığı zaman, eski Times Binası'ndaki masasında oturmaktaydı. Asansörlerin meşgul olduğunu görünce, on bir kat merdiveni, her sıçrayışta beşer basamak atlayarak, uçar gibi inmişti. Times Square'deki trafik o anda, birbirine geçmiş, sürekli korna çalan bir çelik ve kauçuk yığınydı. Yoğun saatlerde metroların ne kadar kaprisli olduğunu bildiği için felç geçirmiş gibi kalakalmış ve sonra delice bir koşu tutturmuştu. Önce Batı yönündeki Dokuzuncu Cadde'ye, sonra kuzeye doğru on altı blok koşmuştu, nefes nefese "Özür dilerim!" ve "Yoldan çekilin!" diyerek... St. Lukes-Roosevelt'te geldiği vakit kayarak nasıl durduğunu ve ciğerlerindeki kavruk havanın bir yangın gibi infilak etmesinden sonra içine nasıl derin bir nefes çektiğini hatırladı...

Harry bardağını masaya koyup Geiger'in bakışına karşılık verdi.

"Bir zamanlar bir çocuğum vardı," dedi. "Küçük bir kız. Christine'le evliyken."

Geiger'in yüzündeki tek hareket, gözbebeklerinin kendiliğinden büyümesiydi. Harry tekrar içini çekti. Bu, bir rahibin günah çıkarma kabininin perdesinden duyacağı türden bir sestti. Gözünün önündeki bu tabloyu geçmişe doğru itti ve öne eğildi.

"Son birkaç gündür bir konuya odaklanmış durumdayım. Ezra'yı düşünüyorum ve nasıl acı çektiğini... Bunu bilmeye ihtiyacı var, Geiger. Gerçekten bilmesi gerekiyor."

"Bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Uzun vadede, bilmesi onun için iyi olacak."

"Buna katılmıyorum."

Geiger'in eli yeniden masanın üzerinde küçük parmak-tan başlayarak başparmağa doğru bir ritim tutmaya başladı. "Harry, ben neyin işe yaradığını biliyorum..."

Harry aniden elini uzatarak Geiger'in eline bir tokat attı.

"Senin için 'neyin işe yaradığını bildiği' söyleme! Bunu söylediğini bin kere duydum ve ben hâlâ bunun gerçekten hangi kahrolası anlama geldiğini bilmiyorum! Tanrım... Sadece bir kere, sadece bir kere dilerdim ki senin..."

Harry elini geri çekti ve başını sallayarak arkaya doğru yaslandı. Geiger hiç kıpırdamadan, aynen olduğu gibi kaldı. Görünüşe göre, bu patlamaya şaşırان kişi Harry'nin kendisi idi.

"Devam et, Harry. Benim yapmamı istediğin şey nedir?"

Tipik Geiger... Bükülmesi mümkün olmayan, davranış bilimlerinin yabancısı, onu dinleyen kişi için canlı bir Rorschach* testi. Bir Jones için, bu testte Geiger kötülük habercisi, sabırlı, buz gibi soğuk ve bilgelik yansıtan renk tonlarında temsil edilebilirdi. Ama Harry'ye, çoğu kez yüzeyin altında saklanan bir çocuğun anlık bir görüntüsü gibi gelmişti.

"Dinle... Belki bu senin için çok işe yarıyordur, ama Ezra için işe yaramıyor." Zarfa parmağıyla vurdu. "Onun iChat'i Zman. Tek kelime, Z – M – A – N. Orada yazılı, adresi ve cep telefonuyla birlikte... Sen onun hayatını kurtardın, ama o bunu yapmak için *kendi hayatını* feda ettiğini düşünüyor. Senin iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı var. O nedenle, ona ya sen söylersin, şu veya bu şekilde... Ya da döndüğümde ben söyleyeceğim." Harry ayağa kalktı. "Gitme vakti. Yapacak işlerim var. Döndüğüm zaman seninle temasa geçeceğim."

Geiger onaylar gibi başını salladı, sadece bir kez ve Harry'nin kapıya gidip görüş alanının dışına çıkmasını izledi. Gözleri sonra yön değiştirerek, fincanındaki kahvenin üstünde yüzen yağ tabakasına kilitlendi. Restoran ona aniden daha gürültülü gelmeye başladı. Her şıkırtı ve söylenen söz, işitsel girdabın üzerine kendisine özgü işaretini kazıyordu. Beyninin

* Mürekkep lekelerinin yorumlanmasına dayanan bir kişilik testi; yaratıcısı İsviçreli psikolog Hermann Rorschach'ın adını taşıyor (Çev. N.)

anımsanmayan sırlarını muhafaza eden kısmında ince bir tel ateşlendi ve bir iç çekiş işitti. Tatlı ve kederli... Ama bunun yakındaki bir masadan veya oturma bölümünden mi, yoksa somut bir şekilde tanımlanamayan bir yerden mi geldiği konusunda emin olamadı. Az sonra garsonu yanı başında buldu.

“Başka bir şey ister miydiniz?” diye sordu garson.

Geiger’in sağ işaret parmağı masanın üzerinde solo bir vuruş yapmaya başladı. Bir ritim yakalamış gibiydi. Gözlerini kapadı.

“Hayır,” dedi. “Hiçbir şey istemiyorum.”

10

Paris-Orly Havaalanı'nda Avrupalı olmayanlar için sabahın erken saatlerindeki pasaport kontrol kuyrukları uzun oluyordu. Matheson sahte bir Fransız pasaportu, kusursuz bir aksan, kısa gri saçlar ve kırçıl bir sakalla vatandaşlara ait bölümden su gibi geçtiği sırada, Harry'nin önünde hâlâ yarım düzine bitkin yolcu bulunmaktaydı. Harry'nin bir el çantası vardı. Dizüstü bilgisayar ile Allman Brothers, R. Kelly ve Coldplay albümlerinin etiketlerini taşıyan CD'lere kayıtlı özel programları *Times*'da muhabir olduğu zamandan kalma yıpranmış bir deri portföyün içindeydi.

Elindeki "Thomas Jones" pasaportuna baktı. Geiger altı yıl önce, Cancun'da lüks kondominyum işinde çıkan anlaşmazlıkla ilgili olan bir iş aldığı anda, onlara bu seyahat için Carmine vasıtasıyla kaliteli sahte pasaportlar temin etmişlerdi. Carmine'in ona belgelerini verişini hatırladı. Sırtına eliyle hafifçe vurarak, "Harry, oğluma iyi bak," demişti. Sanki Geiger, katillerin ve kralların azmini kıran o adam, bakıma ihtiyacı olan bir saftirilmiş gibi. Ve Harry, Carmine'in kobalt rengi gözlerine dikkatle baktığını ve *Eğer Geiger'e herhangi bir şey olursa, bu adam ciğerimi söküp bana yedirir*, diye düşündüğünü hatırlıyordu.

Muhaceret görevlisi yirmilerinde bir kadındı. Solgun ve tiril tiril mavi gömleği içinde öğrenmek için fazla vakit sarf etmediği belli olan inatçı bir somurtmayla karşısında duruyordu. Harry, sınır polislerinin gittiği okulda onlara belki de nasıl somurtulacağını da öğretiyorlardı diye düşündü. Pasaportu kadına uzattı.

Kadının bakışları pasaporttaki resimden Harry'nin yüzüne, oradan tekrar pasaporta kaydı.

“Mösyö Jones, Fransa’da niçin ziyaret?” diye sordu kötü bir İngilizceyle.

“Eski bir dostu görmek için.”

“Paris’te mi?”

“Evet. Öyle. Birkaç gün için, belki bir hafta.”

Bir esneme taklidi yaparak kadının arkasındaki duvara asılı güvenlik kamerasına fark ettirmeden bir göz attı.

Aynı anda birkaç noktadan geliyor gibi görünen belli belirsiz bir ciyıklama oldu. Harry başını doksan derece döndürdü ve alanın karşı tarafında durmakta olan üniformalı bir adamın alıcı-vericili telsizini kulağına götürdüğünü gördü. Daha sonra, iki diğer mavi gömleklinin de aynı şeyi yaptığını fark etti. Adamlar hep birlikte başlarını kaldırıp doğrudan Harry’ye baktılar ve ona doğru yürümeye başladılar. Harry, içini bir anda kaplayan korku selini bastırmaya çalıştı.

“*Ne bougez pas, monsieur,*” dedi kadın polis. Ve ona olduğu yerde kalmasını işaret etti.

Harry ona doğru döndü. Kadının çatık kaşı hafifçe yukarı kalktı. Harry içindeki vidaların başından ayağına kadar sıkıştığını hissetti..

Üçlü bir buçuk metre uzaktaydı ve Harry’nin gidebileceği bir yer yoktu. Ona doğru giderek daha hızlı adımlarla gelmelerini izledi. Yanından geçip giderlerken, adamlardan en uzun boylu olanı ona sürtündü. Harry geriye döndü ve onların bir sonraki sırada durup yerde yatan gümüş saçlı yaşlı bir kadının etrafında diz çöküşlerini izledi. Kadın muhtemelen bayılma huyu olan biriydi. Veya belki de Harry’nin az evvel geçirmesine ramak kalan kalp krizini o geçirmişti. Adamlar aralarında konuştuktan sonra kadının oturma pozisyonuna gelmesine nazikçe yardım ettiler.

“Tamam,” dedi ona bakan memur. Harry’nin gömleği terden sırtına yapışmıştı.

* Kıpırdamayın, bayım. (Çev. N.)

“Pekala, bayım...” Kadın pasaportu damgaladı, ona uzattı ve dudakları Harry’nin gördüğü en tatlı gülümsemelerden biri halinde yukarıya doğru kıvrıldı. “Paris! Ah, Paris!”

“Teşekkür ederim,” dedi, pasaportu aldı, eşyalarını topladı ve yürüyüp geçti. Matheson yirmi metre ötede bir duvara yaslanmış, bagaj bölgesinin yanında onu bekliyordu. Çantasını aldı ve ikisi gümrük kapısından geçerek çıkışa doğru ilerlediler.

“Otele yerleşeceğiz, sonra ben onunla buluşacağımız yerlere bir bakmak için dışarı çıkacağım. Ona bazı seçenekler göstermeli ve seçimi kendisinin yapmasına izin vermeliyiz. Panikleme diye.”

E-postaları gönderen anonim kişi Matheson’un mesajına bir saat içinde cevap vermişti. Onlarla Paris’te buluşacaktı. Matheson uçak ve otel rezervasyonlarını yaptırmıştı, ekonomi sınıfı ve üç yıldızlı olmak üzere... Paranın az olması nedeniyle değildi bu. Dokuz yıl önce serbest yatırım fonu menajeri aniden düşüp ölünce Matheson’a on altı milyon dolar miras kalmıştı, ama Ezra için ödediği çocuk desteği dışında her kuruş Veritas Arcana bütçesinin bir parçası telakki ediliyordu. Ayrıca, birinci sınıf koltuklar ve lüks süitler sadece pahalı değil, aynı zamanda göze çarpan şeylerdi.

Cam kapılar onların yaklaştığını hissederek iki yana kaydı ve iki adam uzun bir sıra halinde bekleyen taksilere doğru ilerlediler. Matheson göğü kontrol etti. Erken sabah güneşi ağır ağır giden bulut kümesinin arkasında beyaz bir leke gibi görünüyordu.

“Yarın yüzde altmış yağmur olasılığı var,” dedi.

“Bu fark eder mi?”

“Edebilir.” Matheson kuyruğun başındaki taksiye doğru ilerledi. “Taksi!”

Adam *Herald Tribune*’un çapraz bulmaca sayfasını aşağı indirdi ve iki adamın bir taksinin arka koltuğuna binmelerini izledi. Cep telefonunu dudaklarına götürdü.

“Bir taksiye biniyorlar. Yaklaş, çok acele etme.” İngilizce-sinde Fransız aksanının kaygan cilası vardı.

“Geliyorum,” diye yanıt geldi.

İki adamın bindiği taksi kaldırımın yanından ayrılırken, gümüş renkli bir Citroen DS4 taksi kuyruğunun yanından geçip durdu. Fransız adam yolcu koltuğuna bindi.

“Onları görüyor musun?” diye sordu.

Sürücü başını salladı. “Mavi Opel. Plaka numarası BD – 611 – AX.” Aksanı düzgün ve genizdendi, güney bölgesinden gelen muhafazakar çiftçilerin aksanını hatırlatıyordu. Yüzü bir İzci posterinden fırlamış gibiydi. “İki kişiler, değil mi?”

“Evet. Bunu nereye oturacağımı tam bilemiyorum. Arayacağım. Sen devam et.”

Sürücü parmaklarını avcunun içine doğru kıvrırarak her birini tek tek çıtlattı ve sonra, avlarından sonraki üçüncü arabanın arkasından trafiğe daldı. Taksi “PARIS – A6B” yazan yön levhalarını izlemekteydi.

Fransız adam cep telefonunu tuşladı ve beklerken kendisinin yarı yaşından da genç olan sürücüye bir göz attı. Bugünlerde hepsi onun yarı yaşında gibiydiler. Bir yıl kadar, cüretkar ve aşırı küstah sorular sormaya meraklı bir muhabir olarak serbest gazetecilik yapmıştı. Fırlama gibi görüldüğü söylenebilirdi.

Cep telefonundan “Havaalanından ayrılıyorruz,” diye rapor verdi. “Matheson burada. Kılık değiştirmiş. Ve yanında başka bir adam var.” Başparmağının tırnağıyla çenesindeki derin yarığı aşağıdan yukarıya sıvazladı. Bu, onun yoğun dikkatinin bir belirtisi olan eski bir alışkanlığıydı. “Pekala,” dedi ve kapadı. “Eğer birbirlerinden ayrılırlarsa, her birimiz birini alıyoruz.”

Sürücü gözünü yoldan ayırmadı. “Tamamdır, efendim.”

Fransız, kulağının arkasından bir dolma kalem aldı ve kucağındaki bulmaca gazetesine baktı.

“Dewey,” dedi. “Bir iyilik yap ve lütfen bana efendim de-

yip durma. Artık askerde değilsin ve zaten bunu söylemesen de kendimi yeterince yaşlı hissediyorum.”

Sürücü başıyla çabucak onayladı. “Anlaşıldı,” dedi.

Fransız, saatini kontrol etti ve o günün tarihini gazetenin kenarına yazdı. Dewey onu izliyordu.

“Bu mükemmel bir saat, Victor.”

Victor bileğini kaldırdı. “Bir Zannetti Dragon.” Saatin geniş yüzüne baktı. Binlerce minik baskıdan oluşan altın ve yeşil bir Çin ejderhasıydı bu... Geçmişi düşündü. Milano... Yıl 2003... Bir kıza tecavüz eden bir yarış pilotu vardı... Kızın ailesine teslim edilmişti... “Bir iş bittiği zaman, ayrılmadan önce daima o şehirden kendime bir şey satın alırım,” dedi. “Bu bir ritüel.” Bulmacaya geri döndü.

“Anladım.” dedi Dewey. “Çok güzelmiş.”

Dewey azami ölçüde coşkuluydu. Bu iş, onun için para ve aksiyon açısından gerçek bir terfi olmuştu. Fransız’la çalışmak ise tam bir piyango gibiydi. Bu züppe herif, profesyonellerin profesyoneliydi. Ona çok şey öğretebilirdi ve eğer Dewey yüzüne gözüne bulaştırmazsa belki ona başka bir iş bile ayarlayabilirdi. Daha ne isterdi ki... Müzik kutusuna biraz para atın, bayanlar. Dewey bu akşam her birinizle dans edecek...

“Bir sorum var,” dedi.

“Evet?”

“İş gereği hiç birisini öldürdün mü?”

Fransız büyük ve düzgün harflerle bulmacadaki bir yanıtın karelerini doldurdu. Son on yılda bir tek çapraz bulmaca çözme becerisi gelişmişti. Diğer her şey azalan bir trendi izliyordu. Başka birisinin farkında olabileceği kadar hızlı veya fazla değildi bu azalma. Bunu hâlâ bir sır olarak saklayabiliyor, kurnazlığıyla ve tecrübesiyle birçok şeyi hâlâ gizleyebiliyordu, ama onun mesleğinde, birisi bir kez fark ettiğinde zaten bu muhtemelen sonuncu kez olurdu. *C’est la vie. İşte, hayat böyle bir şey.*

“Bunu neden bilmek istiyorsun ki, Dewey?”

“Profesyonel merak, sanırım. Demek istediğim... Yani, sen onca zamandır bu işte ağır toplardan biri olduğun için... Sadece merak ediyordum, neye benzediğini. Hepsi bu.”

“Sana iki yanıt vereceğim. Evet, öldürdüm. Ve bu başka hiçbir şeye *benzemiyor*. Bu işi yapabilmem bu yüzden bu kadar uzun sürdü.”

Dewey başını salladı. “Tamam. Anladım.”

Fransız onun anladığından kuşkuluydu. Dewey karanlık, açık bir kapıdan içeri bir el bombası yuvarlamak ile bir silahın namlusunu bir kafaya dayayıp tetiği çekmek arasında pek bir fark bulunmadığını varsayan bir öldürme bakiriydi. Fransız aradaki farkı biliyordu ve aynı zamanda bunu bilmeyen birine anlatmaya çalışmanın boşuna olacağını da farkındaydı.

Harry, Hotel Littre'deki odasının daracık mini balkonunda durmuş, dövme demirden yapılmış parmaklığa dayanarak aşağıdaki Rue Littre'ye bakıyordu. Bu, tek yönlü, tek bloklu dar bir sokaktı. Scooter kullanan iki sürücü dışında, on dakikadır hiç gelen geçen olmamıştı. Rue de Rennes'in başlarındaki bu otel, gri taştan yapılmış, beş katlı küçük bir konaklama yeriydi. Birbirine bitişik odaları ikinci kattaydı. Odaların süslü kabartmalı yüksek tavanları ve krem renginde, ayakları olan kuvetli banyoları vardı. Ayrıca her odada, içinde Bonnat çikolataları, yarım litrelik kırmızı Bordeaux şarabı ile biraz peksimet ve brie peyniri paketleri olan bir de mini bar bulunuyordu.

“Harry...”

Harry içeriye doğru geri çekildi. Matheson bir kot pantolon ve eşofman üstü giymiş olarak odalarını birbirine bağlayan kapıda duruyordu.

“Benim yola koyulmam lazım. Yer aramak için şehri ko-laçan etmem gerek. Ve düşünüyordum da, sen randevuda bu-

lunmazsan daha iyi olabilir. Böylece görüşmeyi onunla teke tek yapabilirim. Bu, onun da stres yapmasını önler.”

“Şey... Onun beni görmesi gerekmez, ama ben orada olmak istiyorum. Yakınlarda bir yerde durabilirim.”

Matheson şöyle bir düşündü. “Peki o zaman. İçerde mi olacaksın dışarda mı?”

“Muhtemelen dışarda olurum. Etrafta dolaşırım. Turist gibi takılırım.”

Matheson kapıya yöneldi. “Geri dönerken seni arayacağım.”

“David... Bekle.”

Matheson arkaya baktı. “Ne var?”

“Geiger hayatta.”

Bu sözcükler Matheson’un olduğu yerde mihlanıp kalmasına ve bir topaç gibi arkaya dönmesine yol açtı.

“Ne?”

“Bunu iki gün önce öğrendim.”

“Tanrım...”

“Brooklyn’de. Mobilya işiyle uğraşıyor. Durumdan federal-ler de haberdar.”

“Tanrım...”

“Maalesef gerçek.”

“*Yüce Tanrım! Bu nasıl olur!*” Matheson’un şaşkınlığının içinde bir yerlerde filiz veren düşünce sonunda devreye girdi. “Ez biliyor mu?”

“Geiger’e ona söylemesi gerektiğini söyledim. Yani, Ezra şimdiye kadar bunu öğrenmiştir, yoksa döndüğümüzde ona *ben* söyleyeceğim.”

Matheson başını onaylar gibi ağır ağır sallıyordu, affedilmenin tadını ilk kez alan bir adam gibiydi. “Bu Ezra’nın hayatını değiştirebilir.”

Harry onayladı.

“Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim, Harry.”

“Muhtemelen söylememem gerekirdi, ama Ezra’nın neticede sana söyleyeceğini düşündüm. Onun için...”

Matheson derin bir nefes çekti, içindeki her şeyi dışarıya vurmak istemiyordu. “Gitmem lazım. Akşam görüşürüz.”

“Tamam.”

Matheson koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Harry balkondaki manzaraya geri döndü. Bütün uçuş boyunca uyumamıştı, ama uykusu yoktu. Beden saati kendisini ayarlamıştı. Saat farkına değil de, olacaklarla ilgili bir beklenti içine girmeye... Harry’nin aklında bir resim vardı, uzun zaman önce infilak eden ve şarapnel parçaları bunca yıldır içinde gömülü kalan tutkusunun resmiydi bu... Şimdi ise içinde bir mıknaş canlanmıştı, o parçaları gömüldükleri yerden çekip çıkarmakta ve onları yeniden bir araya getirmekteydi...

Resepsiyondaki kız bilgisayar ekranına baktı. “Pour une nuit?” *Bir gece için mi?*

“Oui.” *Evet.* Fransız ona bir kredi kartı uzattı.

“Merci, monsieur.” *Teşekkürler, bayım.*

Matheson asansörden lobiye çıkıp kapıya doğru yöneldiğinde, Fransız geriye dönmedi.

“Bonne journée, monsieur,” *İyi günler, efendim.* Resepsiyonist arkasından seslendi fakat Matheson onu ya duymadı ya da cevap veremeyecek kadar kendi düşüncelerine dalmıştı. Daha sonra kapıdan dışarı çıktı.

Harry, Matheson’un lobiden çıkıp Rue de Rennes’e doğru ilerlemesini izledi. Başının üstünde, bulutlar büyük kümeler halinde kayıp gitmekteydi ve arada bir güneşin ışığı aralarından sıyrılıp binaları yarı saydam bir parlaklıkla cilalıyordu; binlerce ressamı Mekke’ye giden hacılar gibi Işık Şehri’ne getiren şey, işte bu manzaraydı.

11

Yüksek, beyaz panjurları ciddi şekilde boya gerektiren kafe, Rue St Jacques üzerindeki üç katlı bir rezidansın giriş katındaydı. Harry son kez gittiğinde, orası kruvasanları ve briocheleriyle tanınan, üçüncü on yılını yaşamakta olan bir aile işletmesi, gürültülü bir fırındı. Renkli camla kaplı olan ön cephe ve kırmızı kapı değişmemişti, fakat şimdi bunların üzerinde kabartma harflerle SOLEIL COUCHANT isminin yazılı olduğu oval birer tahta levha bulunmaktaydı. Harry, Brooklyn'deki son gecesinde Google Haritalar'a girmiş, Rue St. Jacques'ı bulmuş ve fırının yerini saptayınca kadar dijital olarak sokakta gezinmişti. Bu ülkenin dili konusunda bir amatördü, fakat "Couchant" kelimesinin Fransızca "günbatımı" anlamına geldiğini ve bunun niçin seçilmiş olduğunu biliyordu.

İçeriye daha iyi görebilmek için kapının camına yaklaştı. Yarım düzine müşteri preslenmiş tenekeyle kaplı yüksek tavandan sarkan lambaların ince huzmelerinden dökülen ışığın altındaki masalarda oturmaktaydılar.

"Excusez moi..." *İzin verir misiniz?*

Harry arkasında duran, balıkçı yakalı bir kazak ve kışlık yelek giymiş adama döndü. Fransız bir kaşını sabırlı bir ifadeyle yukarı kaldırmıştı.

"Après vous?" *Önden buyurun.*

Harry bir an için karar vermekte tereddüt etti.

"Oui," dedi. *Tamam.*

Fransız zarif bir "önden buyurun" jesti yaptı. Harry kapı

kolunu çevirdi. İçeri girerken, açılan kapının üzerindeki çanın tatlı ve canlı şingirtısı duyuldu.

Yoğun kahvenin keskin kokusu son derece baştan çıkartıcıydı. Renovasyonun becerikli eli, herhangi bir genişletme işine gerek kalmadan mekanda ekstra alan yaratmıştı. İçeride, üstleri bej renkli granitle kaplı, deko stili bistro ayaklı on beş küçük masa vardı. Zemin koyu renk kayrak taşıyla, duvarlar da eski moda lambri panellerle kaplıydı. Sol tarafta deriyle kaplı pirinç tabureleri olan maundan yapılmış bir bar bulunmaktaydı ve Miles Davis bütün bunların üzerine işitsel bir şerbet bırakarak havada yüzüyordu. Genel etki, insana bir zaman yolculuğuna çıkmış hissi veriyordu. Kafe sahibinin amacı apaçık ortadaydı: Eğer canınız kahve çekiyor ve birkaç dakikalık bir huzur arıyor veya daha güçlü bir içecek bulma ve kaygısızlık dünyasına bir geçiş yapma özlemi içindeyseniz, geçmiş, şimdiki zamana on basar demek istiyordu.

Harry bara oturdu. Siyah gömlekleri ve gri pantolonları içinde incecik ve çekici, yirmili yaşlardaki bir barmen çocukla garson kız, üç musluklu kocaman espresso makinesinin başında duruyorlardı. Kız kare, beyaz bir düğmeye bastırdı ve ikisi birden beklemeye koyuldu. Makine sevimsiz bir homurtuyla çalışmaya başladı ve sulu bir geçirirmeden sonra sustu. Barmenle garson kız birbirlerine bakıp kaşlarını çattılar, sonra Harry'nin orada olduğunu fark ettiler. Çocuk, Harry'nin yanına geldi.

“Bonjour, monsieur...” *Günaydın, bayım.*

“Café crème, lütfen.”

“Très bien.” *Pek iyi.* Barmen geri döndü ve işe girişip büyük bir fincana kahve koydu. “Amerika’da neredensiniz? New York mu?”

“Evet, bildin.”

Barmen omzunun üzerinden sıırttı. “Tahmin yürütmek hoşuma gidiyor.”

“Merde! Je m’en fous, Marcel! Il est encore foutu.”

Bu haklı olduğuna inanan, öfkeli bir kadının sesiydi. Harry her zaman Fransızların küfretmeyi bir sanat haline getirdiklerini düşünürdü ve kendisi de birkaç tane bilirdi. Kadın “*La-net olsun! Hiç umurumda değil, Marcel! Kahrolası şey yine bozuldu!*” demişti.

Üstüne büyük gelen, uzun kollu, krem renkli bir bluz ve pileli pantolon giymiş olan zayıf bir kadın, cep telefonu kulağında, arkadaki bir odadan yürüyüp çıktı. Saçları bakır rengindeydi ve dalgalar halinde omzunun üzerine iniyordu. Çarpıcı yüzü kaymak gibi bir tenle kaplıydı. Bir kere gören, onu bir daha unutmazdı.

“Faut résoudre le problème, Marcel! Tamir et! Şimdi!” Telefonun bir tuşuna bastı, barın ucuna oturdu ve avcunu tezgaha çarptı. Çalışanlardan ikisi, irkildi. “Trou du cul!” diye gürledi. *Pušt.*

Sonra başını kaldırdı ve gözlerini dikmiş kendisine bakan Harry’yi gördü. Pek çok duyguyu aynı anda yaşayan kadının yüzündeki ifade görülmeye değerdi. İlk şok, alnında boydan boya üç keskin çizgi oluşturmuştu... Sonra gözbebekleri parlamış ve açık mavi renkli gözleri onu tanımanın verdiği şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmıştı... Daha sonra da havadan bile hafif bir şey, ölçülemeyecek kadar belli belirsiz bir şekilde dudaklarının yukarıya doğru kıvrılmasına neden olmuştu. Ve bütün bunların ötesinde, yeniden alevlenen bir hüznün bir anda bütün yüzünü kaplamıştı.

“Merhaba, Chris,” dedi Harry.

Harry, kadının ruh hallerini, ne kadar belirsiz olursa olsun okumakta her zaman başarılı olmuştu, fakat bu kez değil. Ve kadın da aynı durumdaymış gibi görünüyor, duygularının girdabına yakalanmış sürüklenirken nereye konacağından emin olmayan bir kuş izlenimi veriyordu. Kalkıp Harry’nin yanına gitti, her zaman iki kulağının arkasına sürdüğü tek bir damla

Chanel No.5'in kokusunu Harry'nin duyabileceği kadar yakınına...

"Merhaba, Harry," dedi.

Aralarındaki santimler, geçen yıllarla ölçülebilirdi. Ağır ağır, adeta sürünen gelgitlerle... Sevgiye ve arzuya rağmen, hayatların durdurulamaz dengesiz döngüsünde, asla bitmeyen bir kış ve dayanılması zor ürpertisi insanın tüm benliğini ele geçirdiği zaman.

"Bu çok tuhaf, değil mi?" dedi Harry.

"Evet, tuhaf. Çok."

"Bir kucaklaşma olabilir mi sence?"

Harry kollarını açtı. Christine bunu yapmayı istemiş veya o anın yarattığı baş dönmesi nedeniyle sadece tutunacak bir yere ihtiyaç duymuş olabilirdi, ama o da Harry'ye yaslandı. Yumuşak bir şekilde birbirlerine sarıldılar. Hiç kilo almamıştı.

Harry dudaklarını onun kulağına dayadı. "Fransızca 'Seni özledim' nasıl dersin?" dedi. Christine'in ipek bluzunun altında kalan zayıf sırtındaki kasların gerildiğini, sonra yumuşadığını hissetti.

Kadın "Tu m'as manqué," dedi ve bir adım geri çekildi. Onun belli belirsiz gülümsemesini görmek, bir anının hayata geri dönmesini izlemek gibiydi. "Sen bunun nasıl söyleneceğini bilirsin, Harry. Bu sözcükleri her gün, eve döndüğünde duyuyordun."

Anılar gözünün önünde dans ediyordu. Bu mekanın eski görüntüsü, Harry'nin görüş alanı içindeki garson kızın ve barmenin meraklı bakışları, soul müziğiyle karışık caz, birlikte yaşadıkları on üç yıl boyunca uzanan, çürük çarık ipten köprü ve neşeyle ümidin birbirine karıştığı sisler içinde, derin bir çatlak.

Christine yanında çalışanlara döndü. "André... Nicole... Bu Harry Boddicker. Biz eskiden evliydik."

Gençlerin gözleri ilk önce patronlarının bir zamanlar bir kocası olduğu haberi karşısında fal taşı gibi açıldı, sonra bu yeni bilginin ışığı altında dikkatlerini yeniden Harry'nin üzerinde yoğunlaştırdılar.

“Evet, biliyorum,” dedi Harry onlara. “Bu bakışlarla ben her zaman karşılaşıyorum. Bir tür güzel ve çirkin hikayesi, öyle değil mi? Barmen ve garson kız mahcubiyetlerini gizleyebilmek için sırtıtmaya çalıştılar. “Biraz yürümek ister misin, Chris?”

Kadın en basit sorularda bile afalliyordu. Sanki yanıtlar orada yazılıymış gibi sürekli yere bakıyordu. Sonunda öyle derin bir şekilde iç çekti ki, has ipekten bluzunda dalgalar oluştu. Sonra, bara doğru döndü.

“André,” dedi, “Marcel geldiğinde bana haber ver.”

Barmen onaylar gibi başını salladı ve Christine cep telefonunu aldı.

“Evet, Harry,” dedi. “Yürüyelim.” İkisi kapıya doğru ilerlediler. Christine antika vestiyerden paltosunu aldı ve dışarı çıktılar.

Balıkçı yaka bir kazak giymiş olan adam köşedeki bir masada oturmuş, çay fincanının üzerinden onları izliyordu. Başparmağının tırnağını çenesindeki yara izine sürüp duruyordu ve onlar sağa dönüp görüş alanından çıkana kadar bakışlarını üzerlerinden ayırmadı. Masaya biraz bozuk para bıraktı ve *Tribune* gazetesini alarak sokağa çıktı. Çift ağır ağır yürüyordu ve adam onların peşinden giderken cep telefonunu çıkarıp bir yeri aradı.

“İkinci adamın ismi Boddicker,” dedi Victor. “Harry Boddicker.”

“Boddicker mi?” diye yanıt geldi. “Bu ismi biliyorum ben. Bekle.”

Fransız, telefonun masaya bırakıldığını ve sonra da birkaç tuş sesi duydu. Sonra bir sessizlik oldu.

“Ona karşı gözünü dört aç.”

Konuşma sona ermişti. Fransız, cep telefonunu yeniden arka cebine koydu. Yeleğinin fermuarını yukarı çekti. Hava beklediğinden biraz daha serindi. Buna hiçbir itirazı yoktu, çünkü havanın sıcak ve nemli olduğu Singapur’dan gelmişti. Bu hava sinüslerini daima gıcık ediyordu, ayrıca terli ellerle bıçak kullanmaktan da hiç hoşlanmıyordu.

Kavşağı geçtiler ve Lüksemburg Parkı’nın doğu kapısından içeri yürüdüler. Kafeden ayrıldıklarından bu yana konuştukları sözcük sayısından daha çok adım atmışlardı. Birbirlerinin varlığına alışmak, hayat hikayelerinin dillendirilmesine ve güncellenmesine göre daha büyük bir öncelik taşıyordu ve Harry bundan memnundu.

“İyi görünüyorsun,” dedi Christine. “Senin yaşlandıkça güzelleşeceğini hep inanmışım.”

“Sen de harika görünüyorsun, hiç yaşlanmamış gibisin. Bunu tam olarak nasıl başarıyorsun?”

“Genç adamlarla yatıyorum,” dedi, “ve sonra onları öldürüp kanlarını içiyorum.” Ilık geçen kış, bitkileri yeniden canlandırmıştı. Çimenler şimdiden küstah bir yeşillığe bürünmüştü. Laleler pastel gruplar halinde sağa sola sallanıyordu. Geniş ve ağaçlıklı yürüyüş yolundan aşağı doğru yürürlerken Christine kolunu onunkinin içine kaydırdı.

“Niçin buradasın, Harry?”

“Bir iş peşindeyim.”

“Demek istediğim o değil.” Ona doğru baktı. “Biliyorsun ne kastettiğimi.”

Bazı insani unsurlar, trajediye ve suçluluğa, hatta zamanın acımasız aşındırmasına karşı zırhlanmış gibi dayanıklı çıkarlar ve yıkılmazlar. Christine hiçbir zaman bir konuşmada dolambaçlı yollara sapmamış, bir anın hafifliğini korumak adına aklındaki söylemekten hiçbir zaman çekinmemişti.

Harry, onun eski kimliğinin iplerini elinde tutmakta olduğunu görmekten memnundu.

“Dinle, Chris... Başımdan pek çok şey geçti. Sonuçta hepsini atlattım. Teklif edilen iş buradaydı, o yüzden zihnimde gelme fikri oluştuğu anda seni görmeyi düşündüm. Buraya gelmem için daha büyük bir sebepti bu. Demek istediğim... Bu söylediklerim sana manyakça gelmiyor, değil mi?”

Sağ taraflarındaki açıklıkta, devasa Lüksemburg Sarayı’nın görüntüsüyle karşılaştılar. Burası on yedinci yüzyılın ihtişamını yansıtan son derece heybetli, üç katlı bir yapıydı.

“Hayır. Manyakça gelmiyor,” dedi Christine. Harry onun iç çektiğini duydu ve ufak, zarif omuzlarının yukarı kalkıp sonra yavaşça inişini izledi.

Biraz ilerlediklerinde bir bank görüp durdular ve oturdular. Güneş ışığı parkın merkezindeki büyük havuzun yüzeyinde yaldız gibi parlıyordu. Anneler ve babalar, çocukları oyuncak kayıklarının suda yüzdürmek için havuzun yuvarlak mermer kenarlarından sarkarken, gözlerini onların üzerinden hiç ayırmıyorlardı. Çocukların tatlı kahkahaları, kuşların hiç durmayan cıvıltılarının arasında caz nakaratı gibiydi.

“Artık içmiyorsun, değil mi?” diye sordu kadın.

“Neredeyse on iki yıl oluyor.”

“Anlamıştım. Bu tuhaf değil mi... Onca zaman ayrı kaldıktan sonra?”

Fransız, cep telefonundan bir arama yaparken, havuzun karşı tarafından onları izliyordu.

“Selam,” diye yanıtladı Dewey.

“Şimdi neredesin, Dewey?”

“Notre Dame’da.” Matheson bir süreliğine içerdeydi. Şimdi dışarıda dolanıyoruz. Ondan önce Boulevard Saint Germain üzerinde büyük bir Mc Donald’s’a girdi, sonra bir süre nehir kenarında yürüdü.”

“Bu ikinci adam önem taşıyor gibi görünüyor. Şimdilik, benim onunla kalmam lazım. Sen de Matheson’la kalıyorsun.”

“Anladım. Dinle... Sana bir soru sorabilir miyim, Victor?”

“Evet.”

“Şimdi *iki* adamla birden uğraştığımıza göre... Acaba biz, bilirsin... Daha fazla para almamız gerektiğini düşünüyor musun?”

“Bunu belki talep edebilirsin.”

“Şey... Düşündüm ki, bilirsin, biz partner olduğumuza göre ve sen kıdemli olduğun için, belki bunu *sen* talep etmelisin.”

“Dewey... Ben çok insanla çalıştım, fakat hiç partnerim olmadı.”

Birkaç saniye ses kesildi. “Peki. Tamam. Anladım.”

“Bunu nasıl ele almak istediğine kendin karar vermelisin. Anladın mı?”

“Anladım. Sonra görüşürüz.”

Dewey’in telefonu kapandı. Fransız, Gitanes sigarasından bir nefes çektikten sonra yere atıp söndürdü. Babası, yirmi beş yıl önce, bir şişe Côtes du Rhône’u paylaşırken, ona bir insan yeterince uzun yaşadığı takdirde hayatın ona dünyada aslında ne kadar az gerçek bulunduğu dair şaşırtıcı bir tür bilgelik bahsettiğini söylemişti. Oğul şimdi babanın bunları söylediği yaşıydı ve sonuçta onunla aynı kanaate varmıştı. Dünyadaki gerçeklerin listesi bir hayli kısaydı:

Şarap geçip giden yıllar karşısında daha iyi olan tek şeydir.

Akıllı insanlar asla düşündükleri kadar akıllı değillerdir.

Aklı başında olan hiç kimse pişmanlık duymadan ölmez.

İnsan yalnız başına olduğu zaman işler her zaman daha

iyi yürür.

Christine yüzünü yukarıya, güneşe doğru kaldırarak gözlerini kapattı. Onun bu görüntüsü Harry’nin içinde bir şeylerin ‘sızla-

masına yol açtı. Yatağın içinde uzanır ve onu uyurken seyrederdi. Bu, kadının yüzündeki sade dinginlikle ilgili olan bir şeydi.

“Babam sekiz yıl önce öldü,” dedi, “ve ben dükkânı bir kafeye dönüştürdüm. Yapılacak bin tane şey var ve personelim az. O yüzden, nefes almaya bile zor vaktim oluyor. Saat beşte kalkıp akşam on bire kadar devam ediyorum, sonra eve gidiyorum ve bir kitapla bir kadeh şarap alıp oturuyorum. Gözlerim kapanmaya başlayınca da yatıyorum. Sırf *düşünmek* için zaman kalmamasına da özellikle dikkat ediyorum.” Gözlerini açtı. “İşte böyle yapıyorum, Harry.”

Harry, kadını hastane koridorunda tıpkı soğuk, beyaz bir kış günü boş bir sokağa terk edilmiş bir çocuk gibi yalnız başına dikilirken görebiliyordu. Christine onun orada olduğunu hissetmiş ve ona bakmak için başını kaldırmış, fakat ona doğru hareket etmemişti. Onun bu hareketsizliği iki kutuplu bir mıknaş gibi bir yandan Harry’yi kendisine doğru çekerken, bir yandan da onu korkunç bir sözcükten ve çıplak, dayanılması güç ve mahvedici bir gerçekten uzaklaştırmak için itiyordu.

“Ama kafeye ‘Soleil Couchant’ ismini vermişsin,” dedi. “Bir anıyı gömülü tutmak adına bunun iyi bir seçim olduğunu söylemek güç.”

“Hayır, o anılar hiç gömülmedi. Daima kalbimde. Sadece onu aklımdan uzak tutmaya çalışıyorum.”

“Plus facile à dire qu’à taire,” dedi Harry yumuşakça, çok emin olmadan.

Christine gülümsedi. “Söylemesi yapmaktan daha kolay” demek için ‘C’est plus facile à dire qu’à faire’ diyoruz.”

“Ben ne dedim?”

“Sen ‘Söylemesi *sessiz durmaktan* daha kolay,’ gibi bir şey dedin.” Gözleri aniden pırıldadı. “Senin Fransızca konuşma çabaların her zaman öyle tatlıydı ki.” O sırada cep telefonu çaldı. Christine bunun için minnettar olmuş gibi görün-

dü. Yanıt verdi. “Oui?” *Evet?* Dinledi ve sonra ayağa kalktı. “Harry... Gitmem lazım. Tamirci...”

Harry ayağa kalktı. “Seninle birlikte gelebilirim.”

“Bunu yapmasan iyi olur, Harry. Belki şimdi sadece veda etmeliyiz.”

“Öyle de yapabiliriz, ama ben seninle gelip bir köşede oturup yediye kadar filan *Trib*’i okuyabilirim ve sonra sen benimle akşam yemeği yiyebilirsin. Veda işini de daha *sonra* yapabiliriz.”

Christine güç bir şey hakkında bir karar vermeye çalıştığı vakit, Harry’nin gözüne hep olduğundan daha genç görünürdü. Omuzlarını aşağı doğru silker, başını bir yana eğer, kollarını da çapraz şekilde kaldırıp havada kavuştururdu. Tıpkı bir çocuk gibi. Sonra yanıt vermeden önce uzun uzun içini çekerti...

“En geç dokuz diyelim o zaman. Sonra eve gideriz. Yemeği ben yaparım,” dedi.

Notre Dame’ın yaratık şeklindeki heykelcikleri zamanı aşan buz gibi bakışlarını aşağıya dikmiş, katedralin Parvis Notre Dame Meydanı’ndaki halka açık girişinde biriken kalabalığı süzüyordu.

Gül satıcıları tam kadro iş başındaydılar. Dewey onları Roma’da, Floransa’da, Barselona’da uzun sapları şeffaf kağıda sarılı çiçekleri sepetlerin içinde taşırlarken görmüştü. Yün yelek ve bej pantolonlar giymişlerdi. Esmer, kapkara saçlı ve kırpık bıyıklıydılar. Kalabalığın arasından kıvrılarak geçiyorlar, insanlara uysallıkla inatçılık arasında kalan bir şekilde askıntı oluyorlardı. Bunlar Dewey’ye eskiden çiftlikte gördüğü, kafasına taktığı şeyi yapmakta kararlı, tek hedefi koloninin daha iyi olması olan işçi anıları hatırlatıyordu. Tuhaf tiplerdi ama onları takdir ediyordu. Eğer bu özelliklerin birazı Afganlılarda olsaydı, her Taliban üyesinin kafasına daha yıllar önce bir

5.56 milimetrelik girmiş olurdu, arkadaşlarının birçoğu da son-
suza dek kira vermeden tabutların içinde yatmak yerine, hâlâ
onunla kafa buluyor olurlardı. Ya diğer çocuklar? Çoğu şim-
di evlerine dönmüştü ama yiyecek kuponları ve Mike'ın Sert
Limonatası'yla yaşıyor ve bir yıl önce gönderdikleri malûlen
emeklilik talebini Malûl Gaziler İdaresi'ndeki papyonlu bir pa-
tavatsızın okumasını bekliyorlardı. Ve hiç aklınıza gelir miydi?
Jefferson Lisesi'nin Beş Paralık Dewey'yi, daha şimdiden Sam
Amca'nın dokunamayacağı elli bin papelle karşınızda durmak-
taydı... Bu, akıl almaz bir şeydi.

Bu meydan Matheson'un merakını uyandırmış gibiydi.
Yirmi dakikadır dolaşüyor, küçük çiçekli bölümlerin taş ke-
narlarına oturuyor, bir pozisyon almak ister gibi bir o yana,
bir bu yana dönüyordu. Dewey ona hak vermişti. Burası bu-
luşmak için iyi bir yerdi. İşlek olmasına rağmen geniş ve düz
bir alandı ve görüşü bloke edecek hiçbir şey yoktu. Böylece,
yaklaşan birisini görmek için Matheson'un üç yüz altmış de-
recelik bir görüş alanı ve birisinden şüphelendiği veya işler
sarpa sardığı takdirde de işlek sokaklardan birine dalma seçe-
neği olabilecekti.

Birden Dewey'in kafasına bir şey dank etti... Diğer her
şeyi bir tarafta bırakıp, geriye çekilerek bir boşluk payı ya-
ratmak ve uzunca bir süre incelemek isteyebileceğiniz türden
bir düşünceydi bu... Bir bakıma, Matheson da bir tür asker
sayılırdı. İnandığı bir şey için kendi gönüllü ordusunda, kur-
şun yemeye hazır olarak savaştan bir askerde o da... Kendi ül-
kesinde pek çok kişi onun bir hain, mevcut yaşam tarzının bir
düşmanı olduğunu düşünüyordu ve bunlar araba tamponları-
na "Birliklerimizi Destekleyelim" kurdeleleri asarlardı, ama
bir savaş gazisinin ülkeye geri döndükten sonra yaşamak zo-
runda kaldığı zırvalıklara bir saniye bile kafa yormazlardı...

İş bulmanın veya bir reçete almanın veya tedavi görme-

nin, ya da yeni bir bacak edinmenin ne kadar zaman aldığını akıllarına bile getirmezlerdi. Hiçbiri kaç deniz piyadesinin inancını ve akıl sağlığını kaybettiğini ve diğer her şey anlamını yitirdiği için “Beretta Tabancası Ekspres Treni”nden bilet alarak ölümü tercih ettiğini bilmezlerdi. Dewey vakti zamanı geldiğinde Matheson’u gözünü kırpmadan devirmek için yeterince soğukkanlı olduğunu hissediyordu, fakat bu ahabap da hiç fena değildi doğrusu. Doğru malzemeye sahipti.

Matheson cep telefonunda bir tuşa bastı. “Selam,” dedi. “Ben geri dönüyorum. Buluşmayı Notre Dame Meydanı, saat on için programlıyorum. Orası o vakitte yeterince işlek oluyor. Sen neredesin?”

Diğer uçtan Harry’nin sesi geldi. “Rue St. Jacques’ta bir kafede. Eski bir dostlayım... Akşam yemeğine kalacağım. Bu uygun mu?”

“Tabii. Bu gece daha sonra otelde görüşürüz.”

Telefonunu cebine koydu ve etrafına son bir kez baktı. Burası tam aradığı gibi bir yerdi. Geri döndüğünde, esrarengiz adama e-postayla direktifleri gönderecekti: Adam bir gül satın alacak ve çiçeği taç yaprakları kapılara bakar şekilde kucağına koyarak parkın katedrale en yakın olan kuzeydoğu köşesinde oturacaktı. Harry ise turistlerin arasına karışacaktı. Eğer bu iş *gerçekten* bir tuzak bile olsa, meydandaki her an video ve fotoğraf çeken düzinelerce insan, adamları alenen aksiyona geçmekten caydıracak bir unsurdur.

Üzerine bir kederin çökmekte olduğunu hissetti. Onun kendi küçük ayı, ağır ağır ve yalnız başına takip ettiği yörüngeden çıkıp günde birkaç kez onu böyle yokluyordu işte. Bu, daha çok, başka insanların yakınında olduğu vakitler tetikleniyordu. İnsan yüzlerinin ve seslerinin tatlı karışımı, tutuşan eller ve bele

sarılan kollar, başka birisinin kulağına yapışıp sırlar fısıldayan dudaklar, babasının omuzlarının üzerine binmiş bir çocuk... Binlerce basit yakınlık durumu vardı. Bu gibi zamanlarda, kendisini hızlı bir kontrolden geçirirdi. Bu kez de herhangi bir karamsarlık veya kendine acıma belirtisi var mı diye kontrol etti, fakat hiçbir yoktu. Kendi tercihlerinin onu bugün olduğu kişi haline getirdiğini biliyordu. Gölgelelerin içinde başkalarının oraya sakladıkları şeyleri arayan pek fazla insanla tanışmazdınız. Ve hayatınızın çoğunu o gölgelerin içinde geçirdiğiniz takdirde, sevdiklerinizle aranızdaki bağlar gevşerdi... Ve kopardı. Bu tablo onun kendi eseri idi. Varsın öyle olsun...

Seine Nehri'nin üzerinden sol kıyıya geçmek için Pont au Double'a doğru yürüdü.

Dewey, Matheson'un kalabalığın arasından ilerlediğini gördü. İzlemeyi sürdürmek için Charlemagne'ın heykelinin arkasından çıktı. Aniden bir gül satıcısı önünü kesip mallarını ona uzattı.

"Une fleur, monsieur? Une rose? Deux euros. Pour une femme?" *Bir çiçek alır mısınız, beyefendi? Bir gül? İki euro. Bir bayan için mi?*

Dewey adama yavaşça gülümsedi, sonra bir cebinden bozukluk çıkardı. "Elbette."

"Merci, monsieur." *Teşekkür ederim, bayım.*

Dewey bir çiçek aldı. "Siz hepiniz boktan heriflersiniz, bunu biliyorsun, değil mi?"

Satıcı başını yana eğdi. "Yok İngilizce, monsieur."

"Bu senin kendi hayatın, ahbap. Her zaman böyle ikinci sınıf olarak kalacaksın. Biraz gururlu ol. Akıllı ol. Evine geri dön."

Yürümeye başladı. Hatlarını belli eden dar bir ceket giymiş genç bir kadının yanından geçerken durdu. Kadının katedralin fotoğrafını çekiyordu.

“Güzelim...”

Kadın kamerasını indirdi. “Oui?” *Evet?*

Gülü ona uzattı. “Al.”

Kadın tereddüt etti ve sonra verileni bir gülümsemeyle aldı. “Merci.” *Teşekkürler.*

Dewey hayali bir şapkaya dokunur gibi yaptı. “Artık beni asla unutmazsın,” dedi ve yürüyüp gitti.

12

“Sen benim hayatımın güneş ışığıydın...”

“Tekrar” düğmesine bastığı için şarkı saatlerdir ona eşlik ediyordu. iTunes’da bulduğu ve Vedvik isimli Norveçli bir kadın söylüyordu şarkıyı. Daha önce pek çok kez dinlediği orijinal sesin havasını tutturmaya çalışan, aynı şarkının ağır ve akustik bir versiyonuydu bu. Geiger şarkıyı kendi derinliklerindeki bir şeyleri dışarıya çıkarabilmek için müzikal bir mıknaş olarak kullanıyordu.

O duygunun varlığını ilk hissettiği an, gecikmiş bir yankıyı duyar gibi olmuştu. Havadaki bir şeyin tenine sürtünmesi gibi bir histi bu. Bir soluktan daha yumuşak, bir kadının parfümünün yanınızdan geçtikten üç adım sonra size ulaşması gibi bir şeydi. Şimdi ise, artık ona gelmek için nedeni olan bir ziyaretçi haline gelmişti.

Geiger güderiyi ısıldayan maunun üzerinde dairesel hareketlerle, her seferinde çapı biraz daha genişleterek gezdirmeye başladı. Bu parçayı bitirmek için gece gündüz çalışmıştı. Her şeyin bitirilmesi, tamamlanması gerekiyordu, çünkü artık buradan ayrılıyordu. Ona göre, Derin Kırmızı çoktan evinin içine girmiş olmalıydı. O yüzden gidiyordu ve daha sonra, belki gelecek hafta belki gelecek yıl aklına gelebilecek ve tamamlanmamış olduğunu hissettiği hiçbir şeyi eksik bırakmayacaktı... Şimdi ile bundan sonra gelecek olan arasında, yani son ile başlangıç arasında katı bir sınır çekecekti.

Değişim sürecini fark etmemiş olsa da, parçanın şekli artık ortaya çıkmıştı. Şimdi gözünde tamamen istediği şekle kavuş-

muş gibi görünüyordu. Aynen babasının yaptığını yapacaktı, birer aynısını... Ağaçların arasında yaşayacak; ormanın içinde, sadece bulutların değebileceği yüksek ve sessiz bir hayat yontacaktı kendisine. O hayatın içinde sözcükler, işaretler, mesajlar veya darbe iletimli imgeler olmayacaktı. *Bu benim sana armağanım, evlat. Sen hiç kimse değilsin.* Başka hiç kimse olmaya-
caktı o hayatta. Tek başına, sadece kadının sesiyle yaşayacaktı.

Ayrılmadan önce yapması gerekenlerin listesi kısaydı. Bankaya ve özel müşteri kasasına bir ziyarette bulunacak, sırt çantasının alabildiği kadar giysi paketleyecek, Harry'ye bir e-posta gönderecek ve dizüstü bilgisayarını imha edecekti. Bir de, şehirde yapması gereken son bir iş daha vardı. Sonra dosdoğru, her şeyin on altı yıl önce başladığı Liman İdaresi Otobüs Terminali'ne gidecekti. Otobüs şoförünün omzunu sarsmasını ve *"Yolculuk bitti, evlat,"* diyerek onu uyandırmasını hatırladı; o anda hafızasız veya kimliksizdi ve başkalarıyla birlikte olma ihtiyacı hissetmeyen veya açılmak için acelesi olmayan bir koza gibi kendi içine kapanmış bir durumdaydı.

Masadan geriye çekildi. Perdahlanmış yüzeyde kendi yansımalarını görebiliyordu, fakat tahtanın dokusu bu yansımanın tüm ayrıntılarını maskeliyordu. Orada gördüğü herhangi biri olabilirdi.

Christine, Harry'nin coq au vin'in* son parçasını da yutup bitirmesini izledi. Onun en sevdiği yemekti bu. Harry arkaya yaslandı.

"Bu, bugüne kadar yaptığının en iyisi. Magnifique." *Muhteşem.*

"Yıllardır yapmıyordum." Su bardağını alıp bir yudum içti.

"Şarap içebilirsin, biliyorsun," dedi. "Benim için sorun değil bu."

*Özel şarap soslu horoz eti. (Çev. N.)

“Öyle mi?” Harry onaylar gibi başını salladı ve Christine kalkıp mutfığa giderek onun görüş alanından çıktı. Harry odaya bir göz gezdirdi. Tek katlı ve iki yatak odalı bu ev kafenin yarım saat kuzeyinde, Antoine de Saint Exupery Sokağı’nın üzerindeki sessiz bir mahalledeydi. Christine otuz yıl önce ebeveynleri tarafından satın alınan bu evle, babasının ölümünden beri fazla uğraşmamıştı. Koltuk ve bulaşık makinesi yeni gibi duruyordu, fakat geri kalan her şey tanıdık ve ev hiç ara verilmeksizin içinde yaşanmış gibiydi. Radyatörler hâlâ ihmalden şikayet eder gibi gürültülü bir şekilde çalışıyordu. Christine’in bir şişenin mantarını çıkardığını duydu. Harry ona Lily’nin ölümünden söz etmişti, fakat nasıl ve niçin olduğuna değinmemişti. Christine bir nedenden dolayı bütün bu yıllar boyunca onun *Times*’da çalışmaya devam ettiğini düşünmüştü ve o da bunun yanlış tahmin olduğuna dair bir şey söylememişti. Kadın bir kadeh kırmızı şarapla geri geldi.

“Dışarıya çıkalım mı?” dedi.

Harry masadan kalktı. İkisi oturma odasından geçtiler. Harry evin içinde hiçbir yerde, hiç kimsenin fotoğrafını görmediğini fark etti. Christine önlerindeki cam kapıyı açtı ve dışarıya, yarım daire şeklindeki taş bir verandaya çıktılar. Gecenin nemi, günün sıcaklığının bir kısmının hayatta kalmasını sağlamıştı. İçeriden taştan ışık seli, ufak arka avludaki gölgeleleri, olduğundan da koyu gösteriyordu. Christine’in anne ve babası uyuduktan sonra üzerinde oturup seviştikleri meşe sırayı ve bahçedeki çitin silüetini belli belirsiz de olsa buradan görebiliyordu. O gece sessizce sevişmeye özen göstermişlerdi, çünkü Christine’in yatak yayları çok gürültülü gıcırıyordu. Orgazma ulaştığında da eliyle onun ağzını kapatmıştı. Emin olmaları mümkün değildi ama daha sonra, bunun Christine’in Sophie’ye hamile kaldığı gece olduğuna karar vermişlerdi.

Christine şarabından bir yudum aldı ve Harry’nin profilini inceledi. Adamın davranış biçimiyle uyum içinde olan

bir yumuşaklığı vardı bu profilin, ama Harry'nin varlığı bile Christine'in içindeki şeyleri kırbaçlayıp ayağa kaldırmaya ve bir kasırga hortumu gibi etrafa savurmaya yetiyordu.

"O yara izi nasıl oldu?" diye sordu.

Harry başını ona doğru çevirdi ve eli alnına gitti. Parmak uçları saç çizgisinin dışına taşan beş santimlik ince kesiğin üzerinde dolaştı. Carmine buna Kabil'in işareti* diyordu.

"Bundan herkeste bir tane olmalı," demişti Carmine. "İnsanlara '*ben borcumu ödedim*' mesajını veriyor ve *sakın bana bulaşmayın* diyor."

Harry sırtıttı. "İnsanlara bunu güzel bir kızın onurunu kurtarmak için kılıçla yaptığım bir düelloda aldığımı söylemeyi isterdim, ne var ki bu yara Central Park'ta uğradığım bir saldırıda oldu. Sen gittikten bir yıl sonra... Sarhoştum. Beni öldürmelerine ramak kalmıştı, fakat birisi çıkageldi ve onların canına okudu. Geiger isimli bir adam..."

"Tanrım, Harry..."

"... Benim hayatımı kurtardı."

"Geiger? Geiger sayacındaki" Geiger gibi mi?"

"Hıh-hı. Onunla dost olduk. Yakın dost." O anda, çitin ötesindeki bir evde bir pencere karardı ve bu, onu kendisini daha hafif ve karamsarlıktan uzak hissettiği ve bir hayalet ordusunun peşinde olmadığı başka bir zamana çekip götürdü.

"Burası çok güzel."

"Burada son kez birisiyle birlikte olduğumdan beri yıllar geçti."

Harry'nin başı yavaşça ona doğru eğildi. Christine ona doğru gelmedi, fakat geriye de çekilmedi. Harry, dudakları bir öpücükle bir araya gelene kadar bu şekilde devam etti. Öpücüğün beş saniyelik ömrünün yarı yolunda, Harry'nin

*İncil'e göre, Adem ile Havva'nın ilk oğlu Kabil'in kardeşi Habil'i öldürmesi üzerine Tanrı'nın onu lanetlemek için Kabil'in alnına koyduğu işaret (Çev. N.)

** Bir ortamdaki radyoaktivite miktarını ölçen alet. (Çev. N.)

beyni omzunu dürttü. Doğruldu. Yüzünde karamsar, minik bir gülümseme belirmişti.

“Hayır, öyle mi?”

Christine başını salladı. “Üzgünüm, Harry.”

“Sorun değil. Çok güzel bir öpücüktü.”

“Evet, öyleydi.”

Her kalbin bir gardiyanı ve bir de mahkumu vardır. İçinde hem kaçmaya çalışan gaddar ve korkunç bir mahkumu, hem de onu kilit altında tutmakla görevli olan gardiyanı barındırır... Christine bir an için tedbiri elden bıraktı ve gözleri yaşlarla doldu.

“Harry... Bu benim için iyi değil. Ben her şeyi yerli yerinde tutuyorum, sıkıca çivilenmiş olarak. Ama sen burada olunca, onu da beraberinde getiriyorsun.” Gözlerini, yaşlar düşmeye vakit bulamadan önce avcunun içiyle kuruladı. “Seni görmek harika bir şey. Fakat burada kalamazsın. Gitmen gerek. Lütfen bana kızma.”

“Kız mıyorum.”

“Zaten kızsaydın da bana söylemezdin.” Gülümsedi ve sonra hafifçe onun yanağını okşadı. “O son yıllar. Alkole olan düşkünlüğün... Senin için kim bilir ne kadar korkunçtu. Beni o kadar sevmen ve bir o kadar da nefret etmen... Ve sen bana asla tek bir laf bile söylemedin.”

Harry’nin boğazının gerisinde burbonun yakışını hâlâ hissettiği zamanlar oluyor ve içkinin beyinde yaptığı açılış sahnesini sıklıkla hatırlıyordu: “Yolda, geliyor. Bir dakika içinde serinleyeceksin. Bunun üzerinde çalışıyoruz, az kaldı.”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Chris... Öyle olmadı,” dedi. Işıktan çıkıp avlunun içlerine doğru yürüdü. Bazı şeylerin karanlıkta söylenmesi daha kolaydı. “Sen Sophie’yi bir *dakika* için yalnız bıraktın, her ebeveynin günde bir milyon kere yaptığı şeydi bu... Ve korkunç bir şey oldu. Sen, yaratılışın gere-

ği, kendini bir *sebepe* bulmak zorundaymışsın gibi hissettin ve batmamak için yakalayıp tutunacağın bir dal aradın. Bu olayın arkasında bir anlam bulmaya çalıştın. Ve ben bunu her zaman anlayışla karşıladım. Bunu anlayabiliyordum. ‘Ben neden şunu yapmadım?’ ‘Ben öyle bir şeyi nasıl yapabildim?’ ‘Keşke sadece şöyle yapsaydım...’” Kendi iç çekişini duydu. “Fakat bir sebep *olmadığı* için, sonuçta suçluluğu benimsedin ve canını dişine takıp sıkı sıkı bu duyguya tutundun. Başka hiçbir şeye tutunamaz oldun... Ben de dahil olmak üzere.”

Christine o eski ürpertiye hissetti, süratle kollarından ellerine doğru kayan o üşümeyi, ateşi yokken gelen titremeyi... Harry’nin tekrar ışığın altına doğru yürümesini izledi ve onun hüznü, özlem dolu gülümsemesi kalbinin yeniden burkulmasına neden oldu.

“Ben senden nefret etmedim, Chris... Ben seni *özledim* ve bir süre sonra fark ettim ki sarhoş olduğum vakit seni daha az özlüyordum.” Omzunu silkti. “Her *ikimiz* de tutunacak başka şeyler bulduk... Birbirimizin yerine. İşte, böyle oldu.”

Christine ön kapıyı açtı. “Bazen merak ediyorum. Belki de bunu atlatmak ve bir arada kalabilmek için birbirimizi yeterince sevmiyorduk.”

Harry ceketinin fermuarını çekti. “Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Sen öyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum, Harry. Son zamanlarda, neyin doğru neyin yanlış olduğu bana eskisi kadar önemli görünmüyor. Seni arayla götüreyim mi?”

“Hayır. Metroya kadar yürüyeceğim.”

Christine ona yaslandı. Harry dudaklarını onunkine dokundurdu.

“İyi geceler, Christine.”

“Güle güle, Harry. Kendine iyi bak.”

Harry söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını düşün-

rek duraksadı. Bir zamanlar deli gibi sevdiği birisine söylemesi gereken birkaç veda sözcüğü var mıydı? Fakat kadın kapıyı yavaşça kapattı ve karanlığın içinde kayboldu.

Christine bir pencereden onun uzaklaşmasını izledi, sonra ufak bir konsola gidip bir şişe çıkardı ve küçük bir kadehe cömertçe bir miktar konyak koydu. Bir sandalyeye oturdu. İşaret parmağını yavaşça bardağın kenarında döndürmeye başladı. Odaya titrek ve kasvetli bir ses yayıldı. Bu ses, onun ruh haline uygundu. Harry suçluluk hakkında söylediklerinde haklıydı. Ve daha sonra söylediklerinde de... Bir insan boğulurken, çaresiz elleri ne bulursa onu yakalayıp tutuyor ve bırakmıyordu. Bardağı avuçlarının içinde yuvarladı. O hâlâ hayatta tanıdığı en tatlı adamdı. Onun geri dönmemesi için dua etti. İçkinin kokusunu iyice içine çekti. Bu gece bunun hepsine ihtiyacı olacaktı.

Sokak lambalarının etrafında, rahiplerin yakalarına benzer belli belirsiz sis halkaları vardı ve Antoine de Saint Exupery Sokağı, arkasında hiçbir şeyin ve içinde hiç kimsenin olmadığı, alçak, kare şekilli ve beyaz badanalı evlerin kontrplaktan yapıldığı, bir film setine benziyordu. Harry, Matheson'un bodrum katında yeni bir başlangıç olasılığının havasını sezmişti. Burası da o başlangıcın bir parçasıymış gibi geliyordu ona. Belki de yeni bir başlangıç yapmak, doğal yerlerinden koparak geçmişten bugüne kadar sürüklenen ve akıllarına esince yeniden rüzgara kapılan bazı şeyleri toprağa gömmek demekti.

Muhtemelen kafası bu düşüncelerle dolu olduğu için, yan kapısı ardına kadar açık, kenara park etmiş beyaz minibüse yaklaşırken dikkati çok dağılmıştı. Birisi arabasını kilitlemeyi unutmuş diye düşündü. Belki bir sarhoş veya dalgacı ya da kederli, zihni meşgul bir kişi... Bunun daha başka bir şey olabileceği olasılığı iki el kendisini arkasından yakala-

yıp aşıya ve arabanın içine itene kadar aklının ucundan bile geçmedi. Yüzü ve göğsü arka koltuğa dayanınca, iki başka el omuzlarından tutup onu iyice içeriye çekti. İlk saldırgan tüm ağırlığıyla üstüne binmiş ve onu oraya mıhlamıştı. Arabanın içinde, gelecek müşteri için sıkılan hafif nane kokulu spreyden kaynaklanan bir kiralık araba kokusu vardı.

“Şimdi,” dedi bir adam zarif bir Fransız aksanıyla... Zarif olmayı var mıydı zaten? İğne boynuna batarken Harry iyi bildiği o belirgin kimyasalın kokusunu almıştı. Bu propofoldü. On bir yıl boyunca, düzinelerce Jones’a bu iğneyi yapmıştı. Başka bir zamanda ve yerde olsaydı, bu ilahi ironiyi takdir bile edebilirdi. Ama içinde bulunduğu bu konumda, aşırı ayrıntı düşkünü bilinciyle ayık kalması mümkün olan saniyeleri saymaktan başka elinden bir şey gelmiyordu. Bunların azalmakta olduğunu biliyordu. Yedi veya sekizden fazla değildi, ama ne kadar aptalca davranmış olduğunu anlaması için fazlasıyla yeterliydi. Sonra, kendinden geçti.

Fransız dışarıdan içeri girerken, genç gece katibi tezgahın üstündeki anatomi ders kitabından başını kaldırdı ve yorgun gözlerini ovuşturdu. “Bonsoir, monsieur...” *İyi akşamlar, bayım.*

Victor asılı duran anahtarları işaret etti. “Quarante-huit.” *Kırk sekiz.*

“Ah. Monsieur...” Ciltli kitabın yanında duran bilgisayar monitörüne bir göz attı. “... Fontaine.” Bir anahtar aldı ve Fransız’a verdi. “Bonne nuit, monsieur.” *İyi geceler, bayım.*

“İyi geceler.”

Asansör orada bekliyordu. Bindi ve 4’e basarak çıkmaya başladı. Esnedi. Saatini kontrol etti. Biri yirmi geçiyordu. Gençken, rıhtımlarda çalıştığı zamanlar kendisine “Elmas” derlerdi, çünkü bir kayadan daha sertti ve asla yorulmazdı. Şimdi de, kafası sağlam olduğunda tüm gün çalışabilirdi, fa-

kat bedeni ona mesajlar gönderip duruyordu. Esnemeler, sızı- lar, sancılar ve yaşını dikkate almayan beynini protesto eden adalelerindeki spazmlar... Başını kaldırdı ve perdahlanmış pirinç duvarda yansımaları gördü. Hafif yan yatmış somurtuk bir surat, sağ gözün üzerinde hilal gibi duran yukarı kalkmış bir kaş... Bir zamanlar, Köln'de bir haftalığına beraber oldu- ğu bir kadın ona bir şeye şaşırmış gibi görüldüğünü söyle- mişti. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Ama şimdi kadının gerçeğe sandığından da yakın olduğunu düşünüyordu. Neyse ki bu yeni işi, iyi ilerliyordu. Birinci adım, tamamdı. İkinci adım, şu an gerçekleşiyordu. Üçüncü adım en zoru olacaktı, fakat bunun kendine özgü unsurları ona çok çekici geliyordu. Bun- ca yıldan sonra, bir ikramiye gibiydi bu iş. Asansörün kapısı açılınca, dışarı çıkıp odasına doğru yürüdü.

Matheson bir masada bilgisayarının önünde oturuyor, ihbarcı- nın orijinal e-postasını yüzüncü kez ve son defa okuyor, mesa- jı yazanın havasını biraz daha kapmaya çalışıyordu. Randevu bilgisini iki saat önce göndermişti ve on dakika sonra cevap almıştı. *12.00 benim için daha kabul edilebilir, değil mi? O za- man orada daha kalabalıklar var. Daha çok insan, daha gü- venli hissediyorum. Söyle bana.* Matheson bu yazıdaki mantığı ve içerdiği endişe duygusunu beğenmişti. Adam samimi görü- nüyordu. Hemen yazıp mutabakatını bildirdi ve birkaç dakika içinde yanıt aldı. *Çok teşekkürler. Orada olacağım 12.00.*

E-postayı kapattı ve ekrandaki resme baktı. Sekiz yaşında- ki Ezra, kemani çenesinin altında, gülümsüyordu. Matheson sigarasını söndürdü ve Grey Goose'dan bir yudum aldı. Fo- toğrafa her baktığında göğsünde riyakar bir gümbürtü hisse- diyordu. İçini çekti. Bu iç çekiş ellerini tuşlara götüren bir tetik gibiydi. Harry'nin yarattığı özel e-posta sistemini açarak yazmaya başladı.

Selam. Sadece merhaba demek istedim.

Seni özölüyorum. Umarım iyisindir.

Votkasını aldı, geriye yaslandı ve kaşlarını çattı.

Victor siyah bir spor çantayla koridora çıktı, SORTIE diye işaretlenmiş kapıya gitti ve aşağı inmeye başladı. Üçüncü kat sahanlığına gelince koridora girdi ve üzerinde rakam yazılı olmayan bir kapıya gitti. İçerdeki sessizliğe güveninceye kadar, kapının önünde bekledi, sonra kapıyı açtı ve içeri girdi. Az sonra, bir yanından brandadan yapılmış koca bir çanta sarkan bir metrekarelik bir kirli çamaşır arabasını ittirerek dışarı çıktı. Arabayı koridor boyunca 3-B işaretli kapıya doğru itekledi ve kulağını kapıya dayadı. Sonra Harry'nin oda anahtarını çıkardı...

Matheson bilgisayara doğru eğilip yeniden yazmaya başladı.

Üzgün olduğumu ve seni çok sevdiğimi sana söylemeye devam edeceğim. Harry'nin vidchat'inden sana erişmeyi deneyebilirdim fakat ülke dışında-yım ve senin bulunduğun yerde saat daha 7.30. Annen hâlâ evdedir ve sen de okula gitmeye hazırlanıyorsundur sanırım. Seni seven Baban.

Matheson, Harry'nin kapısının açılıp kapandığını işitti. "Hey..." dedi, 'gönder'i tıkladı ve ayağa kalktı. "Yarın için her şey tamam. Öğlen. Notre Dame'da." Odalarını birleştiren kapı açıldı. "Bu akşam yemeği randevusu kiminleydi, bana anlatmak ister misin?" Kapıdan öbür odaya geçti. "Burası Aşk Şehri olduğuna göre, sanırım bu bir..."

Bir yumruk midesinin ortasına oturdu. Bir anda iki büküm olup, elleriyle dizlerinin üzerine halıya çöktü. Başını öne

doğru düşmüştü ve kulak tırmalayıcı bir sesle ve sadece refleksel olarak soluk almaya çalışıyordu.

Victor onun yanına diz çöktü. “Ağır ağır nefes al.”

“... Neeeeeee?”

“Sana iğne yapacağım için daha güvende olursun.”

Matheson başını yavaşça ona saldırıyı görebileceği kadar yana döndürdü. Victor onun yüzündeki ifadede zihin karışıklığı ve ıstırap gördü, ama korku yoktu. Hatta buna hayatın gerçekten absürt anlarını takdir eden bir gülümseme belirtisi bile denebilirdi.

Victor başını onaylar gibi salladı. “Bu kadarı yeterince iyi,” dedi, Matheson’u saçlarından tuttu ve bir şırınganın içindeki sütlü sıvıyı boynunun içine boşalttı. “Rahatla.” Matheson’un gözkapakları ilacın gücüne karşı savaşıma gayretiyle azami ölçüde açıldı. Victor o gözlerde bu kez öfke gördü ve başıyla onayladı. “Anlıyorum, dostum.”

Victor bodrum katının “SS” yazılı düğmesine bastı. Asansörün kapıları kapandı. İnerken kat ışıklarını izledi. 3... 2... Matheson yanındaki çamaşır arabasının içindeydi, üzerine onun ve Harry’nin çarşaflarını yığmıştı. Eğilip onları biraz havalandırdı, sonra tekrar saatine baktı. İş yapmak için gece her zaman en doğru tercihti. Karanlık... Baş edilmesi gereken çok daha az insan, daha az trafik...

Asansör daha durmadan, *ding* sesini duydu ve yukarı baktı. “RC” – zemin katı – düğmesi yanıyordu. “SS” – bodrum katı düğmesi – ise hâlâ sönüktü. Kapı yana kayıp açıldı ve akşam kıyafetinde gümüş saçlı bir kadının bakışlarıyla karşılaştı. Victor onun arkasındaki tezgahta durmakta olan resepsiyonisti kısmen görüyordu; lobinin karşı tarafında çenesi avucunda, ders kitabının üzerine eğilmişti.

Kadın çamaşır arabasına bir göz attı. “Yukarı mı, tatlım?” diye sordu.

“Aşağı gidiyor. Hemen yukarı göndereceğim,” dedi ve kapı kapanıncaya kadar gülümsemeye devam etti.

Kadın resepsiyoniste döndü. “Odaları bu saatte mi temizletiyorsunuz? Vah, vah... Umarım zavallıcılara fazla mesai ödüyorsunuzdur.”

Görevli yorgun bir bakışla yukarıya doğru baktı ve asansörün üstünde “SS” katının ışığının yandığını görünce, alnını kınıştırdı...

Ara yola gelince, Dewey minibüsün kaportasına yaslandı. Motor çalışıyordu ve sırtının altındaki titreşimi hissetmek hoşuna gidiyordu. Kandahar’dan çıkarken yol üstünde patlayan EYP’den (*el yapımı patlayıcıdan*) beri hiçbir şey aynı olmamıştı. Ona iki hafta askıda kalması gerektiğini söylemişlerdi, fakat fizik tedavide geçirdiği üç günden sonra, daha kötü durumdakilerin onun yalaka olduğunu düşüneceklerinden endişe etmiş, sıkıntıdan da patlamak üzere olduğu için iş başı yapmak istediğini söylemişti.

Otelin yan kapısı yukarıya doğru açılan metal bir stor kapıydı. Onu WD-40 ile spreylediği için yukarı kalkmaya başladığında çok az gürültü çıkaracaktı. Victor çamaşır arabasını iterek dışarı çıktı.

“Gidelim.”

Dewey başını salladı, fakat binanın bodrum katındaki bir şeye bakıyordu. “Victor...”

“Hey! Attendez!” *Bekleyin!* diye emretti bir ses. Victor geriye dönüp sol yumruğunu sert ve süratli bir şekilde resepsiyonistin boynuna indirdi. Adamdan iğrenç ve boğuk bir ses çıktı. Bu, boğazına takılan bir tüy yumağını dışarı çıkarmaya çalışan bir kedinin çıkardığı ses gibiydi. Bir kemik çuvalı gibi yere yığılmadan önce, ellerini kaldırmaya bile zamanı olmamıştı.

Dewey yerdeki bedene baktı. Saçları ensesinde toplanmıştı. Çok havalı bir görünümü vardı. Tüm olay bir film gibiydi.

“Kıpırda, Dewey,” dedi Victor, yere eğilip resepsiyonisti kollarından yakalayıp, gerisin geri içeriye sürüklemeye çalışırken.

Dewey çamaşır arabasını minibüsün arkasına çekti ve kapıları açtı. Harry minibüsün içinde hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Gözleri ve ağzı gümüş renkli paket bandıyla kaplanmıştı. El ve ayak bilekleri de birbirine bantlanmıştı. Dewey yatak çarşafalarını kenara itti ve aynı şekilde bantlanmış olan Matheson’u tutup kaldırarak minibüsün içine, Harry’nin yanına soktu. Kapıları kapayıp sürücü koltuğuna geçti. Kısa süren ama kütür kütür ve havalı olan o şiddet sahnesi sürekli gözünün önüne geliyordu. Victor dönüyor, kolunu bir yay gibi uzatıyor – pat! pat! – ve adam yere devriliyordu... Mükemmel.

Victor dışarı çıkarken kaşlarını çatarak minibüse baktı. Aracın yanına gelip sürücünün yanındaki koltuğa ilişti.

“Arabayı geri geri içeri sokmalıydın,” dedi.

“Ha?”

“Minibüsü. Zamanın olduğu vakit, arabayı daima geri geri içeri sokarsın. Böylece sorun çıktığı vakit geri geri dışarı çıkarmak zorunda kalmazsın. Aptalca bir hata. Sür.”

Dewey’in üzerine azar yiyen bir öğrencinin sıkıntısı çökmüştü. “Haklısın. Üzgünüm.” Arabayı vites taktı ve ara yoldan bir profesyonelin becerisiyle geri geri çıktı ve pürüzsüz bir şekilde vites değiştirip Rue de Rennes’e doğru yokuş yukarı yollandı. “Sırf bilesin diye söylüyorum, dostum... Eğer gerekseydi, ben oradan gözlerim kapalı doksanla bile geri geri çıkabilirdim.”

“Anlıyorum, Dewey, fakat farkındasındır ki sorun o değil.”

“Tamam. Farkındayım.” Dewey kırmızı ışıktaki durdu. Victor altın çakmağını çıkartıp üstündeki bir lekeyi temizledi. Lausanne... 1994... Grand Pont üzerinde bir tütün mağazası... Güney Afrikalı bir silah tüccarı... Bir otoparktan kaçırılıp NIA’ya (*Ulusal Güvenlik Ajansı*) teslim edilmişti. Bir sigara yaktı, camını aşağı indirdi ve dışarıya baktı. Birisi, yakınlar-

daki yüzlerce apartmandan birinde “Hey Jude” şarkısını çok yüksek sesle çalıyordu.

Dewey, Victor’un ölümcül elinin parmaklarını birkaç kez açıp kapatmasını izledi. “Adam minibüsü gördü,” dedi Dewey. “Uyanınca polise haber vermeyecek mi?”

Victor sigarasından derin bir nefes çekti. “O bir daha uyanmayacak.”

Dewey’in beyninde ani bir tekleme oldu. Darbeli bir sonarın aniden devasa ve yakın olmakla birlikte gözle görülemeyen bir nesneyi saptaması gibi bir şeydi bu. Bu işte birilerinin öleceğinden hiç bahsedilmemişti. Kendisi şimdiye kadar dört iş yapmıştı ve hiç ölen olmamıştı.

“Yeşil,” dedi Victor.

Dewey gaza bastı ve sola, güney istikametine döndü. Havada yağmur kokusu vardı ama bulutlar hiç acelesi yokmuş gibi bekliyordu.

“Soru,” dedi Dewey.

Victor içini çekti ve ona döndü. “Sor.”

“Neden ademelması? Orası o kadar kolay bir hedef değil. Nişin yüzüne bir tane sallamadın da oraya vurdun?”

“Çünkü o zaman elini kırma olasılığın daha büyüktür.”

Dewey başını onaylar gibi salladı. “Anladım.” Arkaya doğru yaslanıp araba kullanmanın verdiği hissin, hareketlerini yönetmesine izin verdi. En korktuğu şey, arabasıyla arasının soğumasıydı. Sürati, döndürme momentini ve aracı *kullanmayı* seviyordu, ama bu iş kolunda araba kullanmak, yüzde 90 geride durmak anlamına geliyordu.

Victor onu geriyordu. Eski askeri birliğinde, öldürme işinde iyi olan adamlar, bu işi yaparken gözünü bile kırpmayan insanlar tanımıştı, fakat Victor öylesine arızasız bir herifti ki...

“Dewey...”

“Evet?”

“Bu işe nasıl girdin?”

Dewey, Victor'un sesinde bir dokundurma sezer gibi oldu. Birisinin bir çöpçüye nasıl felsefe profesörü olduğunu sormaya çalışırken kibar görünmeye çalışması gibi...

"Bilirsin... Bir tanıdığın tanıdığı. O tarz." Bir arabayı sol-layıp geçti ve tekrar sağ şeride girdi. "Dinle, dostum... Sorularımın senin canını sıkmak istemiyorum. Ben bu işi senin kadar uzun bir süre yapacağımı hiç sanmıyorum. Bu işten ayrılmaya yetecek ölçüde cebimi dolduruncaya kadar burada kalacağım. Şu anda sadece senin bilginden yararlanmaya çalışıyorum. Orduda, bir kez belaya bulaştın mı, tek parça halinde kalmanın tek yolunun, senden eski olanlardan bir şeyler öğrenmek olduğunu fark ediyorsun. Onun için sana soru soruyorum. Eğer istemiyorsan, sadece dur demen yeterli."

Victor arkaya dönüp kargoyu kontrol etmek için tavan ışığını açtı. Bedenler hareketsizdi. Işığı kapattı, öne döndü ve başparmağı çenesindeki yarığa gitti.

"Les loups ne lisent pas," dedi.

"Bu ne demek?"

"*Kurtlar okumazlar.*"

"Anlamadım."

"Bu bir deyim, Dewey. Babam Marsilya'da bir çete için çalışırdı. Bunu bana o söylerdi."

"Tamam, fakat hâlâ anlamıyorum."

"Düşüncelerin her zaman avınla ilgili olmalıdır... Ve onun etrafında olup bitenlerle. İçgüdüne dayanarak hareket edersin ve devam ederken – eğer devam edeceksen tabii – kendi tecrübelerine dayanırsın. Önemli şeyleri kimse sana öğretmez. Yegane el kılavuzun, daha önce yapmış olduklarıdır." Bir parmağıyla alnına vurdu. "Burada." Elini tekrar kucağına indirdi. "*Les loups ne lisent pas.*"

"Kurtlar okumazlar. Anladım."

Dewey tepki göstermeden bir Fiat'ın önünü kesmesine izin verdi ve bir sağ yaptı. Victor sigarasını gözlerinin önüne kadar

kaldırıp, ucundaki yanıp sönen parıltıyı inceledi. Sanki bilmeye ihtiyaç duyduğu her şey bu ateşin içinde kilitliymiş gibi.

“Ve bir şeyi daha anlamalısın,” dedi Victor.

“Himm...”

“Sana benim hiç *partnerim* olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Bu demektir ki... Bu işte, *güven* her şeyi – nasıl denir? – karıştırıcı yapar?”

“Karmaşık.”

“Karmaşık. Bu nedenle, sana sadakat gösterileceğini ancak ümit edebilirsin. İnsanın isteyebileceği tek şey budur. İşin dışındaki hayatta, sadakatsizlik yaygın bir günahdır. İş hayatında ise – en azından benim için, bu kabul edilmezdir.”

“Bu biraz tuhaf, değil mi? İkisini birbirinden böyle ayırmak?”

Victor içine derin bir duman çekti. Sigarayı ağzından uzaklaştırdığı zaman dudaklarında hafif bir sırıtma belirdi.

“Eğer bir dost bana ihanet ederse, belki üzülürüm. Ama eğer sen bana ihanet edersen, ölen kişi ben olabilirim.”

Dewey ona hızlı bir bakış attı. Victor’un sahiden hiç dostu *olup olmadığını* merak ediyordu. O sırada çok geniş bir meydana girdiler. Burası Denfert Rochereau Meydanı’ydı, altı sokakla birleştiği bir döner kavşak... Her köşede, altı veya yedi katlı, v-şekilli pasta görünümlü, süslü püslü devasa taş binalar vardı. Meydanın ortasında, siyah bakırdan yapılmış bir aslan heykeli, krallara yakışır bir pozda duruyor ve yağmurun altında parıl parıl parlıyordu. Victor sigarasıyla onu gösterdi.

“Belfort Aslanı. Güzel, değil mi?”

“Aslanlar havalıdır.”

“Bartholdi. Sizin Özgürlük Heykeli’nizi yapan heykeltıraş. O heykeli gördün mü?”

“Sadece resimlerini. Hiç New York’a gitmedim. Oklahoma’ya oldukça uzak. Orduya yazılıncaya kadar eyalet sınırlarını

hiç geçmemiştim.” Güneye giden René Coty Caddesi’ne saptı. “Senin ihtiyarın sonunun nasıl geldiğini sorsam olur mu?”

“Altmış bir yaşında emekli olup Provence’ta ufak, bahçeli bir eve çekildi... Ve yirmi yıl sonra kucağında bir şişe şarapla öldü.”

Victor izmariti camdan dışarı fırlattı ve parlayan kıvılcımların sokaktan aşağı altın bir peri birliği gibi yuvarlanıp gitmesini izledi; her biri kendi değerli doğum anına sahip olarak, her biri kendi özel zamanında öterek...

Yolculuk altı saat sürdü.

Farların ışığı, çakıllı yoldaki kavisin sona erdiğini gösterdi ve bir çiftlik evinin silüetini ortaya çıkardı. Pencerelemin ikisinden süzülen soğuk ve beyaz bir ışık toprağın üzerine yayılıyordu. Dewey dramatik olaylardan hoşlanmazdı, fakat buralara ilk kez gece geliyordu ve buradaki karanlık kötü ve tehlikeli görünüyordu.

Victor işaret etti. “Etrafından dolaş ve kapıya geri geri yanaş.”

Dewey yavaşladı. Önünden geçerlerken ön kapı aniden açıldı ve içeriden vuran ışık nedeniyle siyah ve şekilsiz görünen bir kişi kapıda göründü.

“Sürmeye devam et,” dedi Victor.

“Anladım,” dedi Dewey ve gitmeye devam etti.

Harry’nin bilinci açıldı. Cerrahların propofolü sevmelerinin bir nedeni de, uyanırken insanın herhangi bir ağrı veya ağırlık hissetmemesiydi. Bir sandalyeye bağlı olduğunu biliyordu. Düzinelerce Jones’un bunlardan birinin üzerinde kıvrandığını ve ıstırap çektiğini izlemişti ve dönüp dolaşıp geldiği noktadaki bu ödeşme ironisine paha biçmek mümkün değildi. Tanrılar bu kez kendilerini bile aşmışlardı. Emegi geçen herkesi kutlamak gerekirdi.

Üstünde bir iş önlüğü vardı. Başına, gözlerinin ve bantla

kapatılmış ağzının olduğu yerlerde delikleri olan bir başlık geçirmişlerdi. Ve iki parmağının arasında büyük ve öfkeli bir eşekarısı tutan adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama herifin çatlak olduğunu anlamak için kafa doktoru olmaya gerek yoktu.

Dalton ona doğru eğildi, “Kocaman, değil mi? Google’daki gezintilerim bana bunun muhtemelen bir “vespa mandarinia” olduğunu söylüyor. Genelde Asya’da görülen dev eşekarısı. Mevcut olanların en zehirlisi – Eğer bir sürünün saldırısına uğramışsan dakikalar içinde ölebilirsin... anafilaktik şok – fakat buraya nasıl geldiklerini kimse bilmiyor.” Boşta duran elinin işaret parmağını yukarı kaldırdı. “İzle,” dedi ve parmağını kıvranmakta olan eşekarısının altına götürüp arının karnını dürttü. Arı iğnesini adamın parmağa batırdı. Dalton hiç tepki göstermedi.

Harry düşünebilmek için adamın sesini duymamaya çalıştı. Nerede olduğunu bilmiyordu, fakat odadaki pencerelerden birinden bir yabancı lavanta tarlası görebiliyordu. Odanın zemini eski ve geniş tahtalardan oluşan bir döşemeyle kaplıydı. Burası insana pek Paris’miş gibi gelmiyordu. Akli durmuştu, ama anlaşılan birileri epeyce bir zahmete girmiş olmalıydı. Bu, baştan sona profesyonel bir işti.

“Bunlar üst üste sokmaya devam edebilirler.” Dalton parmak ucuyla böceğin karnını dürttü ve arı onu tekrar soktu. “Gördün mü?” Harry’nin başlığının alt kısmını boynundan birkaç santim uzağa çekti. “Bu sadece seni biraz gevşetmek için. Yeterince adrenalin salgıladın.” Eşekarısını başlığın altına saldı. “Kışkırtılmadıkları takdirde saldırgan değildir. Fakat kırırdamamaya çalışırsan iyi olur.”

Harry arıyı üzerinde hissetti. O çirkin vızıltı durdu ve arı yukarı doğru tırmanmaya başladı; yüz kaslarının seğirmesini önlemeye çalışırken ellerini yumruk haline getirerek sıkıttı. Eşekarısı gözlerinin üzerine tırmanırken gözlerini yumdu. Onları açtığı zaman, adamın soluk renkli düzgün parmağını

ona doğru uzatıp arıyı dürtüklediğini gördü. Aynı anda yanağına yıldırım çarpmış gibi oldu. Gözlerinden yaşlar geldi.

“Yanıtlamanı istediğim sorular var.”

Harry istem dışı irkilince, yüz kasları gerildi. Eşekarısı buna gücenmiş olmalıydı ki onu tekrar soktu. Bedeni elektrikli sandalyedeymiş gibi kasıldı ve bantlı dudaklarından bir inilti sızmaya çalıştı.

“Kıpırdamamaya çalış demiştim sana,” dedi Dalton ve avucunu kaldırıp Harry’nin alnına bir şaplak atarak arıyı ezdi. Antika bir neşter çıkardı. “Esas alet olarak bunu kullanıyor olacağım.” Aleti Harry’nin avcuna koydu. “Hadi, tut şunu. İnsana hoş bir his veriyor. Kusursuz bir uyum.”

Harry’nin yüzü alev alev yanıyordu. Keşke daha çok ağlayabilseydi. Alevleri söndürebilmek için...

Dalton ona doğru eğildi. “Kaderin bir eli nasıl oynadığına dikkat et. Görüyorsun... Sen ve ben... İkimizin arasında ortak bir bağ var.” Kapüşonun tepesinden yakaladı ve bir hamlede çekip çıkardı. “Benim kim olduğumu muhtemelen biliyorsundur, ama yine de kendimi takdim edeyim. Benim adım Dalton.”

Bu ad, Harry’nin ıstırabını bir kat daha arttırdı. İşkenceci Dalton, rotatif bıçakla insanların dudaklarını kesen adam... Geiger’in yang’ına karşılık BE’nin ying’i. Şimdi niçin bu sandalyede oturmakta olduğunu biliyor ve sayabileceğinden daha fazla nedenden dolayı, bunu kendisine dert edinmiyordu.

“Sana söylemeliyim, Harry... Senin işin içine girmen doğrusu beklenmiyordu. Sen planın parçası değildin, ama işte buradasın ve Noel ağacının altındaki en iyi hediyesin.”

Dalton düşünmek için işaret parmağıyla yavaşça ve bir metronom gibi üst dudağının ayrığına hafifçe vurmaya başladı. Bu basit ve alışkanlık haline gelmiş bir hareketti, ama metodik bir şekilde, kurma oyuncak gibi tekrarlanması Harry’nin tüylerini diken diken etti.

Dalton için, Harry’nin ek bir unsur olarak ele geçirilmesi

mutlu rastlantıların en heyecan vereni olmuştu. Bu, işin mekanizmasının yönünü hiçbir şekilde değiştirmek zorunda kalmadan senaryoda fazladan bir boyut yaratıyordu ve Dalton'un çekim gücünü kendisinin herhangi bir çaba göstermesine gerek kalmadan arttıracaktı. Kendisi güneş olacaktı, Geiger de ay. Şu anda, etrafında inşa edilen güzel ve gizli yapıyı ilk sezdiği an, Geiger'in yüzünün alacağı şekli hayalinde canlandırmaya çalışıyordu. Bunu hiç kimsenin Geiger'den fazla takdir etmesi mümkün değildi, fakat Engizisyoncu bile oyunun merkezinde kendisini neyin beklediğini bilemezdi. Tıp... tıp... tıp. *Gel babana.*

Harry durumdaki aşırı tuhaflığın aslında korkusuna karşı bir tampon bölge etkisi yaptığını fark etti. 1950'lerden kalma bir bilimkurgu filmindeki canavar böcek... Deli bir adam ve onun en sevdiği neşteri... Bütün bunlarda insanın ancak en derin uykusunda görebileceği kabusu benzeyen bir hava vardı. Fakat, Harry çok fazla şey biliyordu. Geiger'in seanslarının bütün o DVD'lerini izleyip çözümlerini çıkarmıştı ve acının her şeyi çok gerçek yapan bir özelliği olduğunu da biliyordu. O, çok süratli etki yapan bir etken idi ve Harry onun gelmekte olduğunu farkındaydı. Elinden geldiği kadar yüksek bir sesle duygusal bir homurtu çıkarmaya çalıştı.

Dalton başını yana eğdi. "Hımm?"

Harry aynı sesi tekrarladı ve Dalton bandı onun dudaklarından çekip çıkardı. Harry çenesinin eklemlerini gevşetmek için ağzını mümkün olduğunca açtı. Yüzü sürekli olarak trampet çalan bir çocuğunki gibi alev alev yanıyordu.

"Aklında bir şey mi var, Harry?"

"Evet. Bourbon. Büyük bir bardak olsun... Buzsuz... Ve sonra eğlenceye başlayalım."

Dalton hayatında ilk kez aşık olmuş gibi duruyordu. "Bundan emin misin?"

Harry başıyla onayladı. Ve sonra, deli gibi canının yanacağını bile bile, ağzı kulaklarına varıncaya kadar gülümsedi.

İKİNCİ BÖLÜM

13

ZZ Top* saldırgan bir blues parçasını paralar gibi çalıyordu. Geiger'in sağ yumruğu sert, mavi derinin üzerine inerek, elektronik müziğin temposuna uydu, sonra bunu sol yumruğu izledi. Ağır torbayla çalışmaya sonbaharda, yeniden koşacak hale gelmeden önce başlamıştı. Bunun bedenini gevşek tutmak ve kuadrisepslerindeki yara izlerini zorlamadan kanını pompalamak için iyi bir yol olabileceğini düşünmüştü. Arka kapıyı açık bırakmıştı ve içerideki müzik yüksek sesle güm-bürdüyordu.

Yıllar önce, Harry ona Carmine'in söylediği bir şeyi anlatmıştı. Carmine, arkasını gösteren aynadan Geiger'in bir seansını izledikten sonra birçok kez oturduğu izleme odasından bir çıkışında Harry'ye:

“Bizim oğlan hiç fena değil, öyle değil mi? Bir boks ringi içinde bir satranç müsabakası izlemek gibi bir şey bu... Sanki Kasparov ve Ali, tek bir kişi halinde yoğrulmuş,” demişti.

Geiger hiç boks maçı görmediği için internete girmiş, Muhammed Ali'nin videolarını bulmuş ve bunları incelemişti. Onun sakın bir avcı gibi ringde dolanıp fırsat kollamasını, pozisyon seçişini ve değiştirmişini, ringi serinkanlılıkla kendisine mâl edişini izlemişti. Onun kadar iyi olmayan rakiplerini de izlemişti. Bakışlarını nasıl kaydırıp kaçırdıklarını, tepkilerini ayarlamak ve korkularını maskeleyerek için nasıl çabaladıkla-

* 1969 yılında Houston, Teksas'ta kurulan bir Amerikan rock müzik grubu (Çev. N.)

rını da... Her zamanki gibi, Geiger bunların içinden kendisini ilgilendireni almış ve işinin birer parçası haline getirmişti. Geçen sonbahar, bitpazarında gördüğü mavi Everlast torbasını alıp eve getirmiş ve altıya dört buçuk metre boyutlarındaki arka avlusunu çevreleyen beton duvardaki bir kancaya asmıştı. Ekim ayında burayı çimle kaplamıştı ve şimdi torbanın önü, etrafı yeşil olan toprak bir daire şeklindeydi.

Dışarıda ısı on derece civarındaydı, fakat üzerinde jimnastik şortundan başka bir şey yoktu ve bedeni, solgun güneşin altında, parçaları sökülmiş çelik bir makine gibi ısıldıyordu. Hareketleri, kontrbasın ve trampetin temposuyla tam bir uyum halindeydi ve gözlerini kapattığı vakit, attığı her yumrukta altın ve kırmızı renkli novalar sonsuz bir karanlıkta çiçek açıyordu sanki. Spor çantası hazırды. Bir para kemerinin içine tüm hayatı boyunca harcayacağından daha fazla para koymuştu. Hayatında yarım kalan hiçbir şey olmamıştı. Müzik durunca Geiger de durdu. Ter içindeydi ve nabızı ayak parmaklarından alnına kadar gümbür gümbür atıyordu. Dönüp içeri girdi.

Zanni, kedisi kucağında, onun masasında oturuyordu. Kızın varlığı Geiger'in nabız atışını bir çark mandalı gibi aniden yavaşlattı. Bu öyle süratli olmuştu ki, kulaklarında hafif bir çınlama başladı.

“Tatlı kedi,” dedi. “Kapıyı çaldım. Kapını kilitlemiyorsun.”

“Hayır, kilitlemiyorum. BE’den ayrıldığımdan beri.”

Kadın, onun neredeyse çıplak olan vücudunu sakın bir şekilde gözden geçirdi. Sıfır beden yağı ve sert adalelerini kaplayan sıkı etleri vardı. İdmanın körüklemesiyle şişen damarlar derisinin altında kordonlar gibi uzanıyordu. Adamın bedeni ona bir anatomi ders kitabındaki çizimleri hatırlatıyordu. Yara izlerinin dışında... Onlar da Dalton’un tarif ettiği gibiydi, ama göğsündeki yıldız şekilli olan bir sürprizdi ve yakın bir zamana ait gibiydi. Duşa girerek askıdan bir havlu alırken kurşunun çıktığı delik yarasına bir göz atabildi. Otuz sekiz,

kalibre veya ona yakındı... Rıhtımdaki bütün o kan bu yara-
dan mı çıkmıştı? Zihninde bunu görmeye çalıştı: Hall beş, altı
metre öteden ateş ediyor... Geiger bedeninden kan fışkırarak
yere düşüyor... Sırtından delicesine kan akıyor... *Nasıl oldu
da ayağa kalkabildi acaba?*

Geiger kurulanmaya koyuldu. “Düşündüğümden daha ça-
buk geldin,” dedi.

“Fakat düşündüğün gibi değil. Görmen gereken bir şey
var, Geiger.” Bir mücevher kutusunu ona uzattı. “Bu sabah
bir e-postayla bize geldi, ama senin için...”

“Sizin takım dışında, sadece tek bir kişi hayatta olduğumu
biliyor ve o da size bir e-posta göndermeye kalkışmaz.”

“Dediğim gibi, senin bunu görmen lazım. Açabilir miyim?”

Mücevher kutusunu oynattı ve tavanın penceresinden dökülen
günün son ışıkları kutuyu altın rengine boyadı. Kutu, Geiger’e
kuzeyi güneye ve bir günü yalnız geçirme beklentisini ana baba
gününe dönüştürme gücüne sahip kutsal bir emanet gibi geldi.
Bu kutuyu seyretmek bir şeylerden feragat etmeyi gerektirecekti
ve bunun bir geri dönüşü olmayacaktı. Bundan emindi. İçindeki
pusulanın yerinden oynadığını hissedebiliyordu.

Başıyla onayladı. “Devam et,” dedi.

Zanni diski çıkardı ve dizüstü bilgisayara taktı. Sonra ye-
rinden kalktı ve Geiger gelip onun yerini aldı. Ekranın karan-
lığı aydınlandı ve parlak kırmızı “GİZLİ – DERİN KIRMIZI”
sözcükleri görüldü. Geiger o anda havadaki tuhaf şeyin farkı-
na vardı. Bir kokuydu bu... Proustvari. Ateşle yanan bir alnın
üzerindeki soğuk parmak uçları gibiydi...

“Bu koku nedir?” dedi.

“Lavanta,” dedi Zanni.

Kulağındaki başka bir ses ona bir şarkı söylüyordu. “*Sen
benim hayatımın güneş ışığıydın...*”

Geiger kendisini çeken o güce, kayıp gitme arzusuna karşı
direndi. Arkaya, Zanni’ye döndü. “Ne dedin?”

Yüzündeki ifade karşısında Zanni başını yana eğdi. “Lavantalı su. *Benim* kokumu alıyorsun.”

“Merhaba,” dedi başka birisi. Sesin ruhu ne kadar sıcaksa, etkisi de bir o kadar soğuktu. Zanni bilgisayarını işaret etti. Geiger o tarafa geri döndü. Dalton yakın plandaydı. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

“Son sıralarda Geiger’in New York’ta yaşadığını ve sizin onunla temas kurduğunuzu öğrendim. Bütün samimiyetimle söylüyorum, onun her zaman hayatta olduğunu varsaydım, hatta onu bir hayalde de gördüm, fakat yine de, bunun teyit edilmiş olmasından büyük bir heyecan duyuyorum.”

“O şimdi uzaklarda bir yerde,” dedi Zanni.

Geiger’in zihni bir sonbahara dönüşmüştü. Kuru, ölü yapraklarla kaplı... Düşünceler bunların arasında dönüp dolaşıyor, yaprakları sağa sola saçıyor, onların altında ne yattığını ortaya çıkartıyordu... Sıcak ve nemli...

“O yüzden,” dedi Dalton, “Sizden bu videoyu derhal Geiger’e götürmenizi istiyorum.” Kamera ağır ağır ondan uzaklaşmaya başladı. “Geiger... Şimdi senin bunu izlemekte olduğunu varsayarak konuşuyorum.” Ellerini yukarı kaldırdı. “Ben artık yeni bir insanım, Geiger, *tepeden tırnağa* ve bunun hepsini sana borçluyum. Sana borçlu durumdayım ve sana bunun karşılığını vermek istiyorum: Onun için, önerdiğim şey şu. Gel beni gör. Seninle konuşacak çok şeyimiz var. Paris’e gel.”

Geiger ekrandaki yüze baktı. Dalton oldukça kilo kaybetmişti. Çerçeve genişlemeye devam etti. Dalton üzerinde ekose bir pazen gömlek ve bej spor pantolonla bir sandalyede oturuyordu. Her iki yanında, başlıklı mavi hastane önlükleri giydirilmiş ve kaba saba tahta sandalyelere bantlanmış birer kişi vardı.

Dalton sırttı. Bu haliyle bir çocuğun kabusundaki Ches-hire Kedisi gibiydi. Kollarını iki yanına doğru uzattı ve o iki kişinin kollarını okşadı.

“David Matheson ve Harry Boddicker. Her ikisi de sakınleştirilmiş durumda.” Gömleğinin cebine uzandı ve antika neşteri çıkardı. “Horatio Kern, bin sekiz yüz on sekiz. Güzel, değil mi?”

Sağındaki kişiye uzandı ve sol elini elinin içine aldı. Küçük ve dördüncü parmaklar gazlı bezle sarılmıştı ve normalden ufak görünüyordu. Üç kusursuz darbeye, adamın işaret parmağının üçte birini üst eklemden kesti. Adam buna tepki göstermedi.

Zanni radyatör hava kaçırıyormuş gibi bir ses çıkardı. “Tanrım...”

“Bir itirafım var, Geiger. Plan, Matheson’u oltaya çekmektir. Benim elimdeki, sana uzanabilecek yegane bağ oydu ve bu hayli kuşkululu bir bağdı, fakat bir dilencinin seçim yapması beklenemez. İkinizin temas içinde olduğunuzu düşündüğümde değil, fakat o sevgili Ezra’nın babası... Ve senin de oğlanla haberleşiyor olabileceğini ümit ediyordum. Belki babası da bunu biliyordu ve senin nerelerde olduğunu oğlundan öğrenmişti. Harry ise, tam bir şanslı veya kader, eğer öyle bir şeye inanıyorsan.”

Dalton kestiği parmak ucunu adamın kucağına bıraktı. “Gel-diğin zaman, on altıncı semtteki Hotel Maroq’a git. Resepsiyonda senin için bırakılmış talimatları bulacaksın, ‘Dalton’ adı altında.” Sırttı. Bu ayrıntıyı seviyor gibi görünüyordu. “Bana ulaştığın zaman, onların yerini almak – veya almamak – senin seçimine bağlı olacak.” Öne doğru eğildi. Geiger hayalinde Dört Temmuz’a geri döndü. Ampule benzeyen, saçları dökül-mekte olan bir kafa... Gözlük camlarının arkasından bakan mi-yop gözler... Sivri bir çene. Dua eden bir peygamberdevesi...

“Bir şey daha: Derin Kırmızı’da olanlarınız için... Size bazı uyarılar yapacağım. Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok. Sakın bu işe karışmayın. Bu sabah Matheson’a uyguladığım bir seansı videoya çektim. Ben Dalton rolündeydim, *sizin* için

çalışan gözü dönmüş bir işkenceci... O da hükümetin onayladığı aşırı soruşturmadan geçen ABD vatandaşını oynadı.” Gözlüğünü çıkarttı ve gömleğinin ucuyla temizlemeye başladı. “Bir bakın.”

Çekim Matheson’u gösterdi, görünmeyen parlak ışıklar altında bir sandalyeye bağlanmıştı. Başı önüne düşmüştü, üstü çıplaktı ve terden parlıyordu.

“Matheson...” Bu konuşan Dalton’du, kameranın dışındaydı ama sesi yakından geliyordu.

Matheson, kıpkırmızı olmuş yüzüne düşen saçlarının arasından bakıp, başını biraz kaldırıp baktı.

“Senin adın David Matheson mu?”

Matheson’un başı hüznü ufak bir onay için kalkıp düştü. “Evet.” Sesi çatlak ve yorgun bir fısıltı gibi çıkmıştı.

“Sen Veritas Arcana denen bir örgütü yönetiyor musun?”

Matheson’un başını tekrar yavaşça indirip kaldırdı. Bir el görüntüye girdi ve ona gözlerini daha çok açmasına neden olan sert ve ani bir tokat attı.

“Yanıt ver, lütfen.”

“Evet. Ben Veritas Arcana’yı yönetiyorum.”

“Bay Matheson... ABD hükümetinin gizlilik kaydı altındaki mallarını yasa dışı yollardan elde edip halka açıkladın. Videobantları, belgeleri, e-postaları... Bunların arasında Mısır Bakan Yardımcısı Nari Kaneesh’in CIA tarafından onaylanan işkencesinin videobantları da bulunmaktaydı. Doğru mu?”

Matheson hafifçe inleyerek soluğunu bıraktı ve başıyla onayladı.

“Bay Matheson... Size bunları vermiş olan kişilerin adlarını bize söyleyeceksiniz. Bunun için burada bulunuyorsunuz.”

Matheson dilinin ucunu dışarı çıkarıp ve dudaklarını yaladı. “Susadım,” diye hırladı.

“Pekala,” dedi Dalton’a ait olan ses. “Bir saniye.”

Geiger’in bakışları Ezra’nın babasının yüzüne kilitlen-

mişti. Adamla sadece bir kez karşılaşmıştı, Dört Temmuz'da Central Park'ta, ancak beş dakika için... Gerçek tutkusu her şeyi harekete geçiren adam. Geiger adamın hiçbir yere odaklanmayan bakışını inceledi. Şah damarının zonklamasını... Yüzündeki güçlü melankoliyi... Bu, yüzlerce kez izlediği bir oyunu yeniden görmek gibiydi, fakat farklı bir koltuktan... Kendi nabız atışlarındaki zonklamanın da güçlendiğinin farkındaydı. *Benim yaptığım şey de işte buydu*, diye düşündü.

Dalton'un sesi yeniden duyuldu. "Al sana biraz su." Bir bardak su tutan bir el görüntüye girdi ve sıvıyı Matheson'un yüzüne boca etti. Sonra sahne bir berber koltuğunda oturmakta olan Dalton'a geri döndü.

"Temiz iş, değil mi? Sade, çok abartılı değil. Sanıyorum oldukça ikna edici ve eğer kendinizi bu işe daha fazla bulaştırırsanız, örneğin beni bulmaya kalkışırsanız, buraya Geiger'le birini gönderirseniz ve ben bunu fark edersem, bu video her zamanki olağan şüphelilere ulaştırılacaktır. MSNBC, CNN, Fox, diğer tüm kanallar..." Yeniden gözlüklerini taktı ve ince burnunun üstündeki yerinden memnun kalıncaya kadar sağa sola oynattı. "Seni yakında görmeyi ümit ediyorum, Geiger. Dediğim gibi... Konuşacak çok şey var. Eğer, diyelim ki dört gün içinde burada değilsen, gelmeyeceğini varsayacağım ve bu ikisini öldüreceğim."

Ekran karardı. Zanni disketi çıkarttı ve masanın üzerine oturdu. Geiger, her nedense ona değişmiş gibi görünüyordu. Sandalyede hafifçe eğilmiş olarak oturma şekli, çıplaklığının ve yaralarının onu daha genç ve savunmasız göstermesine neden oluyordu.

"İkisinden herhangi biri senin hayatta olduğunu biliyor muydu?" diye sordu.

"Harry biliyordu. Ve onlar birlikte çalışıyorlar. Bunun için Matheson'a söylemiş olabilir."

"Kartlarımızı masaya koyalım, Geiger. Evet, biz onun ölme-

sini istiyoruz. Onun eğlence evinde böyle başıboş koşturmasına izin veremeyiz. Evet, nerede olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ve onu bulmak için muhtemelen seni izlemekten başka çaremiz yok. Sana bir bilet, pasaport alabiliriz. Normal bir havayoluyla Paris'e uçarsın... Böylece seni takibe başlasalar da, kendi başınaymışsın gibi görünürsün. Ben senden önce orada olup bir yüklenici ile bağlantı kurarım. Biz duruma göre davranırız. Ortalıkta görünmeyiz, fakat yakınında oluruz. Senin süvari birliğin oluruz. Yani, zamanı geldiğinde harekete geçeriz." Omzunu silktilti. "Benim sadece bir yanıtı ihtiyacım var."

Kedi, Geiger'in kucağına atladı ve mırlamaya başladı. Geiger'in eli hayvanın başına gitti ve yarasını kaşımaya başladı. Bu refleksel olarak yaptığı rahatlatıcı bir hareket gibi görünüyordu, ama aslında çok meşgul olan bir aklın hiçbir şey düşünmeden verdiği bir tür yanıtı. Ona hem içeriden, hem dışarıdan uzanan eller ve sesler vardı. O ise, onları daha da yakına çeken içindeki o gücü alt edecek kuvvetli olmayan bir mıknaştı.

"Gitmeden önce zamana ihtiyacım var," dedi. "Bir güne... Bazı şeyleri yoluna koymak için."

Zanni başıyla onayladı. "Bir brifing için herhalde Washington'a gelemezsin, değil mi? . . ."

"Hayır. Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

"Pekala. Yarından sonraki sabah yine burada olacağım." Masadan kayıp indi. "Üzgünüm, Geiger."

"Ne için üzgünsün?"

"Seni bu durumda bıraktığım için. Dalton'un ifadesini alan benim. Onun sana ne yaptığını biliyorum."

Başını kaldırıp ona baktı.

"Dalton'u sen mi sorguladın?"

"Evet. Onu epey benzetmiştin, Geiger. Senin hakkında ne dedi biliyor musun?"

"Ne?"

“Sen *yok edilemezmişsin*.”

Geiger’in gözleri cam gibi ışıldadı. Zanni bu bakışta onunla ilgili hiçbir şey görmedi. Gördüğü tek şey kendisiydi. Karpıya gidip dışarı çıktı.

Geiger’in kendisini böylesi bir karar verme modunda hissettiği hiçbir an olmamıştı. Bilgi yerine ulaşmıştı ve bunun sonucu anında ateşlenen bir plandı. Ve bu plan en başta, Matheson’un hayatını kurtarmakla ilgili değildi... Veya hatta Harry’nin hayatını da. Bu Ezra’yla ve onun hayatının geri kalanını bir babası olmaksızın nasıl geçireceğiyle ilgili olan bir durumdu. Dalton tamamen bunun üzerine kumar oynamıştı ve doğru ata oynamıştı.

Geiger ve Ezra birlikte yirmi iki saat geçirmişlerdi. Bir günden daha az.

Gece yarısı, 3 Temmuz günü, seans odasında...

Matheson’un üzerinde çalışmaya hazırlanan Geiger, bagajı açtığında Hall’ün Matheson’u değil de, bağlanmış, bantlanmış ve dehşete düşmüş vaziyetteki Ezra’yı teslim ettiğini görmüştü. O yüzden, Hall’ü yere yıkarak bayıltmış ve çocuğu alıp eve getirmişti. Çocuk bu mekanı onunla paylaştan ilk kişi olmuştu.

Ezra’nın hüznü hali, açık sözlülüğü ve giderek artan güveni Geiger’in kabuğundaki bir çatlağın içine girmiş ve bunu yavaşça açmaya çalışan bir levye haline gelmişti. Ne var ki onları birbirine yakınlaştıran aşırı müzik tutkuları ve bu dünyadaki yalnızlıkları, şiddet ve ölüm yolunda yaptıkları bir yol arkadaşlığıyla, ertesi gece saat onda nehrin altında çaresiz bir bedenler yumağı olarak sona ermişti.

Bunu izleyen aylarda, Geiger çocuğu kurtarmakla, bilmeden kendisini kurtarmaya çalıştığını fark etmişti. Bütün istediği, iyileşip değişebilmek için içinde gömülü olan çocuğu hayata döndürmekti. Onu kurtaran kişinin bir bakıma Ezra olduğunu idrak etmişti. Böylece, ikisi birbirinden ayrılmaz bir hale gelmişlerdi. O yüzden, Geiger’in şu anda farklı bir seçim yapması söz konusu değildi.

Geiger bilgisayarın üzerine eğildi ve Google Haritalar'a girerek, Hotel Maroq, Paris, France diye yazdı ve görüntü şeklini 'harita'dan 'uydu'ya değiştirdi. Bir çatının üzerine konmak üzere gelen bir pilot gibi görüntüyü yavaşça yaklaştırdı. Bir kez binanın içine girerse, dışarı çıktığında bazı gözlerin onu izlemek için yerlerini almış olacağından emindi. Sokağın köşesinde veya park edilmiş bir arabanın içinde veya sokağın karşı tarafında olduğunu görebildiği ve Maroq'un lobisine bakan pencereleri olan oteldeki bir odada onu bekliyor olabilirlerdi. Onu gözetleyen kişi Dalton'un veya Soames'in adamlarından biri olacaktı veya belki de her ikisinin de... Ve nereye giderse gitsin, peşinde her an birileri bulunacaktı.

Otelin çatısının üzerinde "havada durmaya" başladığı zaman, resmi büyötmeyi durdurdu. Bu düz ve ışık yansıtmayan bir çatıydı. Planlarına mükemmel biçimde uyacak tarzda, muhtemelen ziftle kaplıydı veya betonu. Solundaki ve sağındaki binaların her biri birer ara yolla otelden ayrınlıyordu. Geiger bunların yaklaşık iki buçuk metre genişliğinde olduğunu tahmin etti. Bu boşluklardan birinin üzerinden karşı tarafa geçmek zorundaydı. Kenara kadar koşarak gelip karşıya atlamak bir seçenektir, fakat böyle bir zorlamanın kalçaları üzerindeki etkisi sorun yaratabilirdi.

iTunes'u açtı ve Ravel'in Bolero'sunu seçti. Parçanın temiz ve tekrar eden bir melodiyi temel alması ve aynı motif her seferinde bir tur yapıp, aynı noktaya geldiğinde bu temelin üzerine yeni bir müzik aletinin eklenmesi, kat kat yeni şeyler ilave edeceği bir planı oluşturmakta ona yardımcı olacaktı. Yıllar önce, beyninin içinde çalan müziğin içine nasıl gireceğini öğrenmişti. Notaların bir gölün üzerine sağanak halinde renk renk yağın bir yağmur olduğunu farz ediyordu. Göle vuran her damla, suyun yüzeyinde giderek büyüyen daireler yaratıyordu. Bunlar birbiriyle karşılaşıyor, birbirine karışıyor ve turuncuyu, maviyi ve yeşili, mora, menekşeye ve kahverengine dönüştürüyordu.

O da kendisini gökkuşağı renklerine sahip bu suyun üzerinde sürüklenmeye bırakıyordu. Veya aşağıya, en diplere dalıyordu.

Küçük odaya gitti. İçeri girerken flüt sesi de onunla birlikte içeriye sızdı. Kapıyı çekip kapadı ve karanlıkta serin zemin üzerinde kıvrılarak cenin pozisyonu aldı. Hoparlörlerden trampetin sesi yükseldi ve melodinin temelini oluşturdu. Odaklanmak çok önemliydi. Örerек bir bütün haline getirmesi gereken öyle çok unsur vardı ki... Gözlerini kapattı. Fagot, motifin üçüncü geçişinde melodiye katıldı ve tırpanlanmış ekin yığınları yoğun bir mavilikle ve nane serinliğiyle Geiger'in beynini yıkayıp geçti. Onun yapacağı iş de, bir senfoni bestelemek gibi olacaktı.

14

Geiger beyzbol şapkasını gözlerinin üzerine çekti. Hiç şapka takmazdı, fakat Columbus Circle’da bir sokak satıcısının yanından geçerken fazladan bir parça kamuflajın yararlı olabileceğine karar vermişti. Manhatttan Köprüsü’nün karşısına geçmek için bir taksiye binmiş ve sonra iki kez metro değiştirmişti. Dünyadaki hiç kimsenin onun şu anda nerede olduğunu bilmediğinden emindi, Yukarı Batı Yakası’nda bir sokakta, bir ara yol ile bir Norveç çınarı arasındaki dar alanda, geniş bir görüş hattı dışındaydı ve gözlerden uzak gizlenmiş duruyordu.

Sabah, Yetmiş Beşinci Sokak’ı çoktan kontrolü altına almıştı. Küçük çocukların savaş esirleri gibi evlerin ön kapılarından dışarı çıkartılıp, onları bekleyen okul otobüsleri konvoyuna doğru uygun adım yürütüldüğünü izlemişti. Farklı renklerdeki kadınlar, gevezelik eden üçlü veya dörtlü ekipler halinde, temizlik yapacakları evlere doğru yol almaktaydılar. Takım elbiselerini ve eteklerini giyinip kuşanmış savaşçılar, kravatlarını ve eşarplarını sıkılaştırarak, çelikten yapılmış sarı renkli küheylanlarını bekliyor, onları durdurmak için el sallıyorlardı.

Ezra odasında etrafa bakındı. Son zamanlarda, bazı şeyleri unutmaya başlamıştı. Masanın üzerindeki nota sayfalarını yana doğru itti ve cep telefonunu buldu. Sırt çantasını yerden aldı ve çıkıp koridordan aşağı yürüdü. Banyodaki duş açıktı.

“Gidiyorum, Anne!”

Su sesi durdu.

“Paranı almayı unutma!”

Ezra irkildi. “Merak etme... Unutmadım! Yanıma almıştım zaten!” Su tekrar açıldı ve Ezra mutfağa giderek on dolarlık banknotu tezgahından aldı. Annesinin tüm hayatını artık sürekli onun için endişe ederek geçirdiğini biliyordu: Okula varmış mıydı? Okuldan ayrılırken onu aramış mıydı, kahvaltı etmiş miydi? Veya akşam yemeğini bitirmiş miydi, ödevlerini yapıyor muydu, arkadaş ediniyor muydu, uykuları düzenli miydi? Veya çok fazla mı uyuyordu? Birlikte oldukları zaman Ezra onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Ne söyleyeceğini, ne soracağını veya neden bahsetmemesi gerektiğini kestirmeye çalıştığını biliyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, insanları kandırmayı becerebilen bir kadın değildi annesi. Gülümsemesi bir hüznün simgesi haline gelmişti. Onu çılgınca sevdiğini biliyordu ve bu, her şeyi daha da kötü yapıyordu.

Anahtarlarını aldığından emin olmak için ceplerini yoklayarak kapıya gitti. Kapı koluna uzanırken koridordan gelen bir ses duydu. Sızlanmaktan çok düpedüz bir yakınmaydı bu...

Bilinen şeyler vardır. Bazılarını kesin olarak bilirsiniz: Bir ampirik kural veya deneysel kanıt veya tarihi uzlaşma gibi... Ve bilinen başka şeyler vardır, bunlar içinizden gelir. Bir anda içinize doğar. Ezra kapıyı çekip açtı. Ayaklarının ucunda, fiyat etiketi hâlâ bir iple bağlı olan bir evcil hayvan sepeti vardı. Sepetin içinden bir miyav sesi daha geldi. Eğildi, sepeti açtı ve kedi dışarı, onun kollarına atlayıp göğsüne sığındı. Ezra kendisini patlayıp, bir trilyon moleküle ayrılabilirmiş veya bir su birikintisinin içinde eriyebilirmiş gibi hissetti. Konuşma yeteneğini kaybetmişti. Yerinden kıpırdayamıyordu. Hepsisi, o şu anda karşısında duran şey yüzündendi.

Sepetin dibinde beyaz bir zarf yatıyordu.

Atmış dört numara, üç bina aşağıdaydı ve Geiger, Ezra'yı olduğu gibi görebiliyordu: Birdenbire verandaya çıkışını, elinde zarfla saat yönünde yarım daireler çizerek dönmesini, sokağı gözden geçirmek için ara vermesini...

“Geiger!” Sonra yeniden diğer tarafa dönmesini...
 “Geiiiiger!”

Geiger, Ezra’nın iChat ismini biliyordu ve onunla o şekilde temas kurmayı düşünmüş, fakat bu seçenekten vazgeçmişti. Bu yol daha temizdi. Sadece bilgi veriyordu, başka bir şey değil. Çocuğun yaşlı gözlerinde ışıkların yanıp söndüğünü ve yüzünün sevinçle kaplandığını görebiliyordu. Büyümüştü. Bedeni, sarkan kolların sırik gibi bacaklarla yakalamaca oynadığı o bahçe korkuluğu aşamasına gelmişti ve sesi de kalınlaşmıştı. Geiger onu görür gibi oldu. Geçen Temmuz’da kanepenin üzerinde oturmuş, ona soruyordu: “*Birisini incitmek nasıl bir şey?*” Geiger cevap vermişti: “*Bir iş üzerindeyken hiçbir şey hissetmiyorum. Bu benimle ilgili değil.*”

Ezra üst basamağa oturdu. Değiştirilmiş, kendini Tanrı’ya emanet eden hayat dolu bir ruh haline sokulmuştu sanki. Etrafindaki uğultuya ve koşuşturmaya baktı, gölgelerin ve kuytu yerlerin içini gözleriyle taradı. Sen orada bir yerdesin, diye düşündü. Bunu biliyorum. Seni göremiyorum, fakat sen beni görebiliyorsun ve senin dediğin gibi, eğer senin en çok işine gelen buysa, benim için de tamamdır. Sen hayattasın ya.

Zarfı açtı ve içindeki sayfayı çekip çıkardı. Metin çift aralıkla, bilgisayarda yazılmıştı.

Artık biliyorsun.

Yarın buradan ayrılıyorum, yurtdışına gidiyorum ve geri dönmeyeceğim.

Babana ve Harry’ye yardım etmeye çalışacağım. Onların başı dertte...Herhangi birimizin seni terk ettiğini düşünmeni istemiyorum.

Bu mektubu hiç kimseye gösterme.

Kediye şimdi senin önerdiğin gibi Tony diyorum.

Dairenizin arkasındaki bir pencerenin dışında bir yangın merdiveni olduğunu gördüm. Pencereyi açık bırak ki geceleri dışarı çıkabilsin. Bildiğin gibi, o her zaman geri gelecektir.

O, Ezra'nın hayatında tanıdığı en garip insandı. Birbirine zıt ve izahı olmayan eğilimlerin bir karışımı, duygusal bir Frankenstein'di. Sanki deli bir cerrah, değişik insanlardan duygular almış ve bunların hepsini Geiger'in beynine yerleştirmişti. Ve şimdi... Şimdi ne oluyordu? Çocuğun gözleri mektubun bir satırına geri gitti ve oradaki sözcüklerin soğuk ve açık sözlü gücü onu çarptı ve bir kez daha ürpermesine yol açtı. *Herhangi birimizin seni terk ettiğini düşünmeni istemiyorum.* Bir an için kendisini yine suyun altında, nehrin o siyah karmaşası içinde, birilerinin elleri onu pençelemeye çalışırken gördü. Sonra birisi onu çekip kurtarmış ve suyun yüzüne ve hayata doğru itmişti. Kağıdın üstüne bir damla gözyaşı düştü.

Geiger, Ezra'nın mektubu tekrar zarfa koyup ayağa kalkmasını izledi. Çocuk sokağı yeniden araştırmak zahmetine girmedi. Sadece döndü, ön kapıyı açtı ve içeri girdi. Geiger, Ezra'nın tekrar dışarı çıkmayacağından emin olunca, gölgelerin içinden çıktı ve oradan uzaklaştı.

Carmine Delanotte'yle teması olanlar, muhtemelen doktorunun ona sigarayı on beş yıl önce bıraktırdığının farkındaydılar. Ona yakın olanlar da, sigaranın onu hâlâ tahrik ettiğini ve onun bu karşı konulmaz çağrısını asgari düzeye indirmek için elinden ne geliyorsa yaptığını bilirlerdi. Bu önlemlerin arasında, onun önünde, restoranında, muhtelif evlerinde veya Cadillac arabasında kimsenin sigara içmemesi de vardı. Geiger, onun şoförü Rollie'nin zincirleme sigara içen bir tiryaki olduğunu

ve La Bella Ristorante'den bir blok aşağıda renkli, kurşungeçirmez camlı siyah CTS-V sedan arabasında beklemesi gerektiğinde, arabadan çıkıp bir vardiyada iki düzine kadar sigara içtiğini biliyordu. Ve Eddie'ye arabanın getirilmesini emrettiği ve onun da emri bir Nextel'e tekrarladığı pek çok kez Geiger, Carmine'in yanında bulunmuş ve Rollie'nin çatlak sesiyle bu çağrıya yanıt vermesini de duymuştu. Rollie her seferinde hep aynı üç sözcükle yanıt verirdi. Geiger aynı zamanda, eve gitme zamanı geldiğinde, Carmine'in Eddie ile birlikte dışarı çıktığını, Eddie'nin arka kapıyı açıp Carmine bininceye kadar yana çekildiğini, sonra kapıyı kapatıp arabanın arkasından sürücünün olduğu tarafa geçip patronunun yanına bindiğini biliyordu.

Geiger yapacağı iş için gerekli olan bilgilere fazlasıyla sahipti. Dokuz ay önce, kendisine ihanet etmeden önce, Carmine'in ona söylediği son şey şuydu: *"Kıçını kurtarmak istiyorsan hayatı ciddiye almalısın – hem de ilk günden itibaren, beşikten mezara kadar. Sen bunu bir türlü anlamıyorsun, Geiger. Bir şeyin içinde veya dışında olmayı seçebileceğini sanıyorsun, fakat bunu yapman mümkün değil. Eğer bundan sağ salım kurtulursan, bu dediklerimi hatırla."* Ve Geiger bu sözleri şimdi hatırlamıştı.

Mulberry Sokağı uykuda gibiydi. Cadillac, saatlerdir kapalı olan bir alkollü içki dükkanının yanına park edilmiş, bekliyordu. Aniden sürücü kapısı açıldı, Rollie'nin ayakları dışarı sarktı. Ama, dudaklarında yakılmamış bir sigarayla, tam ayağa kalkacakken, kapı üstüne itilip kapandı ve onu paçalarından ve boynundan olduğu yere mıhladı. Alnına inen bir dirsekle şoför şapkası uçup gitmeden ve gözlerindeki ışık sönmeden önce ağzından hayal kırıklığı yansıtan boğuk bir ses çıktı.

Carmine espressosundan son bir yudum aldı, sonra geriye yaslanarak, masa örtüsünün üzerine tırnağıyla çizgiler çizdi. Brokoli ona hiç taze gibi gelmemişti. Yarın onları arayacak

ve canlarına okuyacaktı. *Wall Street Journal* gazetesini eline aldı.

“Eddie... Gitme zamanı.”

Carmine’in arkasında duran siyah takımlı adam, kemerinin tokası üzerinde kavuşturduğu ellerini çözüp, cebindeki Nextel’i çıkardı ve düğmesine bastı. “Rollie, arabayı getir.”

Kaba saba bir ses, “Hemen geliyorum, patron,” diye yanıt verdi.”

Carmine derin mavi gözleriyle boşalmış, zarif restorana son kez bir baktı ve sonra genzinden gelen bir homurtuyla sandalyesinden kalktı.

“Tanrım... Ben kaç yaşındayım, Eddie?”

“Bilmiyorum, patron.” Eddie’nin yüzü bir ölüm maskesi gibi kalmaya devam etti. “Saymayı bıraktım.”

Carmine dikkate değer pek çok korkunç iş yapmış olan ve bunların hepsini de hatırlayan bir adam gibi başını sallarken kıkırdadı. Aslında üzerine günbegün çökmekte olan yumuşak bitkinliğin farkındaydı. Kötü şeylerin doğurduğu zeka, soğuk ve suratsız bir arkadaştı, fakat Carmine onu yine de yakınında tutuyordu. Her olasılığa karşı...

İki adam kapıcının açık tuttuğu kapıya doğru yürüdüler.

“İyi geceler, Bay D.”

“İyi geceler, Kenny.”

Cadillac yolun kenarında rölantide çalışıyordu. Eddie, Carmine’den önce yürüyüp arka kapıyı açtı ve Carmine içeri girdi. Eddie kapıyı kapadı...

Carmine yumuşak boz kahverengi derinin üzerine yerleşti. “Nasılsın, Rollie?”

Sürücü, Eddie’nin dikiz aynasında görünmesine kadar bekledi ve aynı anda gaza bastı.

Carmine kendine gelip arka camdan dışarı baktı. “Rollie... Hey. Eddie’yi unuttun.” Eddie’nin, ellerini havaya kaldırmış

neler oluyor? diye haykırmasını duydu ve gittikçe uzakta kalışını izledi.

“Merhaba, Carmine.”

Soğuk ve kadifemsi ses Carmine’in kulaklarına bir buz kıracağı gibi girdi. “Tanrım, kahrolası pislik...” Sonuncusu bir fısıltı halini alıncaya kadar, her sözcük bir öncekinden daha ağır ve daha yumuşak çıktı.

Eddie’nin sesi arabanın içinden bir yerden bağırdı. “Patron? Patron?”

Carmine geriye döndüğü zaman, Geiger onun aynadaki yansımalarını gördü. Gülümsüyordu. Adam zevkten dört köşe olmuş gibiydi.

“Peki... Şok yaşadım mı? Evet, hem de kemiklerime kadar,” dedi Carmine. “Fakat niçin hiç şaşırmadım? Tanrım, seni görmek çok güzel, Geiger. Gerçekten. Bu *muhteşem* bir şey.”

Geiger, Canal Sokağı’na doğru doğuya döndü ve Rollie’nin kepini çıkarıp koltuğun üzerine bıraktı.

“Böyle hissedeceğinden emin değildim.”

Carmine’in gülümsemesi daha da yayıldı. “Değil mi? Niçin? Sen benim oğlumsun.”

“Beni bayılıp Hall’e ve Dalton’a teslim etmeden önce de böyle demiştin.”

“Şimdi samimi söylüyorum, o zaman da samimi söylüyordum. Seni onlara vermek kalbimi kırdı. Tanrı şahidim.” Omuz silktili. “İş tamamen başka bir şey. Bunu biliyorsun. Bazen nelerle uğraşmak zorunda kaldığımı biliyorsun. Hükümet ajanları... Benden bir şey istiyorlar, hayır diyemiyorum.”

Tekrar Eddie’nin sesi geldi. “Patron! Neler oluyor?”

Geiger, Rollie’nin Nextel’ini arka koltuğa attı. “Onun aşırı tepki göstermemesini tercih ederim.”

Carmine cihazı alıp düğmeye bastı. “Rahatla, Eddie. Endişe edecek bir şey yok. Ben iyiyim. Geiger ile birlikteyim.”

“Kim ile? Geiger mi dedin?”

“Evet.” Carmine cihazı kapattı ve arkaya yaslandı. “İyi yaptım mı, Geiger?”

Geiger sola döndü. Carmine camı aşağı indirip sokak işareti baktı.

Ludlow Sokağı üzerindeydiler. Geiger’in eski seans evi bloğun elli metre kadar yukarısındaydı. Carmine kendi kendine başını salladı. Suç mahalline geri dönmek, ha? İyi düşünülmüştü doğrusu...

Geiger yavaşlamaya başladı. “Dalton benim üzerimde çalışalı beri buraya geri gelmedim.”

“Burayı kiraya verdim. Fotoğraf çekimi için... Daha çok moda fotoğrafları... Ama senin berber koltuğun duruyor. Benim dinlenme odamda. Oraya çok yakıştı.”

Geiger kenara yanaştı ve arabayı park etti. Gözlerini kaldırıp iki katlı binanın tek sokak lambasının aydınlattığı kare şekilli siyah camlarına baktı. Kendisi hâlâ içerideydi sanki. Bir parçası daima orada olacaktı.

“Bana çok şey öğrettin, Carmine.”

Carmine sıcak bir şekilde gülümsedi. “Bir çocuk restorana geliyor... Ne kim olduğunu, ne de nereden geldiğini biliyor... Ben onun hayatta karşılaştığım en tuhaf adam olduğunu düşünüyorum... Eh, bunun bir anlamı olmalı, değil mi?” Omuzlarını silkerek yukarı kaldırdı. “İkimiz iyiydik, sen ve ben.”

Geiger onunla yüz yüze gelmek için geriye döndü. “İntikam konusundaki düşüncelerin neler?”

Carmine bunu bekliyordu ve iç çekişini saklamaya çalışmadı. “Genel olarak konuşmak gerekirse, ben bundan yana yım. İncil’e çok uygun. Siyah ve beyaz. Siyah ve beyaz her zaman iyidir.” Parmaklarını muhteşem yelesinin arasından geçirdi. “Şunda mutabık kalalım: Bu konuda ciddi yim. O olay beni mutlu etmemişti ve o zamandan beri de üzgünüm.”

Geiger’in eli ceketinin cebine gitti. “Ben burada özür dinlemek için bulunmuyorum.”

“Öyle olduğunu düşünmüyordum zaten.” Korku Carmine’in duygusal sözlüğünde olan bir sözcük değildi. Bunu uzun zaman önce silmişti. Artık ölümden korkmak yerine, *nasıl* öleceğini merak ediyordu. Geiger’ın elinde ne vardı? Bir silah? Ya da bıçak? “Geç oldu. Yapmak için geldiğin şeyi yap.”

Geiger elini cebinden yavaş yavaş çıkardı. Carmine’in beyni bedenindeki tüm adalelerin gerilmesini engelleyemedi. Geiger, Carmine’in kucağına bir zarf attı.

Carmine’in dudaklarından derin bir nefes döküldü. Bedeni gevşedi. “Tanrım...”

“Carmine... Eğer seni öldürmek isteseydim, bu kadar zaman beklememe ne gerek vardı?”

Carmine bir ifade belirtisi görebilmek için adamın yüzünü inceledi, bir kaşın yukarı kalkması veya sorunun gerisindeki duyguyu ele verecek bir dudak büküş... Fakat bunların hiçbirini yoktu. La Bella’dan içeri girdiği gün Geiger’le ilk karşılaşmalarını hatırladı. Bir noktada, Carmine “*Sana hiç çok tuhaf bir pislik olduğunu söyleyen oldu mu?*” demiş ve Geiger aynı sakın, mütevekkil şekilde yanıt vermişti. “*Evet. Birkaç kişi.*” Eğer Geiger bu on iki yılda herhangi bir şekilde değişmişse, Carmine buna bir ad bulmakta zorlanacaktı.

“Hâlâ sigara içiyor musun?” dedi Carmine.

Geiger, Luckies paketini ve Bic çakmağını çıkardı. Carmine bunları aldı.

“Aferin benim oğluma!” Paketten bir sigara alıp yaktı. Dumanı içine çekerken kulakla duyulur bir ısıklık sesi geldi. Dumanın ciğerlerinde oyalanmasına izin verirken başını onaylar gibi salladı ve sonra arabanın içinde dönen bir duman bulutu üflledi. “Zarfta ne var?”

“Yetmiş bin. Yakında Paris’e gidiyorum. Oraya vardığım zaman bazı şeylerin beni bekler durumda olmasını isterim. Talimatlarla beraber bir liste var. Senin açından, bütün yapman gereken birkaç kişiye telefon etmek, fakat zamanımız az. Mas-

raflarını on ile on beş bin olarak tahmin ettim. Bu miktarın da senin kâr marjını rahat rahat karşılaması gerek.”

“Bu çok cömert. Bunun BE ile bir ilgisi var mı?”

“Ben artık o işte değilim, Carmine. Bunu biliyorsun.”

“Fakat topun ağzında olan sensin. Neden o zaman?”

“Yapmam gereken bir şey var.”

Carmine zarfın içine bakmadan yanındaki koltuğun üzerine bıraktı. “Benim işlerin icabına bakacağımdan neden bu kadar eminsin?”

“Emin olduğumu söylemedim.” Geiger kapıyı açtı. “Rollie bagajda. Hoşça kal, Carmine.”

Dışarı çıktı ve kapıyı yavaşça kapattı. Carmine, sokak lambasının dökülen ışığından çıkıp düpedüz kayboluncaya kadar, arabanın renkli camlarından onun gidişini izledi.

15

Zanni malzemeleri birer birer masanın üzerine bıraktı. “Pasaport – Bay John Grey adına. Uçak bileti – Air France’dan, JFK’den Paris Charles De Gaulle’e, akşam onda, kişiselleştirilmiş iPad, kişiselleştirilmiş cep telefonu. Tuşa bas ve konuş, doğrudan benimle...”

Geiger’in evi safkan ışıkla yıkanıyordu. Tavan penceresinden giren bakır renkli güneş ışınları elektrik aydınlatmasını gereksiz kılıyordu.

“Sadece seninle mi?”

Geiger odanın karşı tarafında yüzü ona dönük, çadır bezinden küçük bir çantaya giyeceklerini yerleştiriyordu.

“Sadece benimle.” Masaya bir paket yeni banknot koydu. “İki bin avro.”

Geiger onu izliyor ve bir profilini çıkarmaya çalışıyordu: Sağ elini kullanıyor, fakat sol eline de güveniyor. Muhtemelen astigmatı var, ama yüksek derecede değil.

“İki bin avroya neden ihtiyacım olsun ki?”

“Olmayabilir.”

Kız, büyük boy Starbucks kahvesini aldı ve odada dolanırken bir yudum içti. Geiger onun kendini egzersize adanmış biri olduğuna karar verdi. Bedenini geliştirmek için değil, güçlü tutmak için... Büyük olasılıkla iş gereği ince kalmak istiyordu, fakat bedeninin biçimine ve seksiliğine bakılacak olursa, bu tercihte bir ölçüde kendini beğenme ve gösteriş merakı da olabilirdi.

“Pekala...” dedi Zanni. “Senin de kendince bazı seyar-

yolar üzerinde kafa yorduğunu varsayıyoruz. Bunlardan biri otelde Dalton'un talimatlarını aldıktan sonra bizi atlatman, senden hiç haber alamamamız ve senin bu işe yalnız başına girişmen..." Zanni ona döndü ve bekledi.

Geiger boynunu sağa doğru döndürerek kütürdetti. *Çıt.* "Böyle bir şeyi neden yapayım ki?"

"Çünkü bize güvenmediğin açıkça ortada fakat bu özel durumdaki kötü adamlar biz değiliz. Gerçek şu ki, herkesin duyacağı başka bir felaketi göze alamayız. O yüzden Dalton'un ortadan kaldırılması lazım. Bizim sana senin bize olduğundan daha fazla ihtiyacımız var mı? Muhtemelen var... Ama eğer bu işi hayat kurtarmak için yapıyorsak, o zaman bizim de senin gözünde bir değerimiz olabilir. Biz sadece bunu bir düşünmeni istiyoruz."

"Ben bunu düşündüm."

Zanni, adamın sesinde bir ironi veya fırsatçılık eğilimi duyabilir miyim veya dudaklarının uçlarında en hafifinden de olsa bir kıvrılma olacak mı diye bekledi. Fakat bunların hiçbirisi olmadı. Geiger gözünü bile kırpmadı.

"Rosanna... Sen bu işte tek başına mısın?"

Ses tonundan bir şey anlamak mümkün değildi, çünkü adamın sesinin *gerçekten* de bir tonu yoktu. Bu soru, yine de kızın bam tellerinden birine dokunmuştu.

"Bu seni tedirgin mi ediyor?" dedi.

"Ben tedirgin olmam," dedi Geiger.

"Bir işte bizim bölümden hiçbir zaman bir kişiden fazlası olmaz. Bu standart Derin Kırmızı protokolüdür. Bu işte ben varım, bir de Paris'teki yüklenici... O da Derin Kırmızı için pek çok kez çalışmış olan birisi." Kahvesinin bitirdi ve kaşlarını çattı. "Biliyor musun, Geiger? Şu anda benim tatilde olmam gerekiyordu. Bana izin vermişlerdi, çünkü Dalton'un ifadesini ben almıştım... Ben her ikiniz hakkında diğerlerinden daha çok şey biliyorum ve zaten seninle daha önce de ilgilenmiş-

tim.” Gardıroplardan birinin önünde durdu. “Bu nedenle eğer benimle ilgili bir sorunun varsa, bunu şimdi söylemelisin.”

“Ne gibi bir sorun?”

“Bu sana şaşırtıcı gelebilir, fakat bu senaryolardaki bazı erkeklerin benim bir kadın olmamla ilgili sorunları oluyor.”

Geiger düzgünce katlanmış iki siyah kazağı çantasına yerleştirdi. Zanni’nin konuşma tonunu her zaman kontrol altında tuttuğundan emindi, ama iğneleme dürtüsünü kontrol altına almaya kesinlikle ihtiyacı vardı.

“Rosanna... Senin cinsiyetin beni hiç ilgilendirmiyor.”

Zanni onun yüzündeki ifadeyi görmek için arkaya dönmek istedi, ama kendi ifadesinin neye benzediğinden emin değildi. O yüzden, parmak uçlarını pürüzsüz, parlak tahta üzerinde gezdirmekle yetindi. Bir şeyden emindi: Bu cümleyi kurmayı becerebilecek başka bir adam tanımıyordu.

“İyi,” dedi. “Birbirimizi anlıyorsak sorun yok demektir.” Tahtadaki enfes desenleri inceledi. “Bunları restore mi ediyorsun?”

“Hayır. Onları ben yapıyorum.”

“Yani tasarlıyorsun ve bu hale getiriyorsun, öyle mi?”

“Evet. Eski tahtadan.”

Bütün koleksiyonu daha iyi görebilmek için biraz geriye gitti. “Şimdiye kadar bunları mı yapıyordun?”

“Evet.”

Ona döndü. “Çok güzeller.”

Geiger başını kaldırıp ona baktı. Hislerini bir sfenksten daha az belli ediyordu. O anda Zanni içinde bir isteğin, bir dürtünün kıpırdandığını hissetti. Ona gidip yüzüne bir yumruk atmak geliyordu içinden. Ama bu ani isteğin içinde öfke yoktu. Sadece onun tepkisinin ne olacağını görmek istiyordu. Adamın yaşadıklarıyla, bu hiç çizilmemiş gibi duran yüzeyin gerisindeki herhangi bir şeyi paylaşmak ve onunla duygudaş olma ihtiyacı-

nı hissediyordu. Geiger’i kendi tasmalı kedisi haline getirmeyi umuyordu, ama gerçekten kiminle muhatap olduğunu hâlâ bilmiyordu. Geiger fermuarı çekip çantayı kapattı.

“Yanına fazla yük almamışsın,” dedi kız.

“Sadece birkaç gün ve sonra tekrar buradayım... Yoksa ölürüm.”

“Biliyor musun, Geiger, senin her şeyi *damıtan* bir tarzın var.”

Geiger başını sola çevirdi. Bir çıtlama daha.

“Peki,” dedi Zanni. “Merak ediyorum da boynundaki problem nedir?”

“Zedelenme var. Çocukken çok küçük bir kabinin zemininde yurdum... Yıllarca... Çok sıkışık bir yerdi.”

Kız kendisini hazırlıksız yakalayan, ruhu ezen bir görüntünün zihninin gerisinde flaş gibi patladığını gördü ve bunu bastırdı. Saatine baktı.

“Ben iki saat içinde ayrılıyorum. Yüklenici çoktan otel lobisini, girişleri ve çıkışları taramıştır. Biz de onun yakınında olacağız.”

“Hoşça kal, Rosanna.”

Kız bu vedanın farklı yorumları olabileceğini düşünmemeyi tercih ederek kapıya yöneldi.

“Rica ediyorum, Geiger,” dedi. “Bana Rosanna deme. Soames de, veya Zanni, ama Rosanna değil. Annem ve babam bana şarkıdaki adı takmışlar. Hani, Toto’nun söylediği?”

“Şarkıyı biliyorum.”

“Ben işte ondan nefret ediyorum.”

“Şarkıdan mı, isimden mi?”

“Her ikisinden de. Orta okulu ve liseyi on bin geri zekalının koridordan her geçişimde bu şarkıyı söylemesini dinleyerek geçirdim. Onun için bana Rosanna deme.” Kapıyı açtı. “Paris’te görüşürüz, Geiger,” dedi ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Geiger'in parmakları çantasının üzerinde telaşsız, hafif hareketlerle dolaşmaya başladı. Zanni'nin profilini aklına yerleştirdi. Sokaktaki ilk karşılaşmalarında, onun söyleyebileceği herhangi bir şeye inanmamasının daha iyi olacağına karar vermişti. Şimdi, o analizi birkaç derece yön değiştirmişti ve bakış açısında da düzeltmeler yapıyordu. İlk önce yalancılık olarak tanımlandığı şeyin içinde kurnazlıktan daha fazlasının olduğuna kanaat getirmişti. Yani, zehrin içinde bir miktar duygu karmaşası vardı.

Uçuş başlayalı iki saat olmuştu. Birinci-sınıf koltukları geniş ve rahattı, fakat yine de "huzursuz bacak" sendromunun başlamaması, sol kalçasında başlayan ve aşağıya parmak uçlarına kadar yayılan iğnelenmelerin ve batmaların yeniden bastırılması için her on beş dakikada bir kalkıp koridorda yürümeye ihtiyacı vardı. Her sırada iki koltuk vardı ve ilk başta, pencere kenarında oturuyordu. Dördüncü kez ayağa kalkıp sessizce yanındaki koltukta oturan kilolu, orta yaşlı adamın yanından sıyrılıp geçtikten ve geri döndükten sonra adam kibarca:

"Bunu bütün uçuş sırasında yapacak mısınız?" diye sordu.

"Evet, yapacağım."

"O halde koridor tarafında oturmanız sizin için daha iyi olabilir."

"Benim için nerede oturduğum fark etmez."

"O zaman yer değiştirmeye ne dersiniz?" Onun mutabakatını beklemeden, adam cam kenarındaki koltuğa geçti ve bir sohbet denemesine girişmeden önce Geiger'in oturmasını bekledi.

"Biraz adalelerinizi açmaya ihtiyacınız var demek? Tabii ya. Uzun bir uçuş." Sonra Geiger'in sessizliğine başını sallayarak yanıt verdi. "İş mi, eğlence mi?" Geiger'e bir gülümseme gönderdi. "Ya da her ikisi birden?" Bir de göz kırpması ekledi, yeni bir dost gibi.

Geiger yüzünü ona dönünce bıçak gibi bakışı adamı koltuğunun arkasına yapıştırdı.

“Benimle konuşmaman en iyisi,” dedi Geiger.

Yolculuk arkadaşı, onun konuşma tarzındaki tuhaflık karşısında, bir düzine yoruma açık olan bu sözcüklere nasıl karşılık vereceğini kestiremediği için, hiç anlamadığı bir şaka karşısında ne yapacağını bilemeyen biri gibi belli belirsiz bir şekilde gülümsemeyi ve yumuşak bir şekilde kıkırdamayı tercih etti.

“Çok ciddiym,” dedi Geiger. “Seninle bir sohbete girişmek istemiyorum.”

Adam oyuncak bebekler gibi birkaç kez çabuk çabuk başını salladı, sonra pencereye döndü ve daha sonra tek bir sözcük dahi etmedi.

Geiger kılı kırk yarmış ve her şeyin üzerinden inceden inceleme gitmişti. Artık çok akıcı bir şekilde düşünebiliyordu ve düşünceleri sakın ve pürüzsüz bir nehir gibi akıyordu. Dakiklik ve ayrıntıyla ilgili her şey ele alınmıştı, ama gelecekte karşılaşılabilecek tüm diğer olasılıklar değişmesi mümkün ve minimal düzeyde tanımlanmış bir düzlemde duruyordu. Kendisi bir serbest uçuş bölgesindeydi. Buradan itibaren, içinde bulunduğu anda olan şey, daha sonra gelecek olanı tayin edecekti. Bu, ‘olabilecek en acil durum’du ve saat de herhangi bir BE sean-sında işittiğinden daha yüksek bir tik tak sesiyle çalışıyordu.

Tam o sırada bir hıçkırma sesi dikkatini çekti... Gözlerini açtığında koltukların arasındaki koridordan geçerken elini tutan annesinden kurtulmaya çalışan beş veya altı yaşlarındaki bir oğlan gördü. Çocuk duygularını ifade ederken topyekün bir itiraz içine girmiş gibiydi.

“İstemiyorum,” dedi ve küçük parmağıyla lavabonun kapağını gösterdi.

Annesi durdu. “Fakat *tuvalet*e gitmen gerektiğini söyledin, öyle değil mi?”

“Fakat ya ben oradayken uçak düşerse?”

“Uçak düşecek filan değil, tatlım. Her şey yolunda gidecek.”

Geiger kısa süren ani bir sarsıntı hissetti, ama türbülansın dışardan mı, yoksa içerden mi geldiğinden emin olamadı.

Çocuk itiraz eder gibi başını salladı ve gözyaşı dökmeye başladı. “Benimle içeri gel.”

Çocuğun annesi gülümsedi ve kapıyı açtı. “Bak, gördün mü? Burası çok ufak, değil mi? İçeri girersem, ben nereye sığacağım?”

Kabindeki uğultu ve gürültü sanki Geiger’in beyni volüm ayar düğmesini kısıyormuş gibi azaldı ve insanların sesleri daha iyi duyulmaya başladı.

“O zaman ben seninle kalmak istiyorum.”

“Tatlım, ben *zaten* seninleyim.”

Geiger’in ensesindeki adaleler omuriliğini yakaladı ve arkasına yaslandı.

Anne oğlunun yanına diz çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. “Ben tam buradayım. Söz veriyorum. *Her zaman.*”

Geiger’in gözkapakları kapandı. İçindeki duygular ağır ağır yuvarlanıyor, yukarı tırmanıyor, sonra kayıp gidiyordu. Anılarının çekimi, duygularını kadim bir ayın etkisi altındaki gelgit dalgaları gibi ileri geri çekiştiriyordu. O anda burnuna bu dünyaya ait hoş bir koku geldi... “*Sen benim gözümün bebeğisin...*” Nabız nabıza, ele ele...

Geiger gözlerini açtı. Çocuk ve annesi gitmişlerdi.

Trenle Charles de Gaulle Havalimanı’ndan Paris’e gitmesi yarım saat sürdü. Bir takside yalnız olmak yerine, treni ve onun kalabalık vagonlarını seçmişti. Çevresindeki yüzleri izlemeye ve sınıflandırmaya başladı. Bir süre sonra bir sokağın köşesinde bekleyen, bir kafede bir şey içen ve bir arabanın sürücü camından dışarı bakan aynı yüzlerle karşılaşabiliyordu.

Bu zayıf bir olasılıktı ama yine de temkinli olmakta fayda vardı. Aynı nedenden dolayı, Gare du Nord'a geldiği zaman, güneye giden B hattına bindi.

Boş koltuklar olmasına rağmen vagonun ortasında, her iki ucu görecektir şekilde ayakta durmayı tercih etti. Daha önce Paris'e gelmemişti, fakat coğrafya onun için öncelikli bir önem taşımıyordu. Burası Roma, Londra, Prag veya Madrid de olabilirdi. Örf ve âdetler, farklı lisanlar, şehir hayatının getirdiği bazı alışkanlıklar vardı ve bunların bazı potansiyel etkileri olabilirdi, fakat stratejik kararlarda önemli bir rol oynama olasılıkları yoktu. Yolcuların bakışları kişisel dijital aletlerine ve gazetelere dönüktü, hepsinin kulaklardan teller sarkıyordu. Bunların hepsi modern androidlerdi, kendi dünyalarında ve kendilerinden geçmiş bir şekilde, çevrelerindeki et yığınlarına ilgi duymadan yaşıyorlardı. Pek azı internet portallarından başını kaldırdı, ama hiçbir göz onun tarafına dönmedi.

Bu işte yerin değil, özel gündemlerin önemi vardı. Bu, birbirini elemeye çalışan güçlerle, yöngüdümle, içgüdü ve uygulamayla, esneklik ve reaksiyonla ilgili olan bir durumdu. O da, bakış açısına göre hem av, hem piyon, hem yönetici ve hem de rehber olacaktı... Ve bu işte parmağı olanların arzuları ve yapıları gereği, bu işte ölenler olacaktı.

16

Hotel Maroq, ön cephesi Paris'in dövme demirden yapılmış parmaklıklı klasik teras uzantılarıyla süslü iki apartmanın arasına sıkışmış, düz gri taştan yapılmış, dört katlı bir binaydı. Tam karşısında başka bir küçük otel vardı; Hotel Estival, on altı penceresiyle müşterilerine Maroq'un girişinin mükemmel bir manzarasını sunuyordu. Tek yönlü sokağın sadece bir yanına park edilebiliyordu ve tüm yerler doluydu.

Geiger otel girişinin önünde durarak camdaki yansımasını inceledi. O anda, potansiyel tercihlerinin neden olabileceği domino etkisini düşündü. O kaderini istediği gibi yönetebilirdi. İsterse kaldırımdan aşağı yürümeye devam edebilir, bir köşeyi dönüp havaalanına gitmek için bir taksi çağırabilir ve dünyadaki herhangi bir yere gitmek için bir uçağa atlayabilirdi. Veya üzerinde suretinin bir yansıması bulunan şu kapıyı açıp içeri girebilir ve böylece bir yelpaze gibi yayılacak, hareket ettikçe sürat ve güç kazanacak ve önüne çıkanları veya herkesi hayatların sona ereceği nihai bir noktaya sürükleyecek olan bazı güçleri harekete geçirebilirdi. Birinci tercihi ona mutlak kontrol, ikincisi ise talihle birlikte bir yolculuk olanağı sunuyordu.

Geriye doğru, sokağın karşı tarafındaki otele baktı. Güneşin açısı pencereleri altın rengine boyuyor ve camlarının arkasını görmesine olanak bırakmıyordu. Onlar burada, bir yerdediler: Dalton için çalışanlar, Soames için çalışanlar... Kapının kolunu çekti ve lobiye girdi.

Yerler eski taştan yapılmıştı, duvarlar ise dönüşümlü ola-

rak yerden tavana kadar rengi karartılmış meşeyle ve dumanlı aynalarla kaplıydı. Sağ tarafta bir oturma alanı vardı. Camla kaplı bir masanın çevresindeki yüksek sırtlı Chantilly sandalyelerden birinde, spor pantolon ve ceket giymiş, bacak bacak üstüne atmış bir adam, yüzünü saklayacak kadar yukarı kaldırdığı bir haber dergisini – *L'Express* 'i – okuyordu. Püsküllü mokasen ayakkabılı ayağını sürekli olarak sallıyordu. Sayfaları çeviriş tarzından, özel bir şey aradığı veya sıkıldığı anlaşıyordu. Hiçbir şey okumuyor da olabilirdi...

Geiger sol tarafa, gri takım elbise giymiş kısa boylu ve düzgün görünüşlü adamın beklediği mermer kaplı tezgaha doğru yürüdü. Adamın yakasındaki gümüş isimlikte, adının Claude olduğu yazılıydı. Başparmağı ile işaret parmağının kısa kesilmiş bıyığını çekiştiriş tarzından, yüz yüze yapılması gereken insani temaslarla ilgili endişesini hiç atlatamadığı belli oluyordu.

“Merhaba, mösyö.”

“Adım Dalton.”

“Ah... Bay Dalton. Hotel Maroq'a hoşgeldiniz.” Bilgisayarını tuşladı, duvarda her bir oda için ayrılmış olan kutulara doğru döndü ve bunların birinden bir zarf aldı, sonra kartvizit büyüklüğündeki tahta bir plakaya bir halkayla bağlanmış ve üzerinde altın kabartmayla “203” yazan bir anahtarı raftan kaptı.

“Oda numaranız iki yüz üç. Arka tarafta. Çok sessiz bir odadır.” Geiger'e zarfı ve anahtarı verdi. “Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, mösyö, lütfen sormaya çekinmeyin.”

Geiger aynanın bir bölümünü inceledi. Lobinin karşı tarafında oturan, ayakkabısının püskülü dans eder gibi sallanan dergili adamın görüntüsünü buldu. Bu Dalton'un adamı mıydı? Yoksa Soames'un mu? Aslında, şu anda bu fark etmiyordu. Geiger asansöre yürüdü, içeri girdi, ve “2”ye bastı. Kapı kayıp kapanırken, adamın bir sayfa daha çevirmesini izledi.

Asansör ikinci katta durunca, kapının açılmasını bekledi ve sonra 3'e bastı. Kapı kapandı, asansör yukarı çıktı ve bir sonraki katta durdu. Kapı yeniden açıldığı zaman, Geiger elini asansör shaftının dar açıklığına soktu ve kendisi için oraya bantlanmış bir şekilde bırakılmış olan sarı zarfı çekip çıkardı. Asansörden çıktı, merdivenlere gitti ve aşağı inmeye başladı.

203 numaralı oda, diğer otel odalarından farklı değildi. Başka bir binanın pencerelerine bakan kare şekilli iki penceresinden içeriye solgun ve zayıf bir ışık huzmesi giriyordu. Geiger perdeleri çekti, küçük masaya gitti ve oturdu. Asansör shaftından çıkardığı sarı zarfın üzerinde bir şey yazmıyordu. Resepsiyondan verilen zarfın üzerinde ise büyük harflerle "DALTON" yazılıydı. Zarfı açtı ve daktilo edilmiş bir sayfa uzunluğundaki metni çıkardı. Metinde şunlar yazıyordu:

Sevgili Geiger,

Bunu hangi gün okumakta olduğundan haberim olacak. Yarın, Paris'ten Avignon'a giden trene bin – TGV istasyonu, Gare de Lyon. Anahtar Avignon tren istasyonunun giriş katındaki bir dolaba ait. Orada sıradaki talimatları bulacaksın.

Sevgilerimle,

Dalton

Geiger zarfı silkeledi. Küçük bir dolap anahtarı avcuna düştü. Plastik kırmızı etiketin üzerinde "27" yazıyordu. Bunu bir kenara koydu, sarı zarfı açtı ve üzerinde "404" rakamı yazılı başka bir otel odasına ait olan anahtarı çıkardı. Carmine'in adamı ona istediği gibi ikinci bir oda kiralamıştı. İhtiyaç duyduğu diğer şeylerin orada olacağını umuyordu.

Dikkatinin ve farkındalığının dağılmaması için özen gös-

teriyordu. Pek çok şeyi aklında tutması gerekiyordu. Bir kanatta, Dalton ve tayfası vardı... Dalton şuurunun bir kısmını kaybetmişti, fakat kaybettiği aklının yerine filizlenen delilik, belirli bir amaca adanmış bir tür kurnazlık halini almıştı. Diğer kanatta Soames ve Derin Kırmızı'nın kukla oynatıcıları bulunmaktaydı. Daha az kişisel, ama aynı ölçüde tehlikeliydi bunlar da, çünkü Geiger'in hayatta kalması için bir yatırım yapmış değillerdi. Politika ve pragmatizm, dünyadaki birçok yapısal varlığı oluşturan hükümetlerde, şirketlerde, dini kurumlarda ve hatta devrimci gruplarda olduğu gibi, onlar için de birincil önceliğe sahipti. Geiger bunların her biriyle iş yapmıştı. Kişiler ve hayatlar onlar için temel sorun değildi. Kuruluşun ve gündemin korunması daima en önemli işti. Geiger bunun Soames için de aynı olduğunu biliyordu. Zaten öyle olmasaydı, bu işi yapması beklenemezdi.

Ve dikkat etmesi gereken bir unsur daha vardı: Kendisi... Uçakta uyumamıştı, rüya görmekten ve arkadaşı migrenin ziyaret etmesinden çekindiği için... İçinde, sessiz sedasız tıklayan bir saatli bomba taşıdığını biliyordu ve bunun her an infilak edebileceğini öğrenmişti. Bu, bir bakıma, kendisini senaryodaki en ne yapacağı bilinmez değişken haline getiriyordu. Çantasına uzandı ve Soames'ın verdiği cep telefonunu çıkardı, "gönder'e bastı. Zanni anında hatta geldi.

"Merhaba, Geiger."

"Odamdayım."

"Biliyorum. Seni gördük. Sokağın karşısındaki otelde bir odadayız. iPad'i aç."

Geiger iPad'i çantadan çıkardı ve açtı. Ekranın köşesindeki bir ikon aydınlandı. Bu, Derin Kırmızı'nın kırmızı renkli sekizgen logosuydu. Zanni, cep telefonu kulağında, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Telefonu kulağından indirdi.

"Selam," dedi.

Başıyla onu selamladı. Her iki alette de izleme sistemleri bulunduğundan emindi, fakat bunda endişe edecek pek bir şey yoktu. Hatta olayların gelişmesine göre onun avantajına bile olabilirdi.

“Talimatları aldın mı?” diye sordu Zanni.

“Evet. Otele geldiğimde resepsiyondan.”

“Göreyim onları, lütfen.”

Buradan itibaren, her şey gösteriş mahiyetinde olacaktı, her ikisi bakımından da... Bunu biliyordu. Soames da biliyordu ve her ikisi de diğerinin bunu bildiğini biliyordu. Bir amaç birliği içindeydiler. Her an tongaya bastırılma olasılığının mevcut olmasına karşın, sonuçta her ikisi de sonunda bir diğerinden yardım alabilme umudunu taşıyordu. Yani, Carmine’in söylemekten hoşlandığı gibi *“Arkadaşlarına onların sana güvendiklerini sandığından daha fazla asla güvenme!”* Geiger, Dalton’un notunu Soames’in görmesi için havaya kaldırdı.

Zanni başını salladı. “Anladım.” Geiger kağıdı aşağı indirdi. “Geiger... Bizim yüklenicimizle tanışmanı istiyorum. Yüzünü ve sesini bilmen gerekiyor.”

Cihazı başkasına verirken Zanni’nin görüntüsü ekrandan kaydı...

“Geiger,” dedi, “bu Victor de Bran.”

...Ve Victor’un duygusuz yüzü çerçeveye girdi. “Tünaydın,” dedi ve başıyla selamladı.

Geiger adamın dudaklarının mütevazı bir gülümsemeyle hafifçe büküldüğünü gördü. Zamanı geldiğinde, Dalton’u ve bunu önlemeye çalışabilecek herhangi birini öldürecek olan adam buydu. Bu, bir zanaatkarın, bir kapıcının, bir yazarın, bir polisin... Herkesin yüzüydü.

“Merhaba,” dedi Geiger. Yüzlere büyük saygısı vardı, hatlarındaki değişkenlik ve aldatma güçleri nedeniyle... Birisini en yalın şekilde değerlendirmenin en iyi yolunun onun gözlerine bakmaktan geçtiğini biliyordu. De Bran’ın, neredeyse

yarıya inmiş gözkapakları altındaki gözleri, koyu kahverengi ve parlaktı. Bir nebze sürüngen havasındaydı, dertsiz ve ılımlı bir bakışı vardı. Deneyimlerinin bir semeresi olarak kendisine güvenen ve karmaşık olmayan bir adamdı bu... Geiger çoğu zaman para için adam öldüren kişilerin böyle bir özelliği olduğunu fark etmişti.

“Sadece şunu söyleyeyim, Geiger... Bu işte sana yardımcı olabilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Geiger yalan kategorilerinin bir listesini BE’deki hayatının daha başındayken oluşturmuştu. Bunu klasörlerinin birinde saklıyordu ve yıllar boyunca bu listeye sık sık eklemeler yapmış, içerik ve kapsam düzeyi bakımından onu rafine etmişti.

“İnkar”: Büyük bir öfkeden meydan okumaya ve çaresizliğe kadar uzanan geniş bir yelpazesi olan, basit bir masumiyet veya bilgisizlik beyanıydı onun için.

“Damla”: Küçük bir miktar gerçek veya verinin, bir yalanın içine karıştırılıp, ona bütün beyan gerçekmiş gibi bir renk verilmeye çalışılmasıydı.

“Üçkağıt”: Sadece kapsamı bile bir doğru sözlülük etkisi yaratmaya hizmet eden, büyük ayrıntıları olan bir yalandı.

... Ve düzinelerce başka türler vardı. Bazıları, beyanın gerçekliği hakkında daha az ve söyleyen hakkında daha çok şey ortaya koyardı, “Çengel” gibi. Bu, doğası itibariyle, hemen daima karşısındakinin talebi olmadan söylenen bir sözdü. “Sadece şunu söyleyeyim, Geiger...” Görünüşte spontane, fakat gelecekteki etkileşimler akılda tutularak, konuşanı belirli bir ışık altında göstermek amacıyla önceden tasarlanmış ve niyeti bakımından saldırgan bir yalandı. “Bu işte sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.” Bu, çengel türünde bir yalan olmayabilirdi ama bir manipölasyoncunun mevcudiyetini ortaya koymaktaydı. Aktör ne kadar amatör ve güvensiz olursa, uğraşıp çengeli batırabilmesi için fazladan bir şeylerin arkadan gelme olasılığı o kadar büyük olurdu.

Geiger onun “*Sadece senin bunu bilmeni istedim*” veya düz bir “*Tamam mı?*” veya “*Oldu mu?*” gibilerinden bir şey söylemesini bekledi, fakat de Bran’ın konuşmayı bitirdiğinden hemen hemen emindi. Sanki yüz yüzelermiş gibi, birbirlerini incelediler. Bir poker masasında oturuyor, bir sonraki kartın atılmasını bekliyor gibiydiler.

“Anlıyorum,” dedi Geiger nihayet. Zanni ekranda, de Bran’ın yerini aldı.

“Benim anladığım,” dedi, “Dalton seni biraz etrafta doluşturacak ve temas senin takip edilemeyeceğin konusunda kendisini güvende hissettiği bir yerde olacak... Yani, bizim tarafımızdan.”

Geiger başıyla onayladı. “Duş alıp uyuyacağım. Uzun zamandır uyumadım.”

“Pekala. Daha sonra bizimle irtibata geçersin, değil mi?”

“Evet.”

Zanni ona inanıyormuş gibi, başıyla sıradan bir selam vermek için kendini zorladı. “Peki,” dedi.

Geiger iPad’i kapattı, her şeyini tekrar çantasına koydu, 404 numaralı odanın anahtarını aldı ve dışarı çıktı.

Zanni kahve fincanını yeniden doldurdu ve kahvesini yudumlarken, havayı kokladı ve suratını astı.

“Victor... Dışarı çık veya söndür onu.”

Victor pencerenin önünde durmuş, Geiger’in oteline bakıyordu. Havaya doğru bir duman sütunu üflerken, uzun parmaklarının arasındaki yeni yakılmış Gitanes’a baktı.

“Pardon, Zanni. Unuttum.” Pencereyi açtı ve sigarayı dışarı fırlattı.

“Düşüncelerin?” diye sordu Zanni.

“Senin tarif ettiğin gibi. Bir olasılıkla, biz olmadan kendi yolunda gidecektir diye düşünüyorum. Fakat... Sen Geiger’in, Dalton’a giderken hiçbir planı olmadığına inanıyor musun?

Veya seni, sırf temelli kaçıp kaybolmak için kullanabileceği hiç aklına gelmiyor mu? Ona yeni bir pasaport, bir uçak bileti verdin ...”

Zanni pencereye geldi. Paris’e vardığından beri, içindeki çarkların dönmeye başladığını, dişlilerin birbirine geçtiğini, ayrı parçaların bir araya gelmeye ve her şeyi ileri itmeye başladığını hissetmişti. Bu iş her şeyi değiştirecekti ve bunu bilmek saldırıya geçmekle eşdeğer bir şeydi.

“Geiger başka pek çok şey olabilir ama o, dürüst biridir. O, onları kurtarmak için burada. Ve gerçek şu ki, onun bize güvenmesini sağlamak için yapabileceğimiz veya söyleyebileceğimiz *tek* bir şey bile yok. Ve tuhaf olan şey de, bunun bizim işimize yaraması. Bize güvenmemesi onun seçimlerini kolaylaştıracak ve bize tahmin etmemiz gereken daha az şey bırakacak. Onu tamamen kaybetmediğimiz müddetçe, bu konumda olmanın hoşuma gittiğini söyleyebilirim.”

Victor’un başparmağının tırnağı çenesindeki yarık boyunca gidip geldi. Geiger’in efsanevi güçlerini aklından geçiriyordu. Maskelerin altındaki yüzleri görmek, insanların çıkardığı seslerin şifresini çözmek gibi güçleri vardı bu adamın. Victor, kendi amacının özünde ihanetin yattığını Geiger’in hissedip etmediğini merak ediyordu. Zanni’ye baktı. Kendisi muhtemelen onun babası yaşındaydı. Bu düşünce onu tuhaf bir şekilde etkiledi ve onu belli belirsiz rahatsız etti, çünkü bu duygunun içinde az da olsa bir endişenin gizlenmiş olabileceğini hissetmişti. Ve bu, kabul edilebilir bir şey değildi.

“Evet” dedi. “Bulunduğumuz yerden ben de memnunum.”

Geiger, 404 numaralı odanın kapısını açtı ve içeri girdi. Carmine’e bıraktığı listede istediği gibi, burası ön cephede, perdeli iki penceresi olan bir odaydı. Geiger kapıyı kilitledi ve yatağa gitti. Yatağın üzerinde düzenli bir şekilde yan yana konmuş birer spor ve evrak çantası, Canon marka geniş açılı

dijital bir kamera, bir iPad, üç düzgün deste avro, bir Grand Master kilit açma seti ve bir halka üzerinde iki anahtar ve “315 Rue Questel, mağazanın arka kapısı” yazan bir de karton etiket bulunmaktaydı. Bir daktilo sayfasının üzerinde el yazısıyla yazılmış üç satır vardı.

Otelin arka kapısı yok.

Yan kapı ara yola açılıyor, fakat ara yoldan tek çıkış sokağa açılıyor.

Carmine iyi şanslar diliyor. Bonne chance.

Geiger evrak çantasını açtı. İçinde, alüminyum borulardan oluşan kare şekilli bir alet vardı. Bunu çantadan çıkardı, yan taraftaki bir kontrol düğmesini açtı ve kareyi söküp parçalamaya başladı. Bu, sekiz basamaklı portatif bir teleskopik merdivendi ve üç buçuk metreye kadar uzayabiliyordu. Bu mükemmeldi.

Kahve makinesinin demliği üç kaplıktı. Su haznesini doldurdu ve içine beş paket atarak makinayı çalıştırdı. Gözlerini kapattı, omuzlarının sarkmasına ve başının aşağı düşmesine izin verdi. Sonra tamamen hareketsiz durdu. Bu şekilde, nabzının ve bedenindeki sancı durumunun en yalın ve gerçek resmini alabilirdi. Her ikisinin de kabul edilebilir sınırlar dahilinde olduğunu gördü.

Kamerayla birlikte pencerelerden birine gitti ve perdeleleri birkaç santim araladı. Aşağıdaki sokağı ve karşı taraftaki binaları görebiliyordu. Yağmur, serpiştirmeye başlamış ve sokağa hafif bir ışıldama gelmişti. Önce bloğun ortasından doğu köşesine, daha sonra da batı köşesine kadar park edilmiş arabaların fotoğrafını çekti. Hepsi iki düzine kadardı. Sonra tek tek her arabanın yakın çekimlerini almaya başladı...

Hotel Littré'nin temizlikçi kadını, arabasını koridordan aşağı Harry'nin odasına götürdü ve kapıyı tıklattı.

“Femme de ménage!” (*Oda hizmeti!*) Gerektiği kadar bekleyip sonra tekrar kapıyı tıklattı. “Temizliğe geldim! Oui?” Odaya girmekte tereddütlüydü, çünkü içeride birisinin konuştuğunu duyuyordu. Bu bir Amerikalıydı. “Mösyö? Merhaba?”

Kapıyı açmak için anahtarını kullandı ve arabasını içeri çekti. Ses bitişik odadan geliyordu. İlk başta düşündüğünden daha genç bir sesti bu. İki odayı birleştiren kapıya doğru ilerledi.

“Mösyö?”

Matheson’un açık dizüstü bilgisayarı bıraktığı gibi masanın üstünde duruyordu ve Ezra’nın yüzü bir korku portresi gibi ekrandaydı; yanak kasları kasılmıştı ve sözcükler gergin bir şekilde dudaklarından dökülüyordu.

“... ve bu, sanırım, denediğim onuncu kez, baba. Geiger bana bir şeylerin yolunda olmadığını belirten bir not bıraktı. Seni ve Harry’yi bulacakmış. Sen *neredesin?*”

Kadın odanın içine doğru birkaç adım attı. Ezra, onu ekranın kenarında görünce bakışlarının yönünü değiştirdi ve burununu oyuncakçı mağazasının vitrinine dayayan bir çocuk gibi başını öne doğru eğdi.

“Hey! Hey! Merhaba!” Kadın iki adım yaklaştı. “Sen kimsin?”

“Je ne parle pas anglais.” (*İngilizce bilmiyorum.*)

“Sen Fransız mısın?”

“Hmm ...”

“Sen Fransa’da mısın?”

“... Oui, oui. France.” (*Evet, evet. Fransa*)

“Başka birisi var mı orada?”

Oğlanın yerinde duramayan enerjisi, onun sinirini bozuyordu. “İngilizce yok. Je ne parle pas anglais.” (*İngilizce bilmiyorum.*)

“Sadece dinle, tamam mı?! Orada başka birisi—”

“No anglais ...”

“Kahretsin!” Ezra’nın yumruğu masasının üstüne indi,

ekrandaki görüntüsü zıpladı ve temizlikçi kadın da havaya sıçradı. Yaşadığı hayal kırıklığı, kaynamakta olan duygusal kazanının içine akıyor ve alev alıcı bir karışım oluşturunuyordu. “Tanrım, bayan! *Sadece DİNLE!*”

Temizlikçi kadının İngilizce anlaması gerekmiyordu. Daha fazlasına tahammül edemedi. Ezra’nın dijital yüzüne bir parmak uzatıp makineli tüfek gibi Fransızca azarı boşalttı. Kendisini geri vitesine alırken Ezra’nın eli ayağı birbirine dolandı...

“Peki, peki ... Vay canına... Özür dilerim, efendim. Gerçekten. Üzgünüm.”

... fakat artık çok geçti. Kadın bilgisayara uzandı...

“Bekle. Hayır! Yapma...”

... ve kapağını kapattı.

Ezra siyah ekrana bakakaldı. “Kahretsin...”

Kedi masanın üzerine atladı ve keyifli bir gerinmeden sonra boylu boyunca oraya uzandı. Ezra parmak uçlarıyla onun midesini kaşımaya girişti ve kedi mırlamaya başladı.

“Şimdi ben neler biliyorum?” Masanın bir çekmecesini açtı, Geiger’in mektubunu çıkardı ve kim bilir kaçınıcı defa seçenekleri gözden geçirdi. “Anneme söylersem? Beni öldürür. Zaten onun yapabileceği hiçbir şey yok.”

Yara izi olan göz çukurunu kaşımak için elini uzattı ve kedi ön patilerini kaldırarak onun elinin etrafına doladı.

Geiger, otelin merdiven boşluğunun en üstündeki kapıya ulaştı ve spor çantası ile evrak çantasını yere bıraktı. Kapının üzerindeki levhada “TOIT – N’ENTREZ PAS” (*ÇATI – GİR-MEK YASAK*) yazıyordu.

Farklı bir kulvarda koştuğunu ve daha önce yapmadığı şeyleri yapmakta olduğunu çok iyi biliyordu. Daha önce herhangi bir göreve veya işe, yapılıp yapılamayacağı açısından hiç yaklaşmadığını düşündü. Şimdiye kadar olaya hep, sadece ne yapılmasının, yani neyi öğrenmenin, temin etmenin, hazırlamanın ve uygulamanın gerekli olduğu açısından yaklaşmıştı.

Kimseye görünmeden oradan uzaklaşması gerekiyordu. Kilit kırma setini çantasından çıkardı. 1996 yılında Liman İdaresi’nde, belleği, güdümü ve arzusu olmadan otobüsten indiğinden beri içindeki pusulanın rotasını takip etmiş ve her varış noktasında içgüdüyle ve mantığı bir yöntem halinde kaynaştırarak, doğal bir yere sahip olmadığı bir dünyada yaşamanın yolunu bir şekilde bulmuştu. Hayat inşa etmek demekti; var olmayandan bir şekil, farklılıktan anlam ve uyum yaratmaktı. İşin anahtarı, bu uğurlarda yaşanan süreç idi. Geiger’in bir seansta Corley’e sık sık söylediği gibi; “Bir işin bir başlangıcı, ortası ve sonu olmalı. Bana en çok uyan şey budur. İş sonuçlandırma.”

Sol eliyle tork anahtarını kilide soktu ve sağ eliyle bir pikörü içeri doğru kaydırды. Brooklyn’den ayrılmadan önce YouTube’da “bir kilit anahtarsız nasıl açılır”ın videosunu tam dört kez izlemiş ve son on beş dakikasını odasının iç kapı kili-

dinde tatbikat yaparak geçirmişti. Gözlerini kapattı ve tamburun iğnelerini pikörün kancasıyla birer birer bularak her birini ayarlandığı pozisyonundan dışarı itekledi. Bu sadece kırk beş saniyesini aldı. Kapıyı açtı, torbasını ve çantasını alarak çatıya çıktı. Hafif hafif yağmakta olan yağmur yüzünü okşadı ve orada beklemediği bir şeyle karşılaştı.

Kapı yuvası, büyük ve gürültülü bir klima ünitesinin yanındaki yaklaşık 1 metrekarelik düz bir merkezi bölümün üzerine yerleştirilmişti. Parlak, gri metal levhalardan oluşan çatı onun bulunduğu yerden, dışa ve aşağıya doğru her bir yöne doğru yaklaşık on sekiz metre boyunca uzanıyor ve bir metre genişliğinde düz bir kenar ile son buluyordu. Geiger, çatı eğiminin kırk beş ile elli derece arasında olduğunu tahmin etti. Google'un uydusu fotoğraflarını çekeli beri otel idaresi binaya merkezi havalandırma koymuş ve çatıyı eğimi az ve tepesi dik biçimde yeniden yaptırmıştı.

Çatının batı kenarı sokağa bakıyordu. Doğu tarafının ötesinde, altında bir avlu bulunan otuz metrelik açık bir alan vardı ve kuzey ve güney taraflarının her biri iki buçuk metrelik boşluklarla son buluyordu. Karşı taraftaki binaların çatıları ise düzdü: Bunlar kesintisiz olarak başka çatılara uzanıyordu. Bir blok ötedeki sokağa ulaşabilmek için çapraz geçişlerle kullanabileceği kiremit, çelik ve betondan oluşan kırkyamalı bir yorgandı burası.

Yağmur, çatıya bir su kızağının parlak görüntüsünü vermişti. Ayakkabısını yavaşça ıslak panelin üzerinde ileri geri hareket ettirdi. Tabanı malzemenin üzerinde hemen hiç sürünme olmaksızın kolayca kayıyordu. Çatının düz olduğunu düşündüğü için, ilk önce merdiveni aradaki boşluğun üzerine koymayı ve üstünden sürünerek yandaki çatıya geçmeyi planlamıştı. Şimdi ise, sırf ince kenara ulaşmak dahi yokuş aşağı bir macera halini almıştı ve tek bir ayak sürçmesi bile, onu durdurması mümkün olmayan on sekiz metrelik bir düşüşle

kenara kadar kaydırabilirdi. Bunu bir film gibi zihnine kaydetti ve izledi. Görüntüler gerçek gibiydi.

Fakat seçenek dolabı tamtakırdı. İçeriye geri gidemezdi, çünkü otelden çıkarken görülmemeliydi. İzlenmemesi gerekiyordu, çünkü böyle bir şey, kendi hayatının, Harry'nin, Matheson'un ve Ezra'nın hayatını kontrol altına almak için sahip olduğu zayıf şansın içine ederdi. Yüzüne inen her yağmur damlası geri kalan zamanından çalınan bir saniye gibi geliyordu ona.

“Sana verileni al. İhtiyacın olan şeyi yapmak için bunu kullan.” Babasının mantrası.

Torbasını aldı, kafasını bunun tutma yerlerinden geçirdi. Torbayı sonra göğsünün ortasına getirerek kenara doğru ilerledi. Yere oturup bacaklarını eğimli çatının üzerinde uzattı ve evrak çantasını kucığına koydu. Merdivene geri dönerken ihtiyacı olacaktı. Sonra kendisine yön vermek ve dengesini sağlamak için parmak uçlarını ıslak metalin üzerinde tutarak öne doğru atıldı ve aşağı doğru yavaşça kaymaya başladı. Sürat kazanmak için bir ara ayaklarını yukarı kaldırdı. Yarı yola geldiğinde sürati neredeyse iki misline çıkmıştı.

Gözleri çatının düz, bir metrelik kenar kuşağındaydı. Atlama mesafesinden endişe duymuyordu. Bu tamamen zamanlamayla ilgili olan bir şeydi, ayrıca bu konuda oldukça gelişmiş bir sezgisi vardı. BE bunu gerektiriyordu. Saliseler, santimetreler ve içgüdü...

Çıkıntı ona doğru yaklaşırken, ellerini kaldırdı ve evrak çantasını yakaladı. Ayakları aşağıdaki düz zeminle buluşunca bedenini öne doğru büktü ve çantasını kendisinden önce fırlatarak havaya zıpladı. Havada uçarken kolları yel değirmeni gibi dönüyor, bacakları görünmez bir bisikletin üzerinde can havliyle pedal çeviriyordu.

Bu hafifliği ve yerçekiminin ona sınırları olmayan bu anı

yaşamayı için bir seferlik serbest geçiş izni vermesini bekle-miyordu. Ve o anki mutluluğun verdiği sarhoşluk duygusu hız kazandırıcı bir roket gibiydi. Tüm hayatı boyunca kendisini özgür hissetmeye en fazla yaklaştığı an buydu. Bedeninden, aklından ve sancılardan özgürdü...

Ayaklarını karşı tarafta yere bastı ve bu iniş, hasarlı kalçala-rında kıvılcımlara yol açtığı için yerde yuvarlandı. Sonra dur-du. Duyumsamalarının sürmesine izin verdi ve kalbi güm güm atarken kıpırdamadan oturdu. Sonra ayağa kalktı. Evrak çanta-sının nerede olduğuna baktı, dört beş metre kadar ötedeydi. Çatının üzerinde onun bulunduğu yere doğru yürümeye başladı...

Barmen André, barın arkasındaki mini-buzdolabının içini kontrol etti.

“Nous avons besoin de crème,” dedi. (*Kremaya ihtiyacı-mız var.*)

Christine listesine “krema” yazdı. Tuhaftı... Beyni onca yıldan sonra bile iki lisan arasında nasıl hâlâ gidip gelebili-yordu. Başını kaldırdığı zaman, birisinin kendisine bakmak-ta olduğunu fark etti. Adam bir fincan kahveyle barın öbür ucundaydı ve gözleri ona odaklandığında başını çevirme ih-tiyacı hissetmedi. Güzünü bile kırpmadı. Adamın bakışından rahatsız oldu, çünkü bu bakış yakışıklı olmakla birlikte, hiç ifadesi olmayan keskin hatlı bir yüzden geliyordu. Christine hemen “kafenin sahibi” gülümsemesini takındı.

“Merhaba, mösyö”

“Merhaba.”

“Ah... Bir Amerikalı. Arzu ettiğiniz başka bir şey var mı?

“Hayır. Siz Christine Reynaud musunuz?”

Soruda eksik olan bir şey vardı. Bir tavır, sorunun sebebi-ni belli edecek bir şey... Bu eksiklik, insanın kulağına tuhaf geliyordu.

“Evet,” dedi. “Siz kimsiniz?”

Adam taburesinden kalktı, ayağının ucunda duran torbasını aldı ve onun yanına geldi. “Benim adım Geiger.”

Adamın üzerinden taşan bir yoğunluk vardı. Bu, cinsellik le veya gözdağı vermekle ilgili bir şey değildi. Ne sıcaktı, ne de soğuk. Kendi doğal hali gibiydi. Adı, kadının beyrinde bir sinir kavşağını ateşledi ve arama modunda bir bağlantı bulması yaklaşık üç saniye sürdü.

“Geiger... Siz Harry’nin arkadaşısınız.”

“Evet.”

“Şey, bu tuhaf. Harry de Paris’te. Fakat siz muhtemelen bunu biliyordunuz.”

“Sizi görmeye gelebileceğini düşündüm. Özel olarak konuşabilir miyiz?”

Bu bir fitilin ateşlenmesi gibi bir şeydi. Christine neredeyse fosfor kokusunu duyabiliyordu. Birisi “*Özel olarak konuşabilir miyiz?*” diye sorduğunda, dinleyen kişinin hayatında bir delik açılma şansı yüzde 90 idi. Dik durmaya çalıştı.

“Ofisime gidelim. Gelin.”

Kafenin arka tarafına yürüdüler ve içinde iki dosya dolabı, üstlerinde ıvır zıvır olan bir masa ve sandalye ile bir koltuk bulunan ufak bir odaya girdiler. Geiger kapıyı kaparken Christine ona döndü ve çıplak gerçek dudaklarından döküldü.

“Harry’ye bir şey oldu. Kötü bir şey.”

“O kaçırıldı. Harry ve başka bir adam.”

Kaçırıldı. Bu kelime Christine’in yüzünün gerilmesine neden oldu. Sohbetle çok sık duyulan bir terim değildi. Fitil bombaya doğru yanarken kıvılcım saçmaya devam ediyordu.

“Neden?”

“Birisi bir değiş tokuş yapmak istiyor. Onlara karşılık ben.”

Bu tuhaf bilgi ve iade edilişindeki kayıtsızlık, kadının

tep kisini altüst etti. Her şey biraz eğri durmaya başlamıştı, uzunca bir süredir doksan derece olduğunu varsaydığı açılar seksen sekiz veya doksan iki olmaktadır.

“Bir *değiş tokuş*? Bu ne demek oluyor?”

“Christine...”

“Sen *kimsin*?”

“Bunu izah etmek uzun zaman alır ve benim çok az vaktim var. O yüzden, bana mümkün olan her şeyi anlatmanız gerek.”

Christine’in beynini aniden bir kurt kemirmeye başlamıştı. Kıs kıs gülüyordu bu yaratık. *Ben geri döndüm. Kaybedilecek zaman. Üzülecek zaman.*

“Devam et,” dedi.

“Harry ne zaman buradaydı?”

“Üç gece önce.”

“Neden burada olduğu hakkında herhangi bir şey söyledi mi? Nerede biliyor musun?”

“Hayır.”

“Kiminle buluşuyordu ? Ve nerede? Ne zaman?”

“Hayır. Hiçbir şey. Sadece burada bir iş için olduğunu söyledi.” Bir yandan da onun neye benzediğini anlamaya çalışıyordu, fakat adam hiç açık vermiyordu. Buz kadar kaygandı. Harry onun yakın arkadaşı olduğunu söylemişti ama ikisini yan yana hayal etmek, ona imkansız gibi görünüyordu.

Geiger torbasından bir dosya çıkardı. Harry’nin restoranda ona vermiş olduğu dosyaydı bu.

“Harry New York’tan ayrılmadan önce bana bunu verdi. İçinde vasiyetnamesinin bir kopyası, apartman dairesinin tapusu ve bankadaki özel kasasıyla ilgili belgeler var.” Dosyayı masaya bıraktı. “Tekrar düşün, Christine. Harry’nin söylediği herhangi bir şeyi hatırlayabiliyor musun? Programıyla ilgili? Yolculuk planıyla?”

Sıradan olmağa çıkıp olağanüstü olmaya başlayan şeylerin sürati gerçekten baş döndürücüydü.

“İkimiz hakkında konuştuk. Daha çok geçmişle ilgili şeyler... Senden de bahsetti. Fakat neden burada olduğuyla ilgili hiçbir şey söylemedi. Eminim.”

Christine’in içinde, onunla bağlantılı olmakla birlikte ona tamamen yabancı olan birisinin, onun için değerli olan başka birisi hakkında, duyguları ve uzun zamandır yerleşmiş olan varsayımları değiştirebilecek güce sahip bazı sırları bildiğini fark etmenin getirdiği bir dengesizlik duygusu, neredeyse bir tür yalnızlık vardı. Öfkeye yakın bir şeyin içini acıttığını hissetti ve bunun nedenini anlamadı.

“Gitmem lazım,” dedi Geiger ve kapıya döndü.

“Bekle!” Kadın uzandı ve onu kolundan yakaladı. Geiger ona baktı. Gözlerindeki bir şey kadının onun kolunu bırakmasına yol açtı.

“Sadece... Sadece bekle,” dedi. “Ne yapacaksın?”

“Onları bulacağım.”

“Polise gitmeye ne dersin?”

“Bu senin hiç bilmediğin bir dünya, Christine. Bu dünyada polis yok.”

Christine adamın parmaklarının bacaklarının üzerinde bir tap dansı yapmasını izledi. Canlı ve kontrapuan adımlarla...

“Gitmem lazım,” dedi.

“Fakat, neler olup bittiğini ben nasıl bileceğim? Bilmem lazım.”

“Beni tekrar görmeyeceksin. Eğer Harry hayatta kalırsa, benim tahminim ondan haber alacağın yönünde. Eğer almazsan, o zaman da ne olduğunu anlayacaksın zaten. Hoşça kal, Christine.”

Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Christine onun kafenin içinden geçip sokağa çıkışını izledi. Yürüyüş tarzında bir tuhaflık vardı. Belki de bedenindeki hasarı gizlemeyi başaramadığı yeni bir tarz deniyordu. Kapıyı kapadı ve koltuğa oturdu.

Birdenbire onun deli olup olmadığını merak etti. Delice şeylerden söz etmişti. Bunun, ona da bulaşmasından korktu. Duyguların isyana geçtiği anki o ilk teklemeyi yaşıyordu ve bu inanılır gibi değildi... Ve her şeye yeniden başlama arzusuyla yanıp tutuşuyordu. İçindeki o çılgın cüce ona göz kırptı. *Ne çok oldu görüşmeyeli...*

Geiger, taksinin arka koltuğuna oturup genç sürücüye adresi verdiği zaman, adam kazınmış kafasını yana doğru yatırdı. Kendisi de bir kaşını kaldırdı.

“*Questel* Sokağı mı?” Genç adam çarpık çurpuk kesilmiş çene sakalını kaşdı. “Hımm... Eminsiniz? Daha önce gittiniz mi oraya?”

“Hayır,” dedi Geiger ve ona Carmine’in adamı tarafından temin edilen anahtardaki etiketi gösterdi.

Sürücü olumsuz anlamda kafasını salladı ve omzunu silkti. “Bilmiyorum ama tamam, götüreceğim.” Sırttı ve GPS sisteminin kumanda tablosundaki ekranına işaret etti. “Ve gidiyoruz. Üç-bir-beş *Questel* Sokağı.”

Arabayı hareket ettirip yola çıktı ve Claude Bernard Sokağı üzerinden doğuya döndü. Geiger bu sırada arkaya yaslanıp başını koltuğa dayadı. Bir o yana, bir bu yana bakıyor, yanlarından geçen binaları izliyordu. Buradaki binalar daha yüksek ve daha devasaydı. Toprak renkli, çok eski taşlardan ve harçtan yapılmış sekiz katlı, demir balkonlarla bezenmiş binalar, Mondrian* yapımı bir evren gibi göz alabildiğince uzanıyordu. Bu binaların, yanlarından hızla geçen mızrak gibi parmaklıkları, tel işlemleri, kıvrımlardan ve zambaklardan oluşan süslemeleri, onun tasarım hissine hitap ediyor ve ona izlemekten hoşlandığı görsel bir çizgi sunuyordu ama üst boyun kasları-

* Eserleri soyut resmi köklü biçimde etkilemiş olan Hollandalı ressam Pieter Cornelis Mondrian. (Çev. N.)

nın yavaş yavaş tutulduğunu hissetmeye başlamıştı. Bütün bu seyrettiği güzellikler, şimdi dikkat çekmek isteyen huysuz bir çocuk gibi, kafatasının kök kısmına asılmaya başlamıştı.

Hepsi bu insanlar yüzündendi. Hepsinin çok fazla soruları, bakışları ve ihtiyaçları vardı ve gündemleri devamlı yön değiştiriyordu. Deşifre edilecek sözcükler ve okunacak ifadeler vardı. Bunların hepsinin ince ince gözden geçirilmesi gerekiyordu.

Sürücü, Avenue des Gobelins'e doğru döndü. Zümrüt renkli yaprakları yağmurla cilalanan ince gövdeli sıra sıra ağaçların görüntüsü, serin bir esinti gibi yüzüne vurdu ve o anı adeta elle tutulabilir bir hale getirdi.

Taksici dikiz aynasından Geiger'in taş gibi ifadesiz yüzüne baktı. "Ben hep sevmişimdir bu sokağı," dedi. "Güzel, değil mi?"

Yanıp sönen, parlak yeşiller Geiger'in üzerine üzerine gelip etrafını sardı ve başını öyle bir döndürdü ki, ormana ait kaybedilen bir hayatı bir an için yeniden görür gibi oldu. Dalların arasından yumuşak ışık huzmeleri kırılıp süzüldü. İçine reçine ve bereketli toprağın ağaçlı kokuları doldu. Kesik kesik sesler ve bir kuş çığlığı duydu. Elini tutan birisinin sıkı, fakat yumuşak dokunuşunu hissetti. "*Sen benim güneşimin...*"

Geiger elini kaldırdı, baş ve işaret parmaklarıyla gözlerini buldu ve az önce hayatını kaybeden bir kişinin yatağının ucunda bekleyen bir rahip gibi onları kapatıp mühürledi.

Kendini bir roman yazarı gibi hissediyordu. Yazdığı hikayedeki karakterleri, onların içgüdülerini ve yaptıkları seçimleri adım adım geliştiriyor ve ayrıntılı bir hikaye konusu dokuyordu, fakat hikayeyi bir sona bağlama arzusuna karşı içinde bir direnç vardı. Christine'in sorduğu "*Ne yapacaksın?*" sorusunun yalınlığı, her şeyin nasıl son bulabileceği üzerinde neden hiç düşünmediğini ve muhtemel çözümleri gözünün önünde canlandırıp bunları sonuna kadar neden tüketmediğini anlamasını sağlamıştı.

Bunun nedeni, kendisinin bunları zaten biliyor olmasıydı.

Geiger gözlerini açtı. Başını sağa çevirdi. En sonunda bir çıtlama sesi duyuldu.

“Biraz müzik koyabilir misin?” dedi.

“Evet,” dedi taksici. “Ne tür?”

“Fark etmez.”

Carmine’in adamları iyi iş yapmıştı. Questel Sokağı’ndaki yer, Seine Nehri’nden üç blok ötede, sanayi sitesine benzeyen bir ortam içinde beton, çakıl ve elektrik telleriyle kaplı bir binaydı. Oradaki diğer iki binadan uzaktı ve iki yüz metre karelik, camsız pencereleri suntayla kaplanmış, tek katlı bir yerdi. Rengi solmuş levhasında yazılı olan “Chevier Carreaux Import” sözcüklerinin dört harfi eksikti. Bina bir süredir boştu. Başarısızlığın iç karartıcı bir anıtıydı sanki...

Taksici arabayı ön tarafa çekti ve her şeyin böylesi bir dü-
küntü halinde olmasına aval aval baktı. “*Burası?* Emin misin?”

“Evet.” Geiger öne eğildi ve elli avroluk bir banknot uzattı. Sürücünün gözleri adeta dışarı fırladı. “Burada bir ellilik var. İçerde bir saat kadar kalacağım. Eğer beni beklersen, sana bir ellilik daha vereceğim. Anladın mı?”

“*Cent euros?*” (*Yüz avro mu?*) Sürücünün gülücüğü güneş gibi parladı. “Anladım,” dedi ve banknotu aldı. “Buradayım.”

“İyi,” dedi Geiger ve torbasını aldı.

“Bayım... Sorabilir miyim acaba neden bu... Eh, nasıl denir... *Çöplüğe* geldiniz?”

Geiger kapıyı açtı. “Ben renovasyon yapıyorum,” dedi. Dışarı çıktı ve arka kapıya yöneldi.

İçeri girdi, ışık düğmesini buldu, sonra kapıyı kapatıp karanlıkta durdu. Bulunduğu yeri hissederek, onu koklayarak, Jo-

nes rolünü oynayarak... K f kokusu kuvvetliydi ve tozun her taraftan üstüne yađđđđđđđđđđđđ hissedebiliyordu. Işıkları açtı.

Her taraf, pütürlü betonla kaplıydı. Duvarlar, zemin ve iki set floresan tesisatı olan tavan... Bir duvara yaslanmış yarım düzine bel vermiş raf  nitesi ve diğer bir duvarda da dört ince metal ayaklık üzerinde silindir şeklinde büyük bir sıcak su tankı vardı. Her beş veya altı saniyede bir, bundan bir damla sızıp yerdeki içi dolu kovanın içine düşüyordu. Her *plop* sesi, sessizlik içinde büyüyüp güçleniyordu. Burası tam bir zindan gibiydi. Veya bir mezar... Ve eğer olaylar belirli bir şekilde gelişirse, burası Geiger'in bu gezegenin üstünde bir daha asla ziyaret etmeyeceđđ bir yer olacaktı. Yani, bir seans odası...

Fakat gerçek şuydu ki, fiziki mekanın niteliđđinin hiçbir önemi yoktu. Burayı şimdi hangi isteğe göre uyarlarsa uyarlasın, ne tür bir inşaat yaparsa yapsın, sonuçta bu yeri tanımlayacak olan şey, onun burada nasıl bir eyleme girişecek olmasıyla ilgili olacaktı... Ve korkunç tercihinin ne olacađđından hemen hemen emin olması, boynundaki vidaların daha da sıkışmasına yol açıyordu.

Geiger torbasını yere koydu. Bu iř, uzun zamandan beri olmadığı kadar basit ve sade olacaktı. Listedeki her řey oradaydı. Dikdörtgen şekilli, katlanır bir masanın üzerinde iki ufak Bose hoparlörü, üç adet birer galonluk su sürahisi ve bir paket büyük boy plastik kap, bir Smith-Wesson tabanca, on beř santimlik Tanto marka bıçak ve iki düzine gümüş renkli paket bandı rułosu vardı. Yerde de iki tane deveboynu yer lambası, bavul büyüklüğünde iki radyant alan ısıtıcısı ve kollukları ve sırtı omuz hizasına gelen dayanıklı, yastıksız bir tahta sandalye duruyordu. Sandalyenin sırtının biraz daha yüksek olmasını tercih ederdi, fakat sonuçta bu da iře yarayabilirdi. Yaraması gerekiyordu.

Dalton'un videosunda, adam Geiger'e "*Sana bor  luyum,*" demişti. Gerçek şuydu ki, bu borç karşılıklıydı. Dalton'un onu ne kadar derinden deđđtirdiđđini ve bu ironiyi anlaması

biraz zaman almıştı. Corley, onca zaman Geiger'in geçmişini keşfetmeye ve ona geri vermeye çalışmıştı ama bunu başarıp hazineyi, yani hatıralar sandığını ve Geiger'in kendi Pandora kutusunu, gömülü oldukları yerden çıkartan Dalton'un ona uyguladığı işkence olmuştu. Dalton'un her attığı kesikle kutunun kapağı daha fazla açılmış, neticede bir ruh güruhu uçup dışarı çıkmış ve kendilerini göstermişti...

Usturanın ritüeli...

Babasının onun için yaptığı kabinin zemininde yıllar boyu geçirdiği geceler...

Dağdaki o son gecede, babası kamyonetin lastiğinin altına sıkışıp ezilmişti ve ölüyordu, dayanabileceğinden çok daha yavaş bir şekilde... Ve son isteği, oğluna bıçağı kullanması için verdiği emir olmuştu. İşaret parmağını kaldırıp kanlı göğsüne tıp tıp diye vurmuştu.

"Buraya."

"Hayır, bunu yapmayacağım!"

"Söylediğimi yap, evlat."

Yasaklanmış olan gözyaşları, çocuğun gözlerinden akmaya başlıyor... "Baba... Lütfen!"

"Seni böyle mi büyüttüm ben? Ağlayan, işe yaramayan küçük bir çocuk? O zaman git! Gözüm görmesin! Gördüğüm son şeyin senin suratın olmasını istemiyorum."

Fakat yanında, görünmez kalmayı tercih eden ve ona sadece sesiyle kendini belli eden bir ruh hâlâ vardı...

Geiger saatini kontrol etti. Programı aksamadan işliyordu. Dalton'u düşündü. Bir yerlerde, endişe duymadan, Geiger'in geleceğinden emin olarak, onun geleceğini *bilerek* bekliyor olmalıydı. İçinde pek az kişinin yaşadığı o dünyada, kendisiyle Dalton'un bir sonu birlikte yaşamaları cuk oturuyordu. Kırlangıç kuyruğu şeklinde birbirine geçen menteşeler gibi birbirlerine uyuyorlardı çünkü.

Onlar birbirleri için yaratılmışlardı.

Victor çalışma masasının sandalyesini pencerenin yanına getirmişti. Saatlerdir orada oturuyor, sokağın karşısındaki otele lobi girişini gözetlerken, arada bir çapraz bulmacasına göz atıyordu. İşin gözetleme yönüne karşı hiçbir zaman özel bir ilgi duymamıştı. Bu süreç, insandan işe yeni başlayan birinin tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını alıp götürüyordu, fakat gözlem yapma eyleminin işe yaradığının farkındaydı. Bir kere, ona insanların birbirine çok benzediğini, belirli bir hedefin eğilimleri ve reaksiyonları hakkında edindiğiniz bazı varsayımları, diğerleri için de rahatlıkla varsayabileceğinizi öğretmişti. Örneğin insanlar, bir yere gitmek üzere sokağa çıktıkları zaman, bir yerden döndükleri zamana göre daha süratle hareket ediyorlardı. Etrafa bakınıyorlar, sağlam adımlarla yürüyorlar ve çevrelerindeki dünyaya daha çok dikkat ediyorlardı.

Son yirmi dakikadır, Zanni'nin bitişik odalarının açık kapısından gelen kısa ve kesik kesik solumalarını dinliyordu. Bunların dakik bir şekilde tekrarlanmasından çok etkilenmişti. Zanni'nin orada olduğunu bilmese, içeride ona verilen görevi otomatik olarak tekrarlayan, buharla çalışan bir robot olduğunu bile düşünebilirdi. Ayağa kalktı. Zanni'nin odasına giderek pencerelerden birinin yanında pozisyon aldı. Bir eşofman ve tişört giymiş olan Zanni yerdeydi. Her biri bir öncekinin eşi olan hareketlerle mekik çekiyordu. Kadın cinsinin en mükemmel örneği olarak... Bu kadar kontrol tutkusu olan bir ajanla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bu takdir edilecek bir özellikti ama iki tarafı keskin bıçak gibiydi.

“Kaç kere yapıyorsun?”

İki soluk veriş arasında çabucak konuştu. “Saymıyorum.”

“Yeteri kadar yaptığını nasıl biliyorsun?”

“Konu bunu kaç kere yaptığın değil.” Yerde sırt üstü yatıp derin bir nefes aldı. “Önemli olan bunu yapmak.” Oturdu ve gözlerinin çevresindeki teri kuruladı. “Bedenime güvenmeliyim. Daima.”

Victor gülümsedi. “Peki, ya diğerlerine...” Sorudan çok bir beyandı bu.

“Ben erkeklerin egemen olduğu bir dünyada çalışıyorum, Victor, ve şimdiye kadar beni, şu veya bu şekilde, becermeye uğraşmayan birisiyle hiç karşılaşmadım.”

“Anlıyorum. Ya ben?”

Zanni’nin sağ kaşı bir orak gibi yukarı kalktı. “Sadece şunu diyebilirim: Herhangi bir adam olsan sana güvenmezdim”

“Ah, şeref duydum. Bir sigara içmem gerek. Birkaç dakikalığına gözetleme işini sen yapsan?”

Zanni ayağa kalktı, masadaki bir çanakdan bir avuç M&M aldı ve pencereye gitti.

“Devam et,” dedi ve olduğu yerde sayarak koşmaya başladı.

Victor kapıya yöneldi. “Bunu enteresan buldum...” dedi.

“Neymiş o?”

“Erkeklerle kadınlar arasında bu ayırımı yapmanı...” Viktor’un belli belirsiz sırtıtmasında bilgelikten daha fazlası vardı. “Zanni’ye güvenilebilir mi?”

Zanni, menekşe gözleri yanıp sönerek ona döndü. “Benimle oyun oynama, Victor. Zürih’i hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Eğer oradaki iki ‘arkadaşımıza’ güvenseydim, burada olup bu konuşmayı yapabilir miydim?”

“Hayır.”

“O zaman, bu kahrolası konu burada kapanmıştır...” Sesindeki sivriligi yumuşatmak için yutkundu. “Git sigaramı iç.”

Victor kapıyı açtı. “Zanni... Kendin gibi davranmıyorsun. Nasıl söylesem? Bu kadar çabuk sinirlenmen, yani... Gevşe biraz.” Kapıyı arkasından kapadı.

Zanni yerinde sayarken her adımda dizlerini biraz daha yukarı kaldırmaya başladı. Adam haklıydı. Rölantide olmak onun en kötü vitesiydi. Hareket ettiğini duyumsamaya, haya-

tında bir şeylerin olduğunu görmeye ihtiyacı vardı. O, bundan besleniyordu. Kolejdeki yarışlarda, onu önce sekiz yüz ve bin beş yüz metrelerde başlatmışlardı. Ama hızını ayarlayamıyor, sıfırdan altmışa çıktıktan sonra bayrak sallanıncaya kadar aynı hızda kalıyordu. O yüzden, onu kısa mesafeli sürat koşularına kaydırmışlardı.

Otele doğru baktı. Geiger oradaydı ve o olağanüstü tahatta kreasyonlarından birini tasarlar gibi, planlarını da tasarlıyordu. İşin ironik yanı, bir şekilde ona *güveniyor* olmasıydı. Onun şu veya bu şekilde Dalton'a ulaşmayı başaracağından kuşkusu yoktu. Onun ise, sadece kendi süratini kontrol etmesi, orta viteste kalıp onu izlemesi gerekiyordu.

18

Taksici otelin bir blok doğusunda arabayı kenara çekti. Geiger sürücüye elli avroluk bir banknot verdi.

“Mersi, mösyö.”

“Senin ismin ne?”

“Rémy.”

“Rémy... Eğer bu gece sekiz buçukta beni burada beklersen sana bir yüzlük daha vereceğim. Uzun bir yolculuk olmayacak. On beş, yirmi dakika. *Sekiz buçuğu* anlıyor musun?”

“Oui!” Genç adamın gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Evet, evet mösyö.”

“İyi.”

Geiger arabadan çıktı ve hafiflemeye yüz tutan yağmurun altında kaldırımdan yolun aşağı tarafına doğru yürüdü. Bir vitrinin önünden geçerken kızartılmış, kekremsi ve tütsülenmiş yiyeceklerden yükselen kokular yavaşlamasına yol açtı. Küçük bir bakkal dükkanının içindeki insanlar tezgahların önünde ikili, üçlü sıralar oluşturmuşlar; parmaklarıyla işaret ediyorlar, yiyecekleri ağızlarına götürüyorlardı. Aromalar, bagetlerin ve mayalı ekmek somunlarının, cömert peynir kâğıtlarının ve gökkuşağı renkli sebze yığınlarının görüntüleriyle birleşerek, neredeyse elle tutulur bir dürtü oluşturuyordu. Bütün bunlar, Geiger’e on beş saattir hiçbir şey yemediğini hatırlattı. Bu, bir süreliğine yemek yemek için son şansı olacaktı, bu nedenle kapıyı açtı ve içeri girdi.

İçerisi insan seslerinin yarattığı müzikle çınılıyordu: Kar-

şıdan karşıya seslenmeler, onlara verilen karşılıklar, sorgulamalar, takdir mırıltıları... Geiger marul, kuşkonmaz ve rezenelerin yanındaki duvarın dibinde durmakta olan domates kasalarına doğru gitti. Kan kırmızı ve parlak sarı, turuncu çizgili ve yeşil veya koyu mor renkliydi bunlar. Birkaç tanesini hafifçe başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıştırdı.

“Puis-je vous aider, monsieur?” (*Size yardımcı olabilir miyim, bayım?*)

Geiger siyah metal bir bastona dayanmış bir şekilde bir taburede oturmakta olan yaşlı kadına döndü. Kadın koyu renkli, kalın çerçeveli bir gözlük takıyordu. Pamuklu elbisesinin üstüne, beyaz ve gök mavisi kareleri olan bir süveter giymiş ve onu kırışık boynuna kadar düğmelemişti. Emekli olmuş, aile reisi bir kadının sakın havası vardı üzerinde... Geiger, kadının bu soruyu milyon kere sormuş olması gerektiğini düşündü.

“Ben Fransızca bilmiyorum,” dedi Geiger.

Kadın başını yana eğdi. “Ah. Amerikalı. Hımm... Benim İngilizcem, mösyö... comme ci, comme ça, oui?” (*şöyle böyle, tamam mı?*) Gülümsedi, yüzündeki kırışıklıklar lastik bantlar gibi gerildi. Sonra taburesinden kalktı ve bastonuna dayanarak ağır ağır onun yanına geldi. Çok renkli domates koleksiyonunu inceledi ve içlerinden armut şekilli, sarı bir domatesi seçerek ona uzattı. “İyi, çok iyi. Allez, essayez!” (*Hadi, deneyin!*)

Geiger domatesi aldı ve yarısını ısırarak ağzına attı. Domates sıkı ve lezzetliydi.

“Bien?” (*İyi mi?*)

Geiger çiğnerken başıyla onayladı. “İyi. Tatlı.”

“Très bien.” (*Çok iyi.*) Mor damarlarla kaplı, tokmak gibi elini kaldırıp başparmağıyla adamın çenesindeki bir domates suyu damlasını sildi. “Alors...” dedi, “quoi d’autre?”

(*Peki, başka ne isterdiniz?*) Ve aşağıdaki kasalara bakarken Geiger'in kolunu tuttu. Teninin kadının tenine değmesi Geiger'in tüylerini diken diken etti.

"Hımm... Roi Humbert... Très bon. Noire charbonneuse... (*Çok iyi. Cinsi kömür karası.*)

Kadının teni, hatırladığı kadarıyla hayatta ona dokunan en yumuşak tendi. Aslında ona dokunan pek fazla kişi yoktu hayatında. Yıllar önce bedenini parmaklarıyla yoklayan ve orasını burasını bastıran doktorun, zaman zaman koca elle-riyle şefkatle yanaklarını okşayan Carmine'nin ve elini tutan Ezra'nın dışında. Ama yaşlı kadının avcunun derisi o kadar rahatlatıcıydı ki, kalp atışlarının yavaşladığını hissetti. Armut biçimindeki domatesin diğer yarısını da ağzına attı.

"Beauté blanche... orange bourgouin..." (*Beyaz güzellik... Turuncu renkli burgonya.*) Domatesler hakkındaki yorumlarını yaparken, kadın elini onun kolunun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu, birkaç santim yukarı, birkaç santim aşağı... Kadın bunu son derece doğal bir hareketmiş gibi yapıyordu, kucaktaki bir kedinin tüylerini veya uyuyan bir çocuğun saçını okşar gibi... Geiger, bunu yaparken kadının farkında bile olmadığından emindi. Onun bu hareketi kulağına bir kadın sesini getirdi, şarkı fısıldayan bir ses, onun sesi... Açık bir pencereden girip perdeyi hışırdatan bir esinti gibiydi bu ses. *Şimdi iyi geceler deme zamanı...*

"Marmande ancienne. (*Eski Marmande*) Mımm... Çok iyi." *İyi geceler, tatlı rüyalar...*

Aynen takside olduğu gibi, bazı olağanüstü şeylerin daha yakına geldiğini hissetti. Geçmişin tanımlanması mümkün olmayan, büyü, dayanılmaz, bakırımsı toprak kokusunu duyar gibi oldu.

"Gitmem gerek," dedi.

Rüyalar tatlı rüyalar...

Yaşlı kadın başını kaldırıp ona baktı. “Partir?” (*Gitmek mi?*)

“Evet. Gitmek. Şimdi.” Başını yavaşça saat yönünde çevirerek boyun adalelerini gevşetmeye çalıştı.

Cebinden bir on avroluk banknot çıkartıp kadının avcunun içine koydu. Kadın yıllanmış ıslak gözleriyle onu izliyordu.

“Siz seçin,” dedi.

“Oui?” Zayıf omuzlarını silkti. Gülümsemesi bir şefkat ifadesiyle birlikte yüzüne geri döndü. Yine onun kolunu okşadı.

Gitmesi gerekiyordu. Yalnız kalması...

Geiger, küçük apartmanların ve ofis binalarının kapılarında durarak ve bütün kapı zillerini çalarak çabucak bloğun aşağısına doğru yürüdü. Birisinin interkomda kimliğini ve ne istediğini sormadan düğmeye basıp ona kapıyı açacağını ümit ediyordu. Bunu nihayet başarınca, içeriye girdi ve buranın asansörlü bir bina olduğunu görerek şükretti. En üst kata gelince, çatıya çıkışın kilidini aletleriyle açtı. Dışarı çıktığında, damların oluşturduğu bir düzlüğün ötesinde Eyfel Kulesi’nin görüntüsüyle karşılaştı. Orada durup onun haşmetini seyretmek için kendisine birkaç saniye izin verdi.

Kulenin ışıkları yanıyordu. Şehrin devasa bir nöbetçisi gibi duran, demirden yapılmış bu muhteşem yapı, Paris’in alacakaranlığını bronz bir renge boyamaktaydı. Şeklin mekanla, boşluğun zarafetle evlenmesi gibiydi ve tasarımın küstah azmini yansıtıyordu bu kule... Bu görüntü Geiger’in içindeki en ısrarlı dürtülerden birini uyandırdı. Kendi içindeki yıkıntıdan bir şeyler çekip çıkartma, onları elleriyle ve yüreğiyle yoğurarak bir güzellik harikası haline getirme, tüm canavarca eylemlerini tek tek silme ve bunları yaparken de kendisini yeniden yaratma dürtüsünü... Dönüp bu kapıdan çıkabilir ve asansörle aşağı inip herhangi bir yere gitmek için trene ya da uçağa binebilirdi. Dünya hem avcunun içinde dönen bir top

kadar küçük hem de kimsenin onu bir daha asla bulamayacağı kadar büyüktü...

Aşağıdaki sokakta aniden bir korna arbedesi oldu ve sonra çarpışan iki metalin sesi duyuldu. Geiger sesin geldiği yere doğru baktı. Yüksek sesli Fransızca atışmalar, öfkeli ve dramatik bir şekilde havaya yükseliyordu. Daha sonra bir polisin testeremsi sesi bu kargaşaya karıştı. Kaos bir kez daha sosyal bağlar kurulmasına hizmet ediyor, yabancıları partner haline getiriyordu. Geiger kuleye son bir kez baktı ve damların üzerinden yürümeye başladı.

Torba şeklindeki spor çantası yine sırtında, boynuna takılı bir vaziyette durmaktaydı. Geiger portatif merdiveni sonuna kadar çekip uzattı, kilitlenecek yerleri birbirine geçirdi ve onunla birlikte çatının kenarına yürüdü. Dizlerinin üstünde durdu ve merdiveni otelin çatısının kenarına ulaşana kadar iki buçuk metrelik boşluktan karşı tarafa kaydırıldı. Odasına geri döndüğünde yapacağı ilk şey bir duş almak ve boynundaki tutulmayı açmaya çalışmak olacaktı.

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek basamak basamak, merdivenin üzerinden karşıya geçmeye başladı. Sağ elinle tut, sol bacağına hareket ettir, sol elinle tut, sağ bacağına hareket ettir... Merdiven her hareketiyle bel veriyor, basıncın uygulandığı noktada bir santim kadar aşağı iniyordu. Sürünürken aşağı bakmak zorunda kalıyordu, çünkü başını yukarda tutup ileriye bakmak için boynu fazla tutuktu. Bir süre sonra, aşağıdaki ara yola bakmak, görüşünde ufak sapmalara ve hafif baş döndürücü yalpalamalara neden olmaya başladı. Kendisini daha da kötü hissetmeden, devam edip karşıya geçmeye mi çalışmalıydı, yoksa durup bu duygunun geçmesini mi beklemeliydi?

Durdu.

Gözlerini kapattı. Gri-siyah anaförler gözkapaklarının arkasında dönmeye başlamıştı. O yüzden, gözlerini hemen tekrar açtı. Merdivenin basamaklarını ne kadar sıkı tutmakta olduğunun farkına vardı; ellerinde daha belirgin bir nabız atışı vardı ve sinsi titreşimler kollarının alt kısımlarında canlanmaya başlamıştı. Hava, bedeninin üzerine ikinci bir deri gibi yayılmıştı... Domatesin mayhoş, asitli tadını hâlâ ağzının içinde hissedebiliyordu... Burun deliklerinden aldığı nefesin hışırtısı aniden kulaklarında yüksek sesli bir deniz dalgasına dönüştü. Duyuları idareyi ele almış, otomatik kumandasını ele geçirmişti ve ona bu dengede kalma çabasının aslında büyük resmin bir parçası olduğunu hatırlatıyordu: O, jonglörlük yapan ve o anda içindeki şüpheyi, acıyı ve utancı başının üzerinde döndüren bir ip cambazıydı...

Ağzından derin nefesler çekmeye ve bunları sönmekte olan bir lastiği pompayla şişirir gibi dışa üflemeğe başladı. Sonra kendisini yine ileriye doğru itti. Sağ elinle tut, sol ayağını hareket ettir, sol el, sağ bacak...

... Ve nihayet çatı kenarının sert ve soğuk düzlüğünü avcunun altında hissetti. Sürünerek ilerlemeye devam etti ve zonklayan kanının durulmasını bekledi. Sonra merdiveni geri çekti, teleskopik parçaları tekrar içeri sokup derli toplu bir kare haline getirdi ve onu bir frizbi gibi diğer çatıya fırlattı. Yere oturdu, torbasından paket bandı rulosunu çıkardı ve yapışkan kısım dışta olmak üzere bunu tabandan üste doğru ayakkabılarının etrafına sarmaya başladı. Sonra, avuçlarına da aynı şeyi yaptı. Ayağa kalktı, yüzünü çatının eğimine doğru döndürdü ve eğilip bir deneme yapmak için avuç içlerini çatının yüzeyine dayadı. Bandın bir miktar faydası olacak gibiydi. Daha sonra, tepeye doğru tırmanmaya başladı. Sol el, sağ ayak, sağ el, sol ayak...

Su yeterince soğuktu. Aslında, bu derece soğuk olan bir su spreyi, ideal olarak insanın derisini iğne gibi deler, sinir uçlarının üzerinde gezinir ve sancının üzerinde delikler açardı, ama yeterince basınç yoktu. O yüzden, suyun altında istediğinden daha uzun kalması ve bir tür geçici uyuşturmaya razı olması gerekti. Suyu kapattı ve duştan çıktı. Havlu kullanmamaya karar verdi, böylece soğuğun mümkün olduğu kadar onunla kalmasını sağlayabilecekti.

Karşı duvarda süslü, antika taklidi bir çerçevenin içinde tam boy bir ayna vardı. Aynada gördüğü görüntü ona bir kez daha Dört Temmuz katliamını hatırlattı. Göğsünün parçalanmış etlerini yeniden bir araya getiren keçeleşmiş yara izini, kuadrisepsinin üzerinde Dalton'un bıraktığı üçlü yarayı düşündü.

Bunlara bakmak diz ardı kırımlarındaki ve baldırlarındaki dizi dizi izlere bakmak gibi değildi. Babasının yönteminin ve deliliğinin bir kanıtı olan o izler her zaman onun bir parçası ve geçmişinin bir simgesi olmuştu, ama göğsündeki bu hasar, dünyanın onunla buluştuğunun bir kanıtıydı. Ve şimdi, nihayet kendisi de resmi bir davet almış bulunuyordu. Dalton ev sahibi olabilirdi, fakat partiyi veren kaderdi ve Geiger şeref misafiriydi. LCV de (lütfen cevap verin) gereksizdi, olduğunuz gibi gelebilirdiniz.

Geiger, 404 numaralı odanın perdelerini siper alarak, sokaktaki araç park durumunun geniş açı ve yakın plan çekimlerini bitirdi. İlk fotoğraflı belgelemesinden bu yana dört saatten uzun bir süre geçmişti. Sonra iPad'ini aldı, kamerayı ona bağladı ve iki seansı karşılaştırmak için fotoğrafların üzerinden tek tek gitti. Her iki sette de olmayan araçları eleyip çıkardı ve geriye dokuz araç bıraktı. Bunlar beş araba, iki ticari kamyonet ve iki motosiklet idi. Onları üçlü bir sıra halinde düzenleyerek yeni bir dosya oluşturdu ve zamanı gelince veya ge-

rektiğinde daha kolay tanınmaları için fotoğrafları mümkün olduğu kadar büyüttü.

Ameliyatlardan önce, yürüyüş yapma merakı olan birisi değildi. Genelde, egzersiz yapmanın onun üzerinde hiçbir zaman fazla bir çekiciliği olmamıştı. Zorlandığından değildi bu, asıl neden terlemesiydi. Çocukken bile, derisinin üstündeki o yapışkan rutubet hissini rahatsız edici bulurdu. Bu yapışkanlık ona neredeyse doğal olmayan bir şey gibi geliyordu. Bedeninden sızan bir ıslaklık... Ama Dr. Ling ameliyatlardan sonra görüşmelerini klinik arazisi çevresinde yürüyüşler yaparken gerçekleştirmelerini tercih etmişti ve Dalton da, düzenli bir hızla yapılan yürüyüşlerin ve sohbetin, düşüncelerinin akışını bilemediğini kısa süre içinde keşfetmişti.

Dalton'un ilk halüsinasyonunu görüşü bu yürüyüşlerden biri sırasında olmuştu. Sentetik-organik polimerlerin sinirsel aktarma potansiyelini izah ederken Dr. Ling'in yüzünün sessizce infilak edişini izlemişti... Kafası omuzlarının arasında eğri büğrü, kanlı bir enkaz halinde durmakta olan bu iyi kalpli doktor, tiz sesi ve genizden gelen bir sesle konuşmasını sürdürmüş ve Dalton bu hayali zihninden uzaklaştıran kadar, bir elli metre kadar daha birlikte yürümeye devam etmişlerdi.

Çiftlik evinin köşesinden dönerek arka tarafa ulaştı. Lavanta çiçekleri ve devedikenleri sıra halindeki yaşlı ve çıplak üzüm asmalarını istila etmiş, vahşi bir şekilde büyümüşlerdi. Tarlanın ötesindeki orman, tepelerin eteklerinden oluklu bir çit gibi yükseliyordu. Nadiren görse de, orada yaşayan yaratıklardan haberi vardı. Onların çılgınlıklarını ve şarkılarını duymuştu. Sabahın çok erken saatlerinde, alacakaranlıkta ortaya çıkan bir tilki, güçlü kuvvetli birkaç vahşi köpek, bir yaban domuzu...

Kendisini güçlü, rahat ve her şeye hakimmiş gibi hissediyordu. Deliliği, varlığı kabul edilip idare edilmesi gereken, öldürmeyen bir hastalık gibi onun bir parçası olmuştu artık...

Oyunu oynamaya başlamışlardı bir kere... Gerçi, Boddicker ve Matheson'a karşı bir husumeti yoktu. Onlar birinci sahnede oyunun kurgusunu oluşturmak veya seyirciye gerekli bilgiyi sağlamak için kullanılan önemsiz karakterler gibiydi. Gelişmekte olan dramatik olaylarda onların varlığına ihtiyaç duyulmayacaktı. Shakespeare olsaydı, onları bir iş için uzaklarda bir yere gönderir veya öldürürdü...

Batıya doğru baktı. Güneş, gökyüzünden oluşan duvarda ağaçlara yuva yapacak kadar aşağıya kaymıştı. Ateşli kürenin ağaçları tutuşturmasını izledi. Turuncu renkli, aç alevler ileri geri sallanıp, gökyüzünden beslenmek için o duman örtüsünü geçip yukarıya doğru uzanıyordu.

Ve Geiger geliyordu. Her biri bir öncekinden daha dar ve daha sıkı daireler halinde dönen, kanatları tutuşmuş atmaca görünümündeki bir melek gibi...

“Harry...”

Matheson kıpırdanmayan bedene baktı. Üzerine bol gelen önlük içinde, nefes alıp almadığını kestirmek güçtü ve ışığın körlüğü bu işi daha da güçleştiriyordu.

“Harry!”

Harry'nin alacalı renklere bürünmüş başı boynunun üzerinde yarım derece döndü. Bu zayıf çaba dahi yüzünü buruşturmasına yol açtı.

“Ölmedim,” dedi, yumuşak bir sesle.

Dört buçuğa dört buçuk metrekairelik bir odada karşı karşıya, sırtları kaba sıvalı duvarlara yaslanmış bir şekilde, ince şilteler üzerinde oturmaktaydılar. Sağ ayak bileklerindeki çelik kelepçeler, beton zemine çakılmış halka başlı vidalara bağlı, büyük kalibreli zincirlerin uçlarına kilitlenmişti. Zincirlerin iki metre uzunlukta olması, adamların kendi portatif tuvaletlerine erişmelerine imkan sağlıyordu, fakat ortasında on santimetrelik bir açıklık dışında, her tarafı dışarıdan tah-

tayla kapatılmış olan bir çift kare şekilli pencereye ulaşmaları mümkün değildi. Her birinin şiltesinin yanındaki plastik bidonların içinde yaklaşık dörder litre su vardı.

“Biraz su iç, Harry.”

Bu emir Harry’nin elinde olmadan yutkunmasına yol açtı. “Bu çok zor.”

“Yap şunu, Harry. Biraz su içmen lazım.”

“Hayır, David. Biraz *bourbon* içmeye ihtiyacım var... Hem de bir kokteyl bardağından... İçinde Isabella Rossellini’nin çıplak olarak yüzmekte olduğu... L-şeklindeki bir havuzun kenarında... Bir şezlongda otururken...”

“Isabella Rossellini. Öyle mi?”

“Yaklaşık bin dokuz yüz seksen beş... Elbette.” Harry sağ eliyle plastik bidonu aldı ve şişmiş dudaklarına götürdü. Derin bir nefes aldıktan sonra, bir yudum içti.

Tutsak alındıkları ilk gecedan itibaren, kendilerini hiç zorlamadan bulundukları durumu küçümseyen bir şakalaşma içine girmiş olmaları, normal koşullarda kendini göstermesi aylar alabilecek bir dostluğun kanıtıydı. Yaşadıkları korku, onları buna zorladığı kadar aralarında bir bağ oluşmasını da sağlamıştı.

Matheson sol elini yüzüne doğru kaldırdı. Uçlarında soluk kırmızı bir renk görünen parmaklardan üçü düzgün biçimde gazlı bezle sarılmıştı. Şu halleriyle, bir zamanlar olduklarından kesinlikle daha kısaydılar.

“O kadar az kan akmasına inanamıyorum,” dedi. Sesinde bir gevşeklik vardı. Uyuşturucular ve şiddetli acı, ağzından çıkan sözcükleri prangaya bağlamış, sürüklüyor gibiydi.

“Sancı nasıl?” diye sordu Harry.

“Kötü. Seninki?”

“Kıvılcımlar saçıyor.”

Matheson elini dikkatlice tekrar aşağı indirdi. “Geiger ona ne yaptı?”

“Çenesini kırdı. Sonra bütün parmaklarını. Ezdi hepsini.”

“Peki, ama yine de hepsi çalışıyor.”

Harry gözlerini yumdu. Sancısı çok fazla artmıştı. Yüzündeki iğnelenmeler, göğsündeki ve kollarındaki çürükler, avcundaki açık yara... Ama korkuyu uzak tutmak daha kötü bir şeydi. Onunla bir süredir müzakere ediyordu. En iyi koşulları elde etmek için manevra yapıyor, pazarlığı kapamaya uğraşıyordu. Her şey masadaydı. En iyi teklifin nedir?

Bütün o yıllarını, Geiger’in karanlık işini icra ederken gerçekleştirildiği seansların videolarını izleyerek...

“Belirli senaryolar için çeşitli acı uygulamaları vardır...”

... ve bunları bir görev duygusuyla uygulayarak...

“Ses... basınç...”

... kendisini işkence ettiği Jones’ların yerine koymamak...

“Kaba kuvvet, eklemlerin manipülasyonu...”

... Ve o berber sandalyesinde asla oturmamak için elinden geleni yaparak geçirmişti.

“Aşırı sıcak ve soğuk uygulaması...”

... Fakat şimdi kafasına dank etmişti. Sanki şu içinde bulunduğu durum için bile eğitilmişti o. Kıyametten önceki son hamleydi bu. Son şakaydı. Senin sıran, Harry. Sandalyeye oturma vaktin geldi. Au revoir. (*Hoşça kal.*)

“Harry... Geiger geliyor mu dersin?”

“Ben Geiger’le ilgili tahmin yapma işinden çoktan vazgeçtim. Zaten hiçbir zaman bunda çok iyi değildim.”

Kapı tokmağının döndüğünü işittiler ve açılan kapıya baktılar. Dalton içeri girdi. Plastik çatal bıçak ve içinde yiyecek olan iki kağıt tabak getirmişti.

“İyi akşamlar.”

Tutsaklar sessizce ona baktılar ve Dalton yerdeki siyaha boyalı küçük daireye giderek, tabakları oraya bıraktı ve bir adım geri çekildi. Daha önceden bu mesafeyi ölçüp biçmişti. Eğer karınları üzerinde iyice uzanırlarsa tabaklara erişebilirlerdi ama ona erişemezlerdi.

“Bahçeden kuşkonmaz ve yakındaki bir çiftlikten jambon getirdim. Neşterimle domuzun üzerinde biraz çalıştım ve sonra onu kendim tuzlayıp kuruttum. Söylenmesi ne harika bir sözcük, değil mi? *Jam-bon.*” Gülümsedi. Dudaklarının her iki ucundaki o hafif kıvrılma gerçek bir gülümseme idi. “Güzel bir lisan. Eminim sana da öyle geliyordur, Harry... Eski karın Fransız olduğuna göre.”

Harry gülümsemeyle karşılık vermek istedi, fakat bunu beceremedi. “Soru,” dedi.

“Evet?”

“Ne istiyorsun?”

“Ne mi *istiyorum*?” Dalton kafasını yana yatırdı, sanki bu sözcüğü pek bilmiyormuş gibi.

“Evet. Son hamle ne?”

“Ah.” Dalton başını salladı. “Sen satranç oynuyorsun.”

“Bir zamanlar oynardım.”

“*Son hamle.* Bu iyi bir tercih, Harry.” Dalton elini kaldırdı ve parmağıyla dudağının üzerine minik vuruşlar yapmaya başladı. “Son hamle. İki usta, yüz yüze, ama satranç masasının üzerinde pek az taşları kalmış... Bilgelik, tecrübe ve kurnazlık bu işin anahtarları... Çok güzel bir tanımlama.” Gözlüğünü düzeltti. “Benim *istediğim*, intikama bir son verilmesi. *Hissetmeye* bir son. Bunu mümkün kılmak için neler yaptığım hakkında hiçbir fikriniz yok.”

Harry onu ruhsuz bir şekilde onayladı. “Hıh-hı. Bu çok ikna edici, Dalton. Gerçekten de tüylerim diken diken oldu. Fakat daha da önemlisi, birkaç Pepcid alabilir miyim sence? Midem felaket durumda. Bende çok gaz oluyor. Doğrusu, David’e karşı çok mahcup oluyorum...”

“Üzgünüm, Harry. Ben ticari olarak satılan tüm ilaçlardan uzak durmaya çalışırım. Ağrı kesiciler, asit gidericiler...”

“Geiger gibi konuşuyorsun.”

Dalton sırtıttı. “Öyle mi? Harry... Bunu büyük bir iltifat olarak kabul ediyorum.”

“Canın cehenneme,” dedi Harry.

Dalton’un minik vuruşları dondu. Elini ağır ağır indirdi.

“Eğer Geiger gelmeye karar verirse bize ne olacak, Dalton?”

“Bazı değişkenlere bağlı olarak, bir değiş tokuşu kabul edeceğim.”

“İkimiz için de mi? Yoksa birimiz için mi?”

“Acele etme, Harry. İşin bütün eğlencesini yok ediyorsun.”

Dalton kapıya gitti ve açtı. Koridor bir an için göründü. Yalın tahta duvarlar, zamanın kararttığı geniş tahtalardan yapılmış bir zemin, üstünde içi boş, seramik bir vazo olan ufak bir masa vardı. Harry sonra yine onlara doğru döndü.

“Bu arada...” dedi. “Geiger Paris’te. Yarın bir ara onu buraya bekliyorum. Bon appétit. (*Afiyet olsun.*)” Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Matheson nefesini boşalttı. “Sence doğru mu söylüyor? Yani Geiger hakkında?”

“Hiçbir fikrim yok. Fakat eğer Geiger gelmekteyse, o zaman Dalton’un artık bizimle işini bitirdiğini sanıyorum. Bizim üzerimizde daha fazla çalışacağını sanmıyorum.”

Matheson başıyla onayladı. “Sanırım haklısın. Tabii, bizi öldürmesi de büyük bir olasılık.”

“Kesinlikle, ama en azından işkence hakkında endişe duymamız gerekmez.”

“Sen gerçekten de bardağın yarısını dolu görmeye meyilli bir adamsın, Harry.”

“Ben bununla ünlüyüm zaten. Zamanlamadaki ustalığıma da diyecek yoktur. Her zaman süper.” Derin bir nefes aldı, içine çekebildiği kadar... “Yeni mesleğime geçerken, muhteşem bir başlangıç yaptım, öyle değil mi?”

“Özür dilerim, Harry. Sen benim yüzümden buradasın.”

“Bu anlamda söylemedim ve zaten bu doğru da değil. Bu-

raya gelmek istememin nedeni... Çok uzun zamandır kendimi öyle hissetmemiştim. Harika bir duygu, ahbap... Ya geçen akşamki yemeğim? Eski karım... Hayatımın aşkı..."

"Şaka gibi!"

"On iki yıldır konuşmamıştık. Bir arada olmak iyi bir şeydi. Böylece..."

Birbirlerine baktılar. Dalton odada tek bir şey bırakmıştı. Bir örümcek ağı gibi üstlerine inen karanlık... Matheson kendisini biraz yukarı çekti. Zincir zeminin üstünde tiz bir tangırtı çıkardı. Derin bir iç geçirdi. Bu sesteki boşluk, Harry'nin iyi bildiği bir şeydi. Bunu birçok kez duymuştu. Kefaretin başlangıcıydı bu...

"Benim yaptığımı biliyorsun, değil mi?" dedi Matheson.

"Dalton'a Geiger'in hayatta olduğunu ve ajanların da bunu bildiğini söylediğini mi? Evet, biliyorum."

"Çünkü bunu ona söyleyen sen değildin."

"Doğru." Harry'nin gözlerinde öfke veya herhangi bir yargı yoktu. "Fark etmez, David. Eninde sonunda birimizden biri söyleyecekti. Bu iş böyledir."

"Dayanmaya çalıştım, Harry. Ama ikinci parmaktan sonra ben..."

"David... Benim neler gördüğümü biliyor musun? Yüzlerce adam gördüm. Kendisini kurnaz sananlardan tut, Al Capone'un yanlarında süt kuzusu gibi kaldığı adamlara kadar... Bunların her biri çözüldü. Her biri Geiger'e bilmek istediği şeyi bir noktada söylediler. Geiger buna *bırakma noktası* der ve hepimizde bundan bir tane var. Onun için bırak gitsin. Bu açıdan hepimiz aynıyız. *Hepimiz.*"

"... Geiger bile mi?"

"Bilmiyorum. Belki ona sorma şansını bir gün yakalarsın."

Harry gözlerinin kapanmasına izin verdi. Başka bir yere gitmeye ihtiyacı vardı, birkaç saniye için bile olsa... Yıllar

önce haritadan silmişti o yerleri ama onları bulmanın kolay olacağını hissediyordu.

Birisinin ona seslendiğini duydu.

“Harry... Buraya gel.”

Christine'in sesindeki müzik ve yabancı aksanı, onu daima güldürürdü.

Seksen İkinci Sokak'taki yatak odalarının köşesindeki çalışma masasında, Times'in "Week in Review" eki için hazırlaması gereken bir yazı üzerinde çalışıyordu. Kalkmış ve koridordan geçerek bir kapıya gelmişti. O içerdeydi. Bir duvara yaslanmış ve kollarını narin göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Onu görünce, gülümseyen dudaklarına parmağını götürerek konuşmamasını işaret etmişti.

“Sophie'yi gördün mü?” demiş ve başparmağıyla sağ tarafı göstermişti...

Rahat kırmızı pijamalar içindeki küçük kız, başını öne eğmiş, elleriyle kapattığı yüzüne üç yaşının karamel renkli kıvrımları düşmüş bir şekilde köşede, yerde oturuyor ve kıkırdamamaya gayret ediyordu.

“Sanıyorum saklanıyor,” dedi Christine ve açık mavi gözlerinden birini ona kırptı. Harry onun yanına gitti ve dudakları birbirine sürtündü. “Nerede olabilir acaba, bilmem ki,” dedi.

“Belki kendi özel görünmez güçlerini kullanıyordur,” dedi Christine.

“Tabii, evet. Belki aynen öyledir. Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum, nerede olabilir.”

Küçük kız ellerini aşağı indirdi. Yüzündeki o gülümsemenin büyüklüğünü tarif etmek mümkün değildi...

“Ben buradayım!” dedi, zıplayıp kalkarken ve gülerek annesinin kollarına atlarken. İkisinin yüzleri aynıydı. Çıkıntılı çene, geniş alın, mutlu oldukları zaman büyüyüp ışıldayan açık mavi, oval gözler.

"Kendine özgü görünmez güçlerini kullanıyordun. Nasıl yapıyorsun bunu?"

"Babam öğretti bana."

"Biliyorum, ama nasıl yapıyorsun?"

"Şey... Ben önce..."

"Sophie, bekle," dedi Harry ve ona doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Küçük kız dinlerken ciddiyetle başını sallıyordu.

"Anne," dedi, "Babam, anlatamayacağımı söylüyor."

"Niçin? Niçin anlatamazmışsın."

"Çünkü ancak nasıl olduğunu söylemezsen işe yarıyor-muş. Bu bir sır mı."

"O zaman kesinlikle bana anlatmamalısın. Ben senin her istediğin zaman görünmez olabilmeni isterim." Küçük kıza öptü, sonra Harry'ye baktı, mavi gözleri parlıyordu. Ses çıkarmadan, sadece ağzını oynatarak "Seni seviyorum" dedi.

Dalton düşüncelerini hizaya koyarken bir yandan da işaret parmağıyla hafif hafif üst dudağına vuruyordu. Sonra, parmaklarını klavyenin üzerinde tıklatarak yazmaya koyuldu.

Takıntılı olmak göreceli bir durumdur. Beynimizdeki takıntıyı ölçen ve ona karşı tavır alan şey, ahlaktır. Jeffrey Dahmer ve Da Vinci. Himmler ve Kubrick. Stalin ve Curie. Terörist ve aziz. Deli ve yaratıcı. Buradaki en olağanüstü unsur, o gücü hissetmek ve kullanılacak duruma getirmektir. Geiger ile yaşadığım seansı hatırlıyorum, uzmanlık bilgisinin peşinden gitmenin ne denli tanımlayıcı ve eşitleyici olduğunu ona söylediğimi hatırlıyorum. Bence bir insanın bir bilimsel payeye veya zenginliğe veya imtiyaza ihtiyacı yok. Uzmanlık bilgisi o kişilerle ilgili pek çok şeyi açığa

çıkarıyor, pek çok kişinin hayatta gitmeyecekleri bir noktanın çok ötesine onları taşımış olan bir tutkuya sahip olduklarını anlatıyor.

O günün olaylarından ve aylarca süren sancılardan sonra, onun eşiti olmaktan çok uzak olduğumu anladım. Onun uzman olduğu bir yerde, ben bir yolcuydum, hünersiz ve sıradan. Fakat o uzmanlığını terk ederken, ben kendimi yeniden yarattım, kendimi yükselttim. Böylece şimdi ona olan borcumu ödeyeceğim. Ona kendisinin gerçekten kim olduğunu keşfetmesine yardımcı olacağım.

Delilik de göreceli bir durum ve eğer takıntı benim sağ elimse, delilik de sol elim.

Dalton kalktı, pencerelerden birine doğru ilerledi. Arıların kurumuş kabukları yerlere saçılmış, ayakkabılarının altında eziliyordu. Camın dışında, çiftlik evinin saçaklarının altında, birkaç devasa böcek kocaman, hamur gibi bir yuvanın etrafında vızıldayarak tembel tembel uçuşuyordu. Bu görüntünün çarpık güzelliği onu her zaman etkilemişti.

“Onlar bizim eşitimiz değil, Geiger, hayır... Zaten hiç kuşku yok ki, bizim gibi olan başka kimse de yok. Sen işimizin tamamlandığına karar vermiştin. Sen, her ikimiz için de karar vermiştin.” Boğazına kemik saplanmış bir hayvan gibi yutkundu. “Sen bir şeye son verdiğini sandın, ama anlamadığın bir şey vardı: Sen yeni bir şey başlattın, ama onu bitirmeyi bana bıraktın.”

19

Dewey aracın yan aynalarını ve dikiz aynasını, her ikisinden de otuz metre gerisindeki otelin lobisini görecek şekilde ayarlamıştı. Bu, ayrıca onun her birkaç dakikada bir oturma pozisyonunu değiştirip hedefin görüntüsünü bir saniyeden fazla gözden kaçırmadan sırt egzersizlerini yapmasına da olanak sağlıyordu. Bu kadar uzun süre oturmak zorunda kaldığı vakit, tüm iskeletin kilitlenmemesi için leğen kemiklerini bir yöne doğru yatırmak ve bedenini yana doğru esnetmek işe yarıyordu.

Rakamları kafasından hesaplamayı seviyordu. Şimdiye kadar yapılan peşin ödemeleri ve renovasyonlarla, yenisiyle değiştirmelerle ve aylık çerezlerle ilgili sayıları ezberinde tutuyordu. Hatta barın arkasına konacak bir neon levhasının üzerine yazılacak yazıyı bile ezberlemişti. 2008’de daha ordudan ayrılmadan bulduğu yeni bir ad vardı. Bara, Kings of Leon’un söylediği bir parçadan esinlenerek “McFearless” adını verecekti. Açılış gecesinde hoparlörlerden duyulacak ilk şarkı olacaktı bu. *“Kollarımı sıvar ve kendimi daha iyi bir insan yaparım.”* Victor eğer işi düzgün biçimde tamamlarsa, onu bir iki kişiyle tanıştıracacağını söylemişti. Dört veya beş iş daha yaptı mı, istediği yere varmış olacaktı...

Geiger’in çantası elinde otelin lobisinden çıktığını ve girişteki sundurmanın tepede asılı lambasının altında durduğunu gördüğü zaman doğruldu. Sonra, daha ilk çalışında cep telefonunu açtı ve konuşmaya başladı.

“Evet, onu görüyorum,” dedi.

Telefonun diğeri hattındaki kişi, donmuş bir göl kadar sakin olan Victor'du. "İyi," dedi. Ayakta durmuş, odasının penceresinden, çapraz bilmecesi elinde, neon ışıklı çizgiler halinde yağın yağmurun altındaki Geiger'i izliyordu.

"Onun peşindeki ben miyim?" diye sordu Dewey.

Victor döndü ve bitişik kapıdan geçti. Zanni yatağının üzerinde bacak bacak üstüne atmış, oturuyordu. Duştan sonra saçları hâlâ ıslaktı. Büyükçe bir bormoza sarınmış ve gazeteyi açıp önüne yaymıştı.

"Geiger çıktı," dedi. Zanni yere zıplayıp perdeli pencereye gitti. "Onun peşinde Dewey mi olsun istiyorsun?"

Zanni perdeyi birkaç santim geri çekti. "Evet. Fakat sadece gözüyle. Temas olmayacak."

Victor telefonu tekrar yukarı kaldırdı. "Evet, sen onun peşindesin, Dewey... Ama iletişime geçmedin. Tamam mı?"

"Anladım."

"İyi."

Victor, Zanni'nin yanına geldi ve gülümsedi. "Daima lavanta. Başka bir şeyi denemeyi hiç düşündün mü, sırf değişiklik olsun diye?"

Zanni ifadesiz yüzünü ona çevirdi. "Neden?"

Geiger saatin kaç olduğunu tam tamına biliyordu, fakat yine de saatine baktı. Üzerindeki gözlerin hepsinin – kaç tane varsa – onu iyice gördüklerinden emin olmak istiyordu. Bu kişiler onun çevresinde dönen ve her dönüşle yörüngeleri daralan aylardı. Eninde sonunda bunların her biri ona erişecekti ve bunun toplam etkisini ölçmek kolay bir iş olmayacaktı, ama o zamana kadar hepsini yerlerinde tutması gerekiyordu.

Güney köşeye gitmesi gerektiğini bilmesine rağmen, birkaç saniye için başını kaldırıp sokağın yukarısına ve aşağısına dalgın dalgın baktı. Sonra yürümeye başladı.

Dewey aynalarını yeniden ayarladı ve koltuğundan aşağı kaydı. Geiger'in yansımasının karşı kaldırımdan yaklaşmasını izledi. Adam arabayı geçtikten sonra yeniden koltuğunda dik oturdu. Geiger'in yürüyüşünde bir tuhaflık vardı. Bacaklarında kesinlikle bir hasar olmalıydı. Bu, ona kalçasından bir şarapnel yarası alan ve tedavi edildikten sonra bile bir daha asla eskisi gibi yürüyemeyen çavuşu hatırlattı. Geiger bloğun üçte ikisini geçince, Dewey kontağı çevirdi.

Cep telefonuna, "En yakın metro istasyonu diğer yöndeki kavşakta," dedi, "onun için ya yürümeyi tercih etti veya bir taksi arıyor."

"Bu muhtemel, evet," dedi Victor.

"Zanni ile konuşabilir miyim?"

Victor telefonu Zanni'ye verdi.

"Ne var?" dedi.

"Şey..." dedi Dewey, "o şimdi dışarı çıktığına göre... Sadece bilmek istedim. Ona benden söz ettin mi? Demek istediğim, o benim sizlerle olduğumu biliyor mu?"

"Hayır, Dewey. O senin hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Nasıl oluyor bu?"

Zanni telefonuna "Seni aptal" diye bağırarak tokatlamak istiyormuş gibi baktı.

"Onun bilmesine gerek yok, Dewey. Bu işi mümkün olduğu kadar basit yürütmeye çalışıyoruz. Her neyse... Gerçek şu ki, başka ne düşünüyor olursa olsun, Geiger'in her halükarda varsaydığı bir şey vardır: Gözetlendiğini ve izlendiğini biliyor... Bizim tarafımızdan veya Dalton'un adamlarınca... Veya her ikisi birden. Onun için bu onun oyunu, bizim değil, tamam mı? Onu gözden kaçırma, fakat mesafeni muhafaza et. Şimdilik, işimiz onun ayağının altında dolaşmamak, ama nerede olduğunu bilmek ve Dalton'a ulaştığından emin olmak. Anladın mı?"

“Fakat ya eğer o...”

“Dewey... Bunu şu şekilde düşün. Şu anda, bizler çobanız ve Geiger de bizim küçük kuzumuz. Tamam mı? Şimdi sadece işini yap.” Zanni telefonu kapadı ve Victor’a çatık kaşlarla baktı. O ise omzunu silkmekle yetindi.

“Sadece düşüncelerini söylüyor, Zanni. Gerçekten tuhaf bir durum, öyle değil mi?”

“Aziz Victor’u dinleyin, Sabırlı Victor’u...”

Zanni, Citroen’in hareket edip ağır ağır yoldan aşağı gitmeye başlamasını izledi. Nabızı bir ölçek yükselmişti. Beklemekteydi. Neyi beklediği fark etmezdi. Geiger onlarla oyun mu oynuyordu, yoksa yarın kendi hayatını başkalarınıninkiy-le değiş tokuş yapmadan önce biraz kaz ciğeri ve güzel bir Bordeaux şarabı içmek için mi dışarı çıkmıştı? Önemli olan şey *eylendi*. Düşüncenin ve maksadın kanıtı olarak eyleme geçmek ve bir tercih yapmak... Bir adım atmak, bir hareket yapmak. Hem fiili, hem de mecazi olarak... Oyun ilerlemekteydi ve oyunlar tek bir yöne doğru giderdi: Bir sona doğru.

Taksinin tavan ışığı kapalıydı. Geiger arka kapıyı açtığı zaman onu bir Coltrane kokusu ve Rémy’nin parlak gülümsemesi karşıladı.

“Bonsoir!” (*İyi akşamlar.*)

Geiger içeri kaydı ve kapıyı kapadı. Bu hareketi yaparken eğilmesi boynunu gerdi... Başından geçen bazı olayların çok net bir hatırlatıcısıydı bu. Geiger cebinden bir yüz avroluk banknot çıkardı ve uzattı. Sürücü gülümsedi.

“Plus tard. Sonra, mösyö.”

“Şimdi al.”

Taksici omuz silkti ve parayı aldı. “Mersi. Nereye gitmek?”

“Önce, yolcu tarafındaki aynayı öyle bir ayarla ki onu buradan görebileyim.”

“Pardon?”

Geiger öne eğildi ve işaret etti. “Ayna...”

“Ah! *Miroir*. Oui.” Sürücü panel kontrollerini kullandı. “İyi?”

Geiger geriye yaslandı. “Biraz daha yukarı.”

“Yukarı?” Taksici bir ayar daha yaptı. “Oui?”

“İyi.” Koltuğundan, Geiger şimdi arkalarındaki sokağı açık bir şekilde görebiliyordu. “Rue Saint Denis’e doğru gidelim. Ve acele etme.”

Sürücü kaşlarını kaldırdı. Dikiz aynasından Geiger’in ifadesiz suratına baktı. Bir resim ortaya çıkmaya başlıyordu.

Kaşlarını çattı ve parmağıyla alnına vurdu. “Şey... Birisi bizi takip mi ediyor?”

Geiger’in bakışı aynada Rémy’ninkini buldu. “Umarım,” dedi. Çantasından iPad’ini çıkarttı ve otelin önüne park etmiş olan dokuz arabanın fotoğraflarını açtı. “Sür, Rémy.”

Seks mağazalarının ve barların neon ışıklı levhaları, yerdeki su birikintilerini renkli çizgilerle dolduruyordu. Susamış ve meraklı insanlar yakalarını kaldırmış ve başlarını gazeteden şapkalarla koruyarak yürüyorlardı, fakat yağmur Boulevard de Clichy üzerindeki fahişeleri içeride tutmaya yetmiyordu. Birkaçı kapı aralarına sığınmış, bir kalçaları dışarıda, dizlerine kadar gelen çizmeli bacaklarından birini hafifçe sallayarak ve sigaralarının külünü bir parmaklarıyla silkeleyerek, su damlayan tentelerin altında bekliyorlardı.

Rémy sırtımasını gizlemeye çalışarak “Mösyö... Burası mı?” diye sordu.

“Şimdi konuşma,” dedi Geiger. Gözleri dikiz aynası ile yan aynalar arasında ping-pong topu gibi gidip geliyordu. Sokağın bir kavis çizmek üzere olduğunu gördü. “Sol tarafa geç. Anlıyor musun?”

“Evet. Sol. A gauche.”

Rémy manevra yaparken, Geiger birkaç araba boyu arkalarından gelmekte olan gümüş rengi bir arabanın ikinci bir görüntüsünü yan aynadan yakaladı. Bakışı iPad'e gitti ve iki gümüş rengi arabanın fotoğraflarını buldu. Bunlar bir Citroen ve bir Renault idi. Plakalarını ezberlemeye koyuldu.

Dewey, taksinin ilerideki kavşakta kenara yanaşmasını izledi. Sonra, iki sokak lambası arasındaki karanlık bir noktaya park edip ışıklarını söndürdü. Silecekleri kapattı ve camını birkaç santim açtı. Kulüplerin dışında mevzilenmiş çıgırtkanlar, gelen geçen turistlerin aklını biraz seks ve içki için çelmeye çalışıyorlardı. Geiger taksiden çıktı, etrafına baktı ve kaldırımdan aşağı yürümeye başladı. Bir kadının sigara tütürmekte olduğu kısa, çadır bezinden güneşliği olan bir kapıda durdu. Dewey cep telefonunu aldı ve "1'i tuşladı.

"Evet..." dedi Victor.

"Boulevard de Clichy'de taksiden çıktı. Buralarda birçok seks mağazası ve kulüp var. Ve de fahişeler. Onlardan biriyle konuşuyor şimdi."

Victor, çapraz bilmeceyi önüne koymuş, Zanni'nin odasındaki ufak bir masada oturuyordu. Zanni'ye döndü. Kadın, yatağın üzerinde uzanmış, televizyonda BBC Haberler'i izliyordu.

"Geiger kırmızı ışık mahallesinde, bir fahişeyle dostluk kuruyor."

Zanni'nin sağ kaşı birden yukarı kalktı. "Gerçekten..."

Victor sırtıttı. "Öyle görünüyor ki mistik Engizitör ne de olsa et ve kandan bir insan."

"Sanırım öyle... Peki, ama ben neden bu resimde yanlış bir şeyler olduğunu düşünüyorum?" Yattığı yerden doğruldu. "Sen düşünmüyor musun?"

Victor'un sırtıması genişledi ve başını salladı. "Hayır, Zanni. Ben Fransız'ım."

Dewey ön cam buğulanmasın diye defrost fanını açtı.

“Dewey?” Bu, cepten arayan Victor’dur.

“Evet?”

“Her zamanki gibi devam et. Temasta kal.”

“Tamam.” Dewey cebi kapattı ve avına baktı. “Son bir kez becerilmek istiyorsun, ha? Seni suçlayamam, ahbap.”

Kısa şortu parlak kobalt mavisiydi. Çizmeleri dizlerinin beş santim üzerinde son buluyordu. Kısa, gümüş renkli ceketi bir tür sahte deriden yapılmıştı ve kaşlarını sürekli olarak yorucu bir yükseklikte tutuyordu. Onların altındaki soluk gözler Geiger’i tartıyordu.

“İngilizce konuşuyor musun?” diye sordu Geiger.

“Un peu.” (*Biraz*) Dudaklarındaki alaycı kıvrım, bir sırıtmaya dönüştü. “Oh, bebeğim... Ööööyle iyi ki.”

Geiger sırtmanın küçülüp kaybolmasını izledi. Olayların bu kadar içinde olmanın, algılarını, enerjisini ve dikkatini ne kadar saptırdığının farkındaydı. Stratejilerin, etkileşimlerin, sohbetlerin ve açıklamaların tam ortasındaydı. İlimli, fakat kaprisli akıntılarda yol almaktaydı ve bu onu çok yoruyordu.

“İçinizden biri İngilizce konuşuyor mu? İkinize de ödeme yapacağım.”

“Très belle.” (*Çok güzel*) Kadın oralarda gezinenleri bir gözden geçirdi. “Paulette! Viens ici!” (*Buraya gel!*)

Birkaç vitrin ötede, uzun boylu, kızıl saçlı bir kadın başını bir kapıdan uzatıp, uzun paltosunun yakasını yukarı kaldırdı ve yağmurun içine dalarak telaşsız adımlarla yürümeye başladı. Yanına geldiğinde Geiger’e süratli bir bakış attı.

“Astrid...” dedi. “Quoi d’neuf?” (*Ne var, ne yok?*)

“Ménage à trois, (*Üçlü seks istiyor*)” dedi ilk kadın. “İngilizce konuş.”

Kızıl saçlı, Geiger’e gülümsedi. “İyi akşamlar, mösyö. Parti yapmak mı istiyorsunuz?” Fransızca’yı ve İngilizce’yı bir Doğu Avrupalı aksanı ile konuşuyordu.

Geiger bir kadından diğetine baktı. “Parti mi? Hayır. Bir parti istemiyorum.”

“Fakat her ikimizi de istiyorsunuz, birlikte?”

Geiger parmaklarını şıklattı. “Evet ve hayır.”

“Pardon?”

“İkinize de para vereceğim, fakat sizinle seks yapmak istemiyorum.”

İki kadın bilmiş bilmiş bakıştılar.

“Ah... Bizi seyretmek istiyorsun o zaman?”

“Hayır. Seks yok.”

Kırmızı saçlının gülümsemesi bir gizemin etrafına sarılmış bir kurdele gibiydi. “Chéri... Seks yok dendiğinde bile seks vardır.”

“Size beş dakika için ihtiyacım olacak. Her ikinize ayrı ayrı üç yüz avro.”

Kadın yıllardır pazarlık yapıyordu. Güneşin altında yeni hiçbir şey yoktu yani. Aynı eski şeyi elde etmek için denenen değişik yollar vardı sadece. Fakat adamın söylediği rakam onu afallattı.

“Üç yüz? İkimize de mi?”

“Evet.”

“İyi. Eğer bu seks yapmak için değilse ve izlemek de istemiyorsun, o zaman ne?”

Dewey, ön camın üzerinden kayan yağmur damlalarının arasından, Geiger’in gümüşü renkte ceket giymiş bir kadınla birlikte kapıdan çıktığını gördü. Sokağın karşı tarafında, kaldırımından ona doğru yürürlerken kadın onun koluna girdi. Dewey nefesini tutarak koltuğunda biraz aşağı kaydı, ama ikisi “Sex Time” adlı bir dükkanın yanındaki dar bir binanın kapısında durdular. Kadın anahtarla kapıyı açtı ve içeri girdiler. Dewey koltuğunda doğruldu.

“Uzun sürmesini sağla, ahabap,” dedi. Arabanın radyosunu

açtı, tarama düğmesine bastı ve bir Amerikan şarkısı yakalamak ümidiyle üç saniyede bir değişen istasyonları dinledi. Canı şöyle açık saçık ve içinde bol gitar olan bir şey dinlemek istiyordu. Bu şehirde böyle bir şey bulabilmek pek kolay değildi. Onun en çok özlediği şey de buydu: Rock and roll...

Camındaki iki tıklama yerinden zıplamasına sebep oldu ve dönerken eli ceketinin cebine kaydı. Kızıl saçlı kadın, kumlu camın öte tarafından ona gülümsedi.

“Beni mi arıyorsun, yakışıklı?”

Dewey kaşlarını çatarak onu başından savmaya çalıştı ve tekrar kapıyı izlemeye koyuldu.

“Bu gece özel bir şey,” diye teklif etti kadın. “Elli avroya, hoşuna ne giderse.”

“İlgi duymuyorum,” dedi kadına bakmadan.

“Elle tatmin için yirmi...”

“Defol git, tamam mı?” Bir yandan da sırtımdan edemedi. Elli avro, Madrid’den çok daha ucuzdu.

“Ne kaçırmakta olduğuna bir bakmak ister misin, yakışıklı?”

Dewey iç çekti, dönüp camı indirdi. “Dinle... Belki başka bir gece, fakat şimdi ilgi duymuyorum. Comprenez-vous, bebek?” (*Anlıyor musunuz?*)

Fahişe gülümsemeye devam etti. “Bedavadan da bakabilirsin,” dedi ve paltosunun üst üç düğmesini çözdü ve ufacık, pullu bir sütyen içindeki dolgun göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde iki yana açtı. Dewey başıyla onayladı.

“Güzel göğüsler. Gerçekten iyi, bebek. Şimdi onları başka bir yere götür, olur mu?” Paltosunu kaparken kadının gözlerindeki belli belirsiz şaşırtıcı değişime dikkat etti ve ensesindeki soğuk havayı hissedince de, yolcu tarafındaki kapının açıldığını anladı. Daha sonra, bir saniyeden az bir zamanda dört şey oldu:

... oyuna geldiğini idrak etmeye başlamıştı ki...

... öbür yanına dönmeye kalkıştı...

... sonra boynunun yanına, tam çene kemiğinin altına bir yumruk indi...

... ve beyni idrak ve bilinci yöneten parçaları kapatırken, fahişenin gerçek bir samimiyetle soluk soluğa “Mon dieu!” (*Aman Tanrım*) dediğini duydu.

20

Gözlerini açtığı anda, ilk düşündüğü şey yalnız olmadığıydı. Nefes alıp vermeye benzeyen bir hışırdama, yumuşak ve ritmik bir ses vardı. Bulunduğu yer o kadar karanlıktı ki, açık olduklarından emin olmak için birkaç kere gözlerini kırptırdı. Daha sonra bedenini hissetmeye başladı. Göğsünün, kollarının ve bacaklarının etrafına bağlanan sağlam bir şeyle hareketsiz hale getirilmişti. Poposu düz bir yüzeyin üzerinde, sırtı bir şeye rahatça yaslanmış durumdaydı, onun için bir sandalyede oturmakta olduğundan oldukça emindi. Ağzı bantlanıp kapatılmıştı.

Tekrarlanan ses giderek yükseldi ve ona Kandahar'daki el yapımı patlayıcıdan sonra klinikte yanına yatırdıkları o hortumlu emicileri hatırlattı. Dewey kalbinin çöktüğünü sandı. Bağlarını çekiştirmeye çalıştı ve bunları pek gevşetemeyeceğini anladı. Bunlar bir tür bant olmalıydı. Hareketsiz hale getirilmiş olmaktan hiç hoşlanmıyordu. Hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Bu, kendisini zayıf hissetmesine sebep oluyordu. Sonra fahişeyi hatırladı. Arabada olanlar ve içine düştüğü aşağılayıcı durum, içini kafasında zonklayan sancıdan daha çok acıttı. Zonklama bir Mors kodu mesajı gibiydi: Yüzüne gözüne bulaştırdın... Yüzüne gözüne bulaştırdın... Yüzüne gözüne bulaştırdın...

Oyuncak bir piyanonun sesi de buna katıldı. Bu banda alınmış bir ses kaydıydı. On dört minik nota, sürekli olarak tekrar ediyordu. Notaların gelişigüzel bazıları eş zamanlı de-

ğil ve akortsuzdu. Frère Jacques, frère... *Jaaa-cques, dor-mez... vooous, dor-mez... vooous...**

Odanın içindeki seslere üçüncü bir katman daha eklendi. Bu, bir sigara tiryakisinin öksürüğüydü. Kuru, kesik bir öksürük... Sesin dokusu onun zifiri karanlıkta bir şeyler görmesine neden oldu. Işıktan, minik iğneler... Havada tüy gibi yüzen hayaletler... Siyah üstüne düşen siyah gölgeler... Gözlerini yumması veya açık tutması hiç fark etmiyordu. Beyninin içindeki devreler, bir ses geldiğinde gözlerinin bir görüntü aramasına neden oluyordu, ortalıkta bulunacak bir görüntü olmasa dahi. Bunu durdurması mümkün değildi.

Geiger, bandın sonuna kadar çalmasını beklemeye karar vermişti. Otuz dakikanın son sekiz dakikası sadece tek katmandı. Burundan alınan çekingin ve zahmetli nefesler, sükunet için mücadele eden birisinin tam huzura kavuşacakmış gibi görünürken, tekrar hıçkırıklara boğulmasını hatırlatan sesler... Tekrar ve tekrar... Bant sona erdiğinde, sessizlik dilsiz bir canavar gibi odaya hücum ediyordu. Yoğun ve ağır bir sessizlikti bu. Dewey bant boyunca nispeten sessiz durmuştu. Beş altı defa boğazını temizlemiş ve bir iki defa inlemişti. Ama çile sona erince yüksek sesli, genzinden bir rahatlama homurtusu çıkardı.

Geiger soldaki lambaya uzandı. Bunu yakmak, onu zaman içinde geriye götürecek ve her şeyi yeniden başlatacaktı. Işığın parlaması, onu hayatının en karanlık yerine gerisin geri götürecekti. Fakat başka bir yol da yoktu.

Lambayı açtı. Yırtıcı bir ışık Dede'nin yüzünün yarısını aydınlattı ve onun bir irkilme ve mırıldanmayla birlikte başını yana çevirmesine yol açtı.

"Ehliyetle adının Dwayne Brock olduğu yazıyor."

* Fransız çocuk şarkısı. (Çev. N.)

Dewey'in sağ gözü, ışığın gerisindeki siyahlığı araştırmak için kısık bir şekilde aralandı.

“Bana en uygun gelen, sana isminle seslenebilmek. İsmin gerçekten Dwayne ise başınla işaret et.”

Dewey iç geçirdi, başını eğip kaldırdı ve gözü kapandı.

Geiger parmaklarını oynattı. Sağdaki lambaya geçti ve onun da ışığını açtı. Işıklar Dewey'den sadece altmış santim uzaklıktaydı ve yüzüne ölüm maskesi gibi bir beyazlık veriyordu. Başının etrafında ağız hizasından dolanmış olan gri, beş santim enindeki paket bandının üzerinde, dudaklarının bitiştiği yerde ince ve kararmış bir rutubet çizgisi vardı. Çenesinin boynuyla birleştiği yerde de, porto şarabı lekesine benzeyen yumurta şekilli büyükçe bir bant duruyordu. “Benim adım Geiger. Benim hakkımda ve seni tutan adam hakkında ne kadar şey bildiğini bilmiyorum. Onun adı Dalton. Dalton ve ben Bilgi Edinme'de çalışıyorduk. Müşterilerimiz bizi insanlardan bilgi almak için kiralıyordu ve her ikimiz de bu işte ustaydık, ancak yaklaşımlarımız ve metodolojilerimiz birbirinden çok farklıydı. Dalton şiddetli ve saldırgandı. Ben daha psikolojik odaklıydım ve belki de daha ölçülüydüm. Bana Engizitör derlerdi.”

Geiger uzanarak lambalardan birinin boynunu bükte. Beş santimlik bir ayarlamaydı bu.

“Sana bunları anlatıyorum, çünkü senin bu özel olayın mahiyetini anlayan önem taşıyor. Birinci nokta: Çok az vaktim var. BE'de, biz buna bir asap* deriz. İkinci nokta: Senin hakkında çok az şey biliyorum. Sadece geçim için ne işlerle uğraştığını ve dövme bakılacak olursa, Afganistan'da görev yaptığını biliyorum. Vakit darlığı ve kişisel bilgi eksikliği nedeniyle, normal olarak uygulayacağım teknikler kısıtlanacak.”

Geiger bedeninin çok nadir bir eylem gerçekleştireceğinin farkındalığıyla durakladı ve esnedi. Uykudan mahrum kalmak,

* as soon as possible/bir an önce. (Çev. N.)

etkisini gösteriyordu. Şu anda onunla birlikte odada, ona rüyalar sunmak için kolundan çektiiren ve dikkatinin kenarlarını törpülemek için bekleyen bir rüya tanrısı vardı. Duvara doğru ilerledi. Tavandaki ışığı bu kadar erken açmayı planlamamıştı, fakat bu uyku veren konuğunu bir süre için uzaklaştırabilirdi belki. Karanlıkta uzanıp sert betonu buldu ve düğmeyi bulup açincaya kadar avuçlarını kör bir adam gibi duvarın üzerinde kaydırıldı.

Döndü ve ikisi birbirlerine baktılar. Dewey'in giysileri iç çamaşırına kadar çıkartılmıştı. Bir sandalyenin sırt kısmına göğsünden bantlanmıştı. Bacakları ayak bileklerinden dizine kadar sandalyenin bacaklarına ve kolları da bileklerinden dirseklerine kadar sandalyenin kollarına bağlıydı. Masanın üzerinde, Geiger'in iki mikrofona bağlı olan iPad'i, bir bıçak, Dewey'in düzgünce katlanmış giysileri ve Geiger'in izlenmeyeceğinden emin olmak için sökmesinden önce Dewey'in cep telefonu olan elektronik bir iç organlar yığını duruyordu.

Geiger tekrar tutsağına doğru gelmeye başladı. "Üçüncü nokta: Bu seansta, ben sadece sorgulayıcı değilim, aynı zamanda müşteriyim. Bilgiye ihtiyacı olan kişi benim, yani... Daha önce hiç bu pozisyonda olmamıştım. Her üç noktayı da dikkate alacak olursak, söylemek istediğim şey şu: Neticede, geçmişte hiç aklıma getirmediğim birtakım şeyler yapmak zorunda kalabilirim. Doğrusu, bu beni çok derinden endişelendiriyor, çünkü bu seans korkudan çok acıyla ilgili olabilir. Beni anlıyorsan, başını salla."

Dewey'in ağzını örten bandın arasından çözümlemesi mümkün olmayan bir homurdanma çıktı. Geiger öne eğildi, sağ eli birden yukarı kalktı ve bir palet gibi tuttuğu parmaklarıyla Dewey'in sol kulağını gürültülü bir şaklamayla tokatladı. Darbe derin bir iniltiye yol açtı ve Dewey zincirleme bir reaksiyonla, suratından başlayarak tüm bedenine yayılan bir şekilde kasılmaya başladı. Adaleleri kasılıyor ve etinin altın-

daki esnek lifler kopuyordu. Sonra burun deliklerinden dışarı çıkan bir soluk bu gürültüyü sona erdirdi ve bedeni gevşedi.

“Beni anlıyorsan başını salla.”

Dewey başını indirip kaldırdı. Geiger onun başını kaç kez salladığına – iki kez sallamıştı – ve bunların süratine – hiç acele etmemişti – dikkat etti. Her şey önemliydi.

“İyi,” dedi Geiger. Aslında, başını en az üç kez sallamış olmasını ve bunu daha süratli yapmış olmasını tercih ederdi. Dewey’in arkasına geçti ve bandı ağzından çekip çıkardı.

Dewey çenesini esneyen bir kedi gibi sonuna kadar açtı ve sonra bir nefes verdi.

“Bana gerçek adını söyle, şimdi.”

Dewey sırtıttı. “Peki, beni enseledin. Adım Darryl.”

Geiger Dewey’in başının yan tarafındaki sarı kıvrıkcık saçlarından cömert bir tutam yakaladı ve bunu saat yönünde çevirmeye başladı. Dewey’in çenesi pat diye kapandı, dudakları arkaya doğru gerildi, dişleri hırıldayan, öfkeli bir köpeğinki gibi ortaya çıktı. Geiger’in yumruğu ağır ağır dönmeyi sürdürdü ve Dewey’in ağzı nihayet yay gibi açıldı.

“Tamam! Dewey! Dur! Kahretsin! Adım *Dewey*!”

Geiger elini çekti ve Dewey saçları tutuşmuş bir adam gibi kafasını delice silkeledi. “Lanet olası pislik!”

Geiger’in şiddeti, çekiçle bir çivi çakmak kadar bile bir çaba gerektirmemiş, fakat ellerinde hafif bir titreme bırakmıştı. Bunu durdurmak için, kullanılmış bandı dikkatlice tekrar ve tekrar katladı.

“Dewey... Harry Boddicker’in kim olduğunu biliyor musun?”

Dewey’in cevabı tereddütsüz ve heyecansızdı. “Evet. Dalton’un elindeki adamlardan biri.”

“David Matheson’un kim olduğunu biliyor musun?”

“Evet. Öbür adam. Veritas Arcana’nın adamı.”

Geiger’in bu yanıtlara fazla aldırdığı yoktu. Bunlar, testi

yapanın zaten doğruları ve yanlışları bildiği bir poligraf testi öncesi kontrol soruları gibiydi. Dewey'in ses uyumunu, özel ses tonunu ve vokal eğilimlerini kavramaya çalışıyordu.

"Dewey... Kim için çalışıyorsun? Soames mu, yoksa Dalton mu?"

Dewey küçük dağları ben yarattım havasında başını yana eğdi. "*Sana bir şey söyleyeyim mi, ahbap? Sen yanlış adamla uğraşıyorsun. Afganistan'a gitmeden önce ben hayatta kalma, yakayı kurtarma ve direnme konularında özel bir eğitim aldım, tamam mı? Bu haltla nasıl baş edileceğini bilirim.*"

Geiger'in eli havaya kalktı ve Dewey'in sağ kulağında patladı. Birisi bir kapıyı çarparak kapatıyormuş gibi bir ses geldi. Dewey'in acıyla kükremesi içindeki bir merdiveni tırmanır gibi giderek yükseldi ve nihayet havalı bir tüfek gibi patladı.

"Kkkkkkkkahretsın!"

Geiger etrafından dolanıp onunla yüz yüze geldi. "Dewey... Sana neredeyse kesinlikle söyleyebilirim ki senin eğitimin bu gece bu odada olacaklar konusunda pek işe yaramayacak."

Dewey'in acıyla buruşan yüzü yavaşça normale döndü. Adam yanaklarını bir kirpi balığı gibi şişirerek uzun bir soluk verdi ve ilk defa olarak, Geiger'e yumuşak bir ifadeyle baktı...

Adam klinik vakaydı. Gözlerini hiç kırpıyor, tuhaf bir şekilde yürüyor ve parmaklarını şaklatıyordu. Ama en tuhaf olan şey sesiydi. *Dewey... Sana neredeyse kesinlikle söyleyebilirim ki, senin eğitimin bu gece bu odada olacaklar konusunda pek işe yaramayacak.* İnsan böyle bir şeyi nasıl bu kadar ifadesiz ve asık bir suratla ve bir nebze bile *Seninle dalga geçiyorum, Jack* tavrı olmadan söyleyebilirdi?

Geiger'in iki ısıtıcıya doğru gitmesini ve onları geri getirip, Dewey'in iki yanına birer tane yerleştirdikten sonra, açmasını izledi. Isıtıcıların kuartz kalpleri hemen parıldamaya başladı. Dewey bunu hissedebiliyordu.

“Onlar kısıkken başlayacağız,” dedi Geiger.

Dewey’in başı çatlayacak gibi ağrıyordu ve beli tutulmuştu, fakat hepsinden öte kızgındı. Hiç kimse ona dünyaca ünlü kahrolası bir işkenceciyi izlemesi gerektiğini söylemek zahmetine girmemişti.

Geiger tutsağının karşısında, ondan bir buçuk metre kadar uzakta bir pozisyon aldı.

“Dewey, bilmem gereken şeyler var. İlk başta, benim...”

“Canın cehenneme, ahabap.” Dewey’in yüzündeki ifade canı sıkılan bir barmeninkine benziyordu. Ses tonu da bunu doğruluyordu.

“İlk önce, ben...”

“Canın cehenneme.”

Geiger ona doğru yürüdü ve birbirlerinin ter kokusunu hissedebilecekleri kadar aşağı eğildi.

“Dewey... En iyisi eğer sen...”

“Canın cehenneme, ahabap,” dedi ve bu sefer Dewey sırttı. Şimdi kendisini daha iyi hissediyordu.

Geiger’in elleri yukarı kalktı ve Dewey’in boynunun iki tarafına hızlı, eş zamanlı ve yanlamasına birer kesici darbe uyguladı. Bir sihirbazın gösterisinden bir sahneydi bu sanki, bir tek “Voila!” diye bağırması eksikti... Dewey’in başı anında göğsüne düştü ve omuzları sarktı. Bir süre için uyanık olanlar dünyasından gitmiş ve ipleri kesilmiş bir kukla haline gelmişti.

Geiger masaya gitti, bir bardak su koydu ve nefes almadan, başına dikip sonuna kadar içti. Sonra derin bir nefes aldı ve ikinci bir bardak doldurdu. Bir şey sürekli onun peşindeydi ve arkasından koşup onu yakalıyordu. Geiger, o sakın ve tek kişilik koşuyu ve zahmetsiz soluk alışları tanıyordu. Çok yakında yine ona yetişecek, adım adım yanında gitmeye başlayacak ve dönüp onun yüzüne bakacaktı. Engizitör’dü bu... Belli belirsiz bir titremenin omuzlarının üzerinden geçtiğini hissetti. Bu endişeyle korkunun karışımı olan bir duyguydu.

Geiger *çıt* sesini duymak için boynunu kütürdetmek istedi, fakat kemikler bu kez isteğine karşılık vermekten kaçındılar. Öbür yönü denedi, fakat boynundaki küstah isyankar, ona itaat edecek yerde, kafatasından yukarıya doğru ince, sıcak bir çizgiyi ateşledi. Bu duyumsamanın uç kısmı gözlerinin arkasını gıdıkladı. Optik sinirin çevresinden minik balıklar ok gibi fırladılar ve sonra yüzüp gittiler. Duyduğu bir ses arkasına dönmesine yol açtı. Duvara takılı sıcak su tankından bir damlanın daha aşağıdaki kovanın içine düşmesini izledi. *Plop!* Sesin gerçek seviyesinin onun hissettiğinden çok daha düşük olduğunun ve beyninin ona erişen aural bilgiyi güçlendirdiğinin farkındaydı ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Geiger, yeniden Dewey'e döndü ve her beş saniyede bir, sıkı bir tokat atarak adamın ensesine masaj yapmaya başladı. Dewey kendine gelirken refleksel olarak kısa bir süre için başını salladı.

"Neler oluyor, ahbap?"

Dewey kafayı bulmuştu, kaliteli bir ottan birkaç kez çekmiş gibi biraz gergindi, ama tamamıyla *uçmuş* değildi. Tam tersine *berbat* bir ruh haline bürünmüştü ve ağır bir şeyin yavaş yavaş beynine yayılmakta ve onu ezmekte olduğunu hissediyordu. Kendisini, koşmaya çalışan ama kuadrisepsleri odun gibi kasıldığı için durmadan sendeleyip tökezleyen ve rüya ile uyku arasında gidip gelen birisi gibi hissediyordu. Bu duygu, korkuydu.

"Ne kadar baygın kaldım?"

"Yaklaşık bir dakika." Geiger yavaşça kendisini ayakuğlarının üzerinde kaldırarak baldırlarını gerdi, birkaç saniye bu pozisyonda kaldıktan sonra yavaşça yere basarak Aşil tendonunu çalıştırdı. Ve sonra tekrar yukarı...

"Dewey... Şimdi durumu biraz daha iyi kavradığımı sanıyorum."

“Öyle mi? Yani daha sonra birlikte içki içmeye mi gideceğiz?”

Geiger ayaklarının üzerine basıp belini bir yandan diğer yana esnetmeye başladı, hasarlı kalçalarını gevşetmek için...

“BE’de herşeyin bir anlamı vardır. Ne söylediğin ve bunu nasıl söylediğin, ne zaman söylediğin gibi... Yüz ifadelerinin, vücut dilinin, nefes alış düzeninin de aynı şekilde, anlamı vardır.” Masaya gitti, bıçağı aldı ve sonra ağır ağır gezinmeye başladı. Üç, üç buçuk metre çapında, kusursuz bir daire çizecekti. “Ve bunların tersi de aynı oranda değer taşır. Neyi söylemediğin, neyi yapmadığın... Ama ne yazık ki, başlangıçta da söylediğim gibi, senden öğrendiklerimi alıp bunları bir yaklaşım oluşturmak için kullanmaya zamanım yok.”

Engizitör şimdi onun yanında duruyordu. İkisi eşit konumdaydı şimdi... Sanki hiç istenmeyen ama kaçınılmaz olarak katlanılan bir durumdu bu. Gereken neyse onu yapmaya hazırdı.

“Dalton’la ilgili bir öykü var. Çöl Fırtınası Harekatı sırasında, müttefiklerin Saddam’ın cellatlarından birini ele geçirdikleri, çok sert biri olan bu adamı günlerce sonuç alamadan sorguladıkları ve bu nedenle Dalton’u oraya getirdikleri söyleniyor. Dalton ilk sorusunu sorduğunda Iraklı cevap vermemiş. Dalton da onun alt dudağını rotatif bir bıçakla bir çırpıda kesmiş. Sonra bir çivi tabancasıyla işe girişmiş. Adam çok geçmeden bülbül kesilmiş ve Dalton’a bilmek istediklerini söylemiş. Bazıları bunun abartıldığını söylüyor, ama Dewey, asıl nokta şu ki, Dalton bu mesleği bilgiyi çabuk elde etmenin birtakım yolları olduğunu kanıtlayarak edindi.”

Geiger onun önünde durdu. “Bazı bilgilere ihtiyacım var ve eğer sen sözümü bitirmeden müdahale edersen seni tekrar bayıltacağım ve uyandığında bedeninin bir kısmı eksik olacak.”

Ani bir rüzgar Dewey’i bir kez daha çarptı. Uyumlu bir sı-

caklık içine sarılmış buz gibi soğuk bir rüzgardı bu. Geiger'in sesiydi. Mükemmel programlanmış bir makine gibiydi, hiç dalgalanması yoktu, kenarsız köşesiz ve ruhsuzdu. Bu sesin bir insana ait olduğunu bilmek daha da asap bozucu oluyordu.

"Saat işlemeye başladı, Dewey. Teker teker gideceğiz. Önce... Kim için çalışıyorsun? Soames mu, yoksa Dalton mu?"

"Soames."

Geiger'de hayat belirtisi yoktu. Ne bir göz kırpma, ne de bir nefes. Dewey'e gerçeğe uygun boyutta karton bir siluet gibi görünüyordu.

"Ben Soames için çalışıyorum, ahbap. Yani senin tarafındayım, aşâğılık herif."

Dewey yanıt veriş tarzını bir kez daha aklından geçirdi. Söyleyiş tarzı kendisine oldukça iyi geliyordu. Geiger'in daha yakına gelmesini ve iki ısıtıcının ayar düğmelerini çevirmesini izledi. Kuartz ısıtıcı çubuklarının yumuşak altın sarı rengi daha da koyulaştı ve içinde turuncudan bir iz olan güneş patlaması sarısı halini aldı. Dewey ısının düz bir dalga halinde kendisine ulaştığını ve özellikle de kollarının yanlarına ve baldırlarına o kaşıntılı, güneş yanığı öncesi hissinin gelmeye başladığını hissetti.

"Neler oluyor, ahbap? Sana doğruyu söyledim."

"Bu da bir yalan."

"Ve sen nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Daha önce dikkat ettin mi? 'Frère Jacques' parçası çalarken... Birkaç nota tam akortlu değildi." Geiger doğruldu. "İşte yalanlar benim kulağıma tam da öyle geliyor."

Kolunu dirsekten kaldırdı ve interkostal siniri hedef alarak Dewey'in üst toraksına yumruğunu indirdi. Bu, Engizitör'ün sık sık başvurduğu manevralardan biriydi. Dewey kasıldı kaldı. Sinirlerindeki patlama, soluk alma mekanizmasını aniden durdurdu. Akciğerleri beklemede bırakılmıştı sanki, görevleri-

ne yeniden başlamak için bir işaret bekler durumdaydılar. Fakat Dewey bu işareti veremeyecek kadar sıkıntıdaydı. İki büküm olması gerekiyordu, fakat göğsünün etrafındaki bant onu tutuyor ve buna izin vermiyordu, Yine de, mücadelesi o kadar güçlüydü ki, sandalye zeminin üzerinde birkaç santim kaydı.

Sersemlemiş durumdaydı. Nefessiz kalan ciğerlerinden fişkıran sesler, ufak kalibreli bir silahtan çıkan sesler gibiydi. Beyninin düşünmeyi başardığı tek şey şuydu: *Nefes alamıyorum...* Geiger bıçağın ucunu dudağının üstüyle burnunun arasındaki oyuğa dayadığı zaman o düşünce de uçup gitti. Dewey donup kalmıştı. Odak durumundaki bu ani değişiklik, ciğerlerindeki nefes alıp verme sisteminin yeniden devreye girmesini sağladı. O anda fazla kıpırdamamaya çalıştı. Geiger'in gerçekten başka ne gibi eylemler yapmaya muktedir olduğunu anlamak ve onun taş gibi soğuk olan gözlerinin gerisinde bir ipucu bulmak için kendini daha da zorladı. Kollarında ve bacaklarında açıkta olan tüyler tutuşmak üzereymiş gibi geliyordu.

"Sana birinci soruyu tekrar sorayım mı?" dedi Geiger, "yoksa devam edip sonra ona mı döneyim?"

Dewey bıçağa bakmaya çalışırken gözleri şaşı oldu. "Ağır ol, Geiger. Ağgııı-ıııııı."

Geiger bıçağı daha sıkı bir şekilde kavradı ve Dewey'in burnunun altında ufak bir kan damlası tomurcuklandı.

"Eğer sen Soames için çalışıyorsan, o zaman onun planı ne? Yani Dalton'a ulaştıkları takdirde?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Eğer Soames, sen ve Victor, Dalton'a ulaşırsanız, bundan kim canlı çıkacak?"

Dewey beyinlerine fazla yüklenen insanlar görmüştü ve buna nasıl dayandıklarını şimdiye kadar bir türlü anlayamamıştı. Şu anda iskambil kağıtlarından bir ev inşa ediyorlardı: Korku, korkunun üzerine biniyordu... Bir kat, bir kat daha,

nihayet ev hepsinin ağırlığından çökünceye kadar... Tuhaf bir müzik... Karanlık... Acı... Hepsi üst üsteydi...

Geiger'in bıçağı tutan elinin eklemeleri beyazlaşmaya başladı. İnce, kırmızı bir solucan bıçağın altında kıvrılıp canlandı.

"Dewey... Eğer Soames Dalton'a ulaşırsa, Harry ve Matheson'a ne olacak?"

Çok sıcaktı... Hareket edemiyordu... Gözünün önündeki hayalin bir ucuna takılmış, zamanının gelmesini bekleyen soğuk bir şey vardı. Dewey'in ağzında kan tadı hissetti ve bu kan beyninin içinde, onun görmek istemediği kırmızıya boyalı bazı resimler çiziyordu...

"Beni dikkatle dinle, Dewey. Gençsin ve hayatında henüz önemli seçimler yapmamışsın. Bu gerçekle ilgili olan bir durum. İşin dönüp dolaşıp daima geldiği şey budur zaten. Eğer bana gerçeği söylersen, o zaman kendine bundan sonrası için bin tane başka seçenek vermiş olursun. Ama bunu yapmamanı seçersen, bu senin hayatta yapacağın son seçim olabilir." Geiger bıçağı indirdi. "Saati duyabiliyor musun bilmiyorum, Dewey... Ama o tıklıyor. Harry ve Matheson yaşıyorlar mı, yaşamıyorlar mı?"

"Dinle... Ben bu işte en dipteki adamım, tamam mı? Eğer konuşursam, öldüm demektir. Beni öldürürler, ahbap. Sen öldürmesen bile!" Kendi sesini bu kadar yukarı perdeden çıkarırken duymaya alışkın değildi.

"Şu anki temel kaygın Soames değil herhalde."

"Soames'ten söz etmiyorum. Vic..." Ağzını hemen kapattı, fakat bir hece geç kalmıştı. Yüzünü buruşturdu ve çenesi göğsüne düştü. "Hay aksi," diye homurdandı.

Geiger'in parmakları aniden bacaklarının üzerinde delice bir konçerto çalmaya başlamıştı. "Vic dedin." Bu o beklenmedik BE anlarından biriydi. Altın için kazarken ayağının bir gümüş külçesine takılması gibi. "Victor'daki gibi mi?"

Dewey yaramazlık yaptığı için öğretmen tarafından bir

köşeye gönderilen çocuk gibi kafa sallayıp duruyordu. “Hay aksi... Hay aksi...,” diye inledi.

Geiger yeniden daire şeklinde çizmiş olduğu yolu izlemeye başladı. Adımlarında hafif bir titreme hissediyordu.

“Sen Soames için çalışıyorsun, ama Victor’un seni cezalandırmasından endişe ediyorsun...” Peşinden gelen kendi gölgesinin kenarlarında aniden bir ışıltı gördü. “Neden?” Kıpırdamadan durdu ve gözleri Dewey’in üzerine kilitlendi. “Çünkü sen aynı zamanda Victor için çalışıyorsun.” Karmaşık bir teoremin yanıtını bir ders salonunda rastgele bulan bir felsefe profesörü gibiydi. Ve şimdi yanıtı elde etmişti. “Sen ve Victor, her ikiniz de Dalton için çalışıyorsunuz.”

Dewey’in çenesi şimdi göğsünün içine gömülmüştü. İç çekişi bir balonu bile doldurabilirdi.

“Ya Soames, Dewey?”

Dewey yavaşça başını kaldırdı. “O bilmiyor.”

“Ayrıntılar, Dewey.”

Dewey’in iç çekişi, içinde bulunduğu konumu acı bir şekilde kabul ettiğinin kanıtıydı. “Bir video geliyor. Ertesi gün, Soames Victor’u arıyor. Paris’e geleceğini söylüyor ve Dalton’u tasfiye etmesine yardımcı olmasını istiyor, çünkü herif deli ve bir tehdit oluşturmakta. Ve Victor... Bunu seveceksin, Geiger... Ve Victor *ona gerçeği söylüyor*. Başka bir iş üzerinde olduğunu söylüyor... İşverenime işimin ne zaman biteceğini sormam gerekir diyor... Ve Soames’u ondan sonra geri arayayım diyor. Victor sonra Dalton’a danışıyor. O da işi al diyor, çünkü bu onların ekmeğine yağ sürecektir kadar mükemmel bir durum. Dalton ajanların onu bulmaları konusunda tam bir paranoyak... Böylece Soames’u baskı altında tutacak ve onu da bu işe bulaştırmış olacak. Hoş, değil mi?” Dilini çıkardı ve üst dudağından damlayan kanı yalayıp temizlemeye çalıştı. “Victor böylece Soames’u geri arıyor ve evet diyor, işi alıyorum. Gerisini biliyorsun.”

Geiger bu konuşmanın içindeki bazı sözcük, ses ve durak-

lama yığınlarını seçip ayırıyordu, fakat bunlar parmaklarının arasından kum gibi kayıp gidiyor, hangilerinin gerçek, hangilerinin yalan olduğunu anlayamadan kayboluyordu. Aura nihayet gelmişti ve ona yanardöner ziyaret kartını gösteriyordu. Parlak minik yıldızlar, havada yüzerek etrafında dönme-ye başlamıştı. Tek tıklayan şey saat değildi. Beyninde de bir tıklama vardı ve bu ses oradaki patlamaya hazır bombadan geliyordu. Migren bastırmadan önce çok az vakti kalmıştı.

Dewey'e doğru ilerledi. Oda da onunla birlikte hareket etti. Bir adım sonra, hedefi menzilinın içine girdi. Geiger ellerini Dewey'in ensesine doladı. İkisinden birinin nabzının başını alıp gittiğini hissedebiliyordu ve bunun kimin nabzı olduğundan emin değildi.

"Dewey... Dalton nerede?"

"Hangi şehir olduğunu bile bilmiyorum, ahbap."

Geiger'in elleri gittikçe sıkılaşmaya başladı. "Dalton nerede?"

"Sana söyledim... Bilmiyorum! Oraya bir defa gittim. Sanki... Avignon'dan bir saat kadar uzaklıktaydı ve arabayı ben kullanmadım. Biz sadece iki adamı teslim ettik ve üstelik geceydi. Karanlıktı."

"Zaman doluyor, Dewey. Bana Dalton'un nerede olduğunu söyle."

"Sadece bana bir iyilik yap ve beni göm, çünkü ben zaten öldüm."

Geiger'in parmak uçları etin içine girdi. Dewey nefes nefese kaldı, gözlerini sımsıkı yumdu ve gözyaşlarını bir meyvenin suyunu sıkar gibi akıttı. Ağzı açıldı, fakat konuşamadı. Geiger kafatasının içinde göklerin açılmaya başladığını hissetti...

"Tulette..." Dewey'in dudaklarından nihayet bu sözcük döküldü.

Tulette. Bu o kadar çok şey olabilirdi ki. Vahşi bir çiçeğin, bir sevgilinin adı...

yol açtı. Pırıl pırıl ışıldayan iç kısımları, etrafında dalgalanmakta olan kurumuş havanın içinde yüzüyormuş gibiydi. Bedeninin merkezinin nerede olduğunu hissetmeye çalıştı, sonra kendisini patlamaya benzer kısa vuruşlarla sola doğru kayacak şekilde sarsmaya başladı. Sandalyeyi her seferinde yarım santim yana doğru ilerletmeyi başarıyordu.

Çekiç *Küt! Küt!* diye kulağındaki örs kemiğinin üzerine indi. Geiger'in kulakları o anda, her sesi büyük bir patlamaya ve infilak eden bir novaya dönüştüren birer yükselteçti sanki. *Küt!* Sancı ağırlıksız, dipsiz ve sınırsızdı. Karanlık bir gökyüzü içinde yüzüyordu. Yıldızsız ve sonsuz...

Dewey son bir itekleme yaptı ve sandalyenin yan tarafı ateş gibi yanan ısıtıcıya bitişti. Sol kolunu ve bacağı tutan bantın erimeye ve koluyla kaynaşmaya başlamasını izlerken dışlarının arasından küçük köpükler saçan bir kuduz köpek hırlaması yükseldi. Kolunu göğsüne doğru kaldırdı. Nihayet, bant gerilmeye ve lifler parçalanmaya ve kopmaya başladı. Son bir feryatla kolunu çekip kurtardı. Aşağı uzandı, ayak bileğini yakaladı ve çekip yukarı kaldırdı. Isınan bant yırtılıp parçalandı ve bacağı serbest kaldı.

"EVET!"

Sağ kolunu çekmeye ve kalın bir şekilde dolanmış bandı, sonuç alamadan tırmalamaya başladı. "Hadi, lanet olası ..."

Geiger yavaşça başını kaldırdı ve Dewey'in kurtulmaya çalıştığını gördü. Havadaki her atom ışıldayıp, metalik bir tipi halinde fırl fırl dönmeye başladı. Sonra bakışları yön değiştirdi ve ikisinin arasında yerde yatmakta olan bıçağı buldu. Kendisini ellerinin ve dizlerinin üzerinde kaldırdı ve silaha doğru sürünmeye başladı. Zemin, nehirde giden bir sal gibi yan yattı...

Dewey, Geiger'e göz attı ve onun ne yapmak istediğini anladı. Yerde ışıldayan bıçağa erişmekti amacı... Serbest kalan kolunu büktü ve her darbeyi öfkeli bir çığlıkla tamamlayarak, dirseğiyle sandalyenin koluna vurmaya başladı. Beşinci vuruşta tahta çatladı ve kırıldı. Serbest bacağıyla yere sağlam bir şekilde basarak kendisini bütün gücüyle arkaya doğru itti ve sandalye bir gümbürtüyle sırt üstü yere devrildi. Ayağını kaldırdı ve sandalyeyi tekmelemeye başladı. Nihayet, sandalyede bir gevşeme oldu.

Geiger'in karanlığa ve müziğe ihtiyacı vardı. Bunun için her şeyi göze almıştı. Hareket etmeyi bıraktı ve gözlerini kapadı. Dinlemeye koyuldu. Dewey'in tekmelemeleri kafasını bozuyordu. Sonra, bir elektrogitarın sesi uzun yolculuk yapmış bir gece treni gibi ona doğru gelmeye başladı. *Well, I stand up next to a mountain. (İşte, bir dağın yanı başında duruyorum)* Sesin oluşturduğu yıldırimlar, kafasındaki yakıcı beyaz sıcaklığı kesen soğuk gümüş gibiydi... *and I chop it down with the edge of my hand (ve ben onu elimin kenarıyla kesip deviriyorum)*...

Dewey ayağıyla sandalyeyi parçaladı. Sırt üstü bulunduğu pozisyonundan başını uzatınca, Geiger'in düştüğü çukurdan çıkan bir sarhoş gibi yavaşça ayağa kalkmakta olduğunu gördü. Dizlerini göğsüne doğru çekti ve ayakkabısını bir kazık-çakıcı gibi sandalyenin içine oturttu. Sandalye müthiş bir çatırtıyla paramparça oldu. Dewey yere yuvarlandıktan sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Sandalyenin bir bacağı hâlâ sağ baldırına, sandalye kolunun bir parçası sağ kolunun ön tarafına ve sandalyenin sırtı da sırtına bantlıydı.

Dewey sendeleyerek ilerledi ve bir savunma oyuncusu gibi eğilerek ona toslarken, Geiger'in gözüne kısmen insan, kısmen de tahtadan yapılmış acayip bir yaratık gibi göründü. Geiger, sol omzunun daha yere değmeden yerinden çıktığını

biliyordu. Bunun verdiği ani acı nefes kesiciydi ama sonuçta et ve kanın oluşturduğu somut bir acıydı bu ve hayatının büyük bir bölümünde ona arkadaşlık eden, içinde yaşayan, günlerini paylaşan acıdan daha şiddetli olmakla birlikte, üstesinden gelebileceği türdendi. Ama o anda kafasının içinde, ayrıca bir ateş fırtınası vardı.

Dewey bıçağa doğru yuvarlanır gibi gitti ve onu bir homurtuyla eline aldı. Sonra Geiger'e doğru geldi. Böbürlenmek için acısı çok fazlaydı. Silahı yukarı kaldırdı.

"Rahatla, ahbab... Sana bulaşacak değilim. Aslında, seni iyice bir becermem gerekir, öyle değil mi? Fakat Dalton seni el sürülmemiş durumda istiyor." Dikkatlice göğsünün etrafındaki bant kitlesini kesmeye başladı. "Senin neyin var? Sara mı?"

"Migren."

"Bana bir şey söyle. Sen ve Dalton... Niçin birbirinizden bu kadar çok nefret ediyorsunuz?"

Geiger bir nefes aldı ve yavaşça sırtının iyi tarafına döndü. "Ben Dalton'dan nefret etmiyorum."

Dewey bandı çıkardı. Sandalyenin arkası da bantla birlikte çıktı. Bunu kaldırıp attı ve yüzünü buruşturarak sırtını esnetti.

"Kahrolası sırtım..." Bandı kolundan keserek çıkarmaya girişti.

Geiger, ışıldayan vızıltının arasından Dewey'i izliyordu. "Dalton, Soames'u öldürtecek."

Dewey omuz silkti. "Hayat zordur, ahbab."

"Şimdi beni ele geçirdin. Victor'u ara... Söyle ona..." Geiger odanın içine yayılan sesin kendi dudaklarından çıktığını bile hissedecek durumda değildi. İçindeki başka biri konuşuyordu sanki. "Victor'a Soames'dan kurtulup buraya gelmesini söyle... Dalton'a üçümüz gideriz. Soames, Dalton'un nerede olduğunu bilmiyor, böylece o ölmez."

Dewey sandalyenin kolunu bedeninden söküp yere attı. "Bunu yapamam, ahbab."

Migrenler birçok açıdan Geiger'in efendisiydi, fakat bunlar hiçbir zaman mantık yürütme gücünü kendisinden almamıştı. Son bir şansı kaldığını biliyordu. Bir atımlık... Onu nasıl kullanması gerektiğini hayal etmeye çalıştı. Tek eliyle kendisini itip yerden kalkabilirdi, sol kolu işe yaramıyordu çünkü. Sağ omzunu kullanarak harekete geçmeliydi. Nereyi hedefleyeceği çok önemli değildi ama mümkün olduğu takdirde kaburgaların altına doğru olması iyi olurdu. Her şey bacaklarına bağlıydı. Dewey'e ulaşmak için iki adım atması yeterliydi. Kendisini yerden kaldırmak için avcunu düz bir şekilde yere koydu ve bekledi. Hendrix haykırarak itiraf ediyordu ve çılgılığı Geiger'in içinden bir elektrik akımı gibi geçiyordu. *Ben bir voodoo çocuğuyum... Tanrı biliyor, ben bir voodoo çocuğuyum!*

Dewey, Geiger'in yampiri duruşuna göz attı. "Omzun mu çıktı?"

Geiger onaylar gibi başını salladı. Dewey belini bükerek eğildi ve aşağı bakarak bacağındaki bandı kesmeye başladı.

"Onu yerine geri oturtmamız gerekecek, ahbap. Dediğim gibi, mükemmel durumda olman lazım."

Geiger kendisini sağ eli üzerinde kalırdı ve topuklarıyla yeri itti. Bu hareketinin yarattığı enerji, önündeki cicili bicili molekül sürüsünü bir kenara savurdu ve Dewey'in başını kaldırmasından önce, esaslı bir adım atmayı başardı. Dewey ona doğru başını kaldırdığı anda, oda tepetaklak oldu ve Geiger hem omzuyla hem de başıyla Dewey'in göğüs kafesine tosladı.

Çarpışmanın etkisiyle bir an için her ikisinin de tüm duyumsamaları köreldi. Tek hissettikleri vızıldayan bir beyazlıktı. Öyle şiddetli bir vuruştı ki, Geiger yere düşmeden önce ikisi birden arkaya doğru savruldu. Dewey tökezleyerek geri geri gitmeye devam etti ve su ısıtıcısının altmışa bir yirmi santim boyutundaki dört ayaklığından birine bindirdi. Çürümüş, eski tahta iki parçaya bölündü ve Dewey yere yu-

varlanırken tankı tutan platform aşağı sarktı. Tank desteksiz kalmıştı. Onu duvara tutturucu cıvatalar gevşedi ve betondan hafif toz döküntüleri püskürmeye başladı.

Geiger bütün bunları dizlerinin üstünde, suçlu bir izleyici gibi seyrediyordu. Dewey suratını ekşitmiş bir şekilde sırt üstü yatıyor, bir eliyle kuyruk sokumunu tutuyordu. Geiger, tankın düşeceğini ve bunun ne anlama geldiğini anladığı kesin anı Dewey'in gözlerinde gördü. Ondan sonra, yer çekimi kendi rolünü oynamak için devreye girdi, tank metalik bir iniltiyle duvardan koptu ve bir çatırtıyla yanlamasına Dewey'in gövdesinin üzerine indi. Adamın kolları ve bacakları oyuncak bebeklere özgü grotesk bir refleksle dümdüz dışa doğru fırladı ve sonra yere düştü.

Dewey'in dudakları aralandı. Islak nefesi son bir çabayla püskürerek dışarı çıktı. "Kaldır bunu üzerimden," dedi nefes nefese. "Kaldır... bunu benim... üzerimden."

Geiger dizlerinin üzerinde sürüklenerek ona doğru gitti. Sağlam koluyla tankı itmeye çalıştı, fakat tank tüm ağırlığıyla Dewey'in kaburgalarının orta kesimini ve göğüs kemiğini ezmiş ve kendisine yerleşebileceği bir çukur yaratmıştı. Geiger tankı yerinden kıpırdatamayınca, ayaklarını kullanabilmek için sırtüstü yattı. Dizlerini büktü ve ayakkabılarını çeliğe dayayarak itti. Tank Dewey'in bedeni üzerinden kayarak korkunç bir tangırtıyla yere çarptı ve yuvarlanıp gitti.

Dewey'in ağzından, yere düşmüş kuru yaprakların yumuşak bir rüzgar tarafından sürüklendikten sonra dans eder gibi dönecek havada yükseldiği anda çıkarabileceği türden bir ses çıktı.

"Tanrım..." dedi. "Ben ... öleceğim."

Başını Geiger'e doğru döndürdü. Bu hareketi, içinde birikmekte olan kanı serbest bıraktı. Kan dudaklarının kenarından kırmızı, ince bir iplik gibi sızdı ve bir an içinde yerde çabucak büyüyen bir birikinti haline geldi.

“Aman Tanrım, ben... ölüyorum...” Gözleri yaşlarla doldu. Parçalanmış göğsü inip kalkıyor, ciğerleri havayla dolup boşalıyor ama her iki nefes arası giderek uzuyordu. “Bu adil... değil,” dedi.

Geiger birkaç damla gözyaşının yayılan kan birikintisinin üzerine düşmesini, koyu şarap rengini gül rengi minik noktalarla beneklendirmesini izledi. Başını kaldırıncı, Dewey’in gözlerindeki mat cilayı gördü. Biraz daha yakınına geldi.

O güne kadar hiç kimsenin gözlerindeki ölümü görmemişti. Bıçağı babasına sapladığı zaman, onun o vahşi, soğuk gözleri kapanmıştı. Değişimin büyüklüğüne tanıklık etmek çok etkileyiciydi. Dewey bir anda konu dışı kalmıştı. Dokulardan, kemiklerden, adale kirışlerinden ve elektrik ağlarından oluşan o karmaşık kitle artık hükümsüz ve anlamsızdı. Kalp bir an çarpar ve sonra çarpmaz. Ve son çarpma ile bir diğerinin yokluğu arasındaki mesafe ölçülmesi ve tanımlanması en güç olan şeydir.

Geiger kendisini güçlükle ayağa kaldırdı. Ağır ve balansı bozuk adımlarla, gözlerini kısıarak ve sendeleyerek masaya doğru bir yolculuk yaptı. Omzunu kendi başına yerine yerleştiremezdi. Yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bunu idrak etmek daha önce ender yaşadığı bir duyguydu. Temas edebileceğı tek bir kişi vardı. Sadece tek bir kişi. Başka hiç kimse yoktu.

iPad'ini aldı ve yere çömelerek önüne koydu, sonra iChat ikonuna bastı. Klavye ekranın altında belirdi. Tuşlardaki harfler, bir kaval sesine danslarıyla eşlik eden minik yaratıklar gibi kıvranıyordu. Parmak uçlarını önce tuşların üzerinde havada gezdirdi ve daha sonra onların üzerine indirdi...

Dört Temmuz'dan beri uykusunun doğası değişmişti. şimdi yaşadığı da hiçbir zaman derin bir uyku değildi. Düzensiz gecelerdeki delikleri doldurmak için kısa şekerlemeler yapıyordu sadece. iPad'inden iChat alarmının zil sesi geldiğı zaman da uyukluyordu. O kadar çabucak fırlayıp kalktı ki, yanına kıvrılmış olan kedi bile ürkerek yataktan aşağı atladı. Bacaklarını aşağı sallayıp, bir kalp  arpıntısıyla yere zıpladı, çünkü sadece iki kişi onun kullanıcı adını biliyordu: Babası ve Harry. Ve bu onların iyi oldukları anlamına geliyor olmalıydı. Annesi henüz evde değildi, fakat yine de kapıya koşup yavaşça kapadı ve sonra masasının üstündeki iPad'e daldı. Arayan kişinin kullanıcı adı "misafır" idi, fakat durup niçin aradığını düşünemeyecek kadar çok heyecanlanmıştı.

Ezra “kabul”ü tıkladı. Ekran koyu bir grilikle kaplandı. Aklına gelen ilk imge “beton” oldu, belki de bir kaldırım... Sonra, üst sağ köşedeki metalik, fırıldak şekilli bir tür aygıt dikkatini çekti. Ekran eğildi... Bu, yangın sistemlerinde kullanılan küçük bir fiskiye başıydı. Çocuk o anda bir tavana bakmakta olduğunu anladı.

“Baba? Harry? Orada kimse var mı?”

Ekranın altından bir şey kayıp görüntüye girmeye başladı. Bir yüz.

“Ezra...”

Ekrandaki yüz kül gibi solgundu. Adam yumruklarını sık-mış, acıyla kıvranıyordu. Limboda kalmış bir hayalet gibiydi. Bu görüntü çocukta zincirleme bir reaksiyona yol açtı. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde, ölçülemeyecek süratlerde uzaya doğru binlerce mil yol alan şarjlı nötronlar, canlı bir prize parmağını sokmuş gibi Ezra’nın gözlerini alevlendirmiş ve bedeninin duygusal bir füzyonla genişleyip yayılmasına neden olmuştu sanki.

“Aman Tanrım...” dedi çocuk. “... *Geiger*.”

Çok fazla duygu ve çok fazla soru Ezra’nın beyinde ve göğsünde bir tikanıklığa neden oluyordu. Kafasındaki düşünceleri sabit tutamıyor, rahat nefes alamıyordu. Uzuvarları çalışmıyordu sanki.

“Ezra... Ben kötü... bir durumdayım. Senin yardımına ihtiyacım var.”

“Sana ne *oldu*?”

“Ezra...”

“Neredesin?”

“Sadece dinlemen gerekiyor, Ezra. Ne kadar uzun... konuşabilirim bilmiyorum.”

“Peki. Özür dilerim. Peki.”

“Ben Paris’teyim. Yaralıyım. Ben... Şu ismi bir yere yaz.”

Ezra bir kalem ve defterlerinden birini kapı. “Peki. Söyle.”

“Christine Reynaud. R – E – Y – N – A – U – D. Bana tekrar et.”

“Christine Reynaud. R – E – Y – N – A – U – D.”

“O, Harry’nin karısı.”

“Harry’nin *karısı* mı?”

“Eski karısı. Onu bugün gördüm... O... burada yaşıyor.” Geiger gözlerini sıkı sıkı kapattı, sonra tekrar açtı. “Senin onu... aramanı istiyorum. Onun numarasını bul...” Yüzü aniden görüntünün dışına düştü.

“Geiger?” Ezra’nın panikten boğazı tıkanmıştı. Yutkundu ama paniği aşağı göndermeyi başaramadı. “*Geiger?*”

“Ben... burdayım,” diye geldi ses. “Numarayı bul.”

Ezra sandalyesini çekti, oturdu ve uyandırmak için bilgisayarını tokatladı. Ekran aydınlandı. Klavyeye gitti. Korkuyu kendisinden uzak tutmak için yapacak bir işi, üzerinde odaklanacak bir şeyi olması iyiydi. Google ona “Paris Fransa telefon rehberi” için düzinelerce tercih verdi ve o içlerinden birincisini seçip kadının ismini yazdı.

“Buldum!” Neredeyse bağırdığının farkına vardı ve irkiler kapıya baktı. “Onu buldum,” dedi sesini alçaltarak.

Geiger tekrar görüntüye girdi. “Onu ara. Ona kendisinin yardımına ihtiyacım olduğunu söyle. Ondan... 315 Rue Questel’e gelmesini iste. Q – U – E – S – T – E – L. Kapanmış bir mağaza. Arka kapı. Ara onu...”

Ezra, Geiger’in gözlerinin içine baktı. “Peki. Arayacağım, hemen şimdi. Sadece söyle bana... Onları buldun mu?”

“Nerede olduklarını... biliyorum, Ezra. Aramayı yap.”

Ezra başını salladı – ve sallamayı durduramadı – sanki bir mekanizma, ne kadar yetenekli olduğuna onu inandırmaya çalışıyordu. Cep telefonunu aldı.

“Bunu yapabilirim. Bunu kesinlikle yapabilirim.” Geiger tekrar iPad ekranından ayrıldı. Ezra kendi kendine konuşuyordu. Numarayı tuşladı ve çaldığını duydu. Ve tekrar çaldığını...

“Hadi... Aç telefonu.”

... ve tekrar...

“Hadi, aççççç...”

... ve çalma sesi durdu.

“Allo?”

Sesten ürktü. “Alo? Christine Reynaud mu?”

“Evet. Kim arıyor?”

“Şey... benim... benim adım Ezra, on üç yaşındayım. New York şehrinden arıyorum ve ben Harry’nin bir arkadaşıyım... Geiger’in. Bunun size tuhaf geleceğini biliyorum, ama gerçekten önemli.”

“... Devam et, Ezra.”

Sesin pürüzsüz serinkanlılığı, devam etmesine yardımcı oldu.

“Geiger şu anda benimle iChat’te... iChat’i biliyorsunuz, değil mi?”

“Evet.”

“İyi, iyi. Peki... Geiger bugün sizi gördüğünü söyledi.”

“Evet, bu doğru.”

“Onun niçin orada olduğunu biliyor musunuz, Bayan Reynaud?”

“Evet, Ezra. Biliyorum.”

“Şey... Geiger yaralı... Ve bana sizi aramamı söyledi. Ona yardımcı olabilir miyiz? Ben Geiger’i iyi tanıyorum, Bayan Reynaud. Eğer kötü durumda olmasaydı *hiç kimseden* ona yardımcı olmasını istemeyeceğini biliyorum.”

Kedi masanın üstüne zıpladı. Bacakları azami ölçüde gerilmiş bir şekilde, bir okşama bekleyerek klavyenin yanına uzandı.

“Ezra...”

“Evet?”

“Merak ediyorum da... Geiger’i ve Harry’yi nereden tanıyorsun?”

Çocuğun bakışı iPad'e gitti, sessizliğe ve oradaki tavan görüntüsüne...

"Onlar benim hayatımı kurtardılar, Bayan Reynaud."

Kadının bu tuhaf bulmaca parçalarını bir araya getirmeye çalışırken çıkardığı soluk seslerini duyabiliyordu.

"Nerede o?" dedi.

"O 315 Rue Questel'de. Q – U – E – S – T – E – L. Kapanmış bir mağazada. Arka kapıdan içeri girebilirsiniz."

"Başka bir bilgi?"

"Hepsi bu." İçine bir nefes çekti ve dışarı üfledi. "Onu tanımadığınızı biliyorum, Bayan Reynaud..." Sesi kötü bir nota gibi buruldu. Aniden gelen bir gözyaşını sildi. "O gerçekten tuhaf bir adam, fakat iyi bir insan."

"Merak etme, Ezra. Anlıyorum."

"Ona ne söyleyeyim?"

"Yola çıktığımı söyle."

Ezra kutudan fırlayan bir kukla gibi sandalyesinden hopladı. "Teşekkür ederim... Teşekkür ederim... *Teşekkür ederim!*"

"Şimdi kapatıyorum, Ezra. Tamam mı?"

"Evet, efendim. Tamam. Teşekkür ederim."

Ekrana eğildi. "Geiger... O geliyor. Beni duyuyor musun? Bayan Reynaud yolda. Geiger? Beni duyabiliyor musun?"

Tekrar sandalyesinin içine gömüldü. Duyduğu tek ses, kedinin gülünç biçimde yüksek bir sesle mırlamasıydı. Kediyi tutup kaldırdı ve omzunun üzerine yatırarak beklemeye koyuldu.

Christine sokağın adını hiç duymamıştı, nerede olduğunu bulmak için Google Haritalar'ı açtı. Telefon çaldığı zaman kanepenin üzerinde huzurlu olmaktan çok uzak, yokuş aşağı bir yarı uykunun içine gömülmek üzereydi. Arayan kişinin, onu hayatının almış olduğu keskin virajın daha da derinlerine

götüreceğini tuhaf ve insanı huzursuz eden bir kesinlikle biliyordu. Telefonu kapadığında ise, bir seçenek anının bulunmadığını, değerlendirmesi gereken bir “doğru şeyi yap” ikazının veya bir kararın söz konusu olmadığını fark etti. Çocuğa sırt dönmek için başlangıçta duyduğu yoğun arzu bunun bir kanıtıydı.

Ayağa kalktı, sehpanın üzerinden araba anahtarlarını kaptı ve kapıya doğru yöneldi. Aslında, neredeyse bir kez direksiyonun arkasına geçip kontağı çevirince ellerini kucağının üzerine koyup arkasına yaslanabileceğini ve sorunsuz bir şekilde 315 Rue Questel’e ulaşabileceğine inanıyordu, çünkü arabayı başka birisinin kullandığını hayal edecekti.

22

Beyni, tutuşmuş bir kabin gibi yanıyordu ve kendisi de o cehennemnin içindeydi. Duyulacak veya görülecek veya tadılacak ve güç alınacak bir müzik yoktu burada, sadece intikam alan alevler ve çatırdayarak çevresine dökülen tahtalar vardı. Bir de kavurucu sıcak... Yangının ortasında, bir top gibi kıvrılarak yere uzandı ve bir tür sonun gelmesini beklemeye başladı. Acı vardı, fakat korku ve endişe yoktu, çünkü onunla aynı soydan gelen bu ruhtan korkmuyordu.

En sonunda havanın serinlemeye ve sessizliğin kök salmaya başladığını hissettiği zaman, kıpırdandı ve yukarı baktı. Ziyafetini bitiren ateşin iştahu, kendi ölümüne neden olmuştu. Birkaç öksüz parlama ve titreme dışında, alevler yok olmuştu. Duvarların kömürleşmiş kaplamaları çatlıyor ve siyah parçalar halinde yere düşüyordu. Fakat onunla birlikte olan birisi vardı, görünmez olduğu kadar yakınındaydı bu kişi...

“Geiger,” diye seslendi kadın.

Geiger o kara deliğin içine, öbür taraftan dışarı çıktığı zaman her şeyin birkaç saniye için, sekizde yedi süratinde olacağını bilecek kadar sık düşmüştü.

“Geiger...”

Gözlerini açtı. Kadın yanına diz çökmüş, onu inceliyordu. Her iki taraf için de öldürücü olan bir duygular savaşı yaşadığı, yüzünden belli oluyordu. Bu ifadede korkunun yanı sıra, şaşkınlık, endişe ve güvensizlik vardı.

“Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi, Bedlam’daki akıl

hastanesinde yatan bir hastanın akrabasına hoş geldiniz diyen bir başpsikiyatrist gibi...

Christine onunla karşılaşalı on saatten fazla olmamıştı ama çektiği ıstırabın, sesinin eski halini arattığını, yüzündeki rengi emdiğini ve onu fiilen tuş ettiğini görebiliyordu. O yüzden, onunla ilgili olarak dağarcığında olan – onun tehlikeli bir görevdeki uzun boylu, koyu saçlı yabancı olması gibi – en basit bilgiler de silinip gitmişti. Adam şimdi onun için solgun, yaralı bir bilmeceydi.

“Geiger... Şuradaki adam ölmüş.”

“Evet, öyle. O Harry’yi kaçırان adamlardan biri.”

“Onu sen mi öldürdün?”

“Hayır. Su tankı üzerine düştü. Ben kural olarak, kimseyi öldürmemeye çalışırım.”

Geiger’in kendine özgü konuşma tarzını ilk tadıştıydı bu... Dokunaklı bir alay havası taşımakla birlikte, kadife gibi yumuşak ve ironik olmayan bir tarzıdı bu. Geiger onun gözlerini kıstığını fark etti. Bu ifadeyi sayısız kereler görmüştü. Harry buna “Geiger’i-dinleme-bakışı” derdi.

“Bu bir kazaydı, Christine. Onun hâlâ hayatta olmasını tercih ederdim.”

Yüzünde bir acı ifadesiyle tekrar yere yıkılmadan önce, omzunun durumunu unutarak, yarım saniye için ondan güç alıp doğrulmaya çalıştı.

“Omzunda ne sorun var?”

“Yerinden çıktı. Onu yerine oturtmak için sana ihtiyacım var, eğer bunu yapabilirsen.”

“Ne yapılacağını söyle bana.”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?” Christine çirkin ve eğri ekleme baktı. “Tanrım...”

“Ben şimdi buradan bulurum.”

İkisinin de başı iPad'den gelen sese döndü...

Ezra monitöründe YouTube'u açmıştı ve süratle klavyede yazıyordu. O-M-U-Z-Ç-I-K-I-Ğ-I-N-A-S-I-L-O-N-A-R-I- ...

"Benim. Ezra. Hâlâ buradayım," dedi. "Bir saniye." "Enter'e bastı, seçenekleri taradı ve birini tıkladı. Elde taşınan bir makinayla çekilen video oynamaya başladı: Sahne bir hastanenin acil servisinde çekilmekteydi. Ekranın en altındaki bantta, mekanla ilgili bir bilgi vardı: "ST. MICHAEL TIP MERKEZİ/EĞİTİM HASTAHANESİ". Bir doktor, genç bir adamın sırt üstü yattığı tekerlekli bir sedyenin yanında duruyordu. Sedyedeki adamın bir gözü şişip kapanmıştı. Göğsü çıplaktı ve yüzünde donuk bir ıstırap ifadesi vardı. Sol omuzu gözle görülür şekilde biçimsiz duruyordu.

Ezra iPad'ini aldı ve monitörün önüne tuttu. "İşte. Onun yaptığını yapın."

Christine iPad'i kendi tarafına kaydırды. Ekrandaki doktor hastanın bileğini tuttu.

"Önce, kolun, dirseğin altında kalan kısmını yukarı kaldıracam... Kırk beş derece kadar... Bu arada kolun üst tarafına, tam şuraya, dirseğin üzerine baskı uygulayacağım... Onu yerinde tutmak için..."

Christine onun hareketlerini taklit etti. Geiger'in bileğini tuttu ve diğer eliyle bileğin hemen üstünden kolun üst tarafını yakaladı. Kolun dirseğin altında kalan kısmını yukarı kaldırdı.

"Bu iyi mi?" diye sordu ve Geiger başıyla onayladı.

"Kolu bedene yakın tuttuğunuzdan emin olun. Sadece beş, on santimlik bir mesafe olsun. Şimdi, kolun üst tarafını dışa doğru döndürmeye başlıyorum, çok yavaş ve dirsekle bilek arasını *sabit* tutarak..."

Kolun üst tarafını kendisine doğru çevirmeye başladı ve hasta kısa kısa ama yüksek sesli patlamalar şeklinde inlemeye başladı. Christine yüzünü buruşturdu. Bu böğürmelerden et-

kilenmişti ama kendi hareketlerini kontrol edememe korkusu ve endişesi de vardı içinde...

“Düzgün nefes almaya çalışın,” dedi doktor, “ve size yapılanları engellemeye kalkışmayın.”

“Devam et, Christine,” dedi Geiger ve gözlerini kapadı.

Christine, doğru yapıp yapmadığını anlamak için bakışlarını sürekli olarak ekrana getirip götürürken, kolun üst tarafını kendisine doğru bükmeye başladı. Genç adamın fevranları keskin çığlıklara dönüşürken, Geiger sessiz duruyordu. Dudakları düz ve sert bir çizgi halinde bitişmişti.

Ezra büyülenme ile tiksinti duyma arasında kilitlenmiş bir şekilde videoyu izliyordu. Mest olmuş gibiydi ama her ulumada irkiliyordu.

“Şimdi... Kolun bu dönüşüme direnç göstermesi...”

“Ez... Ben geldim!”

Annesinin kapının öbür tarafından gelen sesi, kalp atışlarının hızını panik düzeyine çıkarttı. Kapı açılmaya başladı ve annesi başını odaya uzatmadan önce, ancak iPad’i aşağı alıp masaya yüzüstü koyacak kadar zaman buldu.

“Ne yapıyorsun?” dedi.

“Hah? Ah...” Yutkunmaya çalıştı. “Önemli bir şey değil.”

Hastanın kan dondurucu çığılığı Ezra’nın annesinin bakışlarını monitöre çevirmesine yol açtı. “Tanrım...” İçeri girdi. “Ne izliyorsun sen?”

“Bir video. Yerinden çıkmış bir omuz nasıl onarılır.”

Christine, iPad’in siyah ekranına bakıp yüzünü buruşturdu. “Merde!” (*Kahretsin!*) Doktorun sesi duyulmayacak kadar bastırılmıştı.

Geiger’in gözleri açıldı. “Durma,” dedi. Öbür koluyla göğsünün üzerinden uzandı ve hasarlı eklemine tuttu. “Kolu ileri itmeye çalış. Devam et, Christine.”

Christine bu kez daha sıkıca tuttu ve yavaşça ileriye doğru

basınç uyguladı. Geiger üst kol kemiğinin kafasını kemik yuvasıyla uyumlu hale getirmeye çalışıyor, arada bir tonu veya dokusu olmayan ve kulağa kaba gelen, hava tahliyesinden ibaret sesler çıkartıyordu. *Hanh! Hanh!* Christine’le ikisinin ifadeleri neredeyse birbirinin aynıydı. İkisinin de yüzü yamulmuş ve kasılmıştı. Geiger’in çıkardığı sesler olmasa, bu sahneye tanıklık eden bir kişi ıstırap çeken kişinin kim olduğunu tahmin etmekte zorlanırdı.

“Daha sert,” dedi Geiger.

Ezra’nın annesi boş boş monitöre bakıyordu. “Tanrım, Ez... Bu gaddarca. Ve sen bunu *niçin* izliyorsun?”

“Şey, ah... Okul için.” Bunu niçin söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve şimdi bir şeyler düşünmek ve kalbinin boğazından dışarı zıplamasını önlerken bunu nasıl ifade edeceğini de kestirmek zorundaydı. “Bu bir... proje.”

“*Bu mu?*”

“*Daha sert, Christine. Daha sert.*”

Christine üst kolu iki eliyle birlikte tutabilmek için bileği bıraktı ve itti. Geiger’in sıkılı dişlerinin arasından güçlükle bir hırlama çıktı. Ağzı, öfkeli ve yaralı bir hayvanın hapsedildiği bir kafes gibiydi.

“Hadi!” diye bağırdı ve kolu iyice ittirdi. Geiger’in ani inlemesi, neredeyse kemiğin yuvaya oturmasının çıkardığı *Pop!* sesine eşlik eden bir müzik gibiydi. Geiger o sessizlik içinde kendinden geçti ve Christine başını sallayarak geriye yaslandı. Hiç durmadan derin derin soluk alıp veriyordu.

Ezra annesinin başka sorusu olmasın diye dua ederek bekledi.

“Bir proje mi?” diye sordu. “Ne tür bir proje?”

“Şey... Bak... Biz, ah, biz... Bizim göstermemiz gereki-

yor, yani internet nasıl değiştirdi bizim... Bilirsin işte, yaşan-tımızı ve diğer her şeyi.”

“Ve bu senin seğtiğin bir şey mi?”

“şey, evet. Yani... Yani eğer... Eğer bir dağın tepesinde veya bir yerde çıkmış bir omuzla kalırsan ve senin bir iPad’in veya akıllı telefonun varsa, bunu izleyip onu onarabilirsin. Demek istediğim... İnternet olmadan bunu yapamazdın, öyle değil mi?”

Annesi oğluna bakıp başını yana eğdi. “Biliyor musun?” dedi. “Kesinlikle haklısın. Güzel tercih, Ez. Gerçekten tuhaf, ama güzel.” Eğilip çocuğun başının tepesini öptü, sonra dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Ezra videoyu durdurdu ve iPad’i kendisine doğru çevirdi. “Hey... Orada mısınız?”

Christine görüntünün içine eğildi. “Evet.”

“Üzgünüm, üzgünüm. Annem içeri girdi. Tekrar oynata-yım mı?”

“Hayır. Oldu. şimdi her şey yolunda.”

Videoyu kapattı. “O iyi mi?”

Christine’in gülümsemesi, yüzündeki yorgun ifadeyi silip götüşdü. “Evet, Ezra. Geiger iyi.”

“Konuşabiliyor mu?”

Christine onaylar gibi başını salladı, görüntü döndü ve Geiger’in yüzü onunkinin yerini aldı.

“Teşekkür ederim, Ezra.” Bitiş çizgisini geçtikten sonraki ilk sözlerini söyleyen bir maraton koşucusu gibi konuşuyordu. “Gerçekten iyi iş çıkardın.”

Ezra gülümsedi. “Tanrım, seni görmek o kadar harika ki.”

“Seni görmek de çok güzel.” Başını sağa çevirdi. Çıt. “Fakat şimdi gitmem lazım.”

“şimdi mi?”

“Evet.”

“Babamı ve Harry’yi bulacak mısın?”

“Evet.”

“Peki.”

Geiger, kafasını bu kez de sola çevirdi. *Çıt*. Hiç değişmeyen bakışıyla ona göz kırptı, bir kez. “Hoşça kal, Ezra.”

Geiger’in görüntüsü odağı bozulan bir mercek gibi ekranda biraz netliğini kaybetti. Ezra bunun kendi biriken gözyaşlarından kaynaklandığını fark etti. Dört Temmuz onun için cehennemde almak zorunda kaldığı bir hızlandırılmış kurs olmuştu. Korkuyu, ihaneti ve ölümü görmüş ve içindeki çocuğu kaybetmişti. Kendi küllerinden doğan anka kuşu gibi gençliğiyle çelişen bir zekaya sahipti ve söylenmeden kalan binlerce şey olduğunu anlıyordu. Söylenecek başka bir şey olmadığını da...

“Hoşça kal, Geiger.”

iPad’ini kapattı. Masanın üstündeki kedi, gözünü çocuğa dikmiş, onu kaşımamasını bekliyordu. Ezra kedinin bu beklentisini karşıladı, sonra imleç monitörün iFoto ikonuna gelinceye kadar mouse’u çalışma masasının üzerinde kaydırды, tıkladı ve sonra küçük fotoğraf karelerinden birinin üzerine gelip tekrar tıkladı. Resim tam ekran büyüdü. Sekiz yaşındaki Ezra birtakım elbise içinde ve papyon takmış olarak küçük bir sahnede duruyordu. Bir elinde küçük bir keman ve diğerinde ise çerçeveli bir sertifika vardı. Gururlu ve gülümseyen babası da yanında duruyordu. Arkalarındaki perdenin üzerinde parlak altın harfler olan kırmızı bir flama vardı: NEW YORK ŞEHİRİ KÜÇÜKLER KEMAN FESTİVALİ.

Ezra uzanıp müzik aletini ve yayını aldı, gözlerini kapadı ve Bach’ın tatlı ve hüznü “Air on a G String”ini çalmaya başladı. Omuzlarını indirmiş, titreşimlerin tellerden bedenine yayılarak daha derinlere doğru akmasına ve onu yatıştırmasına izin vermiş ve kendisini ona teslim etmişti. Kapı yavaşça ve sessizce açıldı. Annesi, geçmişten gelen anılardan ve müzikten etkilenmiş bir şekilde kulak kabartarak içeriye doğ-

ru eğildi. Monitördeki fotoğrafı gördüğü zaman, öfkenin ve melankolinin sıcak-soğuk dalgası içinde yeniden kabardı ve bunu dağıtmak için derin bir iç çekti.

Ezra çalmayı bıraktı ve kemanı kucağına indirdi.

“Bunu epeydir çalmamıştın, Ez.”

Çocuk başını ona doğru kaldırdı.

“Sorun nedir, Ez? Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

“Ezra... Bana yalan söylememelisin. Sorun ne?”

Ezra masayı işaret etti. “Üst çekmece. Mektup.”

Annesi masaya gitti, çekmeceyi açtı ve kağıdı çıkartarak okudu. “*Artık biliyorsun. Yarın buradan ayrılıyorum, yurtdışına gidiyorum ve geri dönmeyeceğim. Babana ve Harry’ye yardım etmeye çalışacağım. Onların başı dertte...*”

“Kim yazdı bunu?”

“Geiger.”

Gözleri açıldı. “Geiger mi? Geiger öldü.”

“Hayır, ölmedi. Paris’te, Babamı ve Harry’yi kurtarmaya çalışıyor.”

“Onları neden kurtaracakmış?”

“Bilmiyorum, fakat durum gerçekten kötü olmalı, yoksa gitmezdi.”

Annesinin bakışları tekrar mektuba döndü, fakat aklının bir parçası şimdiden başka bir şey üzerinde çalışmaktaydı.

“Bunu ne zaman aldın?”

“İki gün önce. Kedi konusunda yalan söyledim. Onu sokakta bulmadım. Onu buraya Geiger getirdi, mektupla beraber.”

“Fakat sen onu görmedin...”

“Hayır.”

Mektubu düzgünce katladı. Kendi kendine başını sallıyordu, özel kararlar mutabık kalmış gibi... Odadan çıkarken “Yarın okula gitmiyorsun,” dedi.

“Anne... Ne yapacaksın?”

Ama o çoktan gitmiş, koridora çıkmış ve gözden kaybolmuştu.

“Anne! Ne yapıyorsun?”

Kadının kükremesi öyle güçlüydü ki, söylediğini duymaması mümkün değildi.

“Kahrolası *piçler*!”

23

Geiger oturdu ve kolunu eklem yerinden yavaşça döndürerek omzunu kontrol etti. Biraz şişmiş gibi görünüyordu, fakat herhangi bir yırtık olduğunu sanmıyordu. Sancı yoğun ve yakıcıydı. Bedenini hareket ettirirse onu yayabilir ve azaltabilirdi.

Christine ayağa kalktı. “Omzun nasıl?”

“Sızlıyor ama düzelecek.”

“Biraz Advil veya Doliprane almalısın.”

“Ben uyuşturucu kullanmam.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Uyuşturucu mu?”

“Sancıyla baş etmek için başka yollarım var.”

Christine, Dewey’in ezilmiş bedenine baktı. “Onunla ilgili olarak ne yapacaksın?”

“Şehirden ayrıldıktan sonra, birisine haber vereceğim.”

“*Birisine?*”

“Christine, bütün bunlara gösterdiğin tepkiyi anlıyorum, ama...”

“Tepki mi? Geiger, şu anda *ölü bir bedene* bakmaktayım.”

“Polisi çağırırsan, Christine, onlara ne diyeceksin? Sana soru sormaya başladıkları zaman?”

“Sorun bu değil...”

“Maktulle yakınlığınız nedir? Onu tanıyor musunuz? Nasıl öldüğünü biliyor musunuz? O öldüğü sırada siz burada mıydınız?”

Christine ona geri döndü. Onun haklı olduğunu biliyordu. Her şeyi sonuna kadar doğru dürüst düşünemiyordu. Burada ki, şu andaki durumu bile tam olarak kavramış değildi.

“Onlara benden söz etmen gerekir, Christine ve bu pek yararlı olmaz.”

Geiger iPad’ini aldı ve yavaşça ayağa kalktı. Sanki içinde yaşadığı gezegen yeraltında muazzam bir felaket yaşamıştı ve yerçekimi her nasıl olduysa, iki katına çıkmıştı. Kendisini kurşundan yapılmış gibi hissediyordu ve yalpalayınca Christine bir refleksle onun sağlam kolunu tuttu.

“Sorun değil. Bu her zaman oluyor.” Çekingen bir tavırla masaya doğru ilerlemeye başladı. Yavaş, kısa ve ayağını sürüye sürüye...

“Neyin var?”

“Migren atakları geliyor. Geçtikten sonra, dengemi bulmam biraz zaman alıyor.” iPad’i çantasına koydu, fermuarını çekip kapattı ve başını kaldırıp ona baktı. “Eğer beni bir otele bırakabilirsen – yakında ne varsa – böylece omzuma buz koyabilirim ve gitmeden önce birkaç saat uyuyabilirim...”

“Evet. Pekala...”

Christine onu kapıya doğru giderken izledi. Çantası elindeydi ve baştan aşağı yerdeki gri tozla kaplanmış bir durumdaydı. Değişik dünyaları idare etmeye çalışan bu adamın görüntüsü ona çarpıcı geldi. Her adımda dengesini ayarlayıp hedefini saptayan, bir ipten diğerine atlayan bir akrobat gibiydi. Fakat bu adam her kim olursa olsun – kurtarıcı, intikam alıcı veya bir katil – hiçbir yere *aitmiş* gibi görünmüyordu.

Sık ormanın içinden, ağaç dallarından aşağıya eğimle uzanan bronz ışık huzmeleri arasından, yay ve okunu göğsünün üzerinde tutarak yürüdü. Yedi veya sekiz yaşındaydı, fakat onda, gerçek uyku ile uyanık olma arasındaki o loş koridorda asılı kalmış ama rüya gördüğünü bilen bir adamın zekası vardı. Ağaçlardan yükselen bitki özünün kokusunu alabiliyor ve aynı zamanda, arabasının lastiklerinin yolda çıkardığı kaygan uğultuyu duyabiliyordu.

Çocuk durdu. On beş metre ötede, iki ağacın arasında du-

ran bir karaca vardı. Güneş, benekli derisindeki pas ve altın rengini ortaya çıkarmıştı. Ziyaretçisiyle yüz yüze gelmek için başını çevirdi. Mücevher gibi ışıldayan kahverengi gözleri vardı, kocaman kulakları seğiriyordu...

... Geiger arabanın aniden bir yere saptığını ve mekansal bir yön değişikliği yaptıklarını hissetti. Aynı anda, bilinci gelip giderken, kısa bir korna sesi duydu. Bu, aşağıdaki çaresiz bir şeyin varlığını hisseden, ormanın üstünde uçmakta olan bir atmacanın çığlığı da olabilirdi...

... Yumrulu bacakları titreyen geyik yavrusu yerinden kalkmaya uğraştı, fakat bunu becerdiği anda birbirine dolanan zayıf eklemelerine yenilerek yeniden yere çöktü.

Çocuk fısıldadı. “Kaç yaşında dersin?”

“Çok genç,” diye fısıldadı yakındaki derin, ahenkli ses. “Neredeyse yeni doğmuş gibi.”

“Ayağa kalkmak istiyor. Yardım edemez miyiz?”

Çocuğun babası yanlarına geldi. “Hayır,” dedi.

Çocuk başını çevirip babasının bir tüneli andıran gözlerine baktı. “Niçin?”

“Çünkü bu doğaya aykırı.”

“Anlamıyorum,” dedi çocuk.

Babası yamru yumru, yaralı bereli marangoz parmaklarını kalın ve siyah sakalına götürdü ve onu kaşdı.

“Evlat... Her şeyin doğal bir gidişatı vardır. Eğer daha büyük olsaydı, onu eti için öldürürdük...”

“Fakat o kadar zayıf görünüyor ki...”

“Bu hiç önemli değil.” Elini oğlunun omzuna koydu. “Biz neden böyle yaşıyoruz sanıyorsun, burada yukarıda, her şeyden ve herkesten uzak? Dünyadaki zayıflık bizi ilgilendirmez. Önemli olan şey, bizim *kendi içimizde* güçlü olmamızdır. Bize en çok uyan şey budur.

... Geiger etrafındaki hareketin yavaşladığını, arabadaki motor uğultusunun bir parça azaldığını, dönmekte olan gezegenimizin tekerleklerin değişen dönme hızına yardım ettiğini hissedebiliyordu. Bir trafik tıkanıklığı mı? Kırmızı ışık mı? Tam o sırada, tiz bir korna sesi daha duyuldu.

... Çocuk gökyüzüne baktı. Altın renkli bir kartal, savaş alanındaki bir savaş uçağı kadar büyük ve etkileyici bir şekilde güneşin önünden geçiyordu. Çocuk bir parmağını ona doğru uzattı.

“Baba... Bak.”

Aşağı inmeye başlayan büyük avcı kuşun kanatlarındaki kısa, beyaz çizgiler pırıl pırıl parlıyordu.

“Aşağı geliyor, baba.” Çocuk döndü, ama babası orada değildi. Orada olan tek şey güçlü ve yakıcı bir duman kokusuydu. Çocuk bakışlarını karacaya doğru döndürdü, ama onun az önce yattığı yerde siyah kumaşa sarılmış, yeni doğmuş bir insan yavrusu vardı. Kollarını uzatmış, inanılmayacak kadar minik parmaklarıyla ılık havayı yokluyordu.

... Geiger’in beyinde şiddetli bir mücadele vardı. Omzundaki zonklama, onu rüyadan çekip çıkartmak isteyen gerçek hayattan gelen bir uyarıydı, fakat o bu rüyadan ayrılmak istemiyordu. Henüz...

Çocuk kartalın kara bir melek gibi, uzun pençelerini gerip açarak ormana inişini izledi. Kanatları o kadar genişti ki, ısıldayan uçlarıyla her iki tarafındaki dalları, buğday biçen keskin bir orak gibi uçuruyordu. Dallar çocuğun etrafına düşerken, kuş inişli çıkışlı, ağlamaklı bir çığlıkla aşağıya doğru pike yaptı. Pençeleriyle kundağı ve her şeyiyle birlikte bebeği kavradı ve pençelerindeki bu ödülle birlikte onu çağırان güneşe doğru uçmaya başladı.

Geiger gözlerini açtı. Dünya bin bir ışıkla onu bekliyordu. Etrafında yumuşak beyaz ışıklı dizi dizi pencereler, aşırı süslü neon levhaları, azalan trafikte oraya buraya dağılmış farlar ve stop ışıkları, pırıl pırıl ışıldayan sokak lambaları vardı. Yağmurun getirdiği döküntülerle cilalanmış gibi parlayan asfaltla kaplı, geniş bir bulvardan aşağı doğru gidiyorlardı.

“Ne kadar zamandır bilincim kapalı?”

Christine ona baktı. “Çok olmadı. İki veya üç dakika.”

Kartal ile küçük çocuğun görüntüsü bir süre beyninin içinde oyalandı ve daha yükseklerle ve uzaklara uçup giderlerken yavaş yavaş zayıflayıp büsbütün söndü. Geiger kendisini Corley’in ofisinde, divanda uzanmış bir şekilde bu rüyayı anlatırken hayal etmeye çalıştı. Corley’in neler demiş olabileceğini merak ediyordu.

“Kartal hakkında konuşalım, Geiger. Bu senin aklına neyi getiriyor?”

“... Avcı bir kuşu. Bir yırtıcıyı.”

“Bu ilginç.”

“Çünkü?”

“Bir kartalla ilgili çağrışımların çoğunun yırtıcılıkla ilgili olduğunu sanmıyorum. Avcılarda, örneğin bir atmacada veya bir akbabada, bir soğukluk ve pişmanlık duymama vardır. Kartalların çoğunlukla soylu yaratıklar olarak düşünüldüğünü sanıyorum.”

“Ve?”

“Belki – ve bu sadece bir belki – kartal küçük, çocuğu bir yem olarak görmüyordu. Belki rüyadaki sen, o çaresiz bebeği kurtarmak istiyordun.”

Geiger, ileride üzerinde HOTEL RONDO yazan parlak yeşil bir levha gördü. Christine sola, başka bir sokağa saptı.

“Tam sokağın yukarısında bir otel vardı, Christine.”

“Seni kendi evime götürüyorum.” Sesinde Geiger’in daha önce duymadığı bir ağırlık vardı. “Omzuna buz koymak için

yardıma ihtiyacın var. Sana bir yemek hazırlayacağım. Sonra uyuyacaksın. Ondan sonra da gideceksin.” Ona döndü. “Ayrıca, yanıtlamanı istediğim sorular var.”

Geiger onaylar gibi başını salladı. “Pekala,” dedi.

Victor cep telefonunu kapadı. “Hâlâ yanıt vermiyor.”

Zanni başını salladı. “Bundan hoşlanmıyorum.”

Otelin sokak seviyesindeki barında, sokağa ve Geiger’in kaldığı otel odasına bakan bir pencerenin önünde oturuyorlardı. Victor’un önünde bir fincan çay vardı. Zanni ise el sürülmemiş bir bardak kırmızı şaraba gözlerini dikmişti.

Zanni kısa kesilmiş tırnağıyla bardağın üzerine tıklıyordu. *Tink. Tink.* “Yanıt vermemesi için iki neden olabilir. Birincisi, cep telefonunda bir arıza vardır. İkincisi: Yanıt *verecek durumda değildir.*” *Tink. Tink.* “Ve eğer yanıt veremiyorsa, bunun da iki nedeni olabilir. Birincisi: Geiger onu bulmuş ve bu işten sıyrılabilmesi için onunla uzlaşma sağlamıştır. İkincisi: Geiger onu bir yerde tutuyor ve ona sorular *soruyordur.*” Başını kaldırıp Victor’a baktı. “Geiger’in işi bu.” Şarabından bir yudum aldı. “Onu bu işe dahil etmemeliydim.”

“Fakat daha önce onu kullanmıştın, öyle değil mi?”

“Madrid’de, geçen sene. Fakat o sadece iki günlük arabalı bir gezintiydi. Ben arka koltukta bir hedefle videolu-elimsende oyunu oynuyordum. Birinci sınıf bir numara.” Kafasını salladı. “Yeterli deneyimi yok onun, hele Geiger gibi bir hedef için. Aslında o konuda epeyce düşündüm, yani yeterince deneyimli olmadığı hakkında, ama yine de onu kullandım. Eğer ona bir şey olduysa, bu benim üstümde kalacak.”

Victor çay fincanını yavaşça tabağının üzerinde döndürdü. Bir dokunuşta birkaç derece... Bu arada öbür başparmağı çenesindeki yarığa gitti. Düşünme zamanıydı.

“Pardon, Zanni ama... Onunla yatmadın, değil mi?”

Kızın ağzı limon emmiş gibi büzüldü. “Hayır, Victor.

Onunla yatmadım.” Zanni şarap bardağını tekrar kaldırdı ve bir yudum aldı.

Sesinde Victor’un daha önce işitmediği bir şey vardı. İncecik, hassas bir duygu izi, izlerin en hafifi...

“Zanni... Dewey’i ne kadar zamandır tanıyorsun?”

Zanni bardağını yavaşça masaya bıraktı ve Victor’un başına karşılık verdi.

“Beş buçuk yaşımdan beri.”

Victor göğsüne esaslı bir darbe yemiş gibi arkaya yaslandı. “Oh Zanni... O senin *kardeşin mi*?” Şimdi durmadan kafasını sallamaktaydı. “Zanni, Zanni...”

“Biliyorum... *Biliyorum*. Bu işlere asla aile bulaştırılmaz. İşi yüzüme gözüme bulaştırdığımı söyledim, değil mi?” Omuz silkmesi ile iç çekişini birbirinden ayırmak olanaksızdı. İkisi birden tek bir hüzünlü eylem oluşturuyordu. “Yani, biz birbirimize yakın değildik, gerçekten... Ama Afganistan’dan berbat vaziyette ve züğürt bir durumda döndü ve bir iş bulamadı.” Yüzü o anı hatırlayınca gerildi. “Ona okulda “İşe Yaramaz Dewey” derlerdi, ama arabalara eli çok yatkındı. Beni sürekli aramaya, ona iş vermemi istemeye başladı. Tek bir fırsat verilmesini istiyordu, sürücü olarak. Aramayı hep sürdürdü. Beni deli ediyordu, o yüzden ona nihayet evet dedim. Ve fena da çıkmadı doğrusu. Sonra ben olmadan işler almaya başladı. Bütün istediği memleketteki o yeri satın almak için yeterli para biriktirmekte. Orayı onaracak ve bütün gece içki servis edecekti. Bu işten sonra yeterli parası olacak ve işi bırakacaktı...” Bardağını yakaladı ve bir yudum aldı.

Victor poker suratıyla onu izledi. “Gidip onu aramamı istiyor musun?” dedi. “Bizi son kez aradığın yere? Etrafa bakmak için?”

Zanni bardak boşalınca kadar içmeye devam etti. “Evet. Geiger’in geri gelme olasılığına karşı ben burada kalacağım.”

Victor ayağa kalktı. “Geiger’in geri geleceğini sanmıyorsun, değil mi?”

“Bilmiyorum. Muhtemelen hayır.”

Victor kapıya yöneldi. Zanni odaya doğru döndü, bir elini kaldırdı ve parmaklarını şaklattı. Bir garson kız ona baktı.

“Un espresso, double!” (*Bir tane espresso, double olsun!*) Sonra tekrar pencereye döndü. En değerli özelliklerinden birini kullanıyordu: Duygularına kilit vurup olayın derinliklerine inme özelliğini...

Dewey ile aralarındaki bağı, her zaman mizaç ve menfaat-ten çok kalıtımla ve akraba olmalarıyla tanımlamıştı. Kendisi koleje gittikten sonra bu bağı büyük bir bölümü de kaybolup gitmişti. Telefonla arama yerine daha çok mesajlaşmalar, birkaç ayda bir gönderilen e-postalar... Afganistan’dan geri gelip onu aramaya başladığı zaman, sempati kadar rahatsızlık da duymuştu. Ve şimdi kendisini eşit miktarda endişeli ve saf hissediyordu. Victor’un “Zanni, Zanni” diye kafa sallaması zaten her şeyi anlatıyordu.

Her şeyi olasılıklara göre sınıflandırmaya ve her biri için olasılık derecesini belirlemeye başladı. Dewey saldırıya uğramış olabilir miydi? Bunun olma olasılığı en fazla yüzde on kadardı. Cep telefonunun pili mi bitmişti? Bu da, yüzde yirmi ile otuz arasında bir olasılıktı. Gözetlemelerde ve adam izlemelerde sıkça olurdu bu. İnsan bazen arabada bir şarj aleti olduğunu bile unutabiliyordu.

Garson kız siparişi getirdi, masaya bıraktı ve bir sözcük bile etmeden ayrıldı.

Zanni, Geiger’li senaryolara geçti. Onun kaçmış olabileceği varsayımına neredeyse inanmak üzereydi. Adamın istediği vakit ortadan kaybolabileceğini biliyordu. Bir noktada işi yalnız başına yapmayı deneyebileceğini de... Bunu Brooklyn’de onun yüzüne karşı bile söylemişti. Kaçışını sağlamaya yetecek kadar Dewey’i iş göremez hale getirmiş olabilir miydi?

Bunun gerçekleştiğini görmekte güçlük çekmiyordu. Yüzde otuz olasılık... Belki kırk... Böyle bir şey epeyce bir iş gerektiriyordu ama Geiger herhangi bir yüzleşme girmeden işin içinden sıvışabilecek kadar iyiydi.

Fincanı alarak dudaklarına götürdü ve donup kaldı. Geiger'in yolun karşısındaki otelinin önüne bir taksi yanaşmıştı. Parmak uçarının karıncalanmaya başladığını hissetti. Taksinin arka kapısı açıldı ve kırmızı bir gece kıyafeti içindeki bir kadın inerek lobiye yürüdü. Zanni espressosundan küçük bir yudum aldı ve masaya bıraktı. Kalp atışları hep onu ele veren şey olmuştu. Beyni, Geiger'in onun tasmaından kesin olarak kurtulduğu varsayımı üzerinde çalışıyor olabilirdi ama kalbi hâlâ başka bir şey ümit etmekteydi ve bedeninin onu bu ikilemle karşı karşıya bırakmasından hoşlanmıyordu.

Başka senaryolar da vardı.

Geiger, Dalton'un onu gözetlemekle görevlendirdiği bir adamı olduğunu tahmin etmiş de olabilirdi. Dewey'i onu izlerken fark etmiş ve Dalton'un adamı olması olasılığına karşı onu bir şekilde tongaya bastırıp, küçük bir BE seansı için bir yere götürmüştü belki de. Düşündükçe bu varsayımı Geiger'e daha çok yakıştırıyor ve bu durum onu daha da öfkeliendiriyordu. Bu olasılığı aklına getirmemişti. Başka neyi gözden kaçırmıştı acaba?

Birisinin geldiğini ve yakınlarında dolandığını hissetti. Sol tarafına bir göz attı ve ona gülümseyen bir adamla göz göze geldi. Parlak, pahalı birtakım içinde hoş, daha önce gülümse pratiği yapmış olduğu belli olan ve elinde bir bardak beyaz şarap tutan otuz küsur yaşlarında birisi...

"Bir süredir yalnız başınıza burada oturuyorsunuz," dedi kursesiz bir Fransız aksanlı İngilizceyle. "Size bir içki ikram..."

"Bas git."

Eğer bu emir bir bıçak olsaydı, adamı kesinlikle ortadan ikiye keserdi.

“Peki,” diye mırıldandı adam ve yürüyüp gitti.

Yavaşça aldığı nefesi omuzlarının gevşemesini sağlayacak şekilde yumuşakça dışarı verdi. Bu iş, hayatının en büyük şansıydı. Ve o kendisini sanki Geiger önde treni kullanıyormuş ve o da konforlu bir vagonda kahvesini yudumlayarak oturuyor, kırsal alanların gözlerinin önünden geçip gitmesini izliyormuş gibi hissediyordu. Üstelik trenin ne zaman duracağını bile bilmiyordu.

Ve kendi küçük kardeşi acaba şimdi hangi cehennemdeydi?

Taksi Pigalle Meydanı’na turlayarak girdi. Victor arka koltuktan öne eğildi.

“Arrêtez ici,” (*Burada durun.*) dedi. Sürücü Cupidon X Tiyatrosu’nun önüne yanaştı. Victor ona on avroluk bir banknot uzattı ve arabadan inerek bulvardan yukarı yürüdü. Strip-tiz kulüplerinden birinin kapısının üstünde bir hoparlör vardı ve Johnny Hallyday kırk yıl öteden, başka bir dünyadan sesleniyordu. “C’est une honky-tonk woman. Fini, fini, fini le honky-tonk blues...” (*O bir payvon kadını. Bitti, bitti, bitti o hüznü pavyon günleri.*) Victor sırtıttı. 1960’larda, hangi çocuk Johnny Hallyday olmak istemezdi ki? O da favorilerini mümkün olduğunca uzatmaya başlamıştı. Ta ki babası iki hafta sonra eve gelip, “Rock’n’roll est merde!” (*Rock’n’roll bir boka benzemiyor.*) demiş ve oğlunun yanaklarını sabunlayıp favorilerini bizzat tıraş etmişti.

Sokak kadınlarına ve seyyar satıcılara Dewey’in eşkalini verip onlara sorular soracak değildi, çünkü çocuk eğer ölmüşse ve polisler daha sonra gelip onun hakkında bir şeyler sorarlarsa, o vakit kendisiyle Dewey arasında bağlantı kurulması için az da olsa bir şans oluşurdu... Ve bu da büyük bir riskti. Sadece oralarda dolanacak ve arabayı bulmaya çalışacaktı.

Zanni’nin itirafı onu şaşkına çevirmişti. Bu, başlı başına

olmayacak bir işti. Uzun zaman önce, kan bağıının gerçekten güçlü olduğunu ve insanın zihnini bulandırıp, onun aptalca kararlar almasına ve daha da kötü şeyler yapmasına yol açabileceğini öğrenmişti. Ama Zanni'nin o kadar soğuk ve elmas kadar sert olmasına rağmen bu tercihi yapmasına ne buyrulurdu? Bunun kendi üzerinde çift yönlü bir etkisi vardı. Kızın bazı yönlerini süratle yeniden değerlendirmesi gerekti, ama daha da önemlisi, kendi içgüdülerinin de bir incelemeden geçmesi yerinde olacaktı. Kendisi bu yoldan daha önce geçmişti, hem erkek hem de kız kardeşiyle... Ve her iki uçta da başarısızlığa uğramıştı.

Yolun her iki tarafına, doğuya ve batıya doğru park edilmiş arabaları görebilmek için bulvarın ortasındaki yaya yoluna geçti ve çevreyi özenle inceleyerek ilerledi, ama Dewey'in görüntüsü ne zaman gözlerinin önüne gelse, onu arabada oturup sokağı gözetlerken veya güvenli bir şekilde Geiger'in bir otuz metre kadar arkasında kaldırımda yürürken veya bir barda içki içerken göremiyordu.

Geiger'in geri gelmesi ve üçü birlikte – Dewey olmadan – Dalton'a gitmeleri hâlâ mümkündü ama pek olası değildi. Bu, üç silahşörlerin son macerası gibi bir şey olurdu. *Un pour tous, tous pour un...* (Birimiz hepimiz için, hepimiz birimiz için) Bu değişkenlerin her biri, işin doğasındaki pek çok belirsizlikle birleşince, aniden varlıklarını daha çok hissettirir oldular. Bunlar bir çiçek yatağındaki yabani otlara benziyordu; özenle tasarlanmış veya dikilmiş olan her şeyi boğmaya muktedirler. O yüzden, şimdi onun yapacağı iş, acımasız bir bahçıvanınki gibi olacaktı. Katılımcıları keskin ve dikkatli bir gözle izlemesi ve gerektiği takdirde de onları köklerinden söküp atmaya hazır olması gerekecekti.

Ama her şeyden önce, ödeme yapmadan tuvalete gitmek için giriş parası ödemeyeceği bir kulüp bulması lazımdı. Prosatı, çok gerekirmiş gibi, onunla dalga geçmeye başlamıştı.

24

Geiger bir sigara t  t  rmek için verandaya çıktığı zaman, ilk yaptığı iş ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak oldu. Ayaklarının altındaki ta  kaplamanın serin ve sert kayganlığı bütün bedenine yayılan yatıştırıcı ve gevşetici bir etki yapıyordu. Gecenin içine doğru pamuğa benzer uzun bir duman akımı gönderdi ve onun utangaç bir yılan gibi kıvrılarak uzaklaşmasını izledi. Verandadaki direklerden birinden, havadaki durgunluk nedeniyle hareketsiz duran küçük bir  an dizisi sarkıyordu. Elini kaldırdı ve parmağıyla onlara dokundu. Ve onlar da ona yumuşak bir  arkı söylediler.

Dewey’i düşünüyor ve en son sahnenin nasıl oynandığını zihninde canlandırıyordu. Bedenleri  arpı tıktan sonra t kezlediklerinde çatlayan eski tahtadan çıkan o ses hep aklındaydı. Dewey’in ağzından çıkan son sözcüklerde müthiş bir melankoli vardı. “*Bu adil değil...*” demişti. Ve hayatın, ısırap çekmekte olan bir sevgilinin veda etmesine benzer bir şekilde ondan vazge i i... Geiger bu sahneyi tekrar tekrar bir film makarasına sarıyor ve sıradan hale getirmeye, tekrar yoluyla gücünü yok etmeye çalışıyordu. Bir hayatı kurtarmak için bilmesi gereken şeyleri öğrenmişti ama bu bir hayata m l olmuştu. *Bu da adil değildi...*

“Bir içki ister misin?”

“Ben içki içmem.”

Christine açık verandanın kapısında duruyordu. “Buz torbaları hazır.”

“Sigaramı bitireyim.”

Kadın elinde bir kokteyl bardağıyla, dışarıya onun yanına çıktı. “Gece geç vakit, burada asla bir ses olmaz. Çan sesleri dışında...” İçkisinden bir yudum aldı ve sonra amber renkli iksire bir bakış attı. “Bourbon. Harry’nin favorisiydi. Fakat o ucuz olan türünü severdi. İçerken insanın içini yakan türünü.” İki hasır sandalyeden birini çekerek oturdu. Yerleşirken sandalyeden hafif bir gıcırta geldi. “İçmeyi bıraktığını söylemişti. İçki içtiği dönemde hiç onunla birlikte oldun mu?”

“Bir gece. Ona iş teklif ettiğimde, içkiyi bırakması gerektiğini söylemiştim.”

“Ona içkiyi *sen mi* bıraktırdın?”

“Hayır. Bu onun kendi tercihiydi.”

Christine zihin karışıklığının ağırlığını hissetmeye başlamıştı. Aslında, Geiger’in çevresinde olmak başlı başına kafa karıştırıcıydı. Adam yakınındaki pusulaların sapıtmalarına neden olan bir mıknaş gibiydi.

“Harry senin için mi çalışıyordu?”

“Benimle birlikte. İkimiz partnerdik.”

“Ne tür bir işte?”

Geiger bir kez daha sigara dumanını üfledi. “Bilgi Edinme.”

Bu tanımlamadaki bir şey, kadının kollarındaki tüylerin hafifçe ürpermesine yol açtı.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Müşteriler üçüncü bir taraftan enformasyon almam için bana ödeme yapıyordu.”

“Yani bu, bir tür... araştırma mıydı?”

Geiger *çıt* sesini duymak için başını döndürdü ve başardı. “Ben insanları sorguluyordum.”

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Christine, fakat anlamış olmanın da korkuyordu. Eski hasırın çatırdadığını duyana kadar, duyduğu rahatsızlığının sandalyede yerini değiştirmesine neden olduğunu fark etmemişti.

Geiger’in başı şimdi de sola dönmüştü, yirmi derece. *Çıt*.

“Bana doğruyu söylemelerini sağlamak için insanlara işkence yapardım.” Ve gözlerini kırttı. Tek bir kere. Ağır ağır.

Christine beynine kan hücum ettiğini hissetti. İçinde an-laşılmaz olanla baş etmeye çalışan kimyasallardan oluşan bir süvari birliği koşturuyordu.

“Sen bir... işkenceci misin?”

“Artık değil. yleydim.”

“Ve ‘Bilgi Edinme’ işkence için sadece bir isim mi?”

“Evet. Şöyle.” Geiger, parmaklarına yakın bir yerde yan-maya başlayan sigaranın sıcaklığını hissetti. İzmariti parma-đıyla avlunun dümdüz uzanan karanlığına doğru fırlattı, pa-ketini çıkardı ve içinden bir sigara daha aldı.

“Bana da bir tane ver,” dedi Christine.

Kadına bir sigara uzattı. akmağını aktı. Christine ate-ře doğru eğildi. Gözlerini bir an için yukarıya kaldırıp ona baktığında, Geiger her ikisinin de içinde gömülü duran alevi gördü. Sanki hep oradaymış gibiydi bu alev...

Kendi sigarasını da yaktı ve ışığın dışına çıkarak çimenin üzerinde bira adım attı. Christine sigaradan bir nefes ek-ti. Tadını hiçbir zaman sevmemişti, fakat verdiği his hoştu. Geiger karanlığın içinde, minik, parlayan turuncu bir nokta ve ince bir karaltı halindeydi. Ani bir esinti anların alma-sına yol açtı.

“Harry işin işletme tarafını idare ediyordu,” dedi. “Araç-tırma, bantların deşifre edilmesi, muhasebe, internet sitesi...”

“İnternet sitesi mi?” Geiger, kızgın sigara ucunun bir ateş böceği gibi havaya kalktığını ve aniden daha parlak yandığı-nı gördü. “Tanrım, Geiger... Bir *internet sitesi* mi?” Feveran edişinde hoş olmayan bir duygu karışımı vardı: Yumak haline gelmiş katıksız bir şaşkınlık, öfke ve absürt olan bir şeyin ka-bullenilmesi... “Tanrı aşkına insan nasıl... Demek istediğim, bunu öğrendiğiniz bir okul mu var? ‘İşkenceye Giriş’ dersi filan gibi?”

Geiger yeniden ışığın içine girdi. “Aslında, eğitim programları mevcut. Hükümetlerin böyle programları var. Askerlerin de... Fakat bu, benim için içgüdüsel bir şeydi. İstirap çekmekle ilgili birçok deneyimim var.”

Christine parmaklarının arasındaki sigaraya sanki onun oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi baktı ve fırlatıp attı.

“O ölü adamla yapmakta olduğun bu muydu?”

“Evet. Harry ve Ezra’nın babası hakkında bilgi almak için.”

“Ve?”

“Şimdi nerede olduklarını biliyorum.”

“Neredeler?”

“Senin bunu bilmemen daha iyi olur.” Geiger yavaşça baldırlarını ve Aşıl tendonunu gererek ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Sonra aşağı, ardından tekrar yukarı... “Neler düşündüğünü kısmen anlıyorum, Christine.”

“Anlıyor musun?”

“Evet. Anlıyorum. Ben de işte o yüzden durmuştum. Geçen Temmuz’dan beri. Şimdiye kadar...” Sigarasından uzun bir nefes çekti. “Sen işkenceden iğreniyorsun ve Harry’nin nerede olduğunu bu yollardan bulmayı başarmama memnun olduğun için de utanıyorsun.”

Christine kendisini afişe olmuş, çıplak kalmış gibi hissetti.

“Bu konuda konuştuğum ilk insan sensin, Christine.”

“Bunları anlatarak akşam yemeği partilerinde milleti eğlendirmedin, değil mi?

Kadın kendi sesinin alt yüzündeki iğneleyici tonu fark etti ve onu neden incitmek istediğini merak etti. Adamın, sigarasını çimenin üzerine atmasını ve çıplak ayağının topuğuyla ezmesini izledi. Daha sonra Geiger tekrar ona baktı. İğneleme hiç etki yapmamıştı. Ne onun sakin duruşunda, ne de taş gibi soğuk olan gözlerinde...

“Ben akşam yemeği partilerine gitmem,” dedi. Ona doğru ilerledi ve yanından geçip içeri girdi.

Geiger üzerinde gömleği olmadan yemek masasında oturuyordu. Omzu şişmişti, fakat rengi değişmemişti. Bu herhangi bir iç yırtık olmadığı anlamına geliyordu. Bulunduğu yeri inceledi. Yemek odası, oturma odası... Sakin bir ortam vardı. Her şey düzgün biçimde yerli yerindeydi. Mobilyalar, duvarlardaki tablolar, vazolar, nadir ve değerli eşyalar... Sanki uzun bir zamandır hiçbir şey yerinden kıpırdatılmamış veya değiştirilmemiş veya yenilenmemiş gibiydi. Ve etrafta kimse fotoğrafı yoktu, ne bağlantılarıyla ilgili bir delil, ne de geçmişleriyle ilgili bir kanıt... Christine sanki bilinçli veya bilinçsiz olarak içinde zamanın bir rol oynamadığı bir alan, değişimin anlamsız olduğu bir sığınak yaratmak istemişti.

Christine kolları dolu bir şekilde mutfaktan geldi. Üç adet bandaj ve buz küpleriyle dolu iki büyük fermuarlı plastik torbayı masanın üzerine bıraktı.

“Bunları nereye koymak gerekiyor?” diye sordu.

Geiger üst kol eklemine olduğu yeri, köprücük kemiğinin üstünü gösterdi. “Önce birini buraya boydan boya yatır. Etrafını birkaç kez bandajla sar. Koltuk altından geçir ve sonra bir kere göğsün etrafından...”

Christine buz torbasını onun dediği yere koydu. Geiger bandajın rahat geçmesi için kolunu yavaşça yirmi derece yukarı kaldırdı. Eklem yerinde onu sancıdan daha çok kaygılandıran bir gevşeklik vardı, fakat buzun soğukluğu merhem gibi geldi. Christine bandajı torbanın üzerinden ve koltuk altından geçirerek sarmaya başladı.

“Çok mu sıkı oldu?”

“Hayır.”

Bir program belirlemesi lazımdı. Saat neredeyse sabaha

karşı iki olmuştu. Gitmeden önce hafif bir yemeğe, bir duşa ve iki saatlik uykuya ihtiyacı olacaktı.

“Şimdi göğsün etrafından mı?”

“Evet. İki kere.”

Christine, onun belini bükerek sandalyenin sırtından uzaklaşıp öne doğru eğildiğini görünce, içindeki bazı şeylerin gerilip hafifçe dalgalandığını hissetti. Adamın biçimli, zayıf bedeni, göğsünün üzerindeki yıldız şekilli yara izi dışında, kusursuz bir makineyi hatırlatıyordu.

“Bu bir kurşun yarası mı?”

“Evet.”

“Ne oldu?”

“Uzun bir hikaye. Geçen Temmuz...”

Christine bandajla birlikte Geiger’in göğsünün ve sırtının etrafında dönmeye başladı. “Temmuz’dan söz edip duruyorsun...”

“Harry... Kız kardeşi... Ezra... Onun babası ve ben... Kendimizi bir olayın ortasında bulduk. İnsanlar öldü.”

Christine’in eli onun çıplak derisine sürtündü. Soğuk ve sıkıydı. Adamın teninin altındaki sert adaleyi hissetti.

“Bazı adamlar Ezra’yı kaçırdılar... Babasına ulaşabilmek için. Babasında, hükümetin saklı kalmasını istediği, hassasiyet gerektiren bazı videolar vardı. Ben annesine geri götürmek için Ezra’yı onların elinden kurtardım. Harry ile Ezra’nın babasını şu anda elinde tutan adam, yani Dalton ... O da bu işin içindeydi.”

Geiger gözlerinin kapanmasına izin verdi. Henüz Soames hakkında ne yapacağını düşünecek zamanı olmamıştı. Onunla iletişime geçmeye, onu Victor’un ikiyüzlülüğü konusunda uyarmaya çalışsaydı... Ama bu, ona telefonda söyleyebileceği bir şey değildi ve kişiden kişiye temas birçok karışıklığa yol açabilirdi. Öte yandan, ona hiçbir şey söylememeyi ve işe yalnız başına devam etmeyi tercih ettiği takdirde de Dalton’u

ele geçirsin veya geçirmesin, bir zayıf, bir günah keçisi haline gelmesi kaçınılmaz olacaktı. Victor'un bıçağı kurşuna tercih ettiğini sanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu kadın.

Aniden, esintiyle gelen bir lavanta kokusu duydu. Aynı soru bir kez daha geldi. Kadının sesi bu kez çok yakından geliyordu.

"... İyi misin?"

Sesinin yumuşaklığı kulağını gıcıklayan bir tüy gibiydi.

"Evet, anne. İyiyim. Yapmam gereken bir şey var mı?"

"Sen bir şey yapamazsın, tatlım," dedi. "Senin yapabileceğin hiçbir şey yok."

İçinde bir erkek çocuğunun yüreği vardı ve tıklandığı kafesin parmaklıklarını sarsan bir hayvan gibi onun kaburgalarını zorlayarak çarpıyordu.

"İyi misin?" Sıcak bir el, kolunu tuttu. "Geiger... İyi misin?"

Gözlerini açtı. Christine kendisini yampiri bir bakışla izliyordu.

"Sana üç defa iyi misin diye sordum. Beni duymadın."

"Seni duydum. Fakat senin başka birisi olduğunu sandım."

Geiger, yoğun bir sisten geçip, tanıdık sulara dönen bitkin bir denizciye benziyordu. Christine onun şimdiye kadar karıştığı en tuhaf ve en hüzünlü insan olduğuna karar verdi.

"Öbür buz torbası nereye konacak?"

Geiger kolunun omuz ekleminin altındaki kısmının dış tarafını gösterdi. "Buraya." Bir buz torbasını alarak omuz adalesinin üzerine tuttu. Christine bir bandaj daha alarak sarmaya başladı.

"Bir sorum var," dedi Geiger.

"Evet?"

"*Soleil couchant* ne demek?"

Christine'in hareketleri yavaşladı. "Günbatımı anlamına geliyor."

"Kafeye neden bu adı verdin?"

Christine bandajla iki tur daha attı ve ucunu içe soktu.

"Günbatımını izlemek kızımın ve benim birlikte yapmaktan hoşlandığımız bir şeydi. Bu onun en sevdiği şeydi." İlerleyen vakit ve keder, onu yakalamış ve konuyu burada kesmesi için çekiştirmeye başlamıştı. "Aç mısın?" diye sordu.

Geiger evet der gibi başını salladı. Christine mutfağa giderken, gözleriyle onu izledi. Onun ve Harry'nin küçük kızlarıyla birlikteki bir görüntüsünü gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Bir odada otururlarken, bir parkta yürürlerken, birlikte yemek yerlerken... Birlikte olmaktan mutlu oldukları hallerinden belli olan bir aile... Harry'yi sevdiği eski bir süveteri giymiş gibi, rahat ve endişesiz bir şekilde gülümserken hayal etmekte hiç güçlük çekmedi. Christine buzdolabının kapağını açarak aşağı doğru eğildi. Buzdolabının gümüş renkli kapısı Geiger'in onu daha fazla görmesini engelledi. Onun yerine, parlak çeliğin üzerinde kendi bulanık yansımasını, rengi ve ifadesi eriyip kaybolmuş yüz hatlarını gördü. Bu ironiyi fark etmemesi mümkün değildi.

25

Dalton arka odayı son bir kez gözden geçirdi. Bu, sihirli bir pencereden geçmişe bakmak gibiydi. Kapıyı kapadı. Başparmağı ve işaret parmağıyla anahtarı eski kilidin içine soktu ve çevirdi. Kilidin yuvasında dönen anahtarın klik sesini duya-bilmek için, anahtarı tutuş biçimini değiştirmesi gerekti. Biraz alıştırma yapmadan, bazı el hareketlerini yapmak ona hâlâ zor geliyordu.

Anahtarı yerinden çıkardı ve koridordan aşağı mutfığa doğru gitti. Eski yer tahtaları ayakkabılarının altında homurdanıyordu. Bazen bunların söylediği sözcükleri anlar gibi oluyordu, ama bu gece değil.

Tezgahın üzerinde onu önceden koymuş olduğu bir bardak kırmızı şarap bekliyordu. Bu, ilk karşılaştıkları zaman Victor'un hediye olarak getirmiş olduğu, tadı Bordeaux'dan bile daha zengin olan bir Margaux idi... Şarabı alarak karanlıktaki bir kapıdan çalışma odasına geçti. Işığı açtı ve bilgisayarı başına oturdu. Monitörün ekran koruyucusu büyük, süslü, üç boyutlu fontla gümüş renginde yazılmış tek bir sözcüktü. Bu sözcük ekranda yüzüyor, dönüyor, rastgele eğilip bükülüyordu: *GEIGER*.

Ara verme çubuğunu tuşladı ve ekran koruyucu uçup gitti ve anılarından bir sayfa ortaya çıktı. Son yazdığını okurken şarabından bir yudum aldı.

BÖLÜM 27

Kendimi bazen bir yabancının geçmişini didikleyen bir muhabir gibi hissetmişimdir, fakat her şeyi anlattım... Her sorgulamayı, 1986'da Nikaragua'dakinden başlayarak bu hafta gerçekleştirdiğim Tulette'tekine kadar. Çok yakında Harry Boddicker ile David Matheson'un durumu hakkında nihai bir karar vereceğim. Büyük resme bakınca, onların kaderleri üzerinde güç sahibi olmanın, neredeyse ufak ve önemsiz bir işmiş gibi gelmeye başlaması çok tuhaf geliyor bana... Fakat pragmatik olma duygumu kaybetmedim ve tercihim benim kendi ihtiyaçlarıma neyin en iyi hizmet edeceğine dayanarak yapacağım.

Dalton bakışlarını pencerelerden birine doğru çevirdi. Derin sessizlik, karanlıkla bir anlaşma yaparak kendisini onun içine dokumuş ve onun müttefiki olmuştu. Şimdi ikisi birlikte, içine nüfuz edilemeyen ama yumuşak dokulu bir gece duvarı yaratmışlardı. Yıldızların aydınlattığı iğne deliklerinin, avcının ve avın çılgınlıklarının bu duvardan geçmesi mümkün değildi. Klavyede yazmaya başladı.

Gelecek belirsiz olduğu için, taslak metni yakında Lars'a e-postayla göndereceğim. Bunun kitabın son bölümü olabileceğini, Geiger'in yarın veya ertesi günü burada olacağını ve tek bir sözcük daha yazamayacağımı düşünmek bana tuhaf geliyor ve biraz da heyecanlandırıyor. Fakat bu hatıratın bitirilmemiş kalacağı anlamına gelmiyor, çünkü bir hatırat bir insanın son nefesine kadar ki hayatının hikayesi olmaktan başka nedir ki... Eğer bu gerçekten

de son bölüm ise, o zaman söylenecek bir şey kalmamıştır. Ve benim işim de bitmiş demektir.

Belgeyi kapadı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve üzerinde GEIGER yazan ekran koruyucusu siyah monitöre geri döndü. Yüzmekte olan bu gümüş renkli sözcük, ekranın ortasında hareketsiz kalıp, Geiger'in durgun, göz kırpmayan yüzüne dönüşürken Dalton bardağına uzandı. Sanki renkli bir camdan birbirlerine bakıyor gibiydiler.

"Ah... Bonsoir, mon ami." (*Ah... İyi akşamlar, dostum.*) Dalton kadehi kaldırdı. Şarabı "çin-çin," diyerek aralık duran dudaklarına dayadı ve ağır ağır Geiger'in şerefine içti. "Yakına geliyorsun, değil mi?" Kadehi yavaşça masaya bıraktı. "Fakat sandığın kadar yakına değil."

Dalton'un işaret parmağı yukarı kalktı ve dudağına hafifçe vurmaya başladı.

"Sen sandalyedeyken ve ben seni kesmekteyken, o gün fark ettiğim şey, senin *kim olduğunu bilmemen* oldu. Sen duyuları inanılmaz ölçüde uyum sağlamış olan kör bir adam gibisin, gerçek hâlâ şu ki... Sen *göremiyorsun*."

Geiger bu teşhisten hiç etkilenmemiş, ona bakıyordu.

"Sen görebildiğini *sanıyorsun*, fakat *göremiyorsun*."

Dalton monitöre eğildi. "Ve işte ben bu sebeple buradayım. Sana yardım etmek için. Sen bunun, Ezra için birilerinin hayatını kurtarmakla ilgili olduğunu sanıyorsun. Matheson'un, Harry'nin... Bir bakıma hepsinin... Fakat sen *göremiyorsun*. Bu başka birisinin hayatıyla değil, *senin* ve *benim* hayatımızla ilgili. Ben senin kafanın içindeyim, Geiger. Senin o güzel beyninin içinde. Ve sana görme duyunu geri kazandıracağım." Kadehini tekrar yukarı kaldırdı. "Ve o zaman her şey açıklığa kavuşmuş olacak."

Dalton içkisini bitirdi, sonra kadehi parmak uçlarında sola ve sağa çevirerek önünde tuttu, böylece ışık onun çevresini

ince, ışıldayan bir kurdele gibi sardı. Basıncı yavaş yavaş arttıran parmakları gerilmeye başladı ve bardak elinde parçalandı.

“Voilà,” (*İşte bu kadar*) dedi.

Christine dolgun bir Belle de Pontoise elmasını mutfak musluğunun altında sudan geçirdi, sonra elmayı dörde bölüp, çiğ kuşkonmaz filizlerinin ve brokoli saplarının bulunduğu bir tabağa koydu. Geiger ona sadece çiğ yiyecek yediğini söylemişti.

Uzun zamandır kayıp olan o korkunç cücenin yakınlarında olduğunu bilmek için etrafı araması gerekmiyordu. Onun burun çekmelerini ve hıçkırıklarını, gelip büyük pişmanlığa katılması için alaycı meydan okumasını duyabiliyordu. İçine sürüklendiği bu işlerin büyüklüğü ve gücü şimdi onu can evinden vurmaya başlamıştı. Üstelik de, bu işleri yapmaya devam etmesi gerekiyordu. Geiger üstündeki kiri ve tozu temizlemek için banyoya girmişti. Kirli giysilerini makineye atmıştı. Son birkaç günün ve son on iki saatin olayları, onun nicedir kilitli olan duygusal kasasını açmaya çalışıyordu. Christine ona hüznü veren değerli hazinelerinin ve büyük korkuların patır kütür dökülmek üzere olduğunu hissediyordu.

Arkasına döndü. Geiger temizlenmiş, bir idman şortu içinde koridordan geliyordu. Omuzundaki şişlik azalmıştı. Christine’in gözleri hemen onun sol kuadrisepsindeki üç yata çizgiye gitti. İçinden sormak geldi, ama kendisini tuttu.

Geiger masaya oturdu. Christine tabak ve çatalı getirerek önüne koydu.

“Bunlardan herhangi birini pişirmemi istemediğinden emin misin?”

“Evet.”

Onun karşısına oturdu. “Tuz ister misin?”

“Tuz kullanmam.” Uzun parmaklarıyla bir kuşkonmaz filizini alarak ısırdı. Yüksek sesli bir çatırtı çıkardı. “Teşekkür ederim, Christine. Yardımın için.”

“Bir şey değil.”

Birbirlerine baktılar. Christine aralarında güçlü bir çekimin izini hissetti. Kurbanların, tanıkların ve suç ortakları arasında paylaşılan bir felaketin sonucuydu bu. Onu gülümserken hayal etmeye çalıştı, öyle bir görüntü gözlerinin önüne gelmedi.

“Eğer şimdi nerede olduklarını biliyorsan, niçin polisi işe dahil etmiyorsun?”

“Çünkü elimde kalması gereken kontrolü kaybedebilirim. Polis bu gibi durumlarda her zaman iyi tercihler yapmaz. Eğer müzakere etmeye çalışırlarsa veya evi basarlarsa, Dalton fırsatını bulduğunda her ikisini de öldürmeye karar verebilir. Ne yapacağını bilmemiz mümkün değil. Fakat pazarlık bir değiş tokuş üzerineydi. Benim verilmeme karşılık olarak onların serbest bırakılması. Ben ortaya çıkarsam, onları bırakabilir. Veya eğer gizlice oraya gider ve üstünlüğü ele geçirirsem, onları kurtarmayı başarabilirim... Tabii hâlâ hayattalarsa.”

“Sen de ne yapacağını bilmiyorsun...”

“Hayır. Öğrenmenin tek yolu oraya gitmek.”

Her şeyi bu kadar basite indirgemesi, konu üzerinde kafa yormayı Christine için daha da ürkütücü hale getiriyordu. Bu işteki tek somut unsur, ölümdü. İnsanlar ölecekti. Birilerinin öleceğinden emin olmak, çok tuhaf bir duyguydu. Uzandı, tabaktan bir dilim elma aldı ve ufak bir parçasını ısırdı. Elmanın mayhoşluğu, yüzünü ekşitmesine neden oldu.

“Harry sana bizim hakkımızda ne anlattı?” dedi.

“Hiçbir şey.”

Bu sözcük sert bir darbe gibiydi. Christine bunun kendisine niçin bu kadar acımasızca çarptığını merak etti.

“Hiçbir şey mi?”

“Hayır. Buraya gelmek için ayrılacağı güne kadar senden hiç bahsetmedi.” Geiger brokoliden bir ısırık aldı. *Çat** “Ve

senin bir kızın olduğunu söyledi. Geçmiş zaman kipi kullandı. O yüzden, onun öldüğünü varsaydım...”

Her nedense, sesinin sade tonu, bu sözcükleri italik harf kalıplarına dökmüştü. *Onun öldüğünü varsaydım.*

“... ve onun ölümünün evliliğinizi yıktığımı.”

Christine çok derinlerde bir korku hissetti. Bir kilit daha kırılıyor, bir oda daha açık hale geliyordu.

“Bana söyler misin, Geiger?” dedi. “Bir şeyi söylemeden önce, durup onu *nasıl* söylemen gerektiğini hiç düşündüğün oldu mu?”

Geiger yutkundu. “Yanıldığım bir şey mi var?”

Christine elmayı yavaşça masanın üzerine koydu. “Hayır,” dedi. Adamın bakışları, kendisini onun elinde bir kitapmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Onun, yaptığı işte neden bu kadar iyi olduğunu giderek daha iyi anlıyordu.

“Ayrılıp giden sendin,” dedi.

Christine bakışını onunkinden ayırmadı. “Evet.” Gözlerini kaçırmak istemiyordu.

“Niçin?”

“Çünkü onu görmeden Harry’ye bakamıyordum ve onun orada *olmadığını* hissetmeden Harry ile birlikte olamıyordum. Bu nedenle ayrıldım.”

“Onu özledin mi?”

“Hem de çok, ama o duyguyu bir kenara koymakta artık ustalaştım.” Gülümsemesi küçük ve acılı bir kıvrım gibiydi. “Bu, duygu için bir misafir odası hazırlamak gibi bir şeydi bu. Yeterince hüzünlü olduğu vakit, kapısını aralayıp çabucak göz atabileceğim bir yer.” Bir süredir nefesini tutuyormuş gibi, uzunca bir soluk verdi.

Geiger sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. “Biraz suya ihtiyacım var.”

Mutfığa doğru yürümeye başladı. Christine, onun bacaklarının arkasındaki, baldırlarından ayak bileklerine kadar uza-

nan narin yara izlerinin oluşturduğu kusursuz bir kafes görünümündeki örgüyü fark etti. Bu izlerdeki kesinlik, bunların ne anlama geldiğini keşfetmeyi bir o kadar daha dehşet verici hale getiriyordu. Onun musluğun üzerindeki dolapta bir bardak bulmasını, musluktan bunu doldurup tamamını içmesini, sonra bardağı tekrar doldurup yerine dönmesini izledi.

“Bunu sana kim yaptı?”

“Bacaklarım mı?” Sağ elinin parmakları masanın üzerinde ritmik bir ritüelle inip çıkmaya başladı. Görüntüler hiç vakit kaybetmeden o anı yakaladı.

Ocağın önündeki sıranın üzerinde, yüzükoyun ve çıplak olarak yatıyor ve zemine bakıyordu. Şaşırtıcı bir sanat eseri gibiydi, bedeninde Bosch'un Dünyevi Zevkler Bahçesi'nin bir rekreasyonu olarak, babasının ustalığının ve tutkusunun kanıtı olan binlerce kakma vardı.

“Bunları benim babam yaptı.”

“Ne kadar zaman?”

“Yıllarca. Beş veya altı yaşımdan beri, sanırım. Emin değilim.”

Rengi atmış kot tulumları içindeki babası tepesine dikilmiş, inci kakmalı sapı olan usturayı elinde tutuyordu.

“Söyle bakalım, ne biliyoruz, evlat?” dedi.

“Hayat bize ihtiyacımız olduğunu sandığımız şeyler için acı çektirir.”

“Ve?”

“Ve acı bizi zayıf düşürür.”

“Bunu niçin yaptı, Geiger? Niçin olduğunu biliyor musun?”

“Bana ıstırapı ve acıyı öğretmek için. Beni güçlü kılmak için.”

“O zaman ne yapmamız lazım, evlat?”

“Her gün biraz daha ıstırap çekmeli ve daha güçlü hale gelmeliyiz.”

“Fakat *neden*? Bunun başlamasına yol açan... bir şey mi oldu?”

“Bilmiyorum.”

Babası bıçağı kuadrisepsinin üzerine koydu. “Benimle birlikte söyle, evlat,” dedi ve ikisi birlikte hafifçe mırıldanmaya başladılar. “Senin kanın, benim kanım, bizim kanımız...”

Geiger bu görüntüleri gözünün önünden sildi. Bedeninden gelen mesajları hissedebiliyordu. Uykuya ihtiyacı vardı. Christine ona doğru eğildi.

“Peki ya annen? O neredeydi tüm bunlar... bütün bunlar olurken?”

“Annemi hatırlamıyorum. Bir çocuk olarak, olanlar hakkında hatırladığım fazla bir şey yok.”

Christine yeni edindiği bu bilgilerin ışığında, onu farklı bir şekilde görmeye başlamıştı. Şimdi Geiger, gözüne daha genç görünüyordu.

“Özür dilerim,” dedi.

“Hepimiz yanımızda bir şeyler taşıyoruz, Christine.” Bar dağını aldı ve ağır ağır içti. “Şimdi konuşmayı bırakacağım. Birkaç saat uyumaya ihtiyacım var.”

“Misafir odasındaki yatak hazır durumda. Çarşaflar temiz. Sağdaki son kapı.”

Geiger sandalyesinden kalktı ve koridordan aşağı yürüdü. Christine dönüp onu izledi. Yürüyüşündeki hafif aksama tuhafı, fakat incelikten yoksun değildi. Deliliğin izleri her adımla birlikte hafifçe yer değiştiriyordu. O korkunç ritüeli gözlerinde canlandırmaya çalıştı. Bu, belki onun sözcüklerle ifade edilmesi mümkün olmayan bazı şeyleri kavramasına yardımcı olabilirdi, ama gözünün önünde canlanan sahnelere bakmaya dayanamadı.

Christine konsolun orta çekmecesinin kulpunu tutup çekti. Çekmece sıkışmıştı. Uzun bir zamandır açılmamıştı. Kulpu

kuvvetle çekince, bir gürültüyle kayıp açıldı. İçindekilerin bir kısmını eliyle kenara itti. Orada yarım düzine mum, hâlâ selofan kağıda sarılı, çiçek desenli bir paket peçete vardı... Nihayet, aradığını buldu. Deri kaplı ince albümü dışarı çıkardı, kahve sehпасına götürdü ve kanepeye oturdu.

Albümü açtı ve üzerine eğildi. Birinci sayfada, koruyucu bir şeffaf sayfanın altında, üç fotoğraf vardı: Bir tanesi onu hastane yatağında, yeni doğmuş bebeğini kollarında tutarken gösteriyordu. Bebeğin minik beyaz takkesi, başının üzerinde yana yatmış bir şekilde duruyordu. Diğerinde, Harry bej renkli bir koltukta oturmuş, bir koluyla tuttuğu bebeği biberonla besliyordu. Christine onun yanındaydı ve elini onun bacağına üzerine koymuştu; üçüncü fotoğrafta ise Harry fazla doldurulmuş, geniş bir koltukta oturuyordu, iki yaşındaki Sophie kucağındaydı, ikisi birden Harry'nin ellerinde açık tuttuğu bir *New York Times* gazetesine bakıyorlardı.

Şeffaf sayfanın üzerine bir damla gözyaşı düştü. Bir sağa-nağın pencereye vuran ilk damlasına benziyordu bu... Sonra gökyüzü delindi ve yağmur yağmaya başladı.

26

Işığ ı açık bırakmıştı ve her zamanki cenin pozisyonu yerine, omuzundaki ağrı nedeniyle sırt üstü yatmaktaydı. Onun oda-ya girdiğini ve yatağ ının yanında durduğunu iş itti.

“Geiger?”

Gözlerini açtı. Christine, her iki yanağ ında parlayan bir gözyaşı çizgisiyle ona bakıyordu. Geiger yaş ların ağır ağır aş ağı iniş ini izledi. Ağlama olayı her zaman aklını karış tırmış tı. Gözyaş larının hem birbirine benzeyen, hem de birbirinin zıdd ı olan duygusal durumlarda tetiklenebilmesi, eş i olmayan bir olaydı. Bir keresinde bir liste yapmış , bunu dos-yalarından birine koymuş ve saatlerce incelemiş ti. Sözcükler arasındaki bağ lantıların, onu hiç gitmediğı yerlere götüren bir yol haritası gibi büyüdüğ ünü görmüş tü. Bu yolda korku ve neş e, endiş e ve beklenti, kayıp ve tatmin, ümitsizlik ve zevk, elem ve kendinden geçme vardı...

“Yanına uzanabilir miyim? Sadece bir süre için?” Sesin-de hafif bir titreme vardı. Kollarını göğ sünde kavuş turmuş tu. Üş ümüşt ü veya göğ sünün parçalanacağından korkmuş gibiydi.

“Niç in?”

“Kendimi çok üzg ün hissediyorum.”

Geiger otuz santim kadar sola kaydı. Christine yatağ a yakla-ş ıp yorganla arasında yirmi santimlik bir mesafe bırakarak ya-vaş ça sırt üstü uzandı. Ağ lamak daima göğ sünün sıkış masına ve nefes inin kesilmesine neden olurdu. O yüzden ellerini midesinin üzerinde kavuş turdu ve ağır ağır derin soluklar almaya ç alış tı.

“Bazı resimlere bakıyordum.”

Geiger onun bedeninin ağır bir hıçkırık krizinden yeni çıkmış gibi, göğüslerinin arasındaki hafif bir sallantıyla inip kalktığını hissedebiliyordu.

“Onları öyle çok seviyordum ki... Onları sevme *hissini* de aynı şekilde... Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Ben hiç kimseyi sevmedim, Christine. Ben öyle yaratılmamışım.”

“Bu ne anlama geliyor? ‘Öyle yaratılmamışım’ ne demek?”

Christine, onun parmak uçlarının ikisinin arasındaki boşluğa vals temposuyla hafifçe vurmaya başladığını hissetti. *Tıp, tıp, tıp, tıp, tıp, tıp...*

Christine yastığın üzerinde başını çevirdi ve onu inceledi. Profilden bakıldığında adamın yüz hatlarının keskinliği yumuşuyor, tilki görüntüsü azalıyordu.

“O zaman bunu niçin yapıyorsun?” dedi.

“Ben bir ıstırap aracıydım, uzun bir zamandır... Ve şimdi Harry ve Matheson benim yüzümden ıstırap çekiyorlar. Ve eğer onlar ölürse, Ezra da ıstırap çekecek.” Başını ona çevirdi. “Ve benim onlara göre kaybedecek çok daha az şeyim var.” Parmaklarının vuruşu durdu. “Uyumam lazım.”

Geiger gözlerini kapadı. Nefesi, vitesi boşa alınan ve düzensiz bir şekilde rölantide çalışmaya başlayan bir motor gibi, birkaç saniye içinde değişti. Ona dokunmak, parmak uçlarının sakal çizgisi boyunca gezinmesine izin vermek istiyordu, ama asıl arzuladığı şey onun tenine dokunmak değil, bir bağlantı kurmaktı. Bir an için bile olsa...

Elini, yorganın üzerinden onun elini buluncaya kadar kaydırды. Onun açık avcunu bulduğunda Geiger'den bir tepki gelmedi. Çoktan uykuya mı dalmıştı, yoksa sadece kendi doğasına uygun olarak, bağ kurmak mı istemiyordu, bunu anlayamadı. Küçük kıpırdanmalarla, kendisine doğal gelen kalıcı bir pozisyon buldu. İki parmağını bir çapa gibi onunkilere geçirdi. Sonra gözlerini kapayıp, rüya görmeyi ümit etti.

Geiger uyanık dünyayı arkasında bırakmıştı. Birisinin elini elinde hissettiği zaman derin bir uykunun giriş odasında idi. Bu el onu alıp onu hem gözlemlenen ve hem de gözlemci olduğu bir yere doğru çekiyordu. Ve o an, bu görüntünün bir rüya olmadığını fark etti...

... Altı yaşındaki hayaleti karşısındaydı, rengi solmuş iş tulumu içinde ve çıplak ayaklı...

Kütükten yapılma ev, usta bir marangozun elinden çıkmaydı. Duvarları ve katedral stili tavanı, yarıya kesilmiş iri kütüklerden yapılmıştı. Pencereler, dünyadan görünecek tek şey yeşil ağaç tepeleri ve sonsuz gökyüzü olacak şekilde tuhaf bir biçimde yüksekteydi.

Güneşin aydınlatığı büyük odada, dengesi bozuk portatif bir yatağın yanında oturuyordu. Annesi köşeleri kıvrılmış bir çarşafın altında yatmaktaydı. Uzun, kalın örgülü siyah saçları yastığın üzerine savrulmuştu. Solgun teni terden parlıyor, gri renkli, badem şekilli gözleri sıcak, fakat sönmekte olan bir ışıqla parlıyordu. Onun lavanta suyu kokusunu içine çekebiliyordu.

Çarşaf kadının şiş karnının üzerinde inip kalkıyordu. Bacaklarının arasındaki bez, ıstırabının parlayan bir kanıtı gibiydi. Bir eli düz ve kıpırdamadan göğsünün üzerinde duruyordu. Yanında duran diğer elinin parmakları oğlununkilerle birbirine geçmişti. Çatı kirislerinden bir yaylı dörtlüsünün çaldığı konçerto dökülüyordu. Çocuk, müziğin havasının annesinin göğsünün ağır ağır inip çıkmasına bağlı olarak değiştiğini düşünüyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet, anne. Ben iyiyim. Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Sen bir şey yapamazsın, tatlım,” dedi. “Senin yapabileceğin hiçbir şey yok.” Sözcüklerinden çok, sesinin tonundaki donuk sükunet ve aralık dudaklarının arasından çıkan ısıklı nefes, çocuğa aradığı yanıtı verdi.

“Anne... Gidip bir doktor bulmaya çalışabilirim.”

“Dağdan aşağı gidemezsin. Babanın kuralını biliyorsun.”

“Fakat bu... farklı bir şey.”

“Hayır. Doktor olmaz. Senin için çok daha kötü sonuçlar verebilir. Daha sonra...”

Gözyaşları çocuğun gözkapaklarının uçlarına yayıldı ve sonra taşıp döküldü.

“Ve baban geri dönmeden önce o gözyaşlarını sil.”

Çocuk delili yok etmek için elinin tersini kullandı. Sancı aniden annesinin dudaklarını düz bir ufuk gibi gerdi.

“O bunu sana niçin yapıyor, anne?”

“Bu bebeğin kabahati değil, tatlım.”

“Fakat seni incitiyor,” dedi. “Artık seni incitmesini istemiyorum.”

“Bu bir son bulacak. Fakat benim gitmem gerekebilir.”

“Nereye gideceksin?”

Annesinin gülümsemesi hemen gelmedi. “Merak etme, tatlım. Bunların hepsinin bir anlamı var.”

“Ne anlamı?”

“Şimdi sadece burada benimle kal. Sana bir şarkı söyleyeceğim.” Elini daha sıkı tuttu. “Sen benim hayatımın güneş ışığıydın...” Şarkı, melodiden ve sözcüklerden fazla bir şeydi. Sesin ve anlamın ötesine geçiyordu. Doğduğu andan beri, onları uykuda ve uyanık olduğunda birbirlerine bağlayan sıcak ve yatıştırıcı bir hayat kordonu gibiydi. “Bu nedenle her zaman yanında olacağım...” Ama şimdi daha kırılgan, titrek ve huzursuz bir hale gelmişti. Kendi kendisinin bir yankısı gibiydi artık.

“Anne... Uzağa gidersen, beni unutacak mısın?”

Onun, nefesini tuttuğunu hissetti. Parmaklarıyla onunkileri sıktığını...

“Seni unutmayacağım, tatlım. Birisini sevmenin en iyi tarafı budur. Onları hiç unutmazsın.”

Bir metal sürgünün kaldırıldığını duyunca başını çevirdi.

Odanın tek kapısı açıldı ve babası içeri girdi. Her iki elinde de birer çelik kova vardı. Dökme demirden yapılmış büyük mutfak sobasına doğru yürürken kovaların kenarından yere sütler döküldü.

“Bugün çok süt verdi” dedi.

“Çok iyi,” dedi karısı.

Kovaları sobanın üstüne koydu ve avuçlarını tulumunun ön tarafına sürüp kuruladı. Üzerinde vahşi doğmuş, insanların, kulübelerin ve kesin kuralların dünyasında yaşamak için eğitilmiş, evcilleştirilmiş bir hayvan görüntüsü vardı. İri ellerini yüzüne doğru kaldırıp binlerce kez çekiç tutmaktan eğrilmiş parmaklarını inceledi, sonra ellerini tulumunun ceplerine sokup solgun karısına baktı.

“Hâlâ kıpırdadığını hissediyor musun?”

“Evet,” dedi yumuşakça. “Biraz.”

“Güçlü ol. Henüz vakit gelmedi.”

“Biliyorum. Burada kalacağım.”

Babasının bakışı çocuğun üzerine döndü. “Onlar gözyaşları mı, evlat?”

Çocuk ağlamanın bir zayıflık olduğunu biliyordu. Fakat yalan söylemesi söz konusu değildi.

“Evet, baba.”

“O zaman bununla ilgili olarak konuşmayı hatırlamalıyız, daha sonra.”

“Evet, efendim. Unutmayacağım.”

“İyi.”

Camel paketini çıkardı ve bir sigara çekip, sobanın üstündeki kavanozdan bir kibrit alarak demir sobanın üstüne sürttü. Sigarasını yakıp odanın içine doğru yoğun bir duman tabakası gönderdi.

“Senin için biraz süt ısıtacağım. Daha fazla süt içmen gerek.” Büyük taş ocağa baktı. “Ateş yakayım mı? Üşüdün mü?”

Yanıt gelmeyince, hem baba, hem oğul ona döndüler. Çocuk hâlâ onun elini tutmakta olduğunu unutmuştu ve şimdi annesinin parmaklarının onun elini artık tutmadığını fark etti. Babasının sigarası yere düştü. Çocuk onun bunu kasten mi yaptığından emin olamadı.

“Neler oluyor?” dedi babası. Yavaşça yatağa yürüdü ve iki parmağını onun beyaz, pürüzsüz boynunun üzerine koydu.

“Ne oldu, baba?”

Babasının büyük, siyah başı yavaşça öne büküldü. İçinden bir şeyler kopmuştu sanki. Odadaki sessizlik hiç kimse- nin konuşmamasını emreden bir ziyaretçiydi sanki. Çocuk bu sessizliğin sadece odada değil, tüm dünyada da hüküm sürdü- ğünü düşündü. Kuşların cıvıltısını, rüzgarın uğultusunu veya ağaçlardaki yaprakların hışırtısını duymuyordu artık.

Çocuk ayağa kalktı. “Anne?” Elini annesinin omuzuna koydu. “Anne?” Onu hafifçe dürttü. “O uzaklara mı gitti, baba?”

Babası yavaşça başını çevirip ona baktı. “Sana öyle mi dedi?” Kömür siyahı gözlerin ortasında aniden korlar parladı ve tekrar yataktaki bedene baktı. “Ona *öyle* mi dedin?”

Çocuk, neden sorulduğunu anlamasa dahi, sorunun içer- diği hoşnutsuzluğu neredeyse tadabiliyordu. Hiçbir şey anla- mıyordu. Kendisini ikilemler arasında akıntıya kapılmış gibi hissediyordu. Babasının parmak uçlarını yavaşça annesinin saç örgüsünden geçirip sonra yüzüne dokunarak yumuşak ya- nağının kenarındaki bir çizgiyi izlemesini seyretti.

“Seni çok özleyeceğiz,” dedi. “Hem de feci şekilde. Ama senin o kahrolası zayıflığın yok mu? Bana senin için bitirmem gereken berbat bir iş bıraktın.” Belindeki alet kayışındaki bir kılıftan bir avcı bıçağı çıkardı ve çarşafı yakaladı. “Uzağa git, evlat ve başka bir yere bak.”

Çocuk arkasını döndü ve kendisine ağaçların ötesinde

ufak, yalnız bir bulut buldu. Gökyüzünde emekliyor, doğruya, dağın tepesine doğru, sürüsünü arayan bir kuzu gibi ilerliyordu. Sesler tekrar odaya dolmaya başladı ve çocuk, babasının bir gayret içinde çıkardığı oflama ve puflama sesleriyle, etin bilenmiş çelik bıçağın altında çıkardığı ezilme sesinin, klasik müzik parçasını çalan müzisyenlerin keskin ve hafif vuruşlarını dengelediği tuhaf bir karışımla yoğrulduğunu hissetti. Bu sesi, babasını bir geyiğin içini temizlerken birçok kez izlemiş olduğu için iyi biliyordu. Sonra bıçağın yere düştüğünü duydu ve ona doğru baktı. Güneş, geniş bıçağın üzerinde parlak kırmızı bir renkle parlıyordu ve çocuk bunun kimin kanı olduğunu biliyordu.

Derken babası bir ses çıkardı. Bu, bir ayının sesine benzeyen ama şok, derin keder veya öfke gibi ilkel bir dürtünün altındaki başka bir ezgiyi açığa çıkarıp, bu ezgi yavaşça sö-nüp ölmeden önce onun farklı bir ses tonuna çıkmasını teşvik eden daha kısık bir sestti. Sonra hafif bir kıpırdanma oldu. İlk başta çocuk bunun ani rüzgarda birbirine sürtünen yapraklar olduğunu sandı, fakat ses onlarla birlikte içerideydi.

“Bu bebek mi?” diye sordu.

Babasının nefesi burun deliklerinden kısa, tereddütlü üfle-meler şeklinde çıktı. “İki havlu getir.”

“O yaşıyor, değil mi?” dedi çocuk.

“Sana ne diyorsam onu yap!”

... Dayak atar gibi bir sesle gelen bu emrin etkisi Geiger’i neredeyse yeniden bilinç dünyasına geri döndürecekti. Ama beyni bu görüntüyü terk etmeyi reddetti. Onu bırakmayacaktı. Sonuna kadar dayanacaktı...

Çocuk duvara dayanmış yüksek bir dolaba koştu ve raflardan birinden bir çift havlu kaptı. Geri dönmeye başlarken, baba-

sı annesinin bedeninin önüne geçerek onu görmesini önledi. Kanlı elini ona doğru uzattı. Tırnaklarının küt kenarlarında damlalar oluşmuştu. Küçük, kırmızı ardıçlar gibi asılı duran ve sonra yerçekimine boyun eğip düşen...

“Ver onları buraya. Yakına gelme.”

Havluları aldı ve işine geri döndü. Oğlan, onun kollarının geniş sırtının adaleleriyle uyum halinde, zor bir görevi yerine getiren bir motorun pistonları gibi hareket ettiğini gördü. Göğsünün ortasında bir şeyin büyüdüğünü hissetti. İçinde ot-lar yılan gibi kıvrılıp çıkmakta, kalbinin etrafında birbirine geçmekteydiler...

Babası havluya sarılı bebeği tutarak geriye döndü. Oğlan yeni doğan çocuğu göremiyordu, fakat havlunun içinden ıslak, düzensiz bir mırıltının çıktığını duydu.

“O canlı,” dedi çocuk.

“Uzun yaşamayacak, evlat.”

“Niçin?”

“Çünkü yaşamaması gerekiyor.”

“Onu tutabilir miyim?”

“Kısa bir süre için. Şuraya otur.”

Çocuk yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

“Kollarını şöyle koy.” Babası ona kucağa alma pozisyonunu gösterdi, çocuk kollarını hazırladı ve babası kundağı bunların üstüne koydu. Sonra sobaya gitti, bir kibrit daha çaktı ve başka bir sigara yaktı.

Oğlan tuttuğu şeyin hafifliğine şaşırılmıştı. Zayıf mırıltı kundaktaki dar bir açıklıktan geliyordu. Bir parmağıyla yavaşça açıklığı genişletti...

Hayatta gördüğü en ufak yaşayan şeydi bu ve de en yaşlısı. Kırıksık, kül renkli ve de tamamlanmamış hissini veren bir şey... Tek hareketi göğsünün yavaşça, tekleyerek kalkıp inmesiydi. Gözleri kapalıydı. Çocuk onlar acaba hiç açılacak mı diye aklından geçirdi.

“O hasta.”

Babası yoğun bir duman pusunun arkasından konuşuyordu. “O ölüyor.”

“Fakat... o daha henüz *doğdu*.” Bir şey onu etkisi altına alıyordu, kavraması çok zor bir şey... Babasından bile daha güçlü olan ve sırf kendisi öyle istediği için bazı korkunç şeylerin olmasına izin veren ve bunun nedeninin de bilinmesini istemeyen büyük bir ruhtu bu.

İşaret parmağının ucuyla bebeğin avcunu dürttü ve inanılmaz derecede minik olan parmaklar yavaşça parmaklarının etrafında kapandı. Annesi birçok kez ona bir erkek mi, yoksa bir kız kardeş mi istediğini sormuştu. O da hep onun için fark etmeyeceğini söylemişti. Annesinin bedenine bir bakış attı. Babası çarşafı onun boğazına kadar çekmişti. Kanı çarşafın orta yerini koyu kırmızıya dönüştürmüştü. Yüzü pürüzsüz ve beyazdı. Güzel ve zarif bir mermer gibiydi. Nabzının kulaklarında atmaya başladığını hissetti.

“Baba... Sanırım ben ağlayacağım. Özür dilerim.”

Babası sırtını hafifçe kamburlaştırarak ona doğru ilerledi. Çocuk, onun içinde hep var olan, evcilleşmemiş o canavarın canlanmakta olduğunu hisseder gibi oldu. Adam yere eğildi ve avcı bıçağını eline aldı. Doğrulduğu zaman çocuk onun yüzünü tam cepheden gördü. Çalı gibi sakalının altındaki yüzü sanki taşlaşmış gibi kaskatıydı. Ölüm onun gözlerine de bir ziyaret yapmıştı, taziyeler sunarak ve karanlıklar getirerek. Ama giderken ışığı da alıp götürmüştü sanki...

“Hiç durma, ağla o zaman,” dedi. “Ama daha sonra artık ağlama diye bir şey olmayacak. Bu evde artık *zayıflık* da olmayacak, *zaaf* da... Bunu kendim kontrol ederek göreceğim.” Bıçağı tulumunun bir paçasına sildi. Yavaşça... Önce bir yanını, sonra diğer yanını... “Artık senin ne bir erkek, ne de bir kız kardeşin olmayacak. Ben senin güçlü olmanı sağlayacak bir yol bulacağım. Annenden daha güçlü olacaksın. *Benden*

bile daha güçlü olacaksın. Onun için şimdi ağla, ama son kez olarak.”

Kapıya doğru ilerledi.

“Nereye gidiyorsun, baba?”

“Bir kürek almaya.” Kapıyı çekip açtı, dışarı çıktı ve arkasından çarparak kapadı.

Çocuk bebeğe baktı. Babası haklıydı. Bu dünyaya ait bir şeymiş gibi durmuyordu. Ona kanatsız doğan bir kuş yavrusunu hatırlatıyordu. Yaşayacak bir yeri olmayan hüznü, anlamsız bir şey... Başını çevirip annesine baktı.

“Beni unutma, anne,” dedi. “Lütfen unutma.”

Ve ağlamaya başladı. Son kez olarak...

Geiger gözlerini açtı. Nefesinden kalp atışının merkezine doğru dalgalar halinde yayılan hafif, yumuşak bir titreme vardı. Ve onun içinde de bir ağrı... Kendisinin ve başkalarının yaşadığı acıların hem öğrencisi hem de ustası olmasına rağmen bu tür bir ağrıyı tanımıyordu. Gücün, acımasız eylemlerin ve en karanlık insan niyetlerinin ürünü olan türden bir ağrı değildi bu. Etile, sinir uçlarıyla, kas ve eklemlerle ilgili de değildi. Bu bir tür aydınlanma, bir vahiydi.

Christine ona yaslanmış, bir kolunu onun göğsünün üzerine koymuş uyuyordu.

Komodinin üzerindeki saate göz attı. Sekiz kırk idi. Beş saatten fazla uyumuştı. Daha önce hiç bu kadar uzun süre uyumamıştı. Gözyaşlarını sildi ve sonra hafifçe Christine’in koluna vurdu. Kadın uykulu uykulu bir gözünü açtı, onu baygın baygın süzerek... Ve sonra bir farkındalık içine girdi. Adamın kimliğini, içinde bulunduğu konumu ve dünyanın tehlikeli eğikliğini hatırladı. Sırt üstü döndü. İkisi birlikte tavı seyretmeye başladılar.

“Bir sorum var,” dedi Geiger.

“Evet.”

“O her zaman orada mı?”

Soru, yanıt bekleyen bir kucak köpeği gibi gelip kadının içine yerleşti. Açıklama istemesine gerek yoktu. Onun ne demek istediğini biliyordu.

“Evet, o daima orada.”

“Onunla ne yapıyorsun?” dedi.

“Ona mesafeli davranıyorum. Gözümün ucuyla görebilecek kadar yakında, ama bana gizlice yaklaşamayacağı kadar uzakta tutuyorum onu.” Adama baktı. “Fakat sen bunu yapmıyorsun. Sen başka bir şey yapıyorsun.”

Geiger ona doğru döndü. Kadının mavi gözbebeklerindeki minik ela lekeleri görebilecek kadar birbirlerine yakındılar.

“Ben... onu kucaklıyorum,” dedi Geiger. “Beni doldurmasına izin veriyorum.”

“Ve o zaman, başka bir şeye yer kalmıyor.”

Christine aniden yoğun bir biçimde kendi bedeninin farkına vardı. Şiltenin üzerinde nasıl yattığını, üzerindeki ipek bluzun tenine değen yumuşaklığını, kalp atışındaki ısrarı...

Geiger'den istediği bir şey vardı. Kendisini koyuvermek ve ondan bir şey *almak*. Bu onun teni, bir dokunuşu, nefesi veya bir hareketi olabilirdi...

“Birazdan gitmem gerek, Christine. Programımın gerisin-deyim.”

Christine doğrulup oturdu ve ellerini saçlarının arasından geriye doğru geçirdi. “Evet,” dedi ve bluzunu düzeltti. “Kahve yapayım.”

“Sütsüz.”

“Şeker?”

“Hayır.”

Geiger onun gidişini izledi. Bir randevuya geç kalmış gibiydi. Yatağın, kadının ona yaslandığı sağ tarafı hâlâ sıcaktı. Gitmeden önce omzuna bir kez daha buz koyacaktı. Otel odasına geri gitmek için bir neden yoktu.

“Aç mısın?” diye seslendi Christine.

“Hayır.”

Aynadaki buharı avcuyla sildi. Sakalının yumuşak ve uysal hale gelmesi için sıcak duşun altında bir hayli oyalanmıştı.

Sabaha karşı beş, 3 Temmuz günü... Son kez tıraş olduğu tarih... Bugünün günahlarına karşı duyarsız kalarak ve geçmişten gelen yankılara kulaklarını tıkayarak hayatının dizginlerini eline aldığından bu yana neredeyse günü gününe dokuz ay geçmişti. O gün, içerisi ile dışarısı arasındaki duvarların sağlam ve geçilemez olduğu, Ezra’nın, ihanetlerin, ifşaatların, intikam arayışlarının, kepenkleri indirilmiş bir mağazada ölü gözlü bir bedeninin, yuvarlanan anıların içinde yer almaya çalışan babasının ve annesinin ve telafi edilmeyi bekleyen eskiden kalma dayanılmaz haksızlık duygusunun olmadığı bir gündü...

Carmine’in sözleri bir kez daha aklına takıldı.

“... Kıcını kurtarmak istiyorsan hayatı ciddiye almak zorundasın – hem de ilk günden itibaren, beşikten mezara kadar. Sen bunu bir türlü anlamıyorsun, Geiger. Bir şeyin içinde veya dışında olmayı seçebileceğini sanıyorsun, fakat bunu yapman mümkün değil...”

İlaç dolabında bulduğu, on tanelik bir kutuda tek kullanımlık plastik türden tıraş bıçağını sabunlu yanağına götürdü ve jileti iki santimlik aşağı çekişlerle kullanarak yavaşça yüzünü ortaya çıkarmaya başladı. Artık herhangi bir tür kamuflaje ihtiyacı yoktu.

Yemek odasının penceresinden görülen gökyüzünün nazlı parıltısı, yağmurun geçtiğinin ve geri gelmeyeceğinin bir belirtisiydi. Christine, Geiger’in kahvesini mavi seramik bir fincan içinde önüne koydu. Geiger, Christine kendi kahvesiyle yerine oturup, ellerinin arasındaki kahveyi dudaklarına götürünceye kadar kendi fincanına bakıp bekledi.

“İki elle,” dedi. “Fransa’da âdet böyle...”

Geiger de onun tekniğini kopya ederek kahvesini yudumladı. Christine, onun tıraştan sonra meydana çıkan yüzünde bir zevk veya memnuniyet belirtisi görmek için baktı, her ikisinden de bir iz göremedi.

“İyi mi oluyor, sakal olmadan?”

“Daha temiz. Daha hafif.”

Christine kahve fincanını indirdi. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Evet.”

“Bu kalıbın altında, içeride... Değişik şeyler hissediyor musun, değişik zamanlarda?”

Geiger hafifçe kahvenin üstüne üfledi, buharı dalgalandırarak. “Christine... Sana kendim hakkında söyleyeceğim hiçbir şey yok.” Bir yudum daha aldı. “Sana Harry’nin bir zamanlar dediği bir şeyi söyleyeceğim. Onu bir müşteriyle konuşurken duymuştum. Adam benim neye benzediğimi sormuştu. Harry de ona beni tanımlamanın boşuna zaman harcamak olacağını söylemişti. “Geiger bir ayna gibidir. Senin gördüğün şey, benim gördüğümle aynı değildir veya başka birisinin göreceği şeyle, demişti.”

Christine ellerini önüne, masanın üzerine koydu ve parmaklarını bir duaya hazırlanmış gibi birbirine geçirdi.

“Ve *sen* kendini böyle mi görüyorsun?”

“Sorun da bu işte, Christine,” dedi. “Ben kendimi görmüyorum.” Kahvesini epeyce içti ve fincanı masaya bıraktı. “Bıçaklarını görebilir miyim?”

“Bıçaklarımı mı?”

“Yemek yapmak için.”

Christine’in dudakları aralandı. *Yemek yapmak için*. Sözcüklerin hafifliği, yüzünde bir tokat etkisi yapmıştı.

“Tezgahın üzerinde, sobanın yanında.”

Geiger ayağa kalktı ve mutfığa gitti.

Christine kocaman fincanı parmak uçlarıyla yavaşça döndürdü. Görmeye başladığı resimler korkunçtu. Şimdiye kadar onları kendisinden uzakta tutmuştu, ama olaylar bir sona doğru gidiyordu, o yüzden artık onları kontrol edemiyordu. Gözünün önünden dizi halinde bazı resimler hızla geçti: Bunlarda şiddet, kan ve kötülük vardı. Küçük bir kasabadaki bir çiftlik evinde gerçekleşen ıstırapın ve gaddarlığın değişik versiyonları.

Geiger geri döndü ve bıçağı masanın üzerine koydu. Kayın ağacından sapı olan kısa ağızlı bir et bıçağıydı bu... Bıçağın görüntüsü Christine'in sırtının dikleşmesine neden oldu.

"Tanrım... Yapmak istediğin...? Bunu *kullanmak mı*?"

Geiger ona sadece bir saniye baktı ve çantasından bir rulo paket bandı çıkartıp tekrar yerine oturdu.

"Ben yapılması gereken şey üzerine odaklanıyorum, Christine. Bu Harry ile benim birbirimize benzediğimiz bir özellik. O, bunu 'aşırı detaycılık' diye tarif ederdi."

Bıçağın sapını bantla sarmaya başladı. Bandın her dönüşüyle birlikte, bıçağın sapı daha kalın ve iki uçta daha kabarıklık bir hale geliyor, böylece elin kolayca ve güvenli biçimde ortaya yerleşmesini sağlayacak bir şekil alıyordu. Christine, adamın uzun, zarif parmaklarıyla, sakın bir şekilde, onun her gün kullandığı bir aleti en aşırı uçtaki bir amaç için kullanmak üzere hazırlamasını izledi.

"Geiger?"

Adamın elleri durdu. Başını kaldırıp baktı ve bekledi.

"Hiç birilerini öldürdün mü?"

"Evet," dedi, "fakat senin kastettiğin şekilde değil."

"O zaman bunu yapabileceğini nereden biliyorsun? Yapman gerektiği takdirde?"

Geiger'in yüzünde sadece bir an süren bir kayma yakaladı. Bunun tam olarak nerede gerçekleştiğini kestiremiyordu. Dudaklarında mı, çenesinde mi, yoksa gözlerinde miydi bu kayma?

“Sen buraya bazı insanların hayatını *kurtarmak* için geldin, o zaman nasıl oluyor da...”

“Christine... Bu senin için yoğun bir deneyim oldu, ama beni biraz olsun tanıdığını sanman bile bir hata olur.”

“Belki sen sandığın kadar bilinmez değildir.”

“... Belki.”

Geiger ayağa kalktı ve çantasına doğru gitti.

“Ne yapıyorsun?”

iPad’i ile masaya döndü ve tuşlamaya başladı. “Harry her şeyi güvenli bir veri deposunda saklıyordu. Mali kayıtlar, dosyalar, seans çözümleri ve videolar.” Yazmayı bitirdikten sonra tableti döndürdü ve onun tarafına kaydırды. “S.D.V.D. yazan dosyanın üzerini tıkla.”

Ekran S.D.V.D. dosyalarının bir listesini gösterdi. Her birinde bir çift harf ve bir tarih bulunan düzinelerce dosya...

“Hangisi? O kadar çok var ki...”

“Yüz yirmi bir, Ezra’nın hariç. Hangisini seçeceğin fark etmez.”

Kayıtları gözden geçirdi. Bunlar 1999 yılında başlıyordu: “S.D.V.D./JM/6-29-1999.” Bu miktarı görmek bile başlı başına ürkütücüydü. *Yüz yirmi bir kişi.*

“Bunu yapmamı niçin istiyorsun?”

Geiger kahvesini aldı ve uzunca bir süre içti. “Sen benim kendimi nasıl gördüğümü sordun. Senin kim olduğumu görmemi sağlamaya çalışıyorum.” Çanağı masaya bıraktı. “Bana Engizitör diyorlardı.”

Christine başını kaldırıp ona baktı. “Bu videolarda senin görüntün mü var?”

“Evet.”

Kanına sıcak bir karışım girdi, kalbinin damarlarına pompa-
ladığı hızlı bir öfke akımı... Dünya çok fazla acıyla doluydu. Bununla dikişleri patlıyordu. Kendi başına buna yeterince uzun bir zaman tanıklık etmişti. Onun yardımına ihtiyacı yoktu.

“Bu kahrolası aşağılık bir şey, Geiger.” iPad’i ona geri itti. “Bunlara bakacak değilim ve senin de canın cehenneme.” Kendi kahve fincanını kaptı ve hızla mutfğa yürüdü.

Geiger’in bakışı aşağıya ekrana kaydı.

“WS/3-17-1999.”

WS... Warren Sloan. Tanrı’ya niçin kendisini terk ettiğini sordu.

“PK/7-9-2002.”

PK... Paul Knowles. Usturayı gördüğünde bayıldı.

Bütün çamurlu, hırpalanmış görkemi içinde, tekmeler ve çığlıklar arasında gerçeğin kazılıp ışığın içine çekilip sürük-
lendiği yüz yirmi bir an. Ve her biri tarifi mümkün olmayan
bir bedel uğruna... Hangi kefarete, kaç tane sınav ve kanıt,
hangi *sine qua non** mercan kayalıklarını aşır açık denize
ulaşması için onu yeterince yükseğe kaldıracaktı?

“NB/10-20-2005.”

*NB... Nico Bartelli. “Siz benim kim olduğumu biliyor mu-
sunuz?” diye tekrarlayıp duruyordu.*

“EG/11-4-2009.”

*EG... Edie Garson. Yüzüne vurmadığım takdirde, onunla
istediği her şekilde düzüşebileceğimi söyledi.*

İsimlerin hepsini hatırlayıp hatırlayamayacağını merak etti.

Christine’in sesi temkinli ve uysal geliyordu. “Biraz daha
kahve ister misin?”

“Evet,” dedi ve bıçağı alıp işine devam etti.

Dışarıda verandada sigara içiyordu. Christine masa başında
oturduğu yerden, onun veranda kapısının camına vuran yansı-
masını görebiliyordu. Geiger’in gidişi onu kuşku ile ümit ara-
sında bir belirsizlik içinde bırakacaktı. Hayatının geri kalanını

* Latince “olmazsa olmaz, zorunlu şart” anlamında bir hukuki terim.
(Çev. N.)

onların hepsinin ölüp ölmediklerini merak ederek geçirebildirdi. Kafenin kapısının üstündeki zilin her şıngırdamasıyla, içeri girenin Harry olup olmadığını görmek için dönerek...

Geiger içeri geri geldi. "Gitme zamanı."

"Seni arabayla metroya götürmemi istemediğinden emin misin?"

"Evet," dedi Geiger ve ceketini aldı. Omzuna dikkat ederek, ölçülü ve metodik bir şekilde ceketini üstüne geçirdi.

Christine ayağa kalktı. "Ağrı yapıyor mu?"

"Evet, fakat sorun değil."

Çantasını aldı. Christine içinde silah olup olmadığını merak etti. Olmadığını sanıyordu, fakat olmasını ümit ettiğini fark ederek şaşırdı.

"Şimdi ne olacak?" dedi.

"Avignon'a giden trene bineceğim. Orada istasyonda benim için talimatlar olacak."

Christine başını ileri geri sallamaya başladı. Gözlerini ondan hiç ayırmıyordu.

"Bir şeyin içine doğru gidiyorsun, ne olacağı hakkında hiç fikrin olmadan... Bu *çılgınca* bir şey. Bunun farkında mısın?"

Paltosunun fermuarını yukarı çekti. "Ben bir başlangıç, bir gelişme ve bir son görüyorum, Christine." Kapıya yöneldi. Christine onun peşinden gitti.

"Peki *bu* ne anlama geliyor?" Sorusundaki asabiyeti kendisi de fark etti.

"Bu benim işlere bakış tarzım. Her şeyin bir başlangıcı, gelişimi ve sonu vardır, ben bu süreç içinde nerede olduğuma dikkat ederim." Kapı gelince ona döndü. "Bu *çılgınca* bir şey değil, Christine. Gelecekte neler olacağını gerçekten bildiğini sanmak budalaca bir şeydir. O yüzden ben çok yakına gelene kadar, sonla ilgili hiçbir şey düşünmemeye çalışırım."

... Annesinin ona bir şeyler okuduğunu hatırlıyordu. Onun kucağında oturmuş, zayıf, kemikli sırtını onun göğsüne dayamıştı. Annesi de ona sarılmış, birbiriyle kaynaşmış bir lavanta kokusu ve huzur hissi içinde kitabı önlerinde tutuyordu. Her sayfa çevirişinde, annesinin dudaklarının hafifçe onun kulağının kenarını öpebilmesi için başını aşağı eğiyordu...

“Tam şu anda, bana yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var gibi geldi,” dedi Christine.

“Öyle mi görünüyordum?”

“Bir an için, evet.”

Geiger başını salladı. “Bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım.”

Christine onun yanına gitti. Elini onun pürüzsüz yanağının üzerine koydu. Yüzüne uzun uzun ve dikkatli bir şekilde baktı. O anın, birisini hayatta son kez görmekte olduğunuz an olacağını tam bir kesinlikle bilmek, insanın çok sık karşılaşacağı bir durum değildi. O günden sonra da, onu düşündüğü zaman belleğinin onun yüz hatlarını kirletmesini veya duygularının onları değiştirmesini istemiyordu. Onu gerçekten olduğu gibi hatırlamak istiyordu.

Geiger’in eli yavaşça yukarıya onun kine uzandı ve yumuşakça avcunun içine aldı. Teninin sıcaklığı neredeyse bayıltıcıydı.

“Şimdi gitmem lazım.”

Elleri birlikte aşağı indi ve bir an için birbirine geçti. Sonra Christine bir adım geriledi. Geiger kapıyı açtı. Diri sabah havası soğuktan içeri gelen bir kedi gibi yanından geçip gitti.

“Dikkatli ol, Geiger.”

“Hoşça kal, Christine.”

Bir sonraki nefesini o gitmeden ve kapı yumuşak bir klik sesiyle kapanmadan önce almak istemedi. Soğuktan içi ürper-

di. Damarlarının içinden bir bitkinliğin ve korkunun geçtiğini hissetti. Christine oturma odasına yürüdü ve kanepenin üzerinden süveterini aldı. Bunu üstüne geçirirken dün gece çerçeveye yerleştirdiği ve kahve sehпасının üzerine koyduğu eski bir fotoğrafa baktı. Bu iki kişinin fotoğrafıydı. Gün, arkalarında kararırken çekilmişti. Fotoğrafta, bir yetişkin ile çok küçük bir çocuğun parkta yan yana oturmuş silüetleri görünüyordu. Oturmuş, güneşin bir nehrin ötesindeki karanlık dağların arkasında batmasını izliyorlardı. İkisini birlikte gösteren fotoğraflar arasında bu her zaman Harry'nin en çok sevdiği olmuştu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Geiger, Christine'in evinden ayrıldıktan sonra en yakın metro istasyonunu yürüyerek geçmiş, hareket etmek ve havanın serinliğini hissetmek için yoluna devam etmişti.

... Bebeğin, hayattaki kısa saatlerinin sona erdiğini haber veren son belli belirsiz iç çekişle kendi kollarında ölmüş olduğunu hatırladı ve onun yaşamış olduğunu hiç hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Babasının annesiyle bebeği, aynı çarşafa sarılı olarak, birlikte gömdüğünü hatırladı ve mezarın başında tek bir sözcük bile edilmediğini...

Bir şey, içindeki bazı yerleri ısıtıyor ve en sert, en soğuk cisimlere yeni şekiller veren bir demirci gibi onları eğiyordu. Bu annesiydi. Yumuşak, kan içinde, her zaman içinde olan ve kaybetmiş olduğu...

... Benzinin keskin kokusunu ve babası annesinin bütün giyeceklerini kulübenin arkasındaki iki yüz litrelik varilde yaktığı zaman çıkan dumanı hatırladı. Babasının talimatını hatırladı: Ne annesinden, ne de kardeşinden bir daha söz edilmeyecekti... Zayıf olandan söz etmek veya onu düşünmek, güçsüz olmayı kendi hayatlarına davet etmek demekti. Sonra, babasının hemen ertesi günü içinde uyuması için ona özel bir kabin yapmaya başladığını hatırladı. Ustura ritüelinin ne zaman başladığından emin değildi, ama kısa bir süre sonra olduğunu sanıyordu.

Gare de Lyon'a yürüyüşünün geri kalanını Soames hakkını da bir karara varmaya uğraşarak harcadı. Bu bir cıva kabarcığına çivi çakmaya çalışmak gibiydi. Ona telefon ettiği takdirde, Victor'u da kontrolü altında tutabilirdi, ama böyle bir şey uzun vadede onun manevra alanını daraltabilirdi. Eğer ona telefon etmez ve kendi başına giderse, o zaman da Victor'un Zanni'yi canlı bırakmak için bir nedeni kalmayacaktı. Bir anda, gözünün önüne bir görüntü geldi: Victor bir şeyden kuşkulanan Soames'un arkasından sokuluyor, onu saçlarından yakalıyor, havada dönen kolu onun göğsüne bir bıçak batırıyordu. Bu görüntü adımlarını durma noktasına getirdi. Bunun ince bir düşünceyle veya stratejiyle bir ilgisi yoktu. Bu, daha yoğun, daha karmaşık bir şeydi. Beyninden değil yüreğinden geliyordu.

Corley'in sesini duydu. *"Geiger... Kendini insanlardan kopmuş hissediyor musun?"* Ve ona verdiği yanıt; *"Martin, eğer hiç kimseyle bağlantı kurmamışsan, kendini onlardan kopmuş hissetmem mümkün olamaz ki"* şeklinde olmuştu.

Bir şeyler değişmişti.

Atlama ipinin hızla savrulurken çıkardığı *vinnnn, vinnnn* sesi sabit bir şekilde devam ediyordu. Saniyede dört şaklatma... Kendini kaybedip düşüncesizce davrandığı düzeye inmek sizin, kalbini çalıştırmak için yeterince hızlı bir tempoydu bu. Pencerenin ötesinde, sokakta neredeyse hiç trafik yoktu. Geiger'in otelinin sadece üç penceresinde ışık vardı.

Victor aramış ve dönmekte olduğunu söylemişti. Dewey'i veya arabayı bulamamıştı. Zanni telefonu kapatır kapatmaz büyük resimdeki hiçbir şeyin değişmeyeceğine karar verdi. Bir adam eksik gidecekler ve duruma göre idare edeceklerdi. Geiger'in çoktan gökyüzünde, on bin metre yüksekteki bir pencereden bakmakta olmadığını varsayarak, tabii... Geiger'in neler yapabileceğini görmüştü, o yüzden, kardeşini endişeleri, korkuları ve beynindeki resimlerle birlikte şimdi-

lik bir kutuya koyacaktı. Şayet iş tamamlanırsa ve Dewey hâlâ ortaya çıkmamışsa, o zaman detaylara bakacaktı. O zamana kadar dikkatini sadece işine vermesi gerekiyordu.

Çalışmasını hızlandırmak için ayaklarını değişimli olarak kullanarak hızlı-adım egzersizi yapmaya karar verdi. Yere hafifçe basarak, pencerenin dışındaki görüntünün gözlerinin önünde bir inip bir çıkmasını seyrediyor ve kendi oflamasını ve puflamasını dinliyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Geiger'i bir katil olarak göremiyordu. Ne doğası, ne de görev gereği olarak... Eğer Dewey'i oyuna getirmişse, onu neden öldürsündü ki? Buna ne gerek vardı? Ama sonra, Hall'ün ve adamlarının da Geiger'in peşinden gittiğini ve hiç kimsenin geri gelmediğini düşündü.

Nextel marka cep telefonunu tam kendi önüne, pencerenin kenarına koydu. Telefon çaldığında, ipi zıplamasının ara yerinde yere fırlattı. Bir süre göğsü inip çıkarken ve nabızı şakaklarında zonklarken telefona bakakaldı. Nefesini yatıştırırmaya çalışarak, telefonun ikinci defa çalmasını bekledi ve sonra eline alıp açtı.

“Geiger?”

“Evet.”

“Neredesin?”

“Avignon trenine binmek üzereyim.”

“O zaman, bu işte beraber miyiz?”

“Plan öyleydi, Soames. Değil mi?”

Soru Zanni'nin gözlerini kısmasına yol açtı. “Evet, öyleydi.” Serbest bileğiyle gözlerine doğru akan teri sildi. “Oraya ne zaman varıyorsun?”

“Bir elli altıda.”

“Biz de hemen hareket edeceğiz. Ama arabayla gitmek, trenden iki kat uzun sürüyor.”

“Dolaptan talimatları aldığında seni arayacağım.”

“Peki.” Kendisini niçin rahatlamış hissetmediğini kestirebilmek için duygularını gözden geçirdi.

“Benim arayacağımı düşünmüyordun, değil mi, Zanni?”

“Emin değildim. Dün gece seni dışarı çıkarken gördüm...”

“Biliyorum.”

“... onun için, evet. Senin geri gelip gelmeyeceğinden emin değildim.”

“Şehrin bazı yerlerinde gezindim. Daha önce hiç Paris’e gelmemiştim.”

Kızın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Özelikle hoşuna giden bir şey oldu mu?”

“Trene binmem lazım. Avignon’dan arayacağım.”

“Peki.”

Telefonu kapattı, banyoya gitti ve duşu açtı. Bir an aynada kendisini incelemek için durdu. Menekşe rengi gözleri parlayarak kendisine bakıyordu. Bazen kendi görüntüsüne baktığı zaman hâlâ o erkeksi kızı görür gibi oluyordu. Traktör süren, peşindeki herkesten daha hızlı koşan, canı ne zaman isterse sırf öyle istediği için Dewey’i pataklayan...

Tişörtünü ve şortunu çıkarıp duşa girdi. Suyu dayanabileceği kadar sığağa çevirdi. Hedefine bir adım daha yaklaşmıştı.

Victor odasına girdi, ceketini yatağın üzerine attı, oturdu ve dizlerine masaj yapmaya başladı. Yürümek artritini azdırmıştı. Babasını sallanan sandalyesinin içinde, her gece aynı ritüeli tekrarlarken görebiliyordu. *Le fléau de Bran*, derdi o buna. Yani, Bran belası. Oğluna geçirdiği pek çok şeyden sadece biriydi bu...

Bir homurtuyla kalktı ve iki odayı bağlayan kapıyı açtı. Zanni’nin duşunun açık olduğunu işitti. Açık banyo kapısından dışarıya buhar çıkıyordu.

“Zanni... Ben döndüm!”

“Git diğer arabayı al ve ön tarafa getir! Geiger biraz önce aradı. Avignon’a giden trende kendisi!”

Victor odasına geri gitti. Başparmağının tırnağı çenesinde-

ki yarığı buldu. Aldığı bu bilgiyi çözümlemeye çalışırken, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Demek Geiger her şeye rağmen bu oyunu sonuna kadar oynayacaktı. Victor asıl bilinmez olan konuyu yeniden değerlendirmeye koyuldu.

Dewey.

Onun kayboluşunda Geiger'in parmağı var mıydı? Eğer öyleyse, o zaman bu başka bilinmezler de yaratıyordu. Geiger, Dewey'den ne kadar şey öğrenmiş olabilirdi? Geiger işlerin gerçek mahiyetini biliyor muydu? Eğer öyleyse, bu da yine başka bilinmezler yaratıyordu. Geiger bu nedenle mi aramıştı? Dostunu yakın tut, düşmanını ondan da yakın, durumu mu vardı?

Yıpranmış eski seyahat çantası ufak bir sıranın üzerinde açık duruyordu. Fas... 1987... Tanca'daki bir pazardan almıştı bunu. Milyonları iç edip tüyen ve sonuçta cebinde sahte bir intihar notuyla çatıdan aşağı atılan Alman bankeri hatırladı. Victor odada çevresine bakındı, yeleğini alıp çantadaki düzgün biçimde katlanmış giysilerin üzerine koydu ve çantayı kapadı. O her zaman bir yerden ayrılmaya hazırdı. Çantasıyla kapıya yöneldi, sonra durdu ve çantasını yere koydu.

"Ben çıkıyorum! Ama iki dakika! Sadece bir tuvalete uğramam lazım!"

Avignon'a giden tren şık, eğik burunlu bir TGV Dupleks (*Yüksek Hızlı Tren*) idi. Geiger üst kata çıkmış ve koridor kenarında merdiveni gören bir koltuğa yerleşmişti. Vagonda onunla seyahat eden bir düzine yolcu vardı. Güneye yolculuk yaptığı sırada, dışarıdaki manzaraya pek az dikkat etmiş, fakat önündeki koltuğun arkasındaki desenlere gözlerini dikerek, saatte sarsıntısız bir şekilde üç yüz kilometre hızla koşmakta olduğu bir gelecek için tüm senaryoları gözden geçirmişti.

Trenden platforma inince Gare D'Avignon terminalinin kavisli camdan ve çelikten yapılmış duvarlarındaki kendi

yansıması tarafından karşılandı. Güneş, camın üzerinde yanan beyaz bir lekeydi ve gökyüzü açıktı. Havanın hep böyle kalacağını ümit etti.

Dalton'un trende birisine onu takip ettirdiğini sanmıyordu ama yine de girişe yaklaşırken, çantasıyla yere diz çöktü ve içinde bir şey arıyormuş gibi yaparak, trenden inenlerin görüntülerinin yansımalarına baktı. Peşinde bir çift huysuz çocukla genç bir anne, sigara içmekten sararmış bıyıkları olan yaşlı, dazlak bir adam ve okullarına geri dönen üç suratsız ergen çocuğun dışında kimse yoktu.

Ana salonun içinde, iki yandan yükselip zarif bir şekilde içe doğru kıvrılarak sırlı camdan, katedral benzeri bir kemer oluşturan kule gibi duvarlar bulunmaktaydı. Çelik yarıklardan süzülen güneş huzmeleri yerde parlak boya çubukları gibi uzanıyordu. Geiger durdu ve yavaşça bir daire halinde dönerek yukarı baktı. Bu çarpıcı ve zarif açılar seyretmek için kendisine bir an armağan ettikten sonra koridordan aşağı yürüdü. Etrafta trenler için koştururan, devasa tarife levhalarının altında toplanmış veya bir kafede çörek ve kahve için sıraya girmiş bir sürü insan vardı. Bir an arkasından birisini gelmekte olduğunu hissetti.

"Mösyö, pardon...?"

Genizden gelen bu boğuk sesin düpedüz Rosetta Taşı'ndan* çıkma bir Fransız aksanı vardı. Geiger döndü. Adam damalı bir pazen gömlek ve haki renkli kumaştan yapılmış bir pantolon giymişti. Bu kıyafet "ben taşralı bir turistim" diyor veya demek istiyordu. Adam omzunun üzerinde kırmızı "CHURCH OF CHRIST BOWLERS" logosu olan bir ceket giymişti. Boyunda bir kamera vardı ve çok mutsuz görünüyordu.

"Uh... Est-ce que vous – uh – savez où est... Uh..."
(*Acaba biliyor musunuz?*) Sözcük haznesi kendisini yol-

* 1799'da Mısır'da Nil Deltasındaki Rosetta'da Napolyon'un askerlerince bulunan ve üzerinde üç değişik alfabe ile yazılmış bir metin olduğu için hiyerogliflerin çözülmesinde anahtar rolü oynayan basalt tablet. (Çev. N.)

da bıraktı ve mırıldanarak arka cebinden bir İngilizce'den Fransızca'ya sözlük çıkartıp başparmağını yalayarak sayfalarını çevirmeye başladı. "Pardon... Un moment..." (*Özür dilerim. Bir dakika.*)

Geiger adamı çözümleyebilmek için işi olurluna bırakmıştı. Kırk küsur yaşına göre sağlıklı ve güçlü kuvvetli görünüyordu. Burnunun geçmişte fena halde kırıldığı belli oluyordu. Adam kesinlikle olası bir şüpheliydi.

"Ah!" dedi adam, sayfanın üzerine parmağıyla vurarak. "Bureau des *objets trouvés*!" (*Kayıp eşya bürosu*) Ümitle onun yüzüne baktı. "Objets trouvés?"

"Ben Fransızca konuşmuyorum."

Adamın ağzı dişlek bir kabak fenerinininki gibi yarılıp açıldı. "Amerikalı! Bu harika! Oh Tanrım, teşekkür ederim!" Uzandı ve Geiger'in kolunu dostane bir şekilde coşkuyla salladı. "Calvin Haas, Bellevue, Nebraska'dan. Sizinle tanıştığım için *gerçekten* mutluyum. Tanrı'ya şükür."

Geiger onaylar gibi başını salladı.

"Dinleyin... Söylemeye çalıştığım şeydi: *Kayıp Eşya Bürosu* nerede biliyor musunuz? Cüzdanımı ya bir yerde bıraktım ya da düşürdüm..." Utangaç bir gülümseme patlattı ve omzunu silkti. "... ya da yan kesiciler bu aptal turistin geldiğini bir mil öteden gördüler. Tamam mı?"

Geiger'i ikna eden, adamın acınası gülümsemesi ve omuz silkmesi oldu. Adam doğru söylüyordu. İyi kalpli ve sınırlı kelime haznesi olan beceriksiz birisiydi. Ve de cüzdanı olmayan...

"Sanırım bir levha gördüm, Calvin." Geiger koridorun aşağısını gösterdi. "Şu tarafta."

"Öyle mi? Neyse teşekkürler, ahbap. Gerçekten." Gülümsemi ve uzaklaşmaya başladı. "Bana şans dile."

"İyi şanslar, Calvin."

Geiger üzerinde internette bulduğu terimin yazılı olduğu bir levha arıyordu: *consigne à bagages*. Ok solu gösteriyordu. İşlerin akışı içinde kendisini gevşemiş ve telaşsız hissediyordu. Ama pek yakında, zamanın sürati değişmeye başlayacaktı. Dakikalar daha hızlı akacak, bazen sürünür gibi yavaşlayacak veya tekleyip duracak ve tekrar hızlanacaktı. Rodeoya binmek gibi bir şey olacaktı bu... Eğerin üzerinde kalmaya çalışmak, hayvana bedenle ve beyinle reaksiyon göstermek ve ne yapıp yapıp yere düşmemek gerekecekti.

Duvarın girintili ve gölgeli bir bölümünde, parlak deniz mavisine boyalı, üç kompartımanlı altı sıra dolap vardı. Geiger kırmızı topuzlu dolap anahtarını cebinden çıkardı. 27 nolu dolap, orta kompartımanın en sonundaydı. Etrafına bakınmak için döndü ve çevrede göreceli olarak az insan kalıncaya kadar bekledi. Sonra anahtarı sokup dolabı açtı. İçinde mektup büyüklüğünde bir zarf ve küçük, tahta bir kutu vardı. İnsanın küpeler veya yüzüklerle dolu olarak bir yatak odası şifonyerinin üstünde bulacağı türden... Geiger zarfı aldı ve klavyede yazılmış tek bir sayfa kağıdı içinden çıkardı.

Geiger,

“Taxi Provençal” gişesine git. Seni “Ezra” adıyla bekliyorlar. Şoföre seni nereye götüreceği hakkında talimat verilmiş olacak.

Fakat önce, kutuyu aç. İçindekileri benim tehditlerimin samimiyeti konusunda bir hatırlatma olarak kabul et. Kabalığım için özür dilerim, o yüzden bir stilim olmamasını, zarafetle telafi etmeye çalıştım: bir 19. yüzyıl Fransız “enfiye” kutusu. Uygun, değil mi? Ve oldukça pahalı. Bu bana göre gayet çekici.

Geiger dolabın içine uzanıp kutuyu çıkardı. Cilalı tik ağacından yapılmıştı ve yediye beş buçuk santim ebadındaydı. Kapağı minik sedeflerden oluşan karmaşık bir mozaikle ve elmas şekilli safir kakmalarla süslenmişti. Parmak uçlarını desenin üzerinde gezdirdi. İşçilik harikaydı. Sanatçı sabırlı ve tutkulu bir insan olmalıydı. Ve de, Harry'nin söylemekten hoşlandığı gibi bir ayrıntı hastası... Geiger kutuyu tersine çevirdi. Altında altın gibi ıslıl ıslıl parlayan üç harf vardı: DJS. Ve de bir tarih: 1815. DJS, kendisiyle aynı türden birisinin bu tarihten iki yüzyıl sonra bu güzel kutuya hayranlık duymasına ve kutunun acımasız ve akla gelmeyecek bir andaçla dolu olmasına acaba ne derdi?

Geiger kutunun kapağını başparmağıyla işaret parmağı arasında tutarak yukarı kaldırdı. Kutunun içi yer yer aşınmış uçuk yeşil keçeyle kaplıydı. Keçenin üzerinde bir sıra halinde yerleştirilmiş ve her biri bir peni çapında ve kalınlığında olan halka şeklinde dört deri parçası vardı. Geiger derilerdeki belirgin çizgiler nedeniyle, bunların bir insanın avcunun içinden olduğunu söyleyebiliyordu. Bazıları hayat çizgilerinin parçalarıydı. Her bir dairenin içinde, enfiye kutusunun altındakine çok benzer şekilde, altından bir harf yazılıydı. Soldan sağa doğru okununca U... S... U... S ibaresi çıkıyordu.

Geiger kapağı kapadı ve kutuyu cebine attı. Sonra çantasından iPad'ini çıkarıp Google'da "usus'u aradı. Sözcük Latinceydi ve birçok kullanımı vardı: Hukuki terim olarak, bir evlilik şeklini tanımlamak ve bir sıfat-fiil olarak kullanılıyordu ama en yaygın kullanımı, ilk tanımı "beceri, avantaj, uzmanlık" olan bir isimdi.

Uzmanlık.

Onları birbirine bağlayan şey... Karanlık bir sanatı uygulamadaki ustalık... İstirap çekenlerin yankılanan seslerinin, sonsuza kadar beyinlerinin içinde sürüklenmesi... Ruhun kasıtlı olarak lekelenmesi... Dalton son bir seans peşindeydi

ve bunu başka kiminle yapabilirdi ki? Gerçekçi olmak gerekirse, Dalton'un ona ihtiyacı vardı. İsteddiği şeyi ondan başka kimseyle yapamazdı. Geiger, Dalton'un deliliğinde bir netlik olduğunu görüyordu, tüm ayrıntılara dikkat edilerek ve belirli bir amaçla yapılmış bir evde yaşayan bir yaratıktı bu adam, fakat evin açılarının hepsi çarpıktı. Yan yatmış duvarlar ve eğimli zeminler, bir yere çıkmayan koridorlar, hiçliğe açılan kapılar vardı bu evin içinde...

Kağıdı yırttı ve bir çöp sepetine attı. Soames ve Victor'un gelmesine daha en az üç saat vardı. Kahve ve bir parça meyve alıp bir süre düşünecekti. Şimdi talimatlarını almış olduğuna göre, ilgilenmesi gerekecek birkaç şey vardı.

Matheson her bir şeyi Technicolor geri oynatımında seyreder gibi görmekteydi. Ezra küçük takım elbisesi ve papyonuyla minyatür bir adam gibi sahnedeydi. Sekiz yaşındaki parmakları, kemanın tellerini tatlı ve içten sesler çıkarması için ikna ediyordu. Bach'ın, "Air on a G String" parçasını çalıyordu. Ve Matheson'u gözleri o zaman olduğu gibi şimdi de ılık yaşlarla ısındı ve içinde pek az bildiği bir bütünlük ve şükran duygusu hissetti...

... ve Harry'nin tıkanmış gibi horlaması aniden yeniden devreye girdi. Matheson dönüp ona baktı. Şiltenin üzerinde yan tarafına dönmüş yatıyordu. Yanağındaki ve alnındaki şişlik iniyor gibiydi, fakat mor lekeler için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Matheson adamın enfeksiyon kapıp kapmadığını merak etti. Son birkaç gündür, bütün hayatı boyunca olmadığı kadar ölüm hakkında düşünmüştü. Ölüm şekilleri, bunların ne kadar acı verebileceği, sürecin ne kadar hızlı veya ağır olduğu, ikisinin ölümlerinin hangi sırayla olacağı... Ve kendisinin ilk veya sonuncu olmayı isteyip istemeyeceği... "*Senden sonra, Alphonse.*" "*Hayır, önce sen, sevgili Gaston...*"

Acıdan güvenilmez hale gelmiş olan beynini biraz çalıştırmak için, kendisini iki kısımlı bir soruyu incelemeye zorlamıştı: Sonunda, eğer Geiger gelir ve Dalton onlardan birini ve *sadece* birini serbest bırakmaya karar verirse, bu kim olmalıydı? Ve eğer karar verecek olan kişi Dalton'un dışındaki biri olacaksa, bu seçimi kim yapmalıydı? Matheson bu ikileme değişik başlangıç noktalarından yaklaşılmaya çalışmış, fakat her seferinde aynı sonuca ulaşmıştı.

Yavaşça bacağına kaldırdı ve bir kez daha ayak bileğinin etrafındaki halkayı ve zinciri inceledi. Kurtların ve çakalların kendilerini bir tuzağın çelik pençesinden kurtarabilmek için bir uzuvlarını kemirdiklerine ilişkin hikayeler yine aklına üşüştü. Bir kanyonda, bir kaya parçası tarafından bulunduğu yere mihlanan ve kurtulmak için kolunun yarısını kesen bir adam vardı. Onunla ilgili bir de film yapmışlardı, fakat Matheson filmin adını hatırlayamıyordu.

Yıllardır, kendi ölümünün yabancılar tarafından özenle ve anonim olarak planlanan ve gün ışığına çıkmayacak olan özel bir iş olması olasılığının yüksek olduğunu düşünmüştü. Veritas Arcana karanlığa gömülecek ve hasıraltı edilen bazı kaygılar, fısıldaşmalar, söylentiler ve belki de medyada bazı spekülasyonlar olacaktı. Ama bunlardan bir sonuç çıkmayacak ve bir kanıt bulunamayacaktı. Ezra direnen son kişi olacaktı, hem inatçı olduğu hem de ümidini yitirmedeği için... Ama babasından gelen e-postalar sona erince ve özür dileyen anlık iletileri uzadıkça çocuk gerçeği kabul etmek zorunda kalacaktı, çünkü gücün insanları kesin bir şekilde istismar ve yok ettiğini çok iyi ve çok gençken öğrenmişti. Babasının kendisine bıraktığı miras buydu.

Bacağına şilteye indirdi ve zincirin şingirtısı Harry'nin şişmiş gözlerini açmasına neden oldu. Harry dudaklarını yaladı.

"Tanrım..." Gözleri Matheson'u buldu. "Kendimi bok gibi hissediyorum."

“Esas itibariyle mosmor bir haldesin, Harry.”

“... Mor, ha?” Oflayarak kendisini duvara yaslanarak oturur pozisyona getirdi. “Sence menekşe rengi gibi mi yoksa mürdüm mü?”

“... Mürdüm. Patlıcan rengi lekelerin de var.”

“Fakat iyi bir görüntü, değil mi? Mürdüm rengi bana yakışır.”

“Evet, aynen öyle.”

“Mürdüm rengi bir süveterim var. Onu giyince tam bir bitirim oluyorum.”

Matheson, Harry’nin yüzünde hüzünlü bir gülümsemenin belirmediğini gördü. Birileriyle ilgilenmek bir yana, onlarla kim olduklarını anlayacak kadar zaman geçireli yıllar olmuştu. Aslında, o ve Harry iyi bir ekip oluşturmuş olabilirlerdi...

“Çişim geldi,” dedi Harry ve bacaklarını, ayakları çıplak zemine gelecek şekilde sarkıttı. Sağlam haldeki elini duvara dayadı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

“Dikkat et, Harry.”

Harry sallanarak kalktı, damarlarındaki kanın yeni bir ritim bulmasına yardımcı olmak için derin bir nefes aldı ve zinciri yerde şangırdatarak ayaklarını sürüyüp portatif tuvalete gitti.

“Tanrım... Bana bir bakar mısın? Ben kahrolası bir Jacob Marley’im.” Önlüğünü yukarı çekti ve çişini yapmaya koyuldu.

“Konuşmamız lazım, Harry.”

“Ne hakkında?”

“Ezra.”

“Olmaz,” dedi Harry.

“Olmaz mı?” Matheson’un kaşları tahterevalli gibi inip çıktı. “Bu ne demek oluyor?”

“Tam söylediğim şey. Ben o işte yokum.”

“Benim konuşmak istediğim ‘o iş’in ne olduğunu sanıyorsun?”

“Eğer ölürsen Ezra’ya bakacağıma söz vermemi isteyeceksin. Bu tam bir saçmalık.”

“*Saçmalık mı? Canın cehenneme, Harry.*”

Harry son damlayı da salladı, önlüğünü indirdi ve geri döndü.

“Dinle, ahbab!” Ses tonundaki ani çıkış odanın olduğundan da küçük görünmesine yol açtı. “Tanrım... Ya Dalton her ikimizi de öldürecek – ki bu durumda sözümü yerine getirmem çok zorlaşır...” Kaynağı meçhul ani bir sancı Harry’nin durup bir nefes almasını gerektirdi. “... veya söylediği gibi, her ikimizi de serbest bırakacak – ki bu durumda oğluna geri dönebilir ve kahrolası günahlarının kefareтини kendin ödemeye çalışabilirsin.”

Matheson yavaşça başını salladı. “Doğru.” Bu tek sözcükte sert bir şeye çakılan bir çivinin boğuk sesi vardı.

Harry pencereye baktı ve tahtaların arasındaki beş santimlik dikey açıklığa gözünü dikti. Bu bakış açısı, bütün derinlik hissini alıp götürdü. Gördüğü şey bir natürmorta benziyordu, altta lavantalar ve üstte çizgili orman... Pencereye doğru yürüdü, zincir kendisini durdurana kadar. Şakaklarında atan nabız bir piston kadar ağırdı. Burada ölmek istemiyordu. Biraz zarar vermek istiyordu. Bir şeyi kırmak... Ciğerlerinin izin verdiği kadar homurdanmak... Bir şeyleri yırtıp parçalamak... Bakışlarını zincirlerine indirdi.

“Lanet olası pislik...”

Eğilip zinciri iki eliyle tuttu ve yere çarpmaya başladı.

“Pislik... Pislik..!” Bağırımlarına eşlik eden yüksek çarpma sesi cehennemden geliyor gibiydi. Yukarı, aşağı, yukarı... Harry’nin kendi Anvil Korosu’ydu bu. “*Lanet olası... Pislik...*”

Matheson’un yüzünde, buz tutmuş bir yoldaki zincirleme kazayı izleyen birisinin ifadesi vardı. Kayan bir arabanın bir diğerinin arkasına çarpmasını, onun da bir diğerine ve onun da bir diğerine çarpmasını seyreden...

“Kahretsin!” diye homurdandı Harry. Paaat! “*Kahretsin!*” Paaat! “*AŞŞAĞILIK HERİF!*”

Harry zinciri son bir kez yere çarptı, sendeledi ve göğsü inip kalkarak, bitmiş tükenmiş vaziyette ağzından rüzgar gibi hava püskürterek poposunun üzerine oturdu.

Matheson ne söyleyeceğini bilemediği için, ağzını açmadı. Harry’nin Notre Dame Meydanı’ndaki yaratık heykellerinden birine benzediğini düşünüyordu, ama sonra bir deliye daha çok benzediğine karar verdi. *Marat/Sade*, veya *Cuckoo’s Nest*’ten bir karakter gibiydi o...

Harry dönüp Matheson’a baktı ve tatmin olduğunu gösteren bir şekilde iç çekti.

“David,” dedi. “Sanırım en sonunda öfkemle barışmaya başlıyorum.”

Varoluş teorisinde bir noktayı çözümlemiş filozofların ılımlı bakışıyla birbirlerini süzdüler, ancak bu söz, ucu kendi durumlarının gerçeğine doğru yanmayı sürdüren bir fitil idi. Gece gibi kapkaranlık olan kara mizah bile, gerçeği ancak bu-
raya kadar saptırabilirdi.

Kontrolünü ilk kaybeden Matheson oldu. İnfilak eder gibi öyle sert bir kahkaha attı ki, Harry yerinden sıçradı. Birlikte attıkları kırılgan kahkahalar önlenebilir gibi değildi. Kahkahalarda herhangi bir espri veya keyif belirtisi olmaması, durumu daha da sarsıcı bir hale getiriyordu, ama kendilerini bir türlü durduramıyorlardı.

Geiger koridorun on beş metre aşağısındaki Taxi Provençal gişesine baktı. Görüntüyü incelemişti. Zayıf noktalar vardı, fakat şimdi bununla ilgili olarak yapabileceği bir şey yoktu. Oraya doğru yöneldi ve sol tarafındaki bir sırada oturmuş Calvin dikkatini çekti. Durdu.

“Şansın yaver gitti mi, Calvin?”

Calvin başını kaldırıp karanlık bir yüzle ona baktı. “Oh,

merhaba. Hayır, şansım yok. Bir damla bile. Kahrolası ATM'yi bile kullanamıyorum.” Süklüm püklüm sırtması geri geldi. “Sanırım şimdi resmen, krallara yakışır bir biçimde hapı yuttum. Fakat sorduğun için teşekkürler.”

Geiger aklındaki düşünce çizgilerinin çabucak yön değiştirdiğini, başka yönlere saptığını, noktaları başka bir resme bağlamakta olduğunu hissedebiliyordu. Bu her zaman BE seanslarında olan bir şeydi. Her yeni bilgi, yeni bir oluşum yaratırdı.

“Calvin... Ne kadara ihtiyacın var?” dedi.

Calvin gözlerini kısarak baktı ve sonra iki eliyle birden bu fikri uzaklaştırdı. “Hayır, hayır. Sorduğun için harika bir adamsın, fakat bunu yapmana izin veremem.”

“Niçin bunu yapmama izin veremiyorsun, Calvin? Bu benim önerimdi, senin değil.”

Calvin omuz silkti. “Doğru. Fakat yine de, ben bunu yapmam...”

“Nereye gitmen gerekiyor?”

Calvin kaşlarını çatı. “En yakın American Express ofisi Paris'te kaldı...”

“O zaman yüz yirmi avroya ihtiyacın var.”

Nebreskalı adam iç çekti. “Evet.”

“Yapacağımız şey şu, Calvin. Benim taksi servisine gitmem lazım. Şuradakine. Bir araba için. Üzerimde fazla nakit yok. Zaten onlardan kredi kartıma biraz avro yazmalarını isteyecektim. Sen beni şurada bekle...” Geiger taksi gişesinin tam karşısındaki duvarı işaret etti. “Seni Paris'e geri göndereceğiz. Tamam mı?”

Calvin ayağa kalktı. “Çok iyi bir adamsınız, bayım. Sizi Tanrı gönderdi.”

Geiger tekrar işaret etti. “Tam şurada, Calvin. Birkaç dakika içinde döneceğim.”

Calvin bekleyeceği yere doğru gitti. Geiger manzaraya son rötuşları yapmak için için biraz oyalandı...

Taxi Provençal gişesindeki çarpıcı genç kadın, telefonda konuşuyordu. Geiger’e gülümsedi, bir parmağını yukarı kaldırdı ve ağzını oynatarak sessizce, “Un moment” dedi. (*Bir dakika*) Elde dikilmiş beyaz ve yeni bir gömlek ve sanki ona hatlarını belli etmek için aşağı çektiği, üstüne oturan mavi bir yelek giymişti. Geiger, gördüklerinden hoşnut olmuşa benzeyen kadının bakışlarının onun üzerinde gezinmesini izledi. Bu, pek çok kez gördüğü türden bir bakıştı, hem kadınlardan, hem erkeklerden. Bu bakışlar basit bir göz atma şeklinde başlar ama sonra, gözlerindeki derinlik, yüzündeki açılar, dikkat çekici sakinliği gibi, ondaki bir şey nedeniyle, ondan herhangi bir sinyal gelmemesi üzerine başka tarafa çevrilene kadar, üzerinden ayrılmayan, meraklı ve çoğu kez karnal sabit bakışlara dönüşürdü.

Gişedeki kadın telefonu kapattı. “Bonjour.”

“Ben Fransızca konuşmuyorum,” dedi.

“Ah, bir Amerikalı. Ben İngilizce biliyorum. Bir yıl Miami Üniversitesi’nde okudum.” Yüzünde belli belirsiz cilveli bir gülümseme belirdi. “Güneş. Ve *su kayağı*.”

“Benim için rezerve edilmiş bir araba ve bir şoför olacaktı. İsmim Ezra.”

Gişedeki kadın adamın ona ilgi göstermeyeceğini hemen o an algıladı. Aşağıya monitörüne baktı ve klavyesini dürttü. “Evet, işte burada. “Ezra.” Şoförü çağıracağım. Adı Bruno. Sadece bunu okuyup imzalayabilirseniz...” Gişenin üstüne bir kalem ve tek sayfalık bir belge koydu ve cep telefonunu tuşladı. “Allo, Bruno. Céleste.” Konuşmaya devam ederken Geiger’dan uzağa döndü ve sesini alçalttı.

Geiger kalemi aldı ve kağıda eğildi. Bu hareket, tezgahın yüksekliğiyle birleşince omzunda tatsız bir zonklama başladı. Sanki bir alarm saati, bedenindeki hasar konusunda uyanık kalmasını ona hatırlatıyordu. Kadın ona doğru dönerken, kağıdı imzaladı.

“Bruno biraz sonra gelecek, dışarıdaki taksi kuyruğunun yanına. Kırmızı bir Renault.” Kadın imzayı incelemek için kağıdı çevirdi. “Bay Jones, değil mi?”

“Evet. Ezra ilk ismim. Sizin adınız Céleste mi?”

Cilveli gülümsemesi geri geldi. “Oui.” (*Evet.*)

Beş on santim öne eğildi. “Céleste... Kiralama talimatında ben geldiğimde arabayı kiralayan kişinin, yani dostumun haberdar edilmesi talimatı olduğunu sanıyorum. Doğru mu?”

“Evet.”

“O telefonu etmemeni istiyorum, Céleste.”

“Fakat mösyö... Bu bir...”

“Ona sürpriz yapmak istiyorum. Bu, onun ve benim oynadığımız bir oyun gibi. Anlıyor musun?”

Şimdi öne eğilme sırası ondaydı. Gülümsemesi tamamen profesyonel bir hal aldı.

“Mösyö Jones... Beni *zor* bir duruma sokuyorsunuz. Bunu anlamanız lazım.”

“Evet, anlıyorum, Céleste. Fakat bu bir rica değil.”

“Affedersiniz?”

Geiger’in sağ eli tezgahın üzerinde yumuşak ve rahat bir tempoyla ritim tutmaya başladı.

“Gerçek şu ki, Céleste, dostumun benim yaklaşık varış zamanını bilmemesi hayati bir önem taşıyor. O yüzden ona haber vermeyeceksin.”

“Mösyö... Bu bir şaka mı?”

“Céleste... Ben hayatımda fıkra bile anlatmadım. Şaka yapan birisine hiç benziyor muyum?”

Kadın muhteşem başını on derece yana eğdi. Geiger’e ormanda bir çalı çıtırtısı duyan bir geyiği hatırlatıyordu.

“Şu anda bizi izleyen birisi var, Céleste. Fotoğrafın çoktan çekilmiştir.”

“Benim *fotoğrafım mı?*”

Engizitör kadının gözlerinin bir refleksle onun üzerin-

den ayrılıp bölgeyi taramasını izledi. Hafifçe arkaya döndü ve otuz metre uzakta karşı duvara yaslanmakta olan Calvin'i buldu. Geiger başını salladı. Calvin de ona kısa bir şekilde yandan el salladı.

Céleste bu hareketi gördü. "Fakat... *neden?*"

Geiger kadına döndü. Kadın bir eliyle gişeye dayanmıştı. O eli yumuşakça kendi elinin içine aldı.

"Céleste... Bana bak."

Emir bir yaz esintisi kadar yumuşak ve hafifti ve kadının bakışını güçlü bir çift el gibi tekrar Geiger'e doğru çekti.

"Bu işten bir şey anlamadığının ve durumun sana tuhaf veya senin dediğin gibi bir tür şaka gibi geldiğinin farkındayım. Ne olup bittiğini anlatmanın en basit yolu şu: Ben buraya geldiğimde senin nöbette olman senin için kötü bir zamanlama oldu, çünkü şu anda çok ciddi bir işin içine girmiş durumdasın. Bu, bir ölüm kalım sorunu... İngilizcen dediklerimi anlamaya yetecek kadar iyi mi?"

Böyle bir konuşmayı yapan nice aktör etkili olmayı beceremez ve sonuçta ya küçük görülür ya da işten atılırdı. Ama Geiger gözlerini dikmiş ona bakan kadının yüzünün her bir parçasının – çenesinin, kaşlarının, gözlerinin, şakaklarının – şoke edici gerçeğe yüz yüze gelince yerinden oynayıp sonra yatıştığını gördü. Kadın nihayet onaylar gibi başını salladı.

"İyi," dedi Geiger. "Céleste... Ben arkadaşımın evine vardığım zaman, onun beni beklemekte olup olmadığı açığa çıkacak, böylece senin ona haber verip vermediğini bileceğim. Eğer vermişsen, şuradaki adama, senin resmini çeken o adama, seni bulmasını söyleyeceğim. Ve o senin canını yakacak, Céleste. Yaptığı iş bu. Dünyada, geçinmek için bunu gerçekten yapan insanlar var."

İkisinin yüzleri birbirinden on santim uzaktaydı ve nasıl ki ay dünyadan uzaklaşmıyorsa, kadının da ondan uzaklaşması söz konusu değildi.

“Anladığından emin olmak için tekrarlıyorum. Aslında çok basit. Dostumu aramazsan, hayatın olduğu gibi devam eder. Hiçbir şey değişmez. Eğer ararsan, bunun sonuçları korkunç olur. Bana inanman hayati bir önemi taşıyor, Céleste.”

Kadın tekrar başını salladı. “Aramayacağım. Söz veriyorum, aramayacağım.”

Geiger cebinden bir zarf çıkardı ve tezgahın üzerine koydu. İçinde on tane yüz avroluk banknot vardı.

“Bu, zahmetin için. Teşekkür ederim, Céleste.”

Geiger çantasını aldı, döndü ve yürüyüp oradan uzaklaştı.

“Bir şey değil,” dedi kadın, fakat bunu o kadar yumuşak bir sesle söyledi ki, Geiger’in onu işitmesi mümkün değildi.

Geiger, Calvin’in avcuna tek tek sayarak dört tane elli avroluk banknot koydu. Calvin elinde paralar çoğaldıkça olmaz der gibi başını sallamaya başladı.

“Aziz Tanrım... Lütfen... Bu çok fazla. Ben zaten...”

“Calvin... Şimdi konuşmayı kesmeni istiyorum. Biletini aldıktan sonra cebinde biraz para olması gerek.”

Calvin’in ağzı duygulanmış gibi eğildi. “Teşekkür ederim. Gerçekten. Teşekkür ederim. Ve sana söylemek istiyorum... Senin inançlı biri olup olmadığını bilmiyorum. İnancının ne olduğunu da...”

“Ben Tanrı’ya inanmam, Calvin.”

Calvin’in yüzünde sakin ve sabırlı bir gülümseme belirdi. “Peki, dostum... Sen cömert bir insansın ve Tanrı’nın kitabında da zaten bundan daha iyi bir şey yok.” Paraları cebine koydu. “Eğer bana isim ve adresini verirsen memlekete döndüğün zaman parayı sana gönderebilirim.”

“Buna gerek yok, Calvin. Ve gerçek şu ki, ben geri dönmeyi planlamıyorum.”

“O zaman bu ‘yola düş ve dünyayı gör’ türünden bir yolculuk, ha?”

“Onun gibi bir şey.”

Calvin elini uzattı. “Şey... Eğer bir gün Nebraska’ya gelirsen...”

Geiger onun elini tuttu ve el sıkıştılar. “Hoşça kal, Calvin.”

“Hoşça kal. Ve Tanrı seni kutsasın, bayım.”

Geiger taksi gişesine göz attı. Céleste bunların hepsini izlemişti. Yüzü bluzu kadar beyaz görünüyordu. Çantasını aldı ve oradan ayrıldı.

Geiger, Tulette’e giden terminalden uzakta, içerideki cam duvarın yanında beklerken, bir yandan da iPad’inde bir Google Haritalar sanal gezisi yapıyordu. Kırmızı Renault’nun terminalin yakınına gelip durduğunu gördü. Sürücü kapısı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Kütük gibi geniş omuzları ve bir Shar Pei suratıyla, ellilerinin ortasında görünüyordu. Lacivert takım elbisesinin kollarını aşağı çekerken, Geiger dirseklerinin solmuş olduğunu gördü. Adam arabanın yanında dikildi ve bir eliyle üst tarafta baskı harfleriyle “Taxi Provençal” ve bunun altına büyük, kaba harflerle EZRA yazılmış olan otuz santimetre karelik bir karton levhayı yukarı kaldırdı. Bu arada, serbest eliyle ağarmaya başlayan, çelik pamuğu rengindeki tıraşlı saçlarını düzeltti.

Geiger dışarı çıktı ve sürücüye doğru yürüdü. “Ben Ezra’yım,” dedi.

Sürücü gülümsedi ve başıyla kısa bir selam verdi. “İyi akşamlar, mösyö. Ben Bruno’yum.”

Arka kapıyı açtı. Geiger arabaya bindi. Hafif, fakat iğrenç bir sentetik çam kokusu vardı. Sürücü arkadan dolanıp öne geçti, Renault’yu vitesle takıp arabayı terminalden çıkardı. Geiger kokuyu hafifletmek için camlardan birini aşağı indirdi.

“İngilizce konuşuyor musun, Bruno?”

“Biraz. Şöyle böyle. Sizin için eğlence mi yoksa iş mi, mösyö?”

“İş.”

“İlk defa mı?”

“Evet.”

Geiger dümdüz ileriye ön cama doğru bakıyordu. Aslında, bir gözü yolda ve bir gözü dikiz aynasındaydı. Konuşurken sürücünün yüzünün yansımalarını inceliyordu.

“Senin talimatın var, değil mi, Bruno... Beni Tulette’e götürmek için?”

“Evet, mösyö. Endişe etmeyin.”

“Endişe etmiyorum, Bruno.”

İki şeritli bir yolda kuzey batıya doğru gidiyorlardı. Geiger biraz geriye döndü ve arka camdan dışarı baktı. Görünürde başka araba yoktu. Tekrar önüne döndü.

“Bunu sürekli iş olarak mı yapıyorsun, Bruno?”

Sürücü dikiz aynasında Geiger’in görüntüsüne baktı. “Pardon?”

“İş. Araba sürme. Bunu her zaman mı yapıyorsun?”

“Ah, evet. Beş yıl. Uzun zamandır şeftim. Fakat artık değilim. İş yok.”

Geiger dansa başlamadan önce müzik parçasının nüanslarını dinleyen bir dansçı gibi, adamın normal ve rahat konuşmasının ritmini yakalamaya çalışıyordu.

“Peki, bu işi seviyor musun?” dedi.

Sürücünün sırtması süratli ve yamuktu. “Ça craint.”

“Ben Fransızca konuşmuyorum, Bruno.”

“Pardon. Yani, berbat bir iş.”

Geiger az ileride, beklemekte olduğu şeyi gördü. Hiçbir yere gider gibi görünmeyen dar bir çakıl sapak... Çantasının içine uzandı ve Bruno’nun göremeyeceği şekilde tutarak Christine’in, kendisine göre uyarladığı mutfak bıçağını çıkardı.

“Bruno... Kenara çek. Şurada ilerde sağda.”

Sürücünün gözleri aynaya zıpladı. “Mösyö?”

Geiger öne eğildi. “Burada yoldan çık. Dön.”

“Sizi Tulette’e götürecektim, değil mi?”

Aniden bıçak ortaya çıkmıştı ve bıçağın ağzı Bruno’nun göğsünün üst tarafına dayandı.

“Bruno... Beni tekrar söylemek zorunda bırakma.”

Sesinde bıçak kadar ürkütücü olan bir şey vardı. Bir anda kadife kadar yumuşak ve çelik kadar sert olabiliyordu bu ses... Bruno arabayı yavaşlattı, direksiyonu çevirdi ve sapağa girdi.

“Çalılara git, sonra dur.”

Sürücü emre riayet etti ve sonra arabayı park etti. Bakışı aynadaki yüzden ayrılmadı.

“Kırk avrom var. Arabayı da alabilirsin. Lütfen bana zarar verme.”

Geiger adamın korkusundaki yalınlığı değerlendirdi.

“Seni soymuyorum, Bruno.” Geiger bıçağı çekti ve bacağının üstünde duran silahı görünürde tutarak geriye yaslandı. Arkadaki görüntüyü tekrar kontrol etti. Yoldan görülmeleri mümkün değildi. “Bana doğru dön.”

Sürücü emniyet kemerini çözdü ve geriye döndü. Engizitör, Bruno’nun üzgün gözlerinde zihin karışıklığına benzer bir şeyin birikmekte olduğunu gördü.

“Bruno... Sen Dalton için mi çalışıyorsun?”

Soru, sürücünün alnında bir dizi kırıksıklık oluşmasına yol açtı. “... Pardon?”

“Sen Dalton için mi çalışıyorsun?”

“Anlamıyorum. Taxi Provençal için çalışıyor.” Bakışı sürekli olarak bıçağa gidip geliyordu. “Bu isim – Dalton. Bilmiyorum. Lütfen, mösyö. Siz ne yapıyor...” Uygun kelimeyi arayarak kaşlarını çatı ve bir eliyle kravatının bağını gevşetti. “Ah. Yanlış!”

Geiger, Lucky Strikes paketini çıkarttı. Yeterince görmüş ve işitmişti.

“Sigara içersem bir sakıncası var mı, Bruno?”

“... Hayır.”

Geiger sigarasını yaktı ve sonra bıçağı çantasına geri koydu. “Seni biraz ürkütmem gerekiyordu, Bruno. Sana zarar verecek değilim. Sakinleşmeni istiyorum ve beni dikkatle dinlemeni.”

“Ben de sigara içiyorum.”

Geiger paketi uzattı ve Bruno içinden bir sigara aldı. Eli, Geiger sigarasını yakarken titriyordu.

“Beni çok tehlikeli bir yere götürüyorsun, Bruno. Tehlikeli ne demek biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Ve duruma göre, bazı insanlar senin ölmeni tercih edebilir. “Bu dediğimi anladın mı?”

“Ölmek?” Adamın gözleri, sokak levhasını okumaya çalışan miyop birininki gibi çizgi haline geldi. Yakasının düğmesini açtı. “Neden?”

“İngilizcedeki ‘yarım kalmış iş’ deyimini biliyor musun?”

“Hayır.”

“Bu, bir işin bitirilmemiş olduğu anlamına geliyor, yani işin tamamlanmış sayılabilmesi için icabına bakılması gereken bir şeyler kalmıştır. Anladın mı?”

Sürücü onaylar gibi başını salladı. “Oui. Detaylar.”

“... ve benim ilişki içinde olduğum bazı insanlar yarım kalmış işleri sevmiyorlar.”

“Beni mi... çünkü ben seninle temas ettim?”

“Evet.”

“Onlar öldürmekle *okey* mi diyorlar?”

“Sen bir şefken, piliçleri öldürmekle *okey* miydin?”

Bruno başını dalgın dalgın bir yandan öbür yana sallamaya başladı. Bir hareketin, görüldüğünün aksi anlamına geldiği o anlardan biriydi bu. Şaşkına dönmüş ve sersemlemiş gibi görünüyordu, ama durumu çok iyi kavramıştı.

“Bu, beni bıraktığın zaman olabilir, Bruno. Veya yarın

veya bir hafta, ya da bir ay sonra, veya belki de hiçbir zaman olmaz.” Geiger sigarasının izmaritini camdan dışarı fırlattı. “Benim önerim Avignon’dan ayrıl. Arabayı bir garaja park et ve seni hiç kimsenin bilmediği bir yere trenle git. Birkaç hafta orada kal. Anlıyor musun?”

Bruno yüzünü sıvazladı ve Shar Pei kırışıklarının esnemesine neden oldu. Bu haliyle, çizgi filmlerdeki ezik tiplere benzemişti.

“İmkansız.”

Geiger çantasının fermuarını açtı, büyük bir avro destesi çıkardı ve birazını ayırıp saymaya başladı. Her banknotla birlikte, Bruno’nun kaşlarının arasındaki iz daha da derinleşiyordu.

“İşte.” Geiger parayı uzattı. “Üç bin avro. Sana bir ay yeter.”

Bruno teklif karşısında kaşlarını çatı.

“Al parayı, Bruno.”

“Niçin?”

Geiger gözlerini kırptı. Sadece bir kez... “Al şunu.”

Bruno’nun eli birdenbire öfkeli bir şekilde yukarı kalktı. “C’est délirant! Delice! (*Çok saçma bu.*) Sen diyorsun “burdan git.” Sen diyorsun “al şunu... al şunu.” Fakat neden bunu veriyorsun?”

Sabır her zaman Geiger’in müttefiki olmuştu, fakat şimdi onun gözden uzakta kalmayı yeğleyen, katılma konusunda çekinceleri olan bir seyirci gibi bir kenarda durmakta olduğunu hissediyordu.

“Bruno... Sadece diyelim ki, böyle olması benim daha çok işime geliyor.” Parayı ön yolcu koltuğuna bıraktı ve çantasının fermuarını çekti. “Senin gitmen gerekiyor.” Kapıyı açtı. “Beni götürmekte olduğun yerin adresi var mı?”

Bruno öyle bir iç çekti ki, omuzları kulaklarına kadar yükseldi. Sürücü tarafındaki güneş siperliğine uzandı ve oradan bir kağıt parçası alıp Geiger’e verdi. Kağıdın üzerinde klavyede yazılmış üç cümlelik bir metin vardı.

Tournez à droite vers D51/D51A.

(Sağa, D51/D51A'ya doğru dönün.)

Quand vous arrivez à une fourche, prenez la route sur votre droite. (Kavşağa gelince, sağımızdaki yola girin.)

Allez tout droit jusqu'à l'impasse.

(Çıkmaz sokağa gelene kadar dümdüz gidin.)

“Basit,” dedi Bruno. Koltuğun üzerindeki para destesine baktı. Bu paralar onun için, az önce olup bitenler kadar bile bir anlam ifade etmiyordu. “Sen tuhaf bir adam, Ezra.”

“Bunu bana daha önce de söylemişlerdi. Hoşça kal, Bruno.”

Geiger arabadan çıktı, kapıyı kapadı ve Renault'nun geri dönüp yola girmesini izledi. Şimdi dikkatini bundan sonraki safhaya çevirebilirdi. Céleste ve Bruno'nun icabına bakmıştı. Hiçbir masum görgü tanığı zarar görmeyecekti.

Önünde trafiğin, arkasında da uzaktan gelen bir trenin sesi vardı. Bir süre, bu çıkmaz sokakta öylece durdu. Bu yoldan sapıp, yalnız başına yola koyulacağı, haritadaki son noktaya gelmişti.

Nextel çınladığı zaman, Zanni ve Victor birbirlerine baktılar.

“Bunu onun yöntemiyle yapacağız,” dedi Zanni. Victor başıyla onayladı. Zanni telefonu açtı.

“Buradayız,” dedi. “Terminalden üç dakika uzakta bir otelin park alanında. Sen neredesin?”

28

Koyu gri renkli bir BMW 3 sedan, tekerleklerinin altındaki çakıllar katır kutur ve homur homur ses çıkartarak ona doğru geldi. Camlar güneş ışığını emen ve dışarı püskürten bir koyu kömür rengindeydi. Geiger arabayı kimin kullandığını göremiyordu.

Sunumunu yaparken, labirentin içinde hareket eden çeşitli karşılıklı etkileşim katmanları olduğunu unutmaması gerekiyordu. Şu andan itibaren, Soames ve Victor söylediği hemen her şeyi çok farklı şekillerde yorumlayacaklardı. Victor oyununun sonunun nerede olduğunu biliyor ama Soames bilmiyordu. Ayrıca, Geiger'in neyi bildiği ve bunu nasıl ve ne zaman kullanacağı da, kimin hayatta kalacağını tayin edecekti.

Araba durdu ve ön kapılar açıldı. Soames sürücü tarafından ve Victor yolcu koltuğundan çıktı. Victor derhal bir sigara yaktı. Bedenler ilk kez aynı fiziki alana geldiği zaman, beyinler karşılarında duran et ve kemiğin büyüklüğü, duruşu ve gücü hakkında bir yargıya varırken, hareketin kısa bir süre askıya alındığı bir an vardı. Zanni kapının kasasına yaslandı. "Bonjour, Geiger..."

"Merhaba, Zanni."

Victor, kolunu el uzatma ritüeline uyarak havaya kaldırdı ve Geiger'e doğru yürüdü. Geiger adamla ilgili birkaç gözlemini hemen dosyaladı: elli küsur yaşlarındaydı, kaya gibi sertti ama dizleri kötüydü. Bir yaralanmadan çok, artritlik olması daha muhtemeldi.

"Geiger," dedi Victor, "seninle tanışmak güzel. Yani gerçekte yaşamda..."

Geiger, Victor'un elini kavradı ve onunla sımsıkı tokalaştı. Geiger, Victor'un yüzde yetmiş beş olasılıkla solak olduğuna karar verdi.

“Merhaba, Victor.”

Birbirinin gözleri içindeki yansımaları, lunaparktaki çılgın aynalardaki görüntülere benziyordu. Bir imaj diğerinden doğuyor, görüntü tünel gibi gittikçe daha derinlere iniyordu. Geiger katillerin gözlerine birçok kez bakmış ve şairlerin orada yaşadığını ileri sürdükleri o manyakça kıvılcımı veya kendisini gizleyen kötülüğü nadiren görmüştü. Gözler binlerce sırı ve hakikati saklar, fakat diller gibi de yalan söyleyebilirdi.

“Geiger,” dedi Zanni, “bu senin şovun. Nereye gittiğimizi biliyor musun?”

“Şimdi biliyoruz.” Bruno'nun ona vermiş olduğu yol tarifini yukarı kaldırdı. “Taksi şoföründen aldım. Fransızca.”

Kağıdı Victor'a verdi ve onun bakışını kağıda doğru indirmesini bekledi ve metni okumasını gözleriyle takip etti. Adamın gözleri asgari ölçüde hareket etti. Yatay olarak değil, dikey olarak... Victor önceden edindiği bilgileri tarıyordu.

“Hiç orada bulundun mu, Victor?”

“Tulette mi? Hayır,” dedi Victor. “Gerçi, hakkında bir şeyler duymuşluğum var.” Geiger onu ele verecek şeyin gelmekte olduğundan emindi. Victor'un eli kalktı ve başparmağının tırnağı çenesindeki yarığın üzerinde bir aşağı bir yukarı gitme ritüeline başladı. “Küçük bir yer. İyi bir yerel şarabı var, sanırım. Provence'da onun gibi birçok köy var.”

“Gidelim,” dedi Zanni. Koltuğuna yaslandı ve kapıyı çekti. Victor yolcu kapısına doğru yürüdü ve Geiger'e binmesi için işaret etti.

“Oraya sen otur, Victor. Ben arkada oturacağım.”

Victor onaylar gibi başını salladı. “Tabii,” dedi, sigarasını fırlatıp attı ve yolcu koltuğuna geçti.

Geiger çantasını alarak arka koltuğun ortasına doğru kayd. iPad'ini çıkardı. Ekranda Provence'ın bir Google haritası vardı. Avignon'dan Tulette'e giden yol mor bir çizgiyle işaretlenmişti. Öne uzandı ve iPad'i Victor'a verdi.

"Yol, bu. Bir saatten az sürüyor arabayla. Gideceğimiz ev olduğunu sandığım yerin uydu fotoğrafını da işaretledim."

"Çok iyi," dedi Victor.

Geiger, Dalton'un notunu ve enfiye kutusunu Zanni'ye verdi. "Bunlar istasyonda bir dolaptaydı."

Zanni notu okudu, Victor'a verdi ve dikkatini Dalton'un hediyesine çevirdi.

"Bir *enfiye* kutusu," dedi. "Ne kadar zekice." Kutuyu açtı ve içindekilere baktı. "*Usus?*"

"Latince. Uzmanlık demek," dedi. "Benim üzerimde çalıştığı zaman onunla benim konuştuğumuz bir şey. Aramızdaki bağı anlatıyor, eğer tanımlamak gerekirse."

"Olan biteni nasıl değerlendirdiğin hakkında konuşabilir miyiz?" dedi Zanni. "Neler düşündüğünü?"

"Önce biraz uyumam lazım. Yirmi dakika kadar."

Geiger arkaya yaslandı ve gözlerini kapadı. Zanni kaşlarını çattı, güneş gözlüğünü taktı, sonra mükemmel bir geriye dönüş ve yeniden sürüşe geçme manevrası yaparak arabayı ana yola sürdü.

Onun lavanta kokusunu alabiliyordu.

O uyumuyordu, ne de uykuya ihtiyacı vardı. Bir süre için kendisini oluşturdıkları üçlünün dışına çıkarmak ve birbirleriyle konuşurken Zanni ile Victor'un ses tonlarını dinleme fırsatına sahip olmak istemişti. Ne var ki, ikisinin arasında fazla bir konuşma olmamıştı. Gözlerini açtı.

"Uydu fotoğrafına baktın mı?"

"Evet," dedi Victor. "Yakında başka ev yok. Bu iyi bir şey."

İki şeritli bir yol üzerinde, çok küçük bir köyden geçiyorlardı. Küçük bir kafenin, bir ekmek fırınının, sapılması mümkün olan tek bir dar sokağın ve bu sokağın üzerindeki bir düzine kadar iki katlı, solmuş pastel renkli evin önünden geçtiler. Köyü tamamen geçmeleri bir dakika bile sürmemişti.

“Benim düşüncelerim şunlar,” dedi Geiger. “Arabayla tepeden yukarı eve doğru gideceğiz, gözden uzak bir yerde arabayı bırakıp yürüyerek daha yüksek bir noktaya çıkacağız. Evi izleyeceğiz, içeri giren veya dışarı çıkan kimse var mı diye bakacağız, o arada belki evin içinde bir hareket görebiliriz.”

Yolun her iki tarafındaki çınar ağaçlarının dalları, tepede elele tutuşarak bir kemer oluşturuyorlar ve yolu ileride bir tünel haline getiriyorlardı. “Ondan sonra, iki seçenek görüyorum. Ya ben tek başıma içeri girerim ve bir noktada, siz harekete geçersiniz. Veya hep birlikte içeri gireriz. İçerideki düzeni bilmiyoruz. O yüzden içeri gece girmiyoruz. Yarına, sabahın ilk ışıklarına kadar bekliyoruz. Şöyle ya da böyle, benim burada olma nedenim Harry ve Matheson. Sizin işinizin Dalton’u ortadan kaldırmak olduğunu biliyorum, ama benim tek endişem o ikisini hayatta tutmak.” Eli çenesine gitti, sakalını kaşımak için... Ve sakalının artık orada olmadığını fark etti. “Ya sizin düşünceleriniz?”

Bakışları Zanni’yi dikiz aynasında buldu. İkisinin de yüzü boş tuvali çerçeveler gibiydi.

“Sen içeri yalnız girersen, Dalton’un senin için her ne planı varsa, onu harekete geçirmiş olursun. Seninle bir şişe şarap içip savaş hikayeleri hakkında konuşmak istiyor da olabilir, senden kaç tane suşi çıkarabileceğini görmeyi de... Bilmiyorum, Geiger. Eğer birlikte içeri girersek, bunun iyi yönleri hakkında bir ders kitabı yazabiliriz. İçerisini daha az zaman içinde kontrol altına alabilir, daha kısa sürede daha çok keşif yapabiliriz. Eğer içeride nöbetçileri varsa, o zaman da onlar

için verilmesi gereken daha çok karar olacak, dolayısıyla daha çok stres yaşayacaklardır...”

Ağaçların oluşturduğu mağara gibi tünelden çıktılar. Her iki yanda da tarım arazileri yorgan gibi uzayıp gidiyordu. Bir ressamın paletinin özlediği tüm şekiller ve renkler oradaydı: Ağaçlarla noktalanmış taba renkleri, açık ve koyu yeşiller, birer ünlem işareti gibi gökyüzüne yükselen serviler, fıstık çamları ve akçaağaç kümeleri, beyaz çiçekli bademler, birbirine sokulmuş zeytin ağaçlarının oluşturduğu ormanlar... Geiger'in aklından birden kendi eserleriyle, tahtanın ve yağın zengin kokusuyla dolu Brooklyn'deki evi geçti. Onlar şimdiden öksüz sayılırlardı. Onları kim evlat edinecekti?

“Temel nokta şu, Geiger: Eğer sen yalnız başına ortaya çıkarsan, Dalton onların gitmelerine izin verecek mi? Ben bu konuda olumsuz düşünüyordum, ama eğer verirse de bu beni şoke etmez. O, bunu yapacak kadar da deli biri. Sen onun gerçekten öyle yapacağına inanıyorsan, o zaman belki de içeri yalnız girmelisin. Biz de vaktimizin gelmesini bekleriz. Ama bana kalırsa, içeri birlikte girmeliyiz.”

Geiger onaylar gibi başını salladı. “Victor... Senin düşüncelerin?”

“Ben Zanni ile hemfikirim.”

“Başka bir şey yok mu?”

Victor, Geiger'e döndü.

“Kumar oynar mısın, Geiger? Kart oynar mısın?”

“Hayır.”

“Bizde bir deyim var. Kartları dağıtan ilk hileyi yapar.” Victor'un solgun gülümsemesinin uçlarındaki kıvrımlar, onun hizmet ettiği zamanı gösteren savaş izleri gibiydi. “Onun için, Zanni'nin dediği gibi, reaksiyon göstermektense aksiyona geçmeyi tercih ederim. Daima.”

Koltuğunda geri döndü. Zanni ona bir göz attı. “Kartları dağıtan ilk hileyi yapar. Beğendim bunu, Victor,” dedi.

“Sevindim,” dedi Victor.

Geiger yandan görebildiği Zanni’nin belirsiz gülümsediğini fark etti. Kızın içinde Victor’la ilgili hiçbir şüphe yoktu. Kendisini onun elinde ölürlen bulmak onun için sürpriz olacaktı, tabii eğer ölmenden önce bunu düşünecek zamanı olursa...

Tulette’e Avenue de Provence’dan girdiler ve Roma rakamlı bir saatin üç metrelik bir dökme demir direk üzerinde durduğu kasaba merkezine gelince yavaşladılar. Place du Cheval Blanc, aralarında bir otopark alanı uzanan tek yönlü, iki paralel sokaktan oluşuyordu. Meydanın her iki yanı, çıplak dalları olan yumru gövdeli ağaçlarla çevriliydi. Eski harç ve taştan yapılmış bir düzine kadar iki katlı bina her iki sokak boyunca uzanıyordu. Çoğunun pastel renkli panjurları, bazılarının da dökme demirden, dar balkonları vardı. Zemin katlarda dükkanlar vardı: Parlak renkli bir bakkal, bir hediyelik eşya dükkanı, bir pastane, vitrininde insanı etkileyen parlak kırmızı ve tuğla kırmızısı etler olan bir kasap dükkanı... Meydanın merkezindeki havuzun ortasında, ürün ve bereket tanrıçası Ceres’in bir heykeli bulunmaktaydı. Ne var ki etrafta, tanrıçanın iki metre yüksekliğindeki kaidesinden göz kulak olacağı sadece birkaç kişi vardı.

Zanni, Café du Cours’un önünde bir yere park etti. Kafenin kaldırım üzerindeki yeşil güneşlikli terasında sekiz ufak masa ve sandalyeler vardı. Bunlardan bir tanesi, ortalarında tuttukları bir gazeteyi okuyan, yüksek yakalı, kalın süveterler giymiş iki adam tarafından işgal edilmişti. Soğuk espresso-larını ve aylakça yanan sigaralarını önlerinde unutmuşlardı.

“Geiger,” dedi Zanni, “acıkırsan ne yemek istersin?”

“Meyve, sebze. Çiğ. Fakat fazla değil.”

“Victor... Bir baget ve peynir benim için. Ve hepimiz için su.”

Victor kapıya uzandı. “Kahve?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Zanni.

“Evet,” dedi Geiger. “Sütsüz. Şekersiz.”

“Ve Victor...” dedi Zanni. “Çikolata. Varsa fındıklı olanından.”

“Bunu zaten biliyorum,” dedi Victor.

Dışarı çıktı ve bakkala doğru yürüdü. Geiger’in bakışı onu dükkanın ön kapısına ve içeriye kadar izledi.

“Zanni... Fazla zamanımız yok. Bana bak.”

Geiger’in sesi hiç olmadığı kadar kasvetli çıkmıştı. Bu, Zanni’nin koltuğunda tamamen geriye dönmesine sebep oldu. Güneş gözlüğünü çıkardı.

“Devam et,” dedi.

“Victor, Dalton için çalışıyor.”

Zanni’nin kaşlarından biri, parlak menekşe gözlerin üstünde bir soru işareti oluşturarak yukarı kalktı. Keskin nişancının gözleri...

“Sen neden bahsediyorsun, Geiger?”

“Peşime taktığınız adam söyledi bana. Dewey.”

Resimler, bir dalgakıranın üstünden aşan dalgalar gibi müthiş bir gürültüyle Zanni’nin beynine çarptı. Kardeşi bir tür sandalyeye bağlanmış... Geiger elinde işine yarayan kör bir şey tutuyor... Sorularını en ipeksi, en sakın tonda soruyor... İşe Yaramaz Dewey hiçbir şekilde anlayamayacağı bir güce karşı kabadayılıkla direnmeye çalışıyor...

“Onun doğruyu söylediğinden emin misin?”

“Ben bu tip şeyler hakkında yanılmam.” Bu sözler başka birisinin dudaklarından çıksaydı, bir kibir çınlaması veya hafif bir gülümsemeyle karışık sahte bir alçakgönüllülük gösterisi olabilirdi, fakat bu prototipik Geiger’di. “Düşün, Zanni. Ben bunu niçin uydurayım? Böyle bir şey yapmak benim hangi amacıma hizmet eder ki?”

Zanni kafasını salladı. “Fakat ben Victor’u *biliyorum*. Biz birlikte çalıştık...”

“Çok dikkatli dinle. Senin için bir sahneyi geri oynatacağım. Beni almak için istasyonun yanındaki sapağa geldiniz. Ben Victor’a yol tarifini verdiğim zaman onu okumaya başladım. Ben ona ‘Hiç orada bulundun mu?’ diye sordum. Ve o yanıt verdi: ‘Tulette mi? Hayır.’ Hatırladın mı?”

“Evet.”

“Fakat ben hiç Tulette demedim. Ben sadece, ‘Hiç orada bulundun mu?’ dedim.”

“Tanrım, Geiger... O kahrolası *yol tarifini okuyordu.*”

“Evet, öyle ama o tarifi içinde de Tulette sözcüğü hiç geçmiyor.”

O korkunç duygu onu pençelerinin arasına almaya başlamıştı. Bunu yarışırken de hissedirdi. En önde, kendini adımlarının havasına kaptırmış son sürat koşarken, birisinin geldiğini ve arayı kapamaya başladığını hisseder ve kendi kendine düşünürdü: *Ben havamdayım... Ben uçuyorum... Ben her şeyi tastamam bir araya getirdim. O zaman bu nasıl mümkün olabilir?* Geiger’in bu duyguunu onun yüzünde görüp göremediğini merak etti.

“Yol tarifine bak, Zanni. Yol numaraları var ve sanırım dönülecek yerler de... ama kasabanın adı, yani Tulette, orada değil. Hadi. Acele et.”

Zanni yolcu koltuğunun güneş siperliğine uzanıp kağıdı dışarı çekti ve satırlar arasında ismi aradı, onun hata yaptığını ümit ederek, ama yapmadığını bilerek.

“Bunu o doğal olarak ağzından kaçırdı, Zanni. Nereye gittiğimizi en başından beri biliyordu.” Camdan dışarı baktı. “Seni oyuna getirdiler.” Bakkalın kapısı açıldı ve Victor iki paketle dışarı çıktı. “Onu yerine koy. Geliyor.”

Zanni kağıdı güneş siperliğinin içine kaydırды. “Tulette’e geldiğimizi *sen* nereden biliyordun?”

“Dewey söyledi bana. O da Dalton için çalışıyordu.”

“Çalışıyordu.” Geçmiş zaman... Zanni’nin kalbi tekledi.
“Öldü mü?”

“Evet.”

“Sen mi...”

Kapının açıldığını duyunca sustu. Victor içeri girdi, büyük paketi yere bacaklarının arasına koydu ve daha ufak paketten iki kahve çıkartarak birini Geiger’e uzattı.

“Sütsüz. Şeker yok.”

Zanni, Geiger’in kağıt bardağı almasını izledi. Her iki adam bardaklarının kapağını açıp birer yudum aldılar. Odaklanması gereken çok fazla şey vardı ve bastırılacak çok fazla his... Kalbi çarpmak için bir yer bulamamış gibiydi. Göğsünün içine sıkışmış, iki misli büyümüş gibi geliyordu ona. Kendi kabuğunun içine çekildi. Eğitimcilerden birinin yıllar önce ona öğrettiği bir şeydi bu. “Gardını almak” diyordu bu duruma. Duygusal olarak kendinize gelmeniz gerektiğinde, bir iki saniye için dahi olsa, duyguları yatıştırmak için iyi bir yoldu...

Victor şimdi onunla konuşuyordu. Dudakları kıpırdıyordu ama Zanni onun ne dediğini duymuyordu.

“... fındıklı,” diye sözünü bitirdi ve başını ona doğru eğdi.
“Zanni?”

“Ne?”

“Çikolata. Fındıklı.”

Zanni başını evet der gibi salladı. “Bunları severim.” Geiger’e bir göz attı. O da ona bakmak için gözlerini kahvesinin buharından kaldırdı. Zanni, “Gitme vakti,” dedi, güneş gözlüğünü taktı ve yavaşça arabayı sokağa çıkardı.

Victor, Geiger’in delici bakışlarını üzerinde hissetti. Bir an için onun o gri, hiç kırpmadığı gözlere karşılık vermek için döndü, ama sonra tekrar koltuğuna yerleşti. Alışveriş için dışarı çıktığında, yeni bir unsur ortaya çıkmış ve arkasında izler bırakmıştı. Bunu hissedebiliyordu.

Yol tarifini güneş siperliğinden çıkardı. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Her şey yolunda,” dedi Zanni ve tekrar Avenue du Provence’a çıkarak kasaba merkezinden uzaklaştı.

Victor kahvesinden bir yudum daha aldı ve yutmadan önce ağzında tuttu. Bir şeyden neredeyse emindi. Her şey yolunda *değildi*.

Arabayı Route 51’den yüz metre ötede, yolun kenarına çektiler. Tozlu ve dar yol, kavşağın öte tarafında çakıllı bir yola dönüşüyor ve dik bir tırmanışa geçiyordu. Yol daha yükseğe tırmandıkça, doğu tarafındaki orman da daha sık hale geliyordu.

Victor elindeki yol tarifinden başını kaldırdı ve işaret etti. “Karşıya geçip tepeden yukarı gideceğiz ve sağda kalacağız. Ev en tepede.”

Zanni kucağındaki iPad’e bakıyordu. Bölgenin bir uydu görüntüsüne ve tek başına duran dikdörtgen şeklindeki eve... Evin bir yanı korulukla ve diğer üç tarafı da üzüm bağlarıyla çevriliydi. Bağların asma sıraları uzun, düzgün hatlar halinde uzayıp gidiyordu. Görüntünün üzerinde parlak mavi çizgilerin her kesiştiği yere numaralar konmuş olan dijital bir grid vardı. Bunun kesinliği gittikçe daha çılginlaşan düşüncelerini kilitlemesine yardımcı oluyordu.

“Ev yirmi üç metre uzunluğunda, yedi metre genişliğinde,” dedi. “Yolun yüz metre ilerisindeki ormanda bir açıklık var. Arabayı gidebildiğimiz kadar onun içine çekeceğiz ve yolun geri kalanını ormanın içinden yürüyerek geçeceğiz. Ağaçların bittiği yerden eve kadar en yakın nokta altmış bir metre.”

Geiger dinliyordu ama düşünceleri öldürmeyle ve öldürme eyleminin kendisiyle ilgiliydi. Baştan itibaren bu konuyu, uygun an gelinceye kadar gizli tutmaya ve ele almamaya karar

vermişti. Ama şimdi bunu ortaya çıkarmanın ve olasılıkları araştırmanın tam zamanıydı. Zamanlamayı nasıl ayarlayacağını, işin lojistiğini ve daha sonra olabilecekleri düşünmeliydi. Durum yalınlığı açısından son derece matematiksel ve bir geometri denklemi kadar mantıklı bir hale gelmişti. Zanni'nin onun söylediklerine inanıp inanmaması bu denklemin bir parçası değildi. Victor'un ölmesi gerekiyordu ve bu işi nasıl ve ne zaman yapacağıyla ilgili yanıtlara Victor'un zihnine girerek ulaşacaktı.

Victor'un bu işteki gerçek fonksiyonu çok yakında ön plana çıkacaktı. Oynayacağı büyük rol için sahnenin tam ortasına yerleşen bir aktör olacaktı... Geiger'i sağ salim teslim edecek olan kişiydi o... Ve Zanni'yi ortadan kaldıracaktı ama Dewey'in yokluğu doğal olarak onun yükünü arttıracak ve stresini pompalayacaktı. Victor, hiç şüphe yok ki, Dewey ortadan kaybolduğundan beri işleri nasıl yürüteceğini yeniden tasarlamış olmalıydı, ama onun yokluğu Victor'u yavaşlatmayacaktı. Geiger adamı tanıyordu. Son on iki yıl boyunca, dünyanın her bir tarafındaki pek çok şehirde onun gibilerle pek çok kez karşılaşmıştı. Jonesları izleyenler, bulanlar, kaçırانlar, onları teslim edenler ve sonra geri alanlar onlardı. Hatta bazı Jonesların hayatta gördükleri en son yüzler onun gibilerin yüzleriydi. Victor yeri geldiğinde insanları işinin bir parçası olarak öldürdükten sonra yatağında deliksiz uyuyan ve belki de hoş bir rüya gördükten sonra uyanan insanlardan biriydi. Bunlar işlerini değişik teknikler kullanarak, karanlığın farklı tonlarıyla yaparlardı, fakat özel bir açıdan hepsi birbirine benzerdi. Bunların beyinlerinde, emsalsiz şefkat kıvılcımını yaratan o nöron salkımı ve kendi türlerine karşı yakın olma duygusu eksikti. Bunlar belki de kızgın bir demirle, yumrukla veya usturayla yakılmış, dövülmüştü veya onlardan bazı şeyler kesilip alınmıştı. Belki de bunlardan yoksun ola-

rak doğmuşlardı ve onların yaptıkları işte bu kadar iyi olmalarının nedeni, belki de bu özelliklerden yoksun olmalarıydı.

Ve Geiger bunu biliyordu, çünkü hayatının büyük bir bölümünde bu adamların yakın kuzeni gibi olmuştu.

Zanni gaza bastı. Her iki yönden de gelen giden bir araba yoktu. Kavşaktan karşıya geçip yola ulaştı. Çakıl taşları lastiklerin altında yüksek sesle çene çalıyordu; vites küçülttü ve ağır ağır yukarı tırmanmaya başladılar.

29

Çakıl taşlı yoldan toprak yola çıkarak, ağaçlığın içine daldılar. Uzun ve ince İskoçya çamları daha kalabalık hale gelip yollarını kapatıncaya kadar arabayla ormanın elli metre kadar içlerine girmeyi başardılar.

Açık duran bagajın başındaki Victor, iki kutudan bir şeyler çıkartıp, bunları siyah kanvastan yapılmış spor bir çantaya koyarken, Geiger ve Zanni kaputun karşı taraflarından birbirlerine bakıyorlardı. Geiger düşüncelerinin yarısını Victor'un aklından neler geçtiğine ayırıyordu. Dewey'den bu kadar uzun zamandır haber almayınca, muhtemelen artık onun ölmüş olduğunu varsaymaktaydı. Dewey'in ölüm nedenini Geiger'e bağlıyor olması da büyük bir olasılıktı. O yüzden, Victor'un temel kaygısı Dewey ölmeden önce eğer herhangi bir şey söylediyse, neler itiraf ettiği olmalıydı. Geiger ne biliyordu? Fransız'ın aklına gelmiş olması gereken en büyük ironi de şuydu: Geiger kendisini ortadan kaldırmaya çalışsa dahi, Victor'un buna karşılık vermesi zordu, çünkü onun işi Geiger'i canlı ve zarar görmemiş durumda teslim etmektir.

Victor çantayı aldı ve bagajı kapattı. "Hazırım."

Zanni elindeki anahtara bastı, arabanın kilitleri bir klik sesiyle kitlendi. Kız tek bir söz bile etmeden, tepeyi tırmanmaya başladı. Çam iğnelerinin ayaklarının altında oluşturduğu halının üzerinde yürürken, adımları çok yumuşak çıtırtılar çıkarıyordu. İki adam onu izlediler. Yüksek dallardan arka arkaya birkaç şakıma sesi geldi. Tatlı, kısa nota salkımları halinde...

Geiger yukarı baktı. Bu ses ona bir şeyi hatırlatıyordu, fakat bunun ne olduğunu çıkartamıyordu...

Zanni arkaya bir göz attı. “Önce gözetleme için uygun olacak en yüksek noktaya gideceğiz ve bize nasıl bir aç sağladığına bakacağız...”

... Geiger şimdi hatırlamıştı. Christine’in verandasındaki minik zillerin sesine benzetmişti bu sesleri. Onun yatak odasını düşündü. Christine onun yanında sıcacık, uzanmış uyuyordu. Yalnız olan bir parçası nihayet ait olduğu bir yer bulmuş gibi, eli onun elinin içindeydi...

“... ve ondan sonra ağaç sınırındaki en yakın noktaya geri gideceğiz.”

... ve içinde yeniden canlanan annesinin hayata geri dönüşüyle birlikte, kendisinin de sevgiyle el üstünde tutulduğunu anlamış...

“Bir yerde bir öldürücü vuruş yapabileceğimizi keşfedersek, en azından böyle bir seçeneğimizin olduğunu biliriz.”

... ve varlığıyla onun da başka birisine mutluluk vermiş olduğunu öğrenmişti.

“Evet,” dedi Victor. “Bunu bilmek iyi olurdu.”

Zanni bir karşılık bekleyerek Geiger’e baktı. “Bir öldürücü vuruş hakkında sen ne diyorsun, Geiger, eğer bu fırsat ortaya çıkarsa?”

“Senin dediğin gibi... Bu en azından bir seçenek olurdu.”

Aralarında kendi gizli lisanlarıyla konuşan eş yumurta ikizleri gibiydiler. Ve Dalton hakkında konuşmuyorlardı.

Zanni onaylar gibi başını salladı ve üçü çamların arasından dolanarak tırmanmaya devam ettiler. Geiger, Victor’dan hafif bir homurtu sesi çıktığını duydu. Dizleri tırmanmayı sevmiyordu.

“Scuze me,” (*Özür dilerim*) dedi gri takım elbiseli adam Ezra’yı sıkıştırarak iterken. Ezra ve annesi Seksen Altıncı

Sokak'ta bindikleri zaman, metro zaten kalabalıktı ve şimdi Kırk İkinci Sokak güruhu, yer veya şansları ne kadar az olursa olsun metroya binmekten mahrum kalmamak için ite kaka vagonun içine doluyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu annesi.

Ezra kaşlarını çatmış, sert sert bakıyordu. “Evet, Anne. İyiyim.” Bu ifade daha apartmandan çıkmadan oluşmuştu ve yüzünün sabit bir parçası haline gelmişti.

“O somurtmayı yok edebilirsin, biliyor musun?” dedi. “Ne demek istediğini anladım.”

“Bu kötü bir fikir. *Gerçekten* kötü bir fikir.”

“Ez...”

Başını bilgece salladı. “Anne... Bu adamlarla konuşmaya gitmek, onlara bilmiyor olabilecekleri şeyler söylemek... Evet, belki bize yardımcı olabilirler. Ama hepimizin peşine düşebilirler de...”

“Buna verilecek doğru yanıtı sen de bilmiyorsun.”

“Belki bilmiyorum, ama Geiger biliyor ve eğer o iyi bir fikir olduğunu düşünseydi, zaten kendisi onlarla temasa geçmiş olurdu.”

“Geiger her zaman doğru iş mi yapıyor?”

“Doğruyu söylemek gerekirse, evet. O her zaman ne yapması gerektiğini biliyor.”

Tren ani bir sarsıntıyla tekrar ilerlemeye başladı ve vagonu dolduran yolcu kitlesi birkaç santim ileri geri sallandı. Ama insanın dengesini kaybetmekten korkmasını gerektiren bir durum yoktu.

“Ezra... Ben bu işi hiç karşılaşmadığım bir adama bırakmam, üstelik de bu babanın güvenliğiyle ilgiliyse... Ve aynı zamanda Harry'ninkiyle. Böyle durumlarla nasıl baş edileceğini bilen insanlar var.”

“Evet, bilirler ama sorun da bu, anne. Onlar iyi adamlar mı, yoksa kötü adamlar mı olacaklar, onu bilmiyoruz. Şo-

nuçta kendimizi Hall gibi adamların onları bulmasına yardım ederken bulabiliriz...” Birkaç derece dönmeye çalıştı, fakat yapamadı. “Ve zaten iyi adamlar babamı hapse sokmak istiyorlar.” Bunun sakat bir argüman olduğunu biliyordu, ama annesinin fikrini değiştirmek için her yolu denemeliydi.

“Hiçbir şey yapmadan durmam mümkün değil,” dedi. “Ve eğer önümüzdeki alternatifler babanın hapse girmesi veya ölmesi ise, o zaman bu riski göze alacağım.”

“Peki, sen ne zamandan beri babama ne olduğuna aldırmaya başladın?”

Annesi irkildi. Bu, darbenin şiddetinden ziyade, vurduğu hassas noktadan kaynaklanıyordu.

“Bu gerçekten de söylenecek en berbat şey, Ez... Ve sen bunu biliyorsun.”

Maksadı annesini incitmek değildi. Ona gerçekten kızmamıştı bile. Fakat kendisinin haklı olduğunu biliyordu ve bu onu deli ediyordu. Hiç askerlik yapmamış olan birine savaşın ne olduğunu izah etmeye çalışan bir savaş gazisi gibiydi. O bir savaşın ortasında yer almış, insanların öldüğünü görmüş ve ihanetin soğuk kurallarını öğrenmişti.

Somurtmasını önleyemiyordu, fakat yüzü pişmanlıkla kırmıştı. “Haklısın, anne. Böyle dediğim için özür dilerim.”

Başını yana eğdi ve sonra ona yumuşak bir gülücük verdi.

“Ez... Ben hiçbir zaman senin neler yaşadığını anladığımı iddia etmedim. Bir saniye için bile... Sen ölümle burun buruna geldin... Ve o senin hayatını kurtardı. İnsanın böyle bir durumda kendisini nasıl hissettiğini bile bilmiyorum.” Elini sıkışıklıktan kurtardı ve oğlunun saçlarını okşayarak kabarttı. “Sadece, bunun hakkında düşündüğümü bilmeni istiyorum.”

“Düşündüğünü biliyorum, anne.”

“O zaman yapalım bunu ve söyleyecek neleri varmış görelim.”

Ezra içini çekti ve başını salladı. “Seni seviyorum, anne, ama anlamadığın bir şey var. Onların ne *söylediklerinin* hiç önemi yok.”

Dürbünün, çiftlik evinin güney ucundaki doksana yüz yirmi santim ebadındaki tek pencereye odaklanmış olan lazerli menzil belirleyicisi, “257 FT/44 DEG”i gösteriyordu. İçeride tek görünen şey, harcı zamanla sararmış bir duvarın önündeki ufak bir tahta masa ile onun üzerinde durmakta olan lavanta çiçeğiyle dolu vazoydu.

Zanni dürbünü indirdi. Üçü, iki ağacın arasında tepenin üstünde ayakta duruyorlardı.

“Güney pencere, herhangi bir tür odaya ait olabilir, “dedi Zanni. “Ne olduğunu bilmiyorum.”

Victor kendi dürbününden bakmaya devam etti. “Ön kapı, eski tahtadan yapılmışa benziyor. Evin kanatlı pencereleri var.” Bu safhada, Engizitör’ün kulağı Victor’un söylediği her sözü dikkatle dinliyordu. Adamın sesindeki o cilalı üçkağıtçılığın yankısını, yüz kişinin çaldığı bir senfonide az buçuk yanlış basılmış tek bir nota gibi duyabiliyordu. Victor’un bir seansta nasıl davranacağını merak etti. Bu, şüphesiz uzun ve yorucu bir yol olurdu.

Ev eskiydi, çam ağacından yapılmıştı ve tek katlıydı. Önde ve yanlarda altı metre genişliğinde çimenden bir bant vardı. Evin arkasından elli altmış santim ötede ufak bir kulübe, kare şeklinde bir bahçe ve daha da ötede bir süpürgeotu tarlası bulunmaktaydı. Kuzeye, güneye ve doğuya doğru sıra sıra uzanan ıssız üzüm bağları, mezarlık taşları gibi uzanan, yüz yirmi santim yüksekliğindeki ölü, eğri büğrü bitkilere dönüşmüştü. Üçü birden ağaçların arasından çıktıkları anda, bu onların gizlenecekleri tek yer olacaktı ama bunu yapabilmek için eğilmeleri veya sürünmeleri gerekecekti.

“Büyük olasılıkla,” dedi Geiger, “evin beş veya altı odası

ve ağırlık taşıyan üç tane iç duvarı var. Bu kadar eski bir evde, iç duvarlar muhtemelen kırk beş ile altmış santim aralıklı ince tahtalar ve harçtan oluşuyor olmalı. Doğru noktalar da, iyi bir darbeye dayanmayabilir.”

Dürbünü indirdi ve hem Victor’un, hem de Zanni’nin gözlerini dikmiş aynı çarpık ifadelerle ona bakmakta olduklarını gördü.

“İnşaat işinden anlarım,” dedi ve dürbünü Victor’a geri verdi.

Zanni kendi dürbününü boynuna astı ve işaret etti. “Ben arka tarafın daha iyi bir görüntüsü var mı diye bakmaya, biraz batıya doğru gidiyorum.”

İki adam onun uzaklaşmasını izlediler. Victor, Gitanes paketini çıkardı.

“Yanında sigara içmeme izin vermiyor,” dedi ve paketi Geiger’e uzattı. Geiger bir sigara çekti, Victor da bir sigara aldı. Çakmağını çakıp sigaraları yaktı. Geiger, Zanni’nin zarif silüetinin ağaçların arasında kaybolmasını izledi.

“Sen uzun zamandır bu iştesin, değil mi, Victor.”

Victor’un gülümsemesi, yas tutan birinin ölen kişiden şefkatle söz etmesi gibiydi. “Bazen *fazla* uzun zaman olduğunu düşünüyorum, ama sonra başka bir iş getiriyorlar.” Omzunu silkti. “Sonuçta hepimiz iyi bildiğimiz işleri yapıyoruz, değil mi?”

Geiger sigarasından uzun bir nefes çekti. “Hiç Dalton’la karşılaştın mı? Onun çalıştığı bir iş için bir teslimat yaptığın oldu mu?”

“Hayır. Fakat yıllardır onun hakkında bir şeyler duyuyorum. Senin hakkında duymuş olduğum gibi... Engizitör, değil mi? Zanni onun sana neler yaptığını anlattı. Ve senin ona yaptıklarını... Bu bana çok çarpıcı geliyor, Geiger. Senin yaptığın şey çok cesurca. On kişiden kaçtı bu tercihi yapardı, bilmiyorum.”

“Tercih benim kullandığım bir kelime değil, Victor.”

“Değil mi?” Victor samimi bir ilgiyle Geiger’i inceledi. “Engizitör’ün duygularıyla hareket edeceğini düşünmezdim.”

“Ben emekli oldum.”

Geiger sigarasından bir nefes daha çekti. Elini dudaklarına her götürdüğünde, Christine’in bıçağını tutturmak için yatay olarak göğsüne yapıştırdığı on beş santimlik iki bant parçasının çok hafifçe çektiğini hissediyordu. Bu sabah giyinirken bıçağın özel bir şekil verdiği sapını gizlemek için üstüne bir de süveter geçirmişti.

Victor izmaritini yere attı ve çam iğnelerinin arasında ezmeye başladı. “Sorabilir miyim? Dalton’un parmaklarını neden kırdın?”

“Onun da emekli olması gerektiğine karar vermiştim.”

Victor tekrar ona baktı. Yüzünde herhangi bir antipati veya ironi belirtisi görmek imkansızdı. Ya da sesinde...

“Şey,” dedi Victor, “ama öyle görünüyor ki o... nasıl diyorsunuz? İşinin başına yeniden dönmüş gibi...”

Çevredeki sükunet tam bir sessizlik boyutuna varmıştı. Gökyüzünde küçük kümeler halinde uçuşan ince bulutlar vardı. Vardiyasının sonuna yaklaşmış olan güneş, solgun ve yorgun görünüyordu. Onun yukarısında, batıya doğru, ayın hayaleti ortaya çıkmıştı. Gece olduğunda gökyüzünde parlak, kocaman bir golf topu halini alacaktı.

Zanni buradan evin arkasını net bir biçimde görebiliyordu. Perdeleri çekilmiş uç, tahtayla kapatılmış iki pencere, bir kapı ve bu kapının üzerinde, altında küçük, gri bir Peugeot’nun park edilmiş olduğu küçük bir saçak vardı. Küçük baraka oluklu saçtan yapılmıştı.

Zanni dürbününü indirdi ve bir ağaca yaslandı. Akıllı bir arı kovanının içi gibiydi. Bir düşünce vızıldıyor, geliyor ve gidiyordu.

Dewey ölmüştü.

Ölümün nedeni, Geiger idi.

İlkel bir duygu onu esir almıştı. Dewey ile uzun zamandır, çok az şeyi paylaştıkları doğrudu. Onları sevginin dışındaki bir şeyler birbirine bağlıyordu. Dewey açısından bu bir ihtiyaç idi. Kendisi açısından ise anlamak için hiç zaman ayırmadığı garip bir yükümlülük duygusu... Fakat o hâlâ onun kardeşiydi. Başka bir şeyler daha hissetmesi gerekmez miydi? Duygularını sansürleye sansürleye, onları hiç hissetmeyecek kadar usta mı olmuştu? İnsanın içini donduran bir keder dalgası hissetmeyecek miydi? Veya, ani bir öfke spazmı?

Ya da, bir intikam alma duygusu?

Geiger öldürmeden önce ona ne yapmıştı acaba? Bu soru, Engizitör'ü karanlık işinde gösteren titrek görüntüleri geri getirdi. Gözlerini sımsıkı yumdu, bunları silip uzaklaştırmak için... Bütün bunların beklemesi gerekiyordu. Dikkatinin nereye odaklanması gerektiğini biliyordu çünkü.

Otel odasında cep telefonunun çaldığı ve hatta Geiger'in sesini duyduğu zaman, kontrolü yeniden eline geçirmenin verdiği hoş heyecanı ve yanlış yerleştirilmiş bazı parçaların sonuçta doğru yerlerine oturduğunu hissetmişti. Fakat Geiger, bir tür simya uygulamış, senaryonun sert ve kesin açılarını, esnek ve önceden öngörülemeyen bir hale getirmişti. Şimdi kendisinin süratle ve neredeyse ayaküstü vermesi gereken bir karar vardı, çünkü zaman, kritik bir hacime erişmek üzere olan istikrarsız bir unsur haline gelmişti.

Aynen Victor gibi.

Tepeden aşağı inerlerken, çamların örtüsü altında ilerleyerek ormanın içlerine kadar girmişlerdi.

“Arkadaki iki pencere tahtayla kapatılmış. Buranın Dalton'un onları tuttuğu yer olması kuvvetle muhtemel,” dedi Zanni. İlerlemelerini iPad'den kontrol etti ve durdu. “En yakın yer burası.”

Döndü ve ev istikametinde yürüdü, son on metre kadar çö-

melerek gitti ve sonra ağaçların bittiği yere yakın bir yerde yüzükoyun yere yattı. Adamlar da, her biri bir yanında olmak üzere, ona katıldılar. Geiger, bıçağın bantlı sapının göğsüne bastırıldığını hissetti.

Güneş ufuktaydı ve akşam karanlığı gökyüzündeki ışığı bir sünger gibi emiyordu. Yarım saat içinde karanlık olacaktı ve ay şimdiden bir ampul parlaklığına erişmişti.

Zanni ve Victor dürbünlerini gözlerine tuttular.

“Geiger,” dedi Zanni. “Eğer elimize geçerse bir öldürücü vuruşa ne diyorsun?”

“Bunu pek sevmiyorum.”

Zanni dürbününü aşağı indirdi. “Devam et.”

“Dalton, Matheson ve Harry’yi kendi başına kaçırmadı. Kendisi için çalışan en azından bir, belki iki veya daha çok insan var.” Öne eğildi ve Zanni’nin gerisinde duran Victor’a baktı. “Bu sana da doğru gelmiyor mu, Victor?”

Victor dürbününü indirdi. “Evet,” dedi. “Absolument.”
(Kesinlikle)

“Ve onlar şimdi nerede olabilirler?” dedi Geiger. “Nere-deyse kesin bir şekilde, içeride. Doğru mu?”

Victor başıyla onayladı. “Sanırım, evet. Bu mantıklı geliyor.”

“Zanni... Dalton’u buradan devirmek, içerideki birisinin Matheson ve Harry’yi öldürmesi anlamına gelebilir. Victor... Sen de olsan öyle yapmaz mıydın?”

“Belki, evet. Bu da mantıklı olabilir.”

“Eğer onlar senin yüzünü görmüşlerse, bu onları öldürmek için sebep olabilir.”

“Evet.”

İki adam, o anda bir boyun atkısı örmek için tercih ettikleri örgü modelini tartışıyor gibiydiler.

Geiger’in bakışı tekrar Zanni’ye döndü. “Ben bunun için buraya gelmedim. Bunu biliyorsunuz.”

Zanni adamın taş gibi soğuk, gri gözlerine baktı. Orada az önce Victor'a pişkin bir oyun oynadığını gösteren herhangi bir belirti yoktu. Yani, düğmelere basarak, beyinlerle oynayarak bu da sana ders olsun tarzında ortaya konan bir performans değildi. Adam resmen Victor ile *Victor hakkında* bir tartışma yapıyordu. Zanni, Dewey'in sırlarını ortaya dökmesi için Geiger'in ne kadar uğraştığını merak ediyordu.

"Pekala," dedi.

Geiger doğruldu. "Ayrı ayrı, üç değişik girişten içeri giriyoruz. Senin dediğin gibi, Zanni... Bu bize en kısa zamanda azami kapsama ve keşif imkanı verecek. Fakat..." Parmakları dizlerinin üstünde ağır bir tempo tutarak canlandı. "İkinizden biri Dalton'u bulursa, onu öldürmeyeceksiniz."

Başını döndürdü. *Çıt*. Sonra Zanni'nin dürbününü ondan aldı, yine yere yattı ve dürbünü eve çevirdi.

Harry bir liste yapmaktaydı. Hayatının En İyi On Günü... Belirli bir kronolojik düzene bağlı kalmıyordu. İlk beşi bulmak kolay olmuştu.

... On sekiz yaşındayken, kız arkadaşı Abby ile onun ebeveynlerinin dairesinde HBO'da *Raiders of the Lost Ark*'ı seyrederken bekaretini kaybetmişti. Performansı mükemmel olmaktan ışık yılları kadar uzaktı, fakat bunu nihayet aradan çıkardığı için kendisini müthiş hissetmişti.

... Christine'in yirmi üç saatlik doğum sancısı çekerek kıvrınması ve "Merde!" (*Lanet olsun!*) diye homurdanmasından sonra, Sophie'nin Lenox Hill Hastanesi'nde dünyaya gelişini izlemişti. On üç saat süren sezaryeni veya en azından epidurali kabul etmesi için Christine'e yalvarmaya başlamıştı, fakat o reddetmişti. Ve olağanüstü yaratıcı küfürler arasında, nazik ve sinirli doğum doktoruna, Harry'yi dinleyecek olursa karaciğerini kendi çıplak elleriyle sökeceğini söylemişti.

... Kolejden sonra, *Times*'da bir araştırmacı olarak ilk işinin dördüncü ayındayken patronlarının kendisine, enformasyonu kazıp bulma konusundaki kayda değer yeteneği nedeniyle "Kürek" adını taktıklarını öğrenmişti. Bu becerinin gelecekte kendisine nasıl hizmet edeceğini asla tahmin edemezdi.

... Bir de, flört etmeye başladıklarında, Yetmiş Sekizinci Sokak'taki kendi ufak, dağınık oturma odasında Christine ile gazetenin değişik bölümlerini okuyarak oturdukları gece vardı. Başını kaldırıp baktığında onun gözlerini dikmiş kendisine bakmakta olduğunu görmüştü. "Ne var?" demişti ona. "Bugün işte zor bir gün geçirdim," diye yanıtlamıştı Christine. "Neden?" diye sormuştu. "Seni özledim, Harry. Bütün gün boyunca. Tu m'as manqué."

... Beşincisi de, Central Park'ta Geiger'in yağmurun içinden çıkıp onun hayatını kurtardığı, her ne kadar mutsuz ve kendi kendine zarar veren biri olsa da, gerçekten ölmek istemediğini kanıtladığı geceydi.

"Harry..." dedi Matheson.

Harry gözlerini açtı. Matheson ayaktaydı. Yapabildiği kadar dönüyor, bedenini esnetiyor, eğiliyor ve tutulmuş, ağrıyan bedenini gevşetmeye çalışıyordu.

"Evet? Ne var?"

"Hiçbir şey. Bu yatış pozisyonundayken, nefes alıyor musun bilemedim. Sadece hayatta mısın diye görmek istedim."

"Bir liste yapıyordum. Hayatımın en iyi on gününün listesi."

Matheson arkasındaki duvara yaslandı. Eğer yaslanmasaydı, yere düşecekmiş gibi görünüyordu.

"Ve bu listeyi yapmanın nedeni?"

"İnsana iyi geliyor. Bütün bu büyük şeyleri düşünmesini sağlıyor. Oraya götürüyor... Olayları hatırlıyorsun. O anki duygularını, birisinin nasıl görüldüğünü..."

“Ölmeye mi hazırlanıyorsun, Harry?”

“Evet, sanırım hazırlanıyorum.” Ağzını açtığı anda, yutkunmak istiyordu. Bunun nasıl berbat bir acı verdiğini bile bile yutkundu ve yanılmadığını gördü. “Tanrım, David ... Gerçekten kendimi aptal gibi ve sinirli hissediyorum ve bu şekilde hissederek ölmek istemiyorum. O yüzden, kendi En İyi On Şarkı listemi yapıyorum. Göçüp giderken niçin bunlar yanımda olmasın, öyle değil mi?”

“Bana da çok mantıklı geldi.”

Harry elini kaldırdı ve yavaşça yüzüne dokundu. “Yüzüm lif kabağı gibi geliyor elime. Öyle mi görünüyor?”

“Ne kadar zaman evli kaldın, Harry?”

“Yedi yıl. Sen?”

“Sekiz.”

“Kaç tanesi gerçekten iyiydi?”

Matheson omuz silkti. “Belki dört. Senin?”

Harry iç çekti. Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme geldi. “Hepsi,” dedi.

Kapı açıldı ve Dalton içeri girdi.

“İyi akşamlar.” Burnunu kırıştırarak havayı kokladı. “Burası kokuşmaya başlıyor, değil mi? Endişe etmeyin. Bu buradaki son geceniz olabilir. O yüzden, son yemeğiniz olarak ne istersiniz diye sormaya geldim. Bifteklı domates, kabak, o nefis jambondan kalanlar ve biraz dana eti var.”

Harry kendisini oturma durumuna itekledi. “Bu bizi bırakmakta olduğun anlamına mı geliyor?”

“Veya...” dedi Matheson, “... bırakmayacağın anlamına mı?”

“Endişelenmeyin, çocuklar. Buradan ayrılıyor olacaksınız.”

Harry bu cevaba zayıf ve bitkin bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Geiger burada mı?”

“Henüz değil, ama çok yakınlarda olduğunu sanıyorum.”

Matheson yürümeye başladı. Şangırdayan zincir, iyice ge-

rilmeden önce Dalton'a yüz yirmi santim kadar yaklaşmasına izin verdi. İki adam birbirlerine ifadesizce baktılar. Matheson öne eğilip uzanmış olsaydı, kanlı parmak uçları Dalton'un pazen gömleğine sürtünmüş olabilirdi.

Dalton gözlüğünü burnundan yukarı itti. "Aklında bir şey mi var, David?"

"Sadece sana son bir kez bakmak istedim. Yakından..."

"Ve ne görüyorsun? Söyle bana."

"... Hayatta olmaması gereken bir şey."

Dalton yavaşça başını salladı. "Hepsinin zamanı var, David," dedi. "Hepsinin zamanı var." Döndü ve kapıya doğru yürüdü. "İkinize de her şeyden biraz getireceğim. Dana eti biraz sert, fakat lezzetli."

Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Matheson, Harry'ye döndü.

"Daha önce hiç kimseyi öldürmek istememiştim. Bu gerçekten kötü bir his."

Harry sessizce başını salladı. Matheson'un ne demek istediğini tam olarak biliyordu ve buna ekleyecek bir şeyi yoktu.

Matheson şiltesine geri döndü ve yeniden duvar dibindeki yerini aldı. Gözkapakları düştü. Bu aşamada, onları açık tutmaktan daha kolaydı bu iş. Yorgunluk bir virüs gibi gelmiş, ısırtıp ve prangalar içinde bir şeyin kilidini açmıştı. Bu değişime uğramış, yeni bir tür öfkeydi... Damarlarında zıplayıp duruyor, beyinde oraya buraya sırıyordu. Onun en saf öfkesi daima, tutunacak noktasını en temel erdemde bulan bir unsur olmuştu. *İnsanlara gerçeği söyleyin... Sadece lanet olası, kahrolası gerçeği söyleyin.* Ama bu kez, içini dürten bu öfke, ilkel, kaba ve haindi. Kan isteyen bir öfkeydi bu... Tehlikede olan onun hayatıydı, aynı zamanda Harry'nin, Geiger'in ve Ezra'nın hayatıydı. Ve şu anda düşünmemesi gereken hiçbir şey yoktu. Artık hiçbir şey yasak değildi.

Kendisini poposu şilteye vuruncaya kadar duvardan aşağı kaymaya bıraktı. Elleri şiltenin üzerinde kaydı ve kenarındaki

yuvarlak şeritte durdu. Parmak uçları bununla oynadı. Gözlerini açtı. Şerit şiltenin üst tarafının bütün kenarını sarıyordu. Çapı bir santim kadardı.

“Harry?”

“Evet?”

“Buna ne deniyor ? Şiltenin etrafındaki bordür şeyi?” Şeride eliyle dokundu.

Harry bitkin bir şekilde Matheson’un parmağına baktı. “O mu? Ona şiltenin etrafındaki bordür şeyi deniyor.”

“Harry...”

“Tanrım, David... O lanet şeye *ne dendiği* ne fark eder?

“Canın cehenneme, Harry. O zaman soruyu başka bir şekilde ifade edeyim: Şiltenin etrafındaki bordür şeyinin *içinde* ne olduğunu tesadüfen biliyor olabilir misin?”

Harry kendi şiltesinin kenar şeridine baktı. Uzanıp bunu başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıştırdı.

“Pamuklu bir kılıfın içinde bir kordon varmış gibi geliyor.”

“Bu bana da aynen öyle geliyor, Harry.”

Harry başını kaldırıp ona baktı. Beyninin dişlilerini yapıcı bir moda geçirmek özel bir çaba gerektiriyordu, fakat ilerleme kaydediyordu. Diğer elini oyun oynar gibi oynatarak şeridi sıkıca tuttu ve çekmeye başladı. Onu şilteye bağlayan dikiş gerildi, fakat yırtılmadı. Henüz değil...

“Bunu oradan çıkartabiliriz,” dedi. “Kesinlikle.” Daha iyi destek alabilmek için yeniden yerine yerleşti ve parmaklarını kenetleyerek şeridi sertçe çekti. Yavaşça iplikler gevsemeye ve şerit şilteden ayrılmaya başladı. “Geliyor...” dedi Harry. Ve şeridin iki üç santimlik kısmı ayrıldı. “Becerdim.” Harry iyice bir çekiştirdi ve şerit çatır çutur yırtılmaya başladı.

“Benim işim daha uzun sürecek, Harry.” Matheson bantlı elini yukarı kaldırdı. “Bunda parmak uçları yok. Kement düğümü atmasını biliyor musun?”

Harry çekmeye devam etti. “Hayır.”

“Sana göstereceğim. Kolaydır.”

“Sen izci miydin?”

“Hayır, ama on üç yaşındayken tatil köyüne dönüştürülmüş bir çiftlikte bir yaz geçirmiştım.”

Harry kafadan biraz hesap yapıyordu. “Üst tarafın etrafında beş metre kadar şerit var, beş de alt tarafta. Bu epeyce bir ip, David.”

“Yeter de artar bile. Eski bir deyiş vardı, neydi o?”

Harry şeridin çoğunu sökmüştü. “Sen eline ipi ver, o kendisini asar...”

“Doğru,” dedi Matheson. “Aynen öyle...”

30

Güneş veda ettiğinde, gökyüzü çabucak gecenin içeri girmesine izin verdi ve mürekkebe benzer bir mavi-siyah renge dönüştü. Birkaç dakika içinde, ay da bütün bunlara tanıklık eder oldu. Gündüz vardiyasındaki yaratıklar işi bırakmış ve gece vardiyasındakiler onların yerini almıştı. Bu nedenle yaşayan sesler az ve seyrekti. Çiftlik evinde sadece ön tarafta, ortadaki iki pencerede ışık vardı.

Çiftlik evine bakarak ağaçların bittiği yerden yirmi metre içerde yan yana oturuyor, sessizce bir şeyler yiyorlardı. Geiger bir armuttan ufak ısırıklar aldı. Kucağında iki havuç ve bir şişe suyu vardı. Zanni ve Victor'un her birinde bir baget ve bir parça Brie peyniri, bir elma ve su vardı.

Zanni peynirden bir dilim aldığı anda, birlikte yemek için ya ekmekten bir parça kopartıyor veya elmasından bir ısırık alıyordu. Victor ise daha törensel idi, Brie peynirini ve elmayı yaylı bir av bıçağıyla, düzenli biçimde, itina ile dilimliyor, bıçağı sanki onunla doğmuş gibi kullanıyordu.

Pencerelerden bir tanesinin içinde bile bir hareket veya hayat işareti görmemişlerdi.

Victor bıçağını kapattı, geri kalan ekmeğiyle peyniri çantaya koydu ve elmanın çekirdekli kısmını fırlatıp attı.

"Geiger," dedi. "Peynir, ekmek... Bunları sevmiyor musun?"

"Ben pişirilmiş veya işlenmiş şeyleri yemiyorum."

"Akıllı adamsın. Ben yemeden duramıyorum. Sen çoğu-

muzdan daha uzun yaşayacaksın.” Victor ayağa kalktı. “Şimdi, başka bir kötü alışkanlığımı sergileyip bir sigara tütüreceğim. Zanni’nin kokusunu alacak kadar yakında içilmesine izin vermediği bir sigara.”

Ağaçların daha da içlerine doğru yürüdü.

Zanni’nin başı, parlak gözleri siyah gecenin içinde bir deniz feneri huzmesi gibi Victor’un gidişini izleyerek, yavaşça döndü. Beyninde her şeyi tasarlamış, bütün açıları dikkate almıştı. Bu yapacağı her hareketten emin olduğu anlamına gelmiyordu, fakat tam şu sırada en büyük endişesi bu değildi. Seçeneklerin kendiliğinden ortaya çıkacağını düşünüyor-du. Sabırla Victor’un karanlıkta kaybolmasını bekledi, sonra Geiger’e geri döndü.

“Bana Dewey’in tam olarak sana ne dediğini söyle. Çabuk.”

“Sen Victor’u arayıp ona işi teklif etmişsin, beni desteklemek ve Dalton’u öldürmek için. Fakat Victor zaten Dalton için çalışıyormuş. O ve Dewey, Matheson ile Harry’yi kaçırmışlar. Victor, Dalton’a senin teklifinden söz etmiş ve Dalton ona işi almasını söylemiş. Dalton’un videosundan, onun Derin Kırmızı’dan birinin benimle gelmesinden endişe ettiğini biliyoruz. Bu şekilde, attığın her adımda senin nerede olduğunu bilecekti, sen dosdoğru kendi ölümünün içine yürüyüp girene kadar. Dewey’in bana söylediği bu.”

“Bilmiyorum, Geiger. Pekala, bu Dewey’in *söyledikleri*. Fakat Victor’un tam da ben ona iş teklif ettiğim zaman Dalton için çalışıyor olmasının kahrolası olasılığı ne kadar? Demek istediğim, Tanrım...”

“Sen Victor’u niçin aradın? Çünkü Fransızca ve İngilizce konuşan ve Paris’i bilen deneyimli bir yükleniciye ihtiyacın vardı.”

“Evet.”

“Ve Victor o kategorideki en iyisi mi?”

“Evet, öyle.”

“Pekala. İşe bir de Dalton açısından bakalım. O nasıl biriy-le çalışmak isterdi?”

Zanni dudaklarıyla onların uçlarının kıvrılmasına yol açan bir şey yaptı. Bu Geiger’e çocuksu göründü ve ona Ezra’yı hatırlattı.

“Deneyimli bir yüklenici,” dedi, “Fransızca ve İngilizce konuşan ve Paris’i bilen.”

“Senin apaçık ortada olan bir şeyi kabul etmeye karşı direnmenin asıl nedeni, Victor’a güvenmiş olman. Bu durum, onun ihanetiyle olduğu kadar senin hatanla da ilgili.”

Zanni’nin gözleri aniden yanıp sönen minik menekşe alevleriyle parladı. “Canın cehenneme, Geiger. Psikoanalizini kendine sakla. Buna ihtiyacım yok.”

Çiftlik evinde ışıldayan iki pencereden birisi karardı. Zanni içine uzun, ağır bir nefes çekti, içindeki bir şeyi canlandırmaya çalışıyormuş veya içindeki bir şeyin dışarı çıkmasını engellemek için kuvvet topluyormuş gibi... Ceketinin fermuarını aşağı çekti, bir elini içeri sokup gümüş renkli, dokuz milimetrelilik bir Beretta çıkardı, sonra bir cebinden siyah bir susturucu çıkararak bunu silahın namlusuna taktı. Geiger onun susturucuyu takmasını izlerken armudundan son bir ısırık daha aldı.

“Dewey’i niçin öldürdün” diye sordu Zanni.

Geiger bir sorunun soruluş tarzını ve farklı yaklaşımlarını araştırmak için yıllarını vermişti, çünkü sonuçta BE esas itibariyle bundan ibaretti. İşlerin kristalize olabileceği an buydu. Ses tonu, adanmışlık ve zamanlama, soru kadar soruyu soran kişi hakkında da bir şeyler anlatabiliyordu. Zanni’nin sesi soğukkanlı ve heyecansızdı, fakat yüzeyin altında bir şey canlanmış ve burulup bükülmeye başlamıştı. Bu ses, sanki rahat rahat akmakla birlikte, farkında olmayan bir yüzücü için ölümcül olabilecek gizli bir akıntısı olan bir nehir gibiydi.

Geiger “Dewey’i ben öldürmedim,” dedi.

Zanni başını kaldırıp ona baktı. Takmak için susturucuyu son kez eliyle çevirdi.

“Ben onu terk edilmiş bir mağazaya götürdüm. Bağlarından kurtulmayı başardı. Dövüştük. Sağa sola çarptık. Bir su tankı onun üstüne düştü ve göğsünü ezdi.”

Onun bir duygu ve lojistik labirentinde yolunu bulmaya çalışmasını izledi. Yapması gereken seçimler olan biri gibi duruyordu.

“Ne yapacaksın, Zanni?”

Zanni silahını kaldırdı ve kolunu ateş etme pozisyonuna getirdi, sonra susturucunun namluyla aynı hizada olduğunu kontrol etmek için gözünü kısıtı. Silahın görüş hattı Geiger’in yüzünün birkaç santim solundaydı.

“Ne yapacaksın?”

Silahı indirdi ve ceketinin cebine koydu. “Victor’a bunun doğru olup olmadığını soracağım.”

“Seninle geleceğim.”

“Hayır gelmeyeceksin. Bu seninle ilgili değil, benimle ilgili. Ayrıca, sen kendi işini ne kadar iyi yaparsan, ben de kendiminkini o kadar iyi yaparım.” Ayağa kalktı. “O yüzden bu lanet işe karışmayacaksın.”

Taş kadar sert görünüyordu ve öfkesi ani bastıran bir sıcak gibi çevresindeki havayı sarmıştı. Ceketinin fermuarını tekrar yukarı çekti, döndü ve ormanın içine doğru yürüdü.

*

Victor çam iğnelerini ezen adımları duydu ve dönerek onun yaklaşmasını izlerken havaya kusursuz bir duman halkası üfledi. Zanni ondan dört buçuk metre kadar ötede durdu. Ay ışığı ağaçların arasından ormanın içine sızıyordu.

“Ona Dewey’i sordun mu?” dedi Victor.

“Dewey ölmüş.”

Victor kaşlarını çatı. “Üzgünüm, Zanni.”

“Fakat ölmeden önce, Geiger’e bir şey söylemiş.”

“Neymiş bu?”

“Senin Dalton için çalıştığını söylemiş.”

Victor bu habere mekanik biçimde başını salladı. “Anlıyorum.” İç çekti. “İtiraf etmeliyim ki, Dewey kaybolduğu zaman, eğer Geiger onu ele geçirirse bunun olabileceğinden korkmuştum.” Sigarasından uzun bir nefes çekti. “Alınma hayatım ama kardeşin bu iş için yaratılmamıştı.”

Sigarasını yere attı ve çok yavaşça topuğuyla ezdi. Başparmağının tırnağı durumu tartmak için çenesindeki yarığın üstünden gidip geldi. Sonunda, başını kaldırıp ona baktı.

“O zaman, Zanni... Ne yapacaksın?”

Zanni’nin eli Beretta ile birlikte cebinden çıktı. Silahı kaldırdı.

Victor’un belli belirsiz gülümsemesi hâlâ kaderin çarpık mizah anlayışını takdir edebildiğinin bir kanıtıydı. Gözlerini susturucunun ağzına dikti. Zanni’nin silahı tutuşunda en ufak bir titreme yoktu. Victor, tetiğin üzerindeki parmağının gerildiğini görebilecek kadar ona yakındı.

Geiger kurşunun hafif ve kısık *fuup* sesini duyarak ayağa kalktı. Çabucak sese doğru ilerledi. Onu otuz metre ötede, sırtı ona dönük bir şekilde yerde hareketsiz yatan bir bedene ikinci kez ateş ederken gördü ve yavaşladı.

Kız silahı cebine koydu ve sakın, acelesi olmayan adımlarla Geiger’e doğru yürüdü. Yan yana gelince Geiger’in gözlerine baktı.

“Onu hayvanlara bırakalım,” dedi ve yürümeye devam etti. “Ben arabaya geri gidiyorum. Hava soğumaya başladı.”

Mutfak masasına oturdu ve antik neşterin başlığını bileği-taşının üzerinde yavaşça ileri geri sürttü. Her sürtüş, bir öncekiyle aynıydı. Ritüelin sürekli tekrarlanması, yumuşak ve

kaba bir *şuff*... *şuff*... *şuff* mırıltısıyla birleşince, insanın üzerinde yatıştırıcı bir etki yapıyordu. Aleti her gün yarım saat, çizgili, gri bir Belçika Coticule marka bileğitaşı kullanarak ve hareketlerini kalbinin atışına uydurarak biliyordu.

Çoğu kez bu, deliliğin geldiği andı. Onun çok yetenekli, büyücü suç ortağı, bir ziyaret için uğruyor ve bir büyü yaparak lavanta tarlasını kana susamış bir sürüngen sürüsüne, tahta masanın üzerindeki büyük sarmal şekilleri hüznü dolu yüzlere ve donmuş bir gölün buzunun altında sıkışıp kalmış çaresiz ruhlara dönüştürüyor, bulaşık yıkama deterjanının şişesini, ellerini belinin önünde kavuşturmuş bir şekilde tatlı ve kendini adanmış bir tonda şarkısını söyleyen küçük bir rahibe-ye çeviriyordu. *Kendimi senin ellerine terk ediyorum, benimle ne istersen yap, hepsi için hazırım...*

Dalton ikinci ameliyattan sonra odasına giren iki doktoru hatırladı. Çabalarının beyhudeliğini gizlemek için, ikisi de yüzlerine resmi bir ifade takınmışlar ve dudaklarını büzmüşlerdi. Gelip bir ölünün başında yas tutan insanlar gibi yatağının yanında dikilmişlerdi. Dr. Ling nihayet konuştuğunda, onun sesindeki beklenmeyen o dip akıntısını duymuştu. *“Sizinle görüşmek istediğimiz bir şey var. Üstünde düşünmeniz gereken bir şey...”*

Neşteri ve bileğitaşını masanın üzerine bıraktı ve ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Bunu yaparken, bakışı ellerinin ötesinde bir şeyin bir anlık görüntüsünü yakaladı. Optik dişlileri kendiliğinden yeniden odaklanırken ellerini indirdi ve dosdoğru masanın öbür tarafında, karşısında duran sandalyeye baktı. Kolları insan kolu olmuştu, ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, birbirine geçirdiği parmaklarını sakın sakın esnetiyordu. Sandalyenin çam ağacından düz ve vernikli sırtının üzerine bir kafa kondurmuştu.

Bu Geiger’in kafasıydı. Hiç kırılmayan o taş gözler onu inceliyordu.

Her zamanki gibi, bu yolculuğa Dalton'un beyinde başıboş gezen rasyonel bir unsur da katıldı.

"Henüz daha buraya gelmemişken, geri mi döndün?"

"Bunu niçin yapıyorsun?" dedi kafa.

Dalton iç çekti. "Şairin dediği gibi "Senden nasıl *nefret* ediyorum? Nedenlerini sayayım..." Sandalyesinde arkaya yaslandı. Eski tahta gıcırdadı. "Senin hakkını da verdiğimi söylemenin abartılı olacağını sanmıyorum, Geiger."

"Nasıl yani?"

"Şöyle... Senin için etkili bir ikilemi olan bir senaryo hayal ettim. Bunu öyle bir oluşturdum ki, sen bununla baş edebileceğini, bir strateji ve hazırlık tasarlayıp bunlara yatırım yapabileceğini düşündün. Yanılıyor muyum?"

"Hayır. Fakat aslında soruma yanıt vermedin."

"Bu aslında *senin* sorun değil. Sen sadece bir sanrısın. Onun için bu aslında *benim* sorum." Dalton'un esnek gülümsemesi daha da yayıldı. "Bunu niçin yapıyorum? Çünkü senin sayende, çok yeni bir acı çektirme türünün müridi oldum. Böylece senin şalterini atıracam."

Geiger onaylar gibi başını salladı. "Anlıyorum."

Dalton da başını salladı, ama olumsuz anlamda. "Hayır, anlamıyorsun. Bütün sorun da bu."

Geiger parmaklarının eklem yerlerini birer birer çıtlatmaya başladı. Her *pop!*tan sonra marifetli ve zarif parmakları en alt eklemler de kırılıp gevşek, dışa doğru yayılmış ve eğri büğrü bir şekilde asılı kalıncaya kadar baskı uygulamaya devam etti. Aynen geçen yaz, işini bitirdiğinde Dalton'un parmaklarının olduğu gibi...

"Bu müthiş bir numara," dedi Dalton.

Eller masanın üzerinde birbirine dolanmış, sürekli kıvrılan bir parmak yığını haline gelmişti. Bazıları sürüden ayrılmaya ve kendi başlarına gitmeye karar verdiler. Dalton onların değişik yönlerde solucan gibi kıvrılıp gitmelerini izledi. Birkaç

tanesi ona doğru gelmeye başladı ve o sabırlı bir çoban gibi gülümsedi.

“Aynen öyle. İyi çocuklarım benim. Babanıza gelin.”

Harry şiltede, dizlerinin üzerinde duruyordu. Düğümlü kordonu tutmuş, kovboyculuk denemesi yapıyordu. Su şişesi iki metre uzakta yerde duruyordu. Harry kordonun halka yapan ucunu şişeye doğru atıyor ve onu kementle yakalamaya çalışıyordu. Sayıyı aklında tutuyordu. Şimdiye kadar yirmide beş yapmıştı.

Matheson ise şiltelinin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor ve gözünü kırpmadan düşünüyordu.

Harry bir atış daha yaptı ve tutturamadı. Avuç içlerine baktı. Her ikisinde de Dalton’un kesip aldığı daire şeklindeki iki deri parçası eksikti ve geçici kabuklar soyulmuştu. Acıyorlardı. Yanıyorlardı.

“Bu konuda beş para etmem.”

“Bize kan lazım.”

“Ha?”

Matheson yukarı baktı. “Onu kandırmak için.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Yerde kan olmalı. Gerçek görünmesi için.” Önlüğünü yukarı kaldırarak bacaklarına baktı. “Kan akıtmak için kendini keseceğin en iyi yer neresi? Fazla kan kaybetmeden durdurabileceğin bir yer?”

“Bir keresinde ayak bileğimde kötü bir kesik olmuştu. Çok kan akmıştı.”

“Nasıl durdurdun kanı?”

“Üstüne bastırarak. Yolunu keserek.”

Matheson bileğinin etrafındaki çelik kelepçenin kenarlarından bir parmağını geçirdi ve suratını astı.

“Fazla düz...” Şiltelinin kenarına doğru kaydı, kelepçe zeminin üzerine gelecek şekilde bacağını büktü, sonra bunu

tutup sert betonun üzerinde ileri geri sürtmeye başladı. Bir düzine sürtüştten sonra durdu ve kenarı yokladı.

“Keskin hale geliyor mu?”

“Gelecek,” dedi ve işine geri döndü.

Zanni ön camdan Geiger’i izledi. Bir ağaca yaslanarak sigara içiyordu. Arabaya doğru yürürken ikisi de tek sözcük etmemişlerdi ve arabanın içine girdikten sonra da otuz dakika sessizce oturmuşlardı.

Nihayet o “Bir sigara içeceğim,” demiş ve dışarı çıkmıştı.

Zanni onu neresinden tutmak gerektiğini bilmiyordu. Onda ilkel bir şey vardı. Yalın, kanaatkar, hilesi hurdası olmayan, bir insandan çok, ormanda yaşayan bir hayvanın ilk göbekten kuzenine benzeyen bir adamdı o...

... sonra Engizitör vardı. Zekası çelik tuzak gibi, sinirleri olmayan parlak bir makine, soğuk bir ısırap dağıtıcı...

... ve nihayet onun hayatını kurtarmaya çalışmayı başka şeylere yeğleyen bir adam...

Geiger, bir kadın denizinde sürükleniyordu. Onların kokusunun, ipeksi dokunuşlarının ve gizli bilgilerinin çekimini hissederek... Gözlerini kapadı. Beyninin içinde onların müziği dönüyor, hüzünlü balladlar, ninniler ve sirenlerin şarkıları suyun üzerinde altın saç telleri halinde yüzüyordu.

Kaba ve ıslak bir burnundan soluma duyarak gözlerini açtı. On metre sağında, 150 kiloluk iri bir yaban domuzu sütlü gözlerle ona bakıyor, keskin köpek dişleri ay ışığında parlıyordu. Geiger doğrulunca, hayvan bir adım ileri çıktı ve Geiger yavaşça arabaya yöneldi...

Zanni, oturduğu yerden hayvanın Geiger’in hızından tatmin olmadığını ve aniden ona hücum ettiğini görebiliyordu. Geiger birden koşuya kalktı ve arabaya erişip yolcu kapısını çekip açarak domuz toslamadan önce kendisini içeri atıp kapıyı çekti. Araba yerinden oynadı.

“Tanrım...” diye fısıldadı Zanni.

Hayvanı pencereden izlediler. Çarpmadan etkilenmiş görünmüyordu. Hatta kızgınmış gibi bile durmuyordu.

“Yaban domuzu mu?” diye fısıldadı Zanni.

“Evet.”

“Bu hayatımda gördüğüm en çirkin hayvan.”

“Ve benim zannettiğimden çok daha hızlı.”

Ona göz attı. İnsan böyle bir söze bir gülümsemenin eşlik etmesini beklerdi, fakat Geiger’inki değil.

Yaban domuzunun burnundan soluyarak uzaklaşmasını izlediler. Tanka benzeyen gövdesi otlardan oluşan örtünün üzerinde yavaşça hareket ediyor ve kocaman burnuyla yiyecek için yerleri karıştırıyordu.

Victor’un yokluğu, varlığı kadar kendisini belli ediyordu. Günahlarının uzun özetindeki son kayıt, kardeş bir üçlünden oluşan klasik günahlardan biri olacaktı. Kibirle beslenen açgözlülüğün neden olduğu ihanet... Carmine buna Zombi Pokeri diyordu, çünkü elinizdeki kağıtlar öyleyse, yaşayan ölüler arasına girmeniz büyük bir olasılıktır. Geiger aynı oyuna kalkışan ve neticede kendilerini onun seans odasında bulan bütün o insanları düşündü ve yaban domuzlarının insan eti yiyip yemediklerini merak etti.

Zanni koltuğunu on beş santim kadar arkaya yatırdı. “Sana bir şey sormak istiyorum, Geiger,” dedi.

“Devam et.”

“Bu işi yalnız yapmayı planlamıştın. Başından beri, Brooklyn’deyken bile... Doğru mu?”

“Evet.”

“Ve bu sabah, serbest ve bağlantısız olmana rağmen beni aradın. Beni işe geri getirmek için... Bana güvenmemene rağmen.”

“Sana güvenmediğimi söylediğimi hatırlamıyorum.”

“Benim işimin Dalton’u öldürmek olduğunu ve senin,

Harry'nin ve Matheson'un bu uğurda harcanabilir olduğunu *bilmene* rağmen.”

“Evet.”

“O zaman beni niçin tekrar işin içine soktun?”

“Victor'un seni, zamanı geldiğinde öldüreceği benim için açık ve netti,” dedi. “Zihnimde onu seni öldürürken gösteren bir imaj canlandı. Bir bıçakla...”

Zanni'nin başı ona doğru yirmi derece eğildi. Bu herhangi birisinin ona söylemiş olduğu en tuhaf şeydi. “*Zihnimde onu seni öldürürken gösteren bir imaj canlandı...*”

“Yani beni kurtarmak için aradın?”

Bilgi arayışı içinde olmayan bir ses tonuydu bu. Bir veznedarın bir müşteriye parasını hangi banknotlarla istediğini sorması gibiydi. Soruyu, insanın ağzının içinde kayan bir İşkoçya viskisi gibi rafine ederek sormuştu. Konuyla ilgili olarak neler hissettiğini saptamak mümkün değildi.

“Zanni... Sadece şunu diyelim: Ben en çok neyin işime geldiğini biliyorum.”

“Pekala,” dedi Zanni. “Kaygılanmana gerek yok, Geiger. Kimseye söyleyecek değilim. Sırrın benimle güvende.”

Penceresinden uzaklara baktı. Yeni vahşi sesler uzayıp giden geceyle konuşuyor ve sürüyle altın sarısı göz geceye göz kırpyordu.

“Geiger... Sen gözlerini neden bu kadar az kırpyorsun?”

“Bir çocuk olarak gecelerimi küçük bir kabinde geçirdiğimi sana söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“O zaman da hiçbir zaman fazla uyumazdım. Bütün gece boyunca bir kasetçalardan müzik dinlerdim. Kabinin içi o kadar zifiri bir karanlıktı ki, bir süre sonra gözlerimin açık mı yoksa kapalı mı olduğunu anlamamaya alışırsın hale geldim. İkisi de birbirinin aynısıydı. Sanırım nedeni bu.”

“Seni neden böyle cezalandırıyorlardı?”

“Bu bir ceza değildi. Aslında, dün geceye kadar ben de bunu fark etmedim. Bir rüya görünceye kadar... Babam beni güçlü yapmaya çalışıyordu.”

“Ben senin güçlü olmanı sağlayacak bir yol bulacağım. Annenden daha güçlü olacaksın. Benden bile daha güçlü olacaksın. Onun için şimdi ağla, ama son kez olarak.”

Geiger koltuğunda yer değiştirdi. Kapıyı aniden çekip açmak omzunun zonklamaya başlamasına yol açmıştı. Buz koyalı on iki saati geçmişti.

“Benim de sana bir sorum var,” dedi.

“Sor.”

“Öfke.”

“Ne varmış onda?”

“Her zaman orada mı?”

Zanni ona döndü. “Beni uyanık tutuyor, Geiger. Bu işte, en güçlü kişi ben olamam. O yüzden, odadaki en uyanık kişi olmalıyım.”

Arka koltuğa uzandı, bakkal torbalarının birinin içinden bir şey aldı ve kucağına koydu. Sarılı olduğu beyaz kağıdı açtı ve yirmi santimetre karelik parlak bir çikolatayı ortaya çıkartacak şekilde yaydı.

Geiger, Zanni çikolatadan bir parça kopartıp ağzına atarken merakla izledi. Kız çikolatayı çiğnemiyor, sadece orada ağzının içinde tutuyordu. Her on saniyede bir çikolatayı emip bir kısmını yutarken, yanaklarını içeri çekiyordu.

Ritüeldeki bir sonraki adım, başını sallayarak yaşadığı bu zevki sessizce takdir etmek ve sonra ağzında kalan son parçayı çiğnemeye başlamaktı.

“İyi,” diye mırıldandı ve birden onun bakışını fark etti. “Biraz ister misin?”

“Ben çikolata yemem.”

“Bu onu sevmediğin anlamına mı geliyor?”

“Hiç tadına bakmadığım anlamına geliyor.”

Zanni bir anda ona keder veren bir suç haberi almış gibi oldu. “Hiç mi?”

“Sanmıyorum. Hayır.”

“Tatmak ister misin?”

Geiger bunun geldiğini göremedi, çünkü bu hayatında hiç aramadığı bir şeydi...

Zanni ona yaslandı ve yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü.

Ağız sıcak ve ıslaktı ve de tatlı... Ve Geiger’in omuzlarından aşağı elektrikli bir şelale gibi dökülen serin bir dalgalanmanın başlamasına yol açtı.

Öpücüğü ağır ve kolay yapılan bir dans gibiydi. Basit adımlar... Merak ve kendini tutma içeriyordu. Zanni acele içinde değildi. Ağzının onunkinin üstünde oyalanmasına izin verdi. Geiger onun burun deliklerinden gelen nefesi yüzünde hissetti ve çikolatanın tadını aldı.

Zanni onun alt dudağını hafifçe ısırarak öpüşüne son verdi.

“Bundan hoşlandın mı?” “Bu’nun ne olduğunu açıklığa kavuşturmanın gereğini duymadı.

Geiger yutkundu. “Çok tatlı,” dedi.

Adamın bu söylediği, ön ve arka vagonların raydan çıktığı ve cesetlerin üst üste yığıldığı bir tren kazasından farksızdı. Yine de Zanni’nin gülmesi geldi. Ortadaki kumanda paneli boyunca kayıp, ata biner gibi ve dizleri onun beline gelecek şekilde Geiger’in üstüne oturdu ve kumanda kolunu, koltuğun sırtı iyice arkaya yatıp, Geiger neredeyse uzanır duruma gelinceye kadar çekti. Zanni ceketinin fermuarını açıp çıkarırken onun yüzünü inceledi, sonra ince süveterini yukarı çekip başının üstünden çıkardı.

Kollarının hareket edişindeki ve bedeninin geriliş tarzındaki bir şey Geiger’e bir kediyi hatırlattı. Başka bir ortak yanları daha vardı. İkisi de ne istediklerini ve ne zaman istediklerini çok açıkça ortaya koyuyorlardı.

“Bilgin olsun diye söylüyorum,” dedi, “seni sakalsız daha çok beğeniyorum.”

Ona doğru eğildi. Geiger onu omuzlarından yakalayıp orada tuttu.

“Zamanlaman tartışılabilir, Zanni.”

“Zamanlama mı? Geiger... Birkaç saat içinde ölebileceğim gerçek bir olasılık ve eğer öyleyse, ölmenden önce hayatta en zevk aldığım iki şeye sahip olmak istiyorum.” Geiger’in ceketinin fermuarını aşağı çekti. “Çikolataya az önce zaten sahip oldum.”

Zanni onun üstüne yumuldu. Bu kez, aceleci el kol hareketlerine eşlik eden öpücüğü sertti. Parmakları düğmeler üzerinde çalışıyor, elleri bir şeyler arıyor, bedenini döndürüyor, sıkışık yerde bazı ayarlamalar yapıyordu...

“Dikkat et,” dedi Geiger. “Göğsümün üzerine bantlanmış bir bıçak var.”

Zanni durdu ona daha iyi bakabilmek için kendisini biraz yukarı kaldırdı. “Eğer bu senin tahrik edici konuşma şeklinse, Geiger... Bu işe yarıyor.” Gömleğini, bıçak ortaya çıkacak kadar yukarı çekti ve tek hamlede bandıyla birlikte söküp çıkardı. Geiger acıyla irkildi.

“Acıttı mı?”

“Evet.”

“İyi.”

Geiger onu aşağıya, kendine doğru çekti. Lavanta kokusu içine doldu. Elleri onun saçlarına dolanmıştı. Göğsünde ani bir sıcaklık oldu, bir akkor ışıma... Sanki kalbi bir güneş olmuş gibiydi. İstirapsız ve düşüncesiz olmaya hayatında hiç olmadığı kadar yakındı ve bu durum daha önce bildiği herhangi bir şeyden daha katıksız ve saf geliyordu...

Zanni’nin gırtlığından neredeyse bir gürlleme gibi çıkan o ilk soluma, karşılaştıklarından beri Geiger’in ondan çıktığını duyduğu en dürüst sestti.

31

Zanni horluyordu.

Sesi horlama tanımlamasına zar zor uyuyordu. Hayal meyal bir gelgit, bir kanat çırpma gibiydi ve eğer kendisi uykuda olsaydı bu ses onu uyandırmazdı. Her hışırtıyla birlikte, onun sıcak nefesinin akışının yüzünü yaladığını hissediyordu.

Zanni neredeyse onun üzerinde yatıyordu; bir bacağı ve kolu onun üzerindeydi, başı koltuğun sırtına dayalı bir şekilde onun başının yanında duruyordu. Yirmi dakikadır uyuyordu. Geiger onu uyandırmadan kendi ceketine ve onunkine uzanıp, belinden aşağı çoraplarına kadar inen zarif çıplaklığının üstünü örtebilmişti.

Zamanını, işin sonunu hayalinde canlandırmaya çalışarak kullanmıştı. *Başlangıç – orta – son.*

O ve Dalton işkenceyi bilgi elde etmek için kullanma işindeydiler ve bu iş doğası gereği, en azından Dalton'un bunu uygulayış biçimi bakımından, kişisel olmayan bir süreçti. Ama Dalton'un her planladığı işte, fiziki acıyı aşan bir özellik vardı. O acı çektirmenin de ötesinde olan bir şeyin peşindeydi.

İntikam kilit bir unsurdu ama bunun etrafında yüzen kötü ve uğursuz başka bir şey daha vardı. Ancak, bu o kadar saftı ki Geiger bunu göremiyordu. Bir şehirde, kendinizi bir sokakın köşesinde kokularla kuşatılmış durumda bulursunuz. Geçen bir otobüsün egzozu, bir pencereden gelen iştah açıcı bir yemek kokusu, yoldaki bir çukurun üzerine yayılmış sıcak zift... Ve bunların hepsine birden karışan başka bir koku

vardır. Bu kokuyu alabilir, neredeyse dilinizde tadını hissedebilirsiniz. Burnunuzu havaya dikip, yavaşça bir daire çizerek dönersiniz. Koku tam orada sizinledir. Bu bilinebilen bir şeydir. Fakat ona bir isim veremezsiniz.

Kızın nefesinin uyanma moduna geçtiğini duydu ve Zanni uyanıp doğruldu. Önce saatine, sonra Geiger'e baktı.

“Uyuyakalmışım.”

“Yirmi dakika kadar.”

Bu, Zanni onu içine alalı beri aralarında geçen ilk konuşmaydı. Sessizliğin içinde uzunca bir süre, gürleyen ve dalgalanan bir seli andıran sesler çıkararak yorumlar, değerlendirmeler yapmışlar, birbirlerine sorular sorup yanıtlar vermişlerdi, ama tek bir sözcük bile etmemişlerdi.

Geiger onun alt dudağının belli belirsiz kımıldadığını gördü ve üst dudağından hafifçe uzaklaştığını... Bir Jones'un yüzünde bin kere gördüğü en ele verici mimikti bu. Zanni bir şeyi söylemek üzereyken durmuş, onu zihninden geçirmiş ve sonra da söylenmemiş bırakmaya karar vermişti.

Külotunu ve pantolonunu yerden kaptı ve kapıyı açtı. “Çişim geldi.” Dışarı çıktı ve durup yere çömelmeden önce birkaç adım gitti.

Geiger de dışarı çıktı ve ağaçların arasından büyükçe bir gökyüzü parçası görene kadar yaklaşık on metre kadar doğruya doğru yürüdü. Sonra gökyüzünün mürekkep mavisi ile bitişmiş olan tepelerin koyu siyahı arasındaki zayıf, lekeli sınır çizgisi buldu. Ufukta bir belirti verinceye kadar, güneşin en azından bir saat daha tırmanması lazımdı.

Dalton'un videosunu yeniden aklından geçiriyor, bunun içindeki oyunu anlamaya çalışıyordu. Zanni faktörünü göz önüne almayacaktı. Onun varlığı işleri etkilemeye başlayana kadar bekleyecek, onunla ondan sonra ilgilenecekti. Şimdi değil. Oynayacak tek bir taşı, adamları dışarı canlı çıkartabilmek için tek bir çipi vardı: Dalton'un istediği şeyi ancak Ge-

iger temin edebilirdi. Dalton'un bunu ondan *alması mümkün değildi*. Bunu Geiger'in ona *vermesi* lazımdı.

Birisi kapısını tıklattı.

"Ez..." Annesinin sesi zayıf ve yorgun geliyordu. "Hâlâ ayaktasın, değil mi?"

"Evet."

Ezra, omzunda kedi, açık pencerenin pervazında, ayakları yangın merdiveninin üstünde oturuyor, mahalle parkının öbür tarafındaki tuğla evin pencerelerine bakıyordu. Odasının kapısı açıldı ve annesi içeri girdi.

"Çok geç oldu," dedi.

"Biliyorum. Fakat yarın tekrar okula gitmiyorum, değil mi?"

"Gitmiyorsun."

"Onun için aslında ne zaman yattığımı fark etmez."

Annesi onun yatağına gitti ve oturdu. Kedinin pırlama motorunun çalıştığını duyabiliyordu.

"Tanrım... Bu ne hırıltı. Gördüğüm en komik kedi."

"Omuzlardan hoşlanıyor. Bu onun en sevdiği yer. Geiger o omzundayken onunla birlikte etrafta dolaşıyordu."

"Ona niçin Tony adını verdin?"

"Gözündeki yara izi nedeniyle. *Scarface*. Pacino. Tony Montana... Tony."

Annesi bu ağır konuşma tarzını biliyordu ve bunun ortasındaki boşluğu. Bu kalbine saplanıyordu.

"Çaktım. Beğendim." Elini yatak çarşafının üzerinden geçirdi. Yer yer incelmeye başlamıştı. Yeni bir tane almayı aklında not etti. "Ez... Bana bak bir saniye."

Çocuk ona doğru döndü.

"O kadar üzgünüm ki, Ez. Bütün bunlar için, her şey için. Ve daha akıllı olup her şeyi daha iyi yapamadığım için. Seni o kadar çok seviyorum ki ve o kadar üzgünüm ki."

“Biliyorum, Anne. Gerçekten biliyorum. Ben de seni seviyorum.”

Annesi ona doğru uzandı, o da annesine doğru... Ama ancak annesinin onun alnına bir öpücük kondurabileceği kadar yaklaştı.

“Çok geç kalma.”

“Kalmam.”

Annesi kalktı ve kapıyı kapayarak odadan çıktı. Ezra geceye geri döndü. Eli kedinin yara izine gitti ve orasını iyice kaşdı. Hayvanın hırıltısı birkaç desibel yükseldi: hayatından memnundan, çok mutluya doğru bir geçiş yaptı.

“Bunu yapmalıyım, değil mi? Yapmam *gerek*. Tamam mı?”

Yataktan iPad’ini kaptı, yangın merdivenine zıpladı, kedi-yi yere koydu ve yavaşça, sessizce pencereyi kapadı.

Geiger arabaya geri döndü. Zanni giyinmişti. Torbalardan biri arabanın kaputunun üstündeydi. Zanni, Beretta’ya yeni bir şarjör taktı ve sonra torbadan bir nişangah çıkartıp bunu silahın kenar elemanına geçirdi. Bir düğmeye bastı ve neon yeşili lazer canlandı. Silahı kaldırdı ve ince huzmeyi yavaşça siyah ağaçların üzerinde dolaştırdı.

“Bunu almayacağını var sayıyorum. Öyle mi?”

“Sadece ikimiz birden içeri ateş ederek girersek diye yanıma silah alıyorum.”

“Unutma, Geiger... Dalton farkında olmayabilir ama onun iki adamı eksildi.”

“Ona tek gereken şey, silahını Harry ve Matheson’a doğrultmuş bir adam. Eğer içeri ateş ederek girersek onlar belki de ölür.”

“Biraz yardım getirmeye çalışabilirdim. Beklememiz gerekirdi...”

“İki silah, beş silah. Bu fark etmez. Bizim sayımız az önce söylediğim şeyi değiştirmiyor.”

Zanni başıyla onayladı. “Haklısın.” Lazer takılmış nişangah düzenini kapattı ve silahı ceketinin cebine koydu.

Bir *ding* sesi geldi. İkisi de döndüler. Ses arabanın arka koltuğundan geliyordu. Aynı ses bir kere daha geldi.

“Bu bir iPad. Yüz yüze görüşme zamanı,” dedi. “Birisi seni arıyor.”

Geiger arka kapıyı açtı, içeri uzandı ve çantasından iPad’ini aldı. Ekran Ezra’nın aradığını gösteriyordu.

“Ezra...” dedi Zanni. “Matheson’un oğlu mu?”

“Evet.” Geiger “kabul” ve “ret” tuşlarına baktı. Yeşil ve kırmızı, dur ve geç ışıkları gibiydi.

“Senin Fransa’da olduğunu biliyor mu?”

“Evet.”

“Ve babasını aradığını?”

“Evet.”

Geiger ona baktı. Zanni biraz şaşırmış ve bu bilgiden açıkça hoşnut kalmamış görünüyordu. Sormak istediği başka soruları var gibiydi, fakat sadece ona bakmakla yetindi. iPad tekrar çaldı. Ve tekrar.

“Eee?” dedi Zanni.

Geiger “kabul” tuşuna dokundu ve Ezra’nın bitkin yüzü tüm ekranı kapladı. Zanni bir adım geri gidip kameranın menzilin dışına çıktı.

“Merhaba,” dedi Ezra . “Benim. Ben...”

“Beni aramamalıydın, Ezra. Bu iyi değil.” Zanni’nin gözlemini üzerinde hissedebiliyordu.

Çocuk irkildi. “Özür dilerim. Benim... Benim sana söylemem gereken bir şey vardı.”

Geiger’de daha fazla bilgi için yer, daha fazla etkileşim için zaman kalmamıştı. Tepesine kadar doluydu.

“Nedir bu, Ezra?”

“Ben... Ben işi berbat ettim.”

“Nasıl berbat ettin?”

Ezra'nın yüzündeki buruşukluk birkaç santim daha genişledi. "... Annem senin mektubunu okudu."

Zanni bu söz üzerine bir kaşını kaldırdı.

"Ezra... Mektubu kimsenin okumaması gerektiğini sana söylemiştim."

"Biliyorum ama odama geldi ve benim keyfim yoktu. O hemen bir şeyin yolunda olmadığını sezdi. Demek istediğim, o öylesine *anladı*..." Dudakları bir çift baca temizleyicisi gibi buruştu. "Onun için mektubu ona gösterdim."

Zanni, Geiger'in yüzündeki kasların gerildiğini gördü. Bu, Zanni'nin onun sergilediğini gördüğü duyguya en yakın şeydi.

"Devam et, Ezra." Bu sohbetten çok, soğuk bir talimatti.

"O, ah... Beni FBI ofisine götürdü ve onlara mektubu gösterdi. Birisinin babamla yine uğraşmakta olabileceğini – bilirsin – düşünerek gerçekten çok öfkelenmişti. Onlardan bir yanıt bekliyordu. Onlardan veya CIA'den, herhangi birinden, yoksa çok gürültü çıkartacaktı."

"Devam et."

"O adam herhangi bir şey bilmediğini söyledi. Konuya bakacağını ve onu geri arayacağını söyledi." Keyifsizce kafasını salladı. "Geiger... Anneme en başından beri, bilseler bile ona bildiklerini söylemeyeceklerini anlatmıştım. Fakat şimdi, eğer babamın ve Harry'nin peşinde olanlar aynı adamlarsa... Şey, şimdi senin onların peşinde olduğunu da biliyorlar demektir." İç çekişiyle omuzları bir tasma gibi kulaklarına kadar yükseldi. "Berbat ettiğim için üzgünüm. Sana söylemek istediğim buydu. Yani, böylece sen... Önceden bil diye."

Bir nefes verdi ve omuzları aşağı indi. İşini yapmıştı. Bitkin görünüyordu.

Zanni'nin gözleri sağdan sola, soldan sağa, sağdan sola, ekrandaki kederli yüzden Geiger'in granit gibi bakışına gidip geliyordu. Sonra, bu bakışın yumuşadığını gördü.

“Ezra... Benim için kaygılanma. Bu sefer onlar iyi adamlar.”

“Sahiden mi?”

“Sahiden. Şimdi gitmem lazım.”

“... Peki.”

Birbirlerine son bir kez baktılar. Manhattan’daki sokaklardan birinden bir korna sesi yükseldi. Bu ses Geiger’e milyonlarca mil uzaktan geliyormuş gibi geldi.

“Geiger... Her ne olursa olsun, sen geri gelmeyeceksin, değil mi?”

“Hayır.”

Ezra başını salladı. Parlak yeşil gözleri yaşlarla doldu. “Hoşça kal.”

Geiger başını salladı, sonra “sonlandır” tuşuna dokundu ve ekran karardı. Zanni’ye döndü. Yaptığı işte, bir yüzün yansıta-acağı hemen her ifadeyi çok iyi tanımıştı, ama Zanni’nin yüzündeki ifadeye herhangi bir hikaye veya duygu izi bulamadı. Çok fazla açı vardı bu yüzde, Picasso’nun tablolarındaki yüzlerde olduğu gibi, sert kenarlar ile yumuşak ve eğik yüzeyler vardı.

“Ona bir mektup yazdın, bunu yapmakta olduğuna dair, öyle mi?”

“Evet.”

“Pek akıllıca bir işe benzemiyor. Bunu neden yaptın, Geiger?”

“Çünkü eğer Matheson ve Harry geri dönemezlerse, onun kendisini terk edilmiş gibi hissetmesini istemedim.”

iPad’i çantasına geri koydu. Çiftlik evindeki gelecek birkaç saat dışında her şeyi ortalıktan kaldırma zamanıydı.

Zanni onun yanıtının yerli yerine oturmasını bekledi. Bu, Geiger’in büyük resme uymayan bir diğer parçasıydı ve bunu anlamak için şu anda bir gayret içine girmeyecekti.

“Peki. Ne yapacaksın?”

“Ön kapıyı çalacağım. İlk ışık belirtisine kadar bekleyeceğim. Sen, hem içeride hem de dışarıda benim gördüğümden

biraz daha fazlasını görebileceksin. Ben içeri girinceye kadar bir süre bekle. Belki bazı ışıkları yakarlar. Belki düzenin ne olduğu veya içeride onunla birlikte kaç kişi olduğu hakkında bir fikir edinarsın. Sonra içeriye girmenin bir yolunu bulursun.”

Zanni çantanın fermuarını çekti. “Tamam.”

“Zanni?”

“Evet?”

“Aslında Dalton’u ortadan kaldırması gereken kişi Victor’du.”

Zanni ona döndü. “Benim için kaygılanıyor musun, Geiger?” Arabanın kapısını açtı ve torbayı içeri attı. “Ben bir erkek olsaydım, benim için kaygılanır mıydın?”

“Senin için kaygılanmıyorum, Zanni.”

“İyi. Sen sadece Engizitör şapkanı geri giy. Ben kendi tarafımla baş ederim.” Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Şafaktan önce bir saatimiz var derim. Harekete geçme zamanı.” Tekrar arabanın içine uzanıp yerden bir şey aldı ve onun önüne doğru tuttu. Bu, Geiger’in bıçağıydı. “Bunu halâ istiyor musun?”

Geiger başıyla onayladı. Biraz mahcup olmuştu. Bıçağı tamamen unutmuştu.

Geiger önde, eğri büğrü dallar pantolonlarını ve kollarını yakalamaya çalışırken, iyice eğilerek sıra sıra uzanan ölü asmaların arasından ilerlediler. Eve otuz metre kala Geiger durdu ve Zanni onun yanına geldi. Tek aydınlık pencereden ön bahçeye solgun bir ışık serpintisi dökülüyordu.

“Hava hâlâ karanlıkken, ben arka tarafta bir dolanayım,” dedi Zanni.

Birbirlerine döndüler. Gözlerinin o muhteşem menekşe rengi gece karanlığında daha koyu görünüyordu. Kırptığı zaman, gözleri neqn ışıkları gibi titriyordu. Bu, birisinin bir insanla bağdaştıracağı türden bir renk değildi. Bu, bir avcı

kuşun kanatlarındaki çizgiler veya egzotik bir yılanın yanardöner pulları veya bir tavus kuşunun tüyleri gibi hayvansıydı. Bu gözleri unutması neredeyse imkansız olacaktı.

“Ben güneşi bekleyeceğim,” dedi.

Zanni başıyla onayladı. “İçeride görüşürüz,” dedi ve eğilerek sola doğru gitti. Birkaç saniye içinde silueti siyahtan görünmeze geçti. Gecenin, giysisinin kolunun içinde sakladığı bir sihirbazlık numarası gibi...

Geiger sırt üstü toprağa uzandı. Yıldızların ışıldaması bir hareket hissi yaratıyor, gökyüzünde asılı duran bu parlak süsler, sanki semavi bir meltemle hafifçe dönüyordu.

... Dalton’u başında dikilirken gördü, Geiger’in seans odasının tepesindeki ışıklar, işkencecinin gözlüklerinde minik yıldızlar oluşturmaktaydı. Bu ışıldayan görüntü onun ciddi görünüşüne tuhaf bir partner oluşturunuyordu. Dalton, berber sandalyesine bağlı olan Geiger’in üzerine eğildi.

“Herhangi bir ayak oyunuyla uğraşacak değilim. Bu tür oyunların benim kuvvetli elim olduğundan veya bunların senin işine yarayacağından değil. Hayır, dosdoğru işin acı verme bölümüne geçeceğim. Bu benim mütevazı uzmanlığım. Benim tarzım bu...”

... Fakat Geiger ikisinin de artık aynı kişiler olmadığını biliyordu.

Kendisindeki değişimi hissediyordu. Bir çocuğun bugünün, daha önce gelip geçen günlerden farklı olduğunu farkına varması gibi bir şeydi bu. Nasıllar ve niçinler geriden gelip yetismeye çalışırlardı. Onlar da zamanı gelince kendilerini göstereceklerdi, fakat henüz değil. Geiger’in gerçekten kavradığı tek şey, artık eskisi gibi olmadığını. Geçmişin yeniden canlanması ve dünyada olmanın bu sonsuz vaftizi nedeniyle şimdi daha dolu ve daha yoğundu.

O zaman, bu karanlık sözleşmeyi yerine getirmek için

Dalton'un karşısına oturacak Geiger, hangi Geiger olacaktı?

Zanni evin arka tarafına doğru yürüdü ve sırtını eve dayayarak yere oturdu. Ağır ağır üç nefes aldı, iki parmağının ucunu bileğine koydu ve yirmi saniye kadar saatine baktı, sonra üçle çarptı. Yetmiş iki. Dinlenme halindeyken nabızı altmış atardı. Fena değildi, içinde bulunduğu şartlar göz önüne alındığında...

Bu artık geçecekleri son dönemeçti. İçinde son bir enerji kalmış gibiydi. Henüz geriye doğru hızlıca bile olsa, göz atmak istemiyordu. Bu işi güçlü bir şekilde bitirecekti. Arkasından bıraktıklarıyla daha sonra uğraşacaktı.

Bowe, gözlerini bilgisayarına dikmiş, Riyad'daki bir sokak protestosu hakkında BBC Online News'ün verdiği bir haberi okuyarak masasında oturuyordu. Daima geç saatlere kadar çalışırdı. Genellikle akşam 9 ile gece yarısı arasında, önceki on iki saatten daha fazla iş çıkarırdı.

Starbucks kahvesini aldı ve pencereden Washington Monument'a bakmak için sandalyesiyle geriye döndü. Bu görüntüyü seyretmenin modası geçmiş bir şey olduğunu biliyordu. O yüzden bu yaptığını kendine saklıyordu, fakat onca yıldan sonra bile bu anıtın gece ışıklandırılmış görüntüsü onda hâlâ bir heyecan uyandırıyor.

Yardımcısı ofisine girdi. "Efendim..."

Bowe odaya doğru döndü. "Hâlâ burada ne yapıyorsun, Marie? Geç oldu. Evine git."

"Sadece yeni posta sistemi ile uğraşıyorum, efendim." Masaya yaklaştı ve onun önüne bir karton dosya koydu.

"Az önce New York'tan şifreli hatla geldi," dedi ve ellelerini lacivert etek-cekete takımının önünde kavuşturarak birkaç adım geri çekildi. -

Bowe dosyayı açtı. İçinde dosya kağıdı büyüklüğünde iki

sayfa vardı. Birini kendine doğru çekti ve okumaya başladı. Sol kaşı yavaş yavaş yükselerek en üst noktaya kadar çıktı ve donmuş bir şekilde orada kaldı.

“Mac hâlâ burada mı?” dedi başını kaldırmadan.

“Kontrol edeyim, efendim.”

“Değilse bile, onu buraya istiyorum. Hemen şimdi.”

Bowe’un asistanı dokuz yıldır onunla birlikteydi ve bu zaman boyunca onun ses tonlarıyla ilgili olarak bir tanıma ve dosyalama sistemi geliştirmişti. Aralarında büyük bir fark olmamasına rağmen patronunun formalite icabı mı yoksa yaptığı işe inanarak mı konuştuğunu anlayabilir, tutkulu, hayal kırıklığına uğramış, öfkeli veya bomba gibi mi olduğunu tanımlamayı her zaman başarırdı, fakat şu anki ses tonunun niteliğini sınıflandırma girişimi başarılı olmadı.

“Evet, efendim,” dedi ve dışarı çıktı.

Bowe ilk sayfayı kenara koydu, ikinci sayfayı önüne çekti ve okumaya devam etti. Alnında üç tane yatay kırıksıklık belirdi. Kapı açıldı ve McCormack içeriye iki adım attıktan sonra durdu. Temel yöntem buydu.

“Beni görmek istemişsiniz, efendim?”

Bowe bir parmağıyla masasının üstüne dokundu. “Oku.”

McCormack gerildiğini hissetti. Bowe’dan gelen tek sözcüklü emirler hiçbir zaman iyi bir işaret değildi. Masaya yaklaştı. Bowe ilk kağıdı ona doğru kaydırды. McCormack kağıda eğildi ve gözleri satırları tararken, uzaklardan tuhaf bir ses duymuş, fakat tamamen emin değilmiş gibi başını hafifçe yana eğdi.

Kimden: Felson/NY

Kime: Bowe/SADECE DERİN KIRMIZI

Bugün, 4/04/I3- Sabah II.06, DAVID MATHESON’IN eski karısı NINA WAYLAND ve oğulları EZRA geldiler ve ilişik mektubu gösterdiler. İlgi:

MATHESON & HARRY BODDICKER. Kadın bunun GEIGER tarafından yazılıp oğluna ulaştırıldığını iddia ederek (**Geiger yaşıyor mu?!)**, mektubun içeriği hakkında ne bildiğimizi öğrenmeyi talep etti. Öfkeli ve saldırgandı.

Oğlan sorulara tek heceyle yanıt verdi. Burada bulunmaktan mutsuz olduğunu açıkça belli etti. Kadına hiçbir şey bilmediğimizi söyledim (ki bu doğru).

Siz çocuklar bu üçüne bir teşebbüste daha mı bulunuyorsunuz?

BİLGİNİZ İÇİN: eğer öyleyse, ben bu konuda HİÇBİR ŞEY bilmek istemiyorum ve eğer öyleyse, hepiniz zır delisiniz.

Bowe ikinci kağıdı da McCormack'a uzattı. Bu Geiger'in Ezra'ya verdiği mektubun bir kopyasıydı. McCormack, kağıdın manyetik bir gücü varmış gibi, masanın üzerine biraz daha eğildi ve sesli olarak okumaya başladı.

“Yarın buradan ayrılıyorum, ülke dışına gidiyorum ve geri dönmeyeceğim. Babana ve Harry'ye yardım etmeğe çalışacağım. Onların başı dertte.”

McCormack başını kaldırıp baktı. “Bu, binlerce şey anlamına gelebilir, efendim. Veritas Arcana ve Matheson'un bütün dünyada düşmanları var.”

Bowe'un parmakları masanın üzerinde bateri çalmaya başladı. “Bunu anlıyorum. Fakat mektubu Geiger yazmış. O zaman bu geçen Temmuz'daki olaya karışanların üçünün de bu işte olduğunu gösteriyor. Bu üçte üç durumu beni endişelendiriyor. Ve bilirsin, endişe benim en az haz ettiğim duygulardan biridir.”

“Evet. Bunu biliyorum, efendim.”

“O zaman Mac... Bunun hakkında benim bilmediğim *herhangi bir şey* bilip bilmediğini bana söylemeni istiyorum.”

“Hayır, efendim. Hall felaketinden sonra üçüne de dokunulmaması konusunda oldukça sarihtiniz, özellikle çocuğa. Onlarla ilgili aktif hiçbir şey bilmiyorum.”

Bowe iç çekti. “Soames burada mı?”

“Hayır, efendim. Hâlâ tatilde.”

“Nerede?”

McCormack patlama için kendisini hazırladı. “Bilmiyorum, efendim. Bir aile toplantısı gibi bir...”

“Lanet olası Papa’yla remi oynuyorsa bile umurumda değil! Bul onu ve derhal şu kahrolası telefona bağla!”

“Evet, efendim. Derhal,” dedi McCormack ve odadan kurtulmadan kaynaklanan minnetle kendisini dışarı attı.

Acı çekme kavramı her zaman ölüm kavramından daha çekiciydi ve hep öyle olmuştu. Acı karmaşık olabiliyordu: çok yönlü ve değişken, kanda, ette ve zihinde, açık uçlu, hayat değiştiren türde acılar vardı. Ve acı çekiş insanın ölümü arzulamasına yol açabilirdi, fakat bu öbür türlü işlemezdi çünkü ölüm ölçülemeyecek kadar kısa ve tek boyutlu bir deneyimdi. *Varım...* sonra, hiçbir şeyim. Her şeyin farkındalığının sona erdiği an... Anlam ve öz bakımından, insani olayların içinde derinliği en az olan olay...

Bahçeyi bir uçtan bir uca geçerken düşüncelerinde beraberinde getirdiği bunlardı, çünkü bugün bu kavramla ilgili olacaktı.

Geiger çimin üzerinden taş yola geçti ve kapıya gitti. Kapıyı üç kere çaldı. Tahta derin ve akıllı bir sesle konuştu ve sonra kapı açıldı...

Bir yabancı, ilk bakışta Dalton'un dudaklarında hafif bir gülümseme olduğunu düşünebilirdi, fakat bunların çizgisinde her türlü mizah veya sıcaklık olasılığını çökerten bir sertlik vardı.

"Geiger..." dedi. "Seni görmek ne güzel. İçeri gel, lütfen."

Dalton, aralarına üç metre mesafe koyarak birkaç adım geriledi ve Geiger içeriye, üç koridorun bağlantı noktası olan bir fuayeye girdi. Duvarlarda veya yerde hiçbir şey yoktu. Ve havada güçlü, ağır bir kahve kokusu vardı.

Her ikisinin de bakışları elektriksiz ve gösterişten uzaktı. Uzun zamandır birbirlerini kaybetmiş olan ve yeniden bir ara-

ya geldiklerinde hâlâ ortak bir şeyleri olup olmadığı anlamaya çalışan iki dost gibiydiler. Dalton'un kilo kaybı bir kez daha Geiger'e çarpıcı geldi. Elmacık kemikleri, burnu ve kaşları şimdi belirgin olmaktan çok uzaktı. Geiger'e, Grateful Dead'in albümlerinden birinin kapağındaki "ölüm"ün başını hatırlattı.

"Dokuz ay ve bir gün," dedi Dalton. "Eğer merak ediyorsan idiysen."

Geiger koridorlardan aşağı göz attı. Dalton sırtıttı.

"Korumalarımın nerede olduğunu mu merak ediyorsun? Endişe etme. Buralardalar."

"Harry ve Matheson'u görmek istiyorum."

"Tabii ki istiyorsun. Onların hayatta ve iyi olduklarını görmek istiyorsun. Anlıyorum. Kısa bir süre sonra, Geiger. Önce, biz konuşacağız. Birkaç dakika için." Dalton bir koridora doğru işaret etti. "Bu taraftan. Taze kahve var."

Dalton, Geiger yürümeye başlayınca kadar bekledi ve kapıyı kapadıktan sonra Geiger'i birkaç adım geriden izledi.

"Koridorun en sonuna kadar git ve lütfen otur."

Geiger mutfığa girdi. Güneş ufuktan yeni yükselmmişti ve oda doğudaki pencereden giren ışıkla canlanmıştı. İki ocaklı sobanın üstünde eski tip basınçlı bir kahve makinesi ve onun yanındaki tezgahın üzerinde de, iki büyük kahve fincanı, iki kaşık, bir porselen sütlük ve şeker parçaları vardı.

Mutfaktaki dikdörtgen masanın etrafında üç sandalye ve iki yüksek dolap bulunmaktaydı. Masanın üzerinde çeşitli sayfalarından dışarı sarı etiketler çıkan ve üstlerinde yazı olan kalın bir kağıt tomarı duruyordu. Geiger kapıyı görebileceği bir sandalyeye oturdu. Masa meşe ağacından yapılmıştı ve çok eskiydi. Üstü, zarif damarları ve birkaç budağı olan geniş bir tahtadan yapılmıştı. *Dünya ağacın içindeydi.* Parmak uçlarını masanın üzerinden geçirdi. *Bütünleşme ağacın içindeydi ve keşfedilmeyi bekliyordu...*

Dalton içeri girdi. “Burası biraz küf kokuyor,” dedi. Bir pencereye gidip açtı, sonra sobaya doğru yürüdü. “Kahveni nasıl istersin?”

“Sütsüz.”

“Şeker?”

“Hayır.”

Geiger’in parmak uçları masanın üzerinde ağır bir tempo tutmaya başladı. Daha sonra ellerini önünde kavuşturdu ve parmaklarını kenetledi. Dinginliğe ihtiyacı vardı. Hiç hareket etmeden durmaya... Bedeninde hissetmesi gereken tek parça kalbiydi ve her bir kalp atışının bir öncekiyle aynı olmasını istiyordu.

Dalton kâseleri getirdi. Birini Geiger’in önüne koydu, sonra onun karşısına oturdu. Arkası girişe dönüktü.

“Dikkat et,” dedi. “Sıcak olduğunu umuyorum.” Ellerini kahve kâsesinden birkaç santim yukarı kaldırdı. “Bunlarla ısıyı çok iyi kestiremiyorum.”

Geiger onların kaç ameliyat geçirdiğini merak etti. Yöntemler deriyi tüysüz ve anormal şekilde pürüzsüz bırakmıştı. Belki deri nakilleri uygulanmıştı. Geiger kâseyi eline aldı ve kahveyi tattı.

“Bu benim kendi özel karışımım,” dedi Dalton. “Sumatra ve...”

“Blue Mountain.”

Dalton, gözlüklerinin arkasından gözlerini kısıtı. “Çok iyi. Bir ekspersin. Bu beni neden hiç şaşırtmadı?”

“İyi bir eşleştirme değil. Birbirleriyle uyum içinde değiller.” Geiger, Dalton’un bir an için kaşlarını çatıldığını fark etti, kâsesini masaya bıraktı ve bir kenara itti. “Onları görmek istiyorum, Dalton.”

“Sana söyledim. *Zamanı gelince.*” Dalton gözlüklerini çıkardı ve pazen gömüğünün ucuyla onları temizlemeye başladı.

“Hayattalar, Geiger. Biraz yıprandıkları için durumları eskiye göre biraz kötü, evet. Zamanın geldiğine karar vereceğim ve sen onları göreceksin.” Gözlüklerini tekrar taktı. “Beni sana bunu tekrar söylemek zorunda bırakma.”

Geiger başıyla onaylarken, Engizitör bu sözleri bir yere kaydediyordu.

Dalton hayalini gerçeğe dönüştürmek için epeyce zaman, düşünce ve çaba harcamıştı. Saplantı bağımlılık yapan bir şeydi. O bu anı ve gelecek olanları sayısız defa zihninde canlandırmıştı. Gelecekteki gerçek, onun psikozlu beklentileri olmuştu. Bu beklentilerle eşzamanlı olmayan her an, halının hepsinin ayağının altından kaymasına neden olabilecekti. İşin aslı şuydu: Banka sahibi Dalton idi, Geiger de elinde bir şapka, ona gelmişti. Ama Dalton delinin tekiydi.

“Bu zaman zarfında neler yapıyordun, Geiger?”

“Ben tahtayla çalışıyorum. Mobilya yapıyorum.”

“Mobilya. Tatmin edici geliyor kulağa.” Kafasını yan yatırdı ve bir şey düşünerek başını salladı. “Evet. Baban... O bir marangozdu, değil mi?”

“Evet.”

“Babasına bak, oğlunu al. Eminim çok gurur duyuyordur. Oh, fakat bekle... Sen bana onun öldüğünü söylemişsin, doğru mu?”

“Evet.”

Dalton kâsesini aldı ve kahveyi ağzında yuvarlayarak içti. Omuz silkti.

“Belki daha az Sumatra, daha çok Blue Mountain.” Kâseyi dikkatle tam yerine koydu. Davranışlarında bir mekaniklik vardı. “Geiger... Hatırlıyor musun, geçen yıl sana bir gün anılarımı yazacağımı söylemiştim?” Kağıt tomarına uzandı ve onun önüne doğru kaydırды. “Temsilcime şimdiden teklif veren üç kişi var. Özellikle Avrupa pazarları onu heyecanlandırıyor.” Sayfalar arasındaki sarı işaretlere göz

attı. “Bu yazdıklarımın bir kısmını seninle paylaşmak için bunun iyi bir zaman olacağını düşündüm. Belki de tek zaman... Bu nasıl geliyor kulağına?”

“Psikozlu gibi geliyor.”

Dalton’un kendine has, ikircikli gülüşü geri geldi. Etiketterden birini baş ve işaret parmağı arasında tuttu. Geiger, onun bu hareketini normalden hafifçe biraz daha metodik buldu. Dalton sayfaya döndü, boğazını temizledi ve okumaya başladı.

“Onu karşımda görmek çok heyecan vericiydi. Geiger... Engizitör, efsane, sanatımızın ustası... Berber sandalyesine bağlanmış olmasına rağmen, neredeyse çıplak ve gücü elinden alınmış bu haldeyken bile, kontrolü elinde tutan o gibi görünüyordu.”

Geiger’in o pozisyona geri dönmesi, bir kapıdan içeri girmesi kadar kolay bir olaydı.

... Kendi seans odasını görür gibi oldu. Odanın derin beyazlığı, yaklaşmakta olan bir sınav için beyninin içine bir müzik davet ediyor, gömülü bir anının ağır adımlarının sesinin yaklaştığını duyuyor, babasının ve onun taşıdığı karanlık gerçeğin yakınlığını hissediyordu.

“Ben, Geiger üzerinde kor gibi kızgın bir tıgla, sonra bir beyzbol sopasıyla ve nihayet onun kendi antika usturasıyla çalışırken, gerçek bir simyacının huzurunda bulunduğumu anlamaya başlamıştım. Geiger’in yaptığı bakırı altına dönüştürmek değildi. O, acıyı ıstırabın ötesine geçen bir şeye dönüştürebiliyordu. Bu bir vahiy, bir aydınlanmaydı.”

Dalton kâsesini tuttu ve uzun bir yudum aldı, sonra onu masaya koyup başka bir etiketi çekti. Sayfaya döndü ve okudu.

“Belki ben tetikte değildim. Belki seans bittiği için rahatlamıştım. Kuadrisepsinde yaptığım uzun kesikleri tek bir irkilme olmaksızın veya ses çıkarmaksızın dikmesini izlerken belki de huşu içindeydim. Yumruğu çenemi kırdı ve beni yeçe

yıktı. İki dişimin ağzımdan uçtuğunu ve yerde kanlı zarlar gibi zıplayarak gittiğini gördüm.”

Hikayeyi ilk kez duyuyormuş gibi, sol kaşı hızla yukarı kalktı.

“Kanlı zarlar. Bu iyi, değil mi?”

Geiger olayı gözünün önüne getirebiliyordu. Dizini hızla Dalton’un kasiğine çarpmış ve sonra suratını yumruklamıştı. Bu, açık farkla, birisine yaptığı en sert vuruştı. Daha sonra, evin içinden bir ses geldiğini duyar gibi oldu.

“Sigara içersem rahatsız olur musun?” diye sordu.

“Keyfine bak.”

Geiger cebinden sigara paketini çıkartıp, bir sigara yakarken acele etmedi. Havayı bir parça dağıtmaya ve odanın ötesinden gelebilecek sesleri işitmeye çalışıyordu. Fakat hiçbir ses gelmedi.

Zanni silah tutan eli yanında, bir koridora girdi. Bazı sesler duyabiliyordu. Seslere doğru ilerledi...

Dalton tekrar başını sayfaya eğdi. “Midemin üzerinde yattarken, Geiger üstüme bindi. Daha sonra olanları, önceden mi planlamıştı yoksa bütün bunlar o anda ve orada bir tutku parlamasıyla mı aklına gelmişti bilmiyorum, ama yaptığı şey parmaklarımı ve ellerimi ezmek, kırmak ve parçalamak oldu. Geiger, bana “Erken emeklilik iste, Dalton,” dedi. “Ayak parmaklarınla tuşa basmayı öğrenirsen iyi olur. Ondan sonra anılarını yazmaya başlayabilirsin.”

Dalton başını kaldırdı. “Ve işte buradayız,” dedi. “Ne düşünüyorsun? Burada bir sahicilik havası var mı?”

Geiger külünü kahve kâsesine silkeledi. “Tutku parlaması filan yoktu. Bende bu tür şeyler olmaz.”

“Çok yazık. Bunlar çok tatmin edici olabilir.” Dalton, çene

eklemlerindeki kaslar birkaç kez gerilirken geriye yaslandı. “Belki bu hususta sana yardımcı olabilirim.” Kağıtları topladı ve bir kenara itti.

O anda, kapı girişindeki Zanni, silahı odaya doğrultulmuş vaziyette Geiger’in görüş alanına girdi. Geiger’in bakışına tereddüt göstermeden karşılık verdi. Muhteşem gözleri berrak ve serinkanlıydı.

Beynin bazen ilk başta içinde bulunulan durumla ilgisiz gibi görünen bir şeyi, bir *bu da nereden çıktı?* anısıyla bağdaştırarak, aniden geçmişten çekip çıkardığı anlar olur. Tabii eğer noktaları birleştirip bir bağlantı kurmak için zaman kalırsa...

Zanni, hiç sesini çıkarmadan, Dalton’un arkasından mutfağa daldı.

... ve Geiger’in aklı havada bir takla atar gibi oldu. Brooklyn’i, ilk kez karşılaştıkları zamanı ve o gece vermiş olduğu bir kararı hatırladı. Kendi kendisine kızın ağzından çıkan hiçbir şeye inanmasının mümkün olmadığını söylemişti.

“Merhaba, Zanni,” dedi Dalton, dönmeden.

Zanni tabancasını aşağı indirdi.

Dalton sırtıttı. “Ne dersin, Geiger? Bir ampul yandı mı? *Herhangi bir ışık filan yandı mı?*”

Geiger’in şakaklarında sabit bir zonklama başlamıştı ve ağzını keskin, acı bir tat doldurmuştu. Yalanların tadı... Zanni ona zehirli bir elma uzatmıştı ve o da, bir ısırıktan daha fazlasını almıştı. Ve migreniyle savaşıırken, Dewey’in hikayesini bile gerçek sanmış ve bunu olduğu gibi yutmuştu.

O anda Victor odaya girdi. Ölmüş olması gereken adam Beretta’sını Geiger’e doğrultmuştu. Dünya, üzerinde dört taşla oynanan bir satranç tahtasıydı ve piyon olan tek kişi oydu.

“Bonjour,” dedi Victor.

Geiger, bedeni Zanni’ye dönecek şekilde sandalyesinde yer değiştirdi. “Senin fikrindi,” dedi. “Matheson’u yem olarak kullanmak...”

“Bir saniye, lütfen,” dedi Dalton. “Onun planı, evet... Ama beni sorguya çektikten sonra. Senin nerede olduğun hakkında bilgi aldığı takdirde ona çok para ödeyeceğimi söyleyen de benim. Tohumu ben ektim, onun için lütfen, krediyi biraz verilmesi gereken yere verelim.”

Geiger başıyla onayladı. “Derin Kırmızı’daki hiç kimse videoyu görmedi...”

Zanni başını salladı. “Hiç kimse.”

“Ve senin bunu yaptığını hiç kimse bilmiyor.”

“Hiç kimse. Şimdi bıçağı çıkar ve masanın üzerine koy.”

Victor aldığı nişanı birkaç derece kaydırды. Geiger gömleğinin içine elini soktu, bıçağı çekip çıkardı ve yumuşak biçimde masanın üzerine bıraktı. Bandı ve her şeyi...

“Başka var mı, Geiger?” dedi Victor.

“Hayır.”

“Üstünü aramamı ister misin, Zanni?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Evet, Victor. Eminim.”

Zanni’nin gelişinden beri Geiger’in gözleri onunkinden ayrılmamıştı. Donuk, hiçbir şey anlatmayan bakışlar. En akıllı insan bile onların neler düşündüğünü tahmin edemezdi.

Dalton sandalyesini geri itti ve masadan kalktı. “Şimdi onları görebilir, ama sadece bir dakika için. Ve sonra onu bana getirin.”

Zanni döndü ve dışarı çıktı. Yanmakta olan sigara Geiger’in parmaklarını ısıtıyordu. Bunu kâsenin içine attı. Victor girişe doğru gitti.

“Lütfen. Önce sen.”

Geiger sandalyesinden kalktı ve odadan dışarı çıktı. Victor kendisini üç adım geriden izledi. Fuayeye geldiler.

“Sağa dön,” dedi Victor.

Geiger bir koridordan aşağı yürüdü. Zanni'nin koridorun ucunda beklediğini görebiliyordu ve kanındaki sıcak depreşmeden kurtulması gerektiğini biliyordu. Yılanın ısırıldığı yeri, zehir yayılmadan önce emmek gerektiği gibi. Katışıksız bir şekilde odaklanmaya ihtiyacı vardı. Dün sabah kızı aramamış ve buraya kendi başına gelmiş olsaydı da, onun ikiyüzlülüğünü yine aynı şekilde keşfetmiş olacaktı. O yüzden, o arada olanlar şu anki durumu değiştirmiyordu. Değişen bir şekilde kendisi idiyse de varsın olsundu. *Başka hiçbir şey değişmemiştir.* Şu anda durumu başka türlü değerlendiremezdi. Şimdi değil.

Zanni silahıyla bir kapıyı işaret etti. "Burası," dedi.

Geiger durdu. Dönüp Victor'a baktı. Adam, iki veya iki buçuk metre ötede silahını kaldırmış duruyordu.

"Duvarlara zincirlenmiş durumdalar," dedi Victor. "Odanın içine birkaç adımdan fazla girme ve onlara dokunma. Anlıyorsun, değil mi?"

Victor'un bu konuşması sırasında, Geiger üçünün arasındaki mesafeyi, alanın genişliğini, onların duruş şeklini, silahların pozisyonunu göz kararı kestirmiş ve bir saldırının hemen kesinlikle başarısız kalacağına ve büyük ihtimalle daha da kötü sonuçlara yol açacağına karar vermişti.

"Anlıyorum, Victor," dedi.

Harry dümdüz sırt üstü yatıyor ve tavandaki eski kirislere bakarak, içinde birisini öldürüp öldüremeyeceği konusunda sahici bir duyumsama alabileceği bir yer olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Kuşkusuz, içinde bir öfke vardı. Bir ana damarın içinde, parlak ve ateş kırmızısı... Ama o sadece bir çakmak taşıydı. Eylemi başlatmak için bu taşı nereye sürtmeliydi ve bunu yapmak onun içinde miydi?

Aynı zamanda, içinde sadece sonsuz bir uykuya dalmak isteyen bir parçasının olduğunun da farkındaydı. Tam düşün-

cesizlik konumuna geçmek ona çekici geliyordu. Ve o parçası bu konuda hiç müşkülpesent değildi. Bütün bilmek istediği, kafasından geçecek son düşüncenin, gerçekten de *sonuncu* düşüncesi olup olmayacağıydı. Sadece beynini kullanma işini bitirdiğine dair bir uyarı istiyordu. Diğer her şeye el sallamadan önce kendisine kısaca bir elveda demek için...

Başını çevirip bağdaş kurmuş bir şekilde oturan ve hâlâ ayak bileğindeki kesiğe, kana bulanmış bir tuvalet kağıdı kütlesiyle basınç uygulayan Matheson'a baktı.

"Durdu mu?" diye sordu Harry.

"Hemen hemen, evet." Matheson serbest eliyle plastik su sürahisini yukarı kaldırdı. İçindeki suyu dışarı dökmüş ve dibinde bir buçuk santim kadar kan biriktirmeyi başarmıştı. "Sanırım bu kadarı yeterlidir, ha?"

"Sanırım."

Matheson portatif tuvaletine uzandı, plastik sürahiyi ve kompresi içine koydu ve üstünü kapattı. Kapı açıldı ve Geiger içeri girdi.

Matheson ve Harry aynı iplere bağlı eski püskü kuklalar gibi yavaşça ayağa kalktılar. Geiger iki yanında duran parmaklarının içe doğru kıvrılmakta olduğunu hissetti. Yumruk haline getirdiği ellerini o kadar sıkımişti ki neredeyse kolları sallandı.

"Seni görmek iyi, Geiger," dedi Matheson.

Harry şiltenin üzerinden inip yere basarak Geiger'e doğru yürümeye başladı ve dört titrekle adım attıktan sonra zincir şangırdadı. Gidebileceği ancak bu kadardı. Bir buçuk metre kadar.

"Merhaba, Harry."

"Selam."

"Yüzün niçin mor, Harry?"

Harry'nin gülümsemesi yüzünün şişi içinde kayboldu. "Asya türü dev eşekarısı. Konu hakkında çok bilgi sahibiydim. Ev sahibimize göre, böcek dünyasındaki en toksik zehir

bunlarda. Harika, ha?” Harry bir parmağını salladı. “Ve bu mor değil bir kere. *Erik* rengi, Matheson’a göre.”

Matheson başıyla onayladı. “Kesinlikle erik rengi.”

Harry’nin kalp atışı, içindeki bir şeylerin üstüne inerek onları kıran bir balyoz gibiydi. “Sana bir soru sorabilir miyim, Geiger?”

“Evet.”

Harry’nin yüzü hızlı donan Japon yapıştırıcısı gibi sertleşti. “Ne *halt* etmeye buraya geldin?”

Sesinde ince, kaba bir öfke tabakası vardı. Geiger bunu beklemiyordu. Beyninin içinde bir jonglör gibi döndürmekte olduğu bütün toplar birden stop etti. Kendisi de duraladı.

“Ben...”

“Tanrım, be adam... Sen kahrolası bir kurbansın, kurban edilecek olan bir insan! Buraya gelmekle *tüm* yaptığın şey ne? Kendini kadiri mutlak Dalton’un sunağının üstüne koydun. Ve işin en can alıcı noktası ne, biliyor musun? Onun beni ve David’i her halukarda öldürecek olması bile değil. Tanrım...”

Harry duygularının freninin boşaldığını, bunların yokuş aşağı yuvarlanmakta ve gittikçe sürat kazanmakta olduğunu hissetti. Harry’nin bu denli yüksek perdeden konuşmasının sadece Geiger’in bu görülmemiş, fedakarca davranışıyla değil, anlamaya uğraşamayacağı kadar fazla başka şeylerle ilgili olduğunun hayal meyal farkındaydı.

“Senin hayatını benimkiyle değiş tokuş etmene razı değilim. Tamam mı? Bu doğru değil, dostum. Gerçekten bana yanlış geliyor.” Soluk soluğa kaldı ve elini keçe gibi saçlarının arasından geçirdi. “Kahretsin, Geiger... Eğer bu kendi günahların için bir çeşit kefaret ödemek ise, Brooklyn’de istediğin kadar kilise vardı! Evinde oturman gerekirdi. Her ne *halt* düşündüysen, sen...”

“Senin ölmeni istemedim, Harry. Onun için geldim.”

Onu susturan ve gözlerini yaşlarla cam gibi yapan şey, sadece Harry'nin kendi sesi kadar iyi bildiği bu ses tonunun simgesel kadifeliği değil, bunun içindeki arkadaşlık ve duygu ortaklığıydı. Kafası hafif hafif, bir Parkinson öncesi titremesi gibi, bir yandan öbür yana sallanmaya başladı.

Victor başparmağının tırnağıyla çenesindeki yarığı okşayarak dinliyordu. Duvara yaslanarak Zanni'ye döndü. Kız dosdoğru ileri bakıyor, nefes alırken göğsü zar zor yukarı kalkıyordu.

Geiger'in kulaklarının içinde bir bas davul çalıyordu. Matheson'a baktı. "Ezra ile konuştum. Benden sana seni sevdiğini söylememi istedi."

Matheson iç çekti. "O zaman bütün bunları biliyor?"

"Ayrıntıları değil ama bir sorun olduğunu, evet."

"Peki o ... İyi mi?"

Zanni kapıda göründü. "Zaman doldu, Geiger."

"*Sen kimsin?*" dedi Harry. Kız yanıt vermedi. "Geiger... Bu da *kim* oluyor böyle?"

Geiger ona bir göz attı, açık kapının önünde çerçevenlenmiş gibi duruyordu. Arkasında canlı bir sabah ışığı ışıldamaktaydı. Kız şimdi ona değişik görünüyordu, fakat bu algılamayı daha fazla kurcalamamayı yeğledi.

"Geiger," dedi Zanni. "Şimdi gitme vakti."

Geiger geriye, iki tutsağa doğru döndü. Buradaki her şeyin sahibi kendisiydi... Olmuş olan her şey, en küçük korku, kayıp ve acı onun yüzündendi. Bu Engizitör'ün eseri idi. Bu ikisi, kendi Joneslarından ikisi dahi olmuş olabilirlerdi.

"Hoşça kalın," dedi.

Matheson sessizce başını salladı.

"Görüşürüz," dedi Harry. Mevcut durumunda, duyularında güvenebileceği pek az şey kalmıştı, ama Geiger ona son bir kez baktığında, Harry onun gri gözlerinde daha önce hiç

orada olmamış gibi duran bir şey olduğunu düşündü. Çok solgun ve sıcak bir ışık...

Geiger döndü ve dışarı çıktı. Zanni koridorun en ucunda bekliyordu. Victor o tarafı işaret etti ve sonra Geiger'in birkaç adım gerisinden gelmeye başladı.

"Bunu sana söylemeliyim, Geiger. Az önce, ben mutfağa geldiğim zaman, sen... Nasıl denir... Beni görmekten o kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordun ki, benim ölü olmamı tercih ederdin, öyle değil mi?"

"Evet. Benim tercihim bu olurdu. Senin ölü olman."

"Anlıyorum. Aynı şekilde hisseden başkaları da var. Senin hakkında da aynı şekilde hisseden birçok insan var sanıyorum."

Geiger durdu. Victor da durdu.

"Aptallık etme, Geiger."

Geiger yavaşça ona döndü. Silah kalkmış ve hazırdu.

"Ben aptal değilim, Victor. Sadece sana söyleyecek bir şeyim var."

"Evet?"

"Onlara acı çektirme, Victor. Bu iş onlarla ilgili değil, benimle ilgili. Beni anlıyor musun?"

Victor gülümsedi. "Geiger... Lütfen, alınma ama sen tehdit yapabilecek bir konumda değilsin."

"Seninle hemfikirim, Victor. Zaten bu da bir tehdit değildi."

Geiger döndü ve yürümeye başladı. Victor'un gülümsemesi yavaşça eriyip gitti.

Geiger ona doğru ilerlerken Zanni'nin tabancası yukarı kalktı, fakat bu harekette herhangi bir telaş veya endişe yoktu. Öngörülmeyen son saniye zikzakları olmayacaktı. Yarış neredeyse sona ermişti. Dakikalar içinde bandı göğüslüyor olacaktı...

Anlaşmanın iş sonu transferinin hesabında görünmesini bekleyecek, sonra bir buçuk saat A7 üzerinden güneşe

Marsilya'ya gidecek, arabasını uzun süreli bir otoparkta bıraktıktan sonra peruk takıp, etekli bir kıyafet giyecek ve sonra servisle uluslararası terminale gidecek ve uçağa binecekti.

Geiger'e erkek kardeşinin son dakikaları hakkında bir şeyler sormayı düşünmüştü, ama bu düşüncelerin ya da Geiger'in granit bakışının veya Dalton'un herkesten daha kaçık tezlerinin peşinden sürüklenme niyetinde değildi. Kendisine ağırlık yapabilecek hiçbir şeyi beraberinde götürmeyecekti. Ufuk, ayakuçlarının üzerinde karşıya geçeceği gergin bir ipti ve bunun sonunda her şeyin yeni baştan başladığı bir yer vardı.

Geiger üç metre kadar uzaklaşıp başka bir kapının yanına geldiğinde ona "Tamam, o kadar yeter," dedi. "Oraya giriyorsun."

"Ve o zaman senin işin bitiyor mu?" dedi Geiger.

"Ve o zaman işim bitiyor."

Geiger başını salladı. "Odadaki en zeki kişi."

"Evet öyle," dedi. "İçeri gir."

Kalp atışının gümbürtüsü sakinleşmeyi reddetti. İçindeki yeni bir unsur bunu besliyordu ve eski yöntemlerine karşı bağışıklığı vardı.

Kapı kolunu çevirdi ve içeri girdi.

33

“Evine hoş geldin,” dedi Dalton.

Oda, Geiger’in Ludlow Sokağı’ndaki seans odasının üç çeyreği büyüklüğünde bir replikasıydı. Özenli bir çaba gösterildiği belli oluyordu veya Carmine’in söylemekten hoşlandığı gibi, bunalıma yeterince yakındı.

Her taraf parlak, beyaz muşambayla kaplıydı. Tavanda bir düzine içe göçük yedişer santimlik ince huzme vardı ve zeminin ortasında Geiger’inki gibi beş metal örgü kayış bağlanmış, krom, deri ve porselenden yapılmış bir berber sandalyesi duruyordu. Onun yanında bir katlanır sandalye ve üzerinde havlu olan bir krom el arabası bulunmaktaydı. Havlunun altında bir şeyler olduğu belli oluyordu. Metal masanın üzerinde bir plastik su sürahesi ve bir dizi kağıt bardak ve bir DVD oynatıcıyla bir de monitör vardı. Odanın öbür tarafındaki duvarda ikinci bir kapı bulunmaktaydı.

Dalton elini sallayarak eserini gösterdi. “Mütevazı bir kopya, biliyorum ama ben buluşmamızda bir devamlılık hissi yaratmaya çalışıyordum. Ne düşünüyorsun?”

“İyi bir hafızan var” dedi Geiger.

“Bazı şeyleri insan asla unutmuyor.”

Geiger, deliliğin alt tonlarında ancak bir melankoli sessizliği olarak tanımlayabileceği bir şey hissetti. Şu kadarı doğruydü: Şimdi ve geçmişte birbirlerinden çok farklı olmalarına rağmen ve becerilerini seçme nedenleri ve kullandıkları yöntemler birbirlerine ne kadar zıt olursa olsun, o ve Dalton, ge-

zegendeki başka bir çiftin olamayacağı şekillerde birbirlerine benziyorlardı.

“Lütfen otur, Geiger.”

Geiger berber sandalyesine yürüdü ve buna oturdu.

“Rahat mı?”

“Evet.”

“Yepyeni bir tane bulabilmek aylar aldı. Döndür bir...”

Geiger ayağı ile yerden hafifçe itti ve sandalye yumuşakça döndü. Sandalyeyi bir dönüşten sonra durdurdu.

“Çok zahmete girmişsin,” dedi.

“Evet, girdim. Ve bu büyüleyici bir şey. Sen bir beklentinin zamanın doğasını nasıl değiştirdiğine hiç dikkat ettin mi?”

“Hangi anlamda?”

Dalton katlanır sandalyeyi çekti ve Geiger'den beş adım uzağa oturdu.

“Bütün bu aylar boyunca geçen her gün, Dört Temmuz'u gittikçe geçmişin içine iter gibiydi. Sanki bütün hepsi çok uzun zaman önce olmuş gibiydi. Ama şimdi sen burada olunca, sanki her şey dünmüş gibi geliyor. Ne demek istediğimi biliyor musun?”

“Bugünün senin için büyük önemi olduğunu anlıyorum.”

Dalton ona geri baktı ve sonra içini çekti. “Benimle eğlenme, Geiger. Sana hiç yakışmıyor.”

“Aklıma bir şey takılıyor.”

“Ne hakkında?”

“Psikoz.”

“... Evet?”

“Derin şekilde psikozlu olduğunun farkında mısınız?”

Dalton omuz silkti. “Bu her şey için kullanılan bir terim, ama devam et.”

“Kendini kontrol dışı hissettiğin zamanlar var mı? Onun merhametine kaldığın zamanlar, söz gelimi?”

“Hayır. Kendimi oldukça... Nedir doğru sözcük?” Dal-

ton şöyle bir düşündü. “İçsel bir mücadele yok, eğer kastettiğin buysa.” Konuya ısınıyordu. “Delilik kendini genellikle halüsinasyonlarda gösteriyor. Çok ilginç şeyler oluyor. İlk başta bunlar huzur bozucuydu, hatta korkutucu bile diyebilirim, ama daha üst bir düzeye çıktıkça bunlarla aramı düzelttim. Bu lunaparkta inişli çıkışlı bir hız trenine binmek gibi bir şey...”

Geiger’in onun konuşmaya devam etmesini sağlaması gerekiyordu, mümkün olduğu kadar çok psişik enformasyon toplayabilmek için. Elinde bundan başka kullanabileceği bir şey olmayacaktı.

“Ne bakımdan?” diye sordu.

“En tepeye gelip de aşağı gitmeye başladığın zaman, sürat hızla artıp araba zangırdarken o *çekiş*i hissedersin. Bu çok ür-kütücüdür, değil mi?”

“Ben hiç hız trenine binmedim.”

Dalton başını salladı. “Ve tekrar, neden hiç şaşırmadım? Şundan dolayı... Raylardan aşağı yuvarlanıp gidiyorsun, tork seni tutup çekiyor, sağır edici bir gürültü var, nabzın infilak ediyor, hatta sen de çılglık atıyor olabilirsin ve dehşet içinde-sin, çünkü sistemlerin, ilkel benliğın sana bundan kurtulama-yacağını ve öleceğini söylüyor. Fakat...”

“Fakat turun sona ereceğini biliyorsun.”

“Evet! Tamamen öyle.” Dalton hevesle başını salladı. “Üst düzeydeki kimlik durumun, sen daha binmeden dahi turun sona ereceğini biliyor, fakat sonra *korku* baskın çıkıp seni ele geçiriyor.” Ayağa kalkıp odada yürümeye başladı. “Onun için şimdi, birisine bakıp kafasının infilak ettiğini veya lavanta çi-çeklerinin içinden yılanların çıkıp birbirlerini yediğini gördü-gümde, yapmayı öğrendiğim şey, *turun sona ereceğini* hatırlamak oluyor. Ve gerçekten de sona eriyor.” Geiger’e döndü. “Acıyla yapmayı öğrendiğim şey de bu.” Ellerini uzattı. “Bun-larla. Ve bunların hepsini sana borçluyum.” Çok belli olan bir

memnuniyetle gülümsedi. “Senin anlayacağını biliyordum. Geldiğin için o kadar mutlu oldum ki, Geiger. Gerçekten.”

Dalton masaya gitti, kendisine bir bardak su koyup ağır ağır içti. Geiger herhangi bir yerde bir oyun oynandığını göremiyordu. Bunu düşünmemeye kadar verdi. Şimdilik.

“Susadın mı?” diye sordu Dalton.

“Hayır.”

Dalton kağıt bardağı kırıştırıp yere attı. “Vakit geldi!”

Zanni ve Victor içeri girdiler. Zanni silahını Geiger’e doğrulturken Victor berber sandalyesine doğru gitti.

“Şimdi,” dedi Dalton, “Victor seni emniyete alacak. Önce ceketini ve gömleğini çıkart.

Geiger emre uydu ve onları Victor’a verdi. O da bunları düzgünce katlayarak masanın üzerine koydu. Sonra dönüp kayışları bağlamaya başladı. Önce, Geiger’in göğsünün etrafından, sonra ayak bileklerinden geçirerek.

“Bileklerini sandalyenin kollarının üzerine koy,” dedi Dalton.

Geiger kollarının ön tarafını deri dolgu malzemesinin üzerine yatırdı.

“Merci,” dedi Victor ve Geiger’in bileklerini bağladı.

“İyi,” dedi Dalton ve dışarıya çıkmak için ilerledi. “Yakında dönerim, Geiger. Victor... Zanni ...”

Victor onu izledi ve Zanni, Geiger’in yanına geldi.

“Yakında gidiyor olacağım,” dedi.

Geiger başını salladı. “Seni bulacaklar, biliyorsun.”

“Niçin bu kadar eminsin?”

“Çünkü yaptıkları iş bu. Sen beni buldun, değil mi?”

Başıyla onayladı. “Evet, buldum.” Onun kulağına eğilip fısıldadı. “Bir ifşaat daha: Dewey benim kardeşimdi.”

Geiger başını ona doğru döndürdü. Gözden kaçırdığı şeylerin listesi uzuyordu. Zanni’nin dudaklarındaki kısa, belli belirsiz kıpırdanma bir gülümseme veya surat asma değildi.

Yanlış yüze gelip konmuş, kendisini aramakta olan bir şey gibi duruyordu. Sonra Geiger'in yanaklarını ellerinin içine alıp onu öptü. Bu hareketinin yumuşaklığı hiç beklenmedik bir şeydi.

Doğruldu. "Hoşça kal, Geiger," dedi. Sandalyeyi sıkıca itti ve döndürmeye başladı. Sonra ayrıldı.

Geiger sandalyeyle birlikte dönerken gözlerini kapadı ve zamanı gelince beyninin içinde çalacağı müziklerin bir listesini yapmaya koyuldu.

Zanni çalışma odasına girdiği zaman, Dalton masasında ayakta duruyordu. Victor ise odanın karşı tarafında bir pencereden dışarı bakıyordu. Beretta'yı aşağıda kalçasına bitişik şekilde yanında tutuyordu, fakat parmağı tetiğin üzerindeydi, çünkü burası ihanet için çok verimli olabilecek bir topraktı.

Ona karşı fiziki bir tehdit olarak, Dalton muhtemel bir aday değildi, fakat Zanni için en başında bir senaryo oluşturmuş ve bunu bir uğur taşı gibi yanında taşımıştı. Her şey başarılı bir şekilde tamamlanırsa veya tamamlandığı vakit, ona ödeme yapılmadan önceki bir anda – ve o şimdiki an idi – onu öldürmek Dalton açısından masrafı azaltıcı akıllıca bir hareket oluşturacaktı. Şayet Victor'a onu ortadan kaldırması için kendi ücretinin onda birini teklif etmişse, Fransız ahbabı bunu bıçağının melankolik bir darbesiyle hiç düşünmeden yapiverirdi. Ve bu onun gözünde ihanet sayılmazdı. İhanetin partneri, tanıma göre, güvendi. Güven olmadan ihanet de olmazdı ve onların yaptıkları işte güven diye bir şey söz konusu olamazdı.

Dalton bilgisayarını işaret etti. "Her şey hazır. Sadece hesap numaranı gir."

Zanni masaya oturdu. "Dalton... Birkaç adım geriye git."

Dalton olur der gibi başını salladı. "Tabii," dedi ve beş altı adım geriye gitti.

Zanni “Victor...” dedi. “Buraya Dalton’un yanına gel, böylece bunu yaparken seni görebileyim.”

Victor döndü, Beretta’yı gördü ve iç çekti. “Zanni... Zanni.” Dalton’un yanına yürürken başını hüznle salladı. “Bu güvensizlik. Rahatsız edici. Senin için endişe ediyorum.”

“İyi. Ben gidene kadar benim için endişe etmeye devam et.”

Dalton omuz silkti. “Sadece işini yapıyor, Victor. Bunu onunla karşılaştığımız anda hissetmişim. Çok özenli çalışıyor.”

Ekranda bir bankanın transfer şablonu görünüyordu. Zanni ince dikdörtgen bir kutunun içinde nokta halinde görünen sayıları girdi. Onun altında ikinci bir kutu göründü ve kendisinden aynı bilgiyi tekrar girmesini istedi ve bunu yerine getirdi.

“Enter tuşuna bas,” dedi Dalton.

“Enter tuşuna bas.” Bu sözcüklerin hoş bir sedası vardı. Sağlam, basit, neredeyse ilahi... Biz Tanrıya Güveniriz. Benim Üstüme Gelme. *Nişan al! Hazır ol!* Bir parmağını kaldırıp tuşa bastı. Formun altında “TRANSFER YAPILIYOR” yazısı yanıp sönmeye başladı.

“Zanni...” dedi Dalton.

“Ne?”

“Öyle anlıyorum ki Dewey kardeşinmiş.”

Zanni Victor’a baktı. “Bazen bir kocakarı gibisin, biliyor musun bunu?”

“Victor’a kızma. Ben sadece demek istiyordum ki...”

“Kes sesini, Dalton.”

Ekrana baktı. Mesaj hâlâ yanıp sönüyordu.

“Bu senin açından sorgulanabilir bir seçimdi, Zanni. Ve senin sır saklaman da ortaya başka sorunlar çıkarıyor, ama hepimiz şanslıyız ki, neticede bunun bir önemi olmadı.” Gözlüklerini çıkardı ve ışığa doğru tuttu. “Yalnız, tabii, Dewey için önemi oldu.” Gözlük camlarının durumundan memnun

kalarak onları tekrar gözüne geçirdi ve iç çekti. “C’est la vie.” (*Hayat bu, olur böyle şeyler*).

Zanni, bakışlarını yavaşça ona doğru kaldırdı. Geiger onu kırdıktan sonra çenesinin nasıl şiştiğini ve telli durumdayken neye benzediğini hatırladı. Bunu tekrar yapmak isterdi, kendi yumruklarıyla.

“Matheson ve Boddicker’ı ne zaman bırakıyorsun?” dedi.

“Bu Geiger’e bağlı. Fakat sanırım yakında olacak. Merak etme, Zanni. Victor onlarla ilgilenecek. Eminim onlar gece olmadan Paris’te olacaklar.”

Zanni ekranı kontrol etti. Yeni bir mesaj vardı. TRANSFER TAMAMLANDI. “Oldu,” dedi. “Çıkış’ı tıkladı ve ayağa kalktı. Artık hazır. Bir yerden ayrılmak için kendisini hiç bundan daha hazır hissetmemişti. Sessizce onlara baktı. Dalton’un ona ürkütücü bir şekilde gülümsediğini gördü.

“Güle güle, Zanni. Ve teşekkür ederim. İyi yaşa.”

Victor eğilir gibi yaparak küçük bir selam verdi. “Güle güle, mon ami.”

Zanni’nin aklına tuhaf bir düşünce geldi. Bu ikisi büyük bir olasılıkla, hayatta onu *bilen* son insanlardı... Buna rağmen, söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını fark etti. Döndü ve odadan dışarı çıktı.

“Olağanüstü bir kadın,” dedi Dalton.

“Evet,” dedi Victor. “Öyledir.”

“Öfkeli.”

“Daima.”

Dışarısı içerisinden daha soğuktu, fakat güneş gökyüzünde birkaç derece daha yükselmişti. O yüzden kendisini evdekinden daha sıcak hissetti. Ağaçların içine girinceye kadar geriye bakmak için durmadı. Başlangıçtan beri önde kalma konusunda becerikli olmuştu ve bu sadece bir yere varma ve sonuç almayla ilgili değildi, yapacağı yolculuk açısından da geçerliydi.

Evin içinde ne olduğunu asla bilmeyecekti ve bunu ne kadar merak ettiğini zaman geçtikçe görecekti. Şu anda onun için geçerli olan terim, “Daha sonra” idi. Her şeyle ilgili olarak.

Döndü ve arabaya doğru yürüdü.

Dalton büyük bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde, tik ağacından yapılmış menteşeli bir kutuyla geri döndü ve bunu el arabasının alt rafına koydu. Sırtı Geiger’e dönük olarak ve el arabasını görmesini engelleyecek şekilde havluyu kaldırdı.

Geiger, Dalton’un bedenini kestirmeye çalışıyordu. Pantolonu belinde büzülmüştü ve oturma yeri torba gibiydi. En az on beş kilo kaybetmiş olmalıydı...

“Sadece şunu aklında tut. Victor yakında, tam dışarıda, koridorda. Senin bir sorun çıkarmanı beklediğimden değil ama...”

Ve Dalton odanın içinde topaç gibi dönerek ve sallanarak ona doğru geldi. Sol eline parlak kırmızı bir boks eldiveni geçirmişti. Geiger’in göğüs boşluğunun sağ tarafına bir yumruk patlattı. Darbenin şok dalgaları, verdiği acıdan daha güçlüydü. Geiger’i altta köprücük kemiklerine, üstte boynuna kadar sarstı. İki adamın çıkardığı homurtular, aynı makinenin parçalarından çıkan bir koro gibiydi.

“Bu senin *canını yakmakla* ilgili değil,” dedi Dalton ve kolunu kaldırıp Geiger’in sol göğüs boşluğunu yumrukladı. Bu sefer acı, sahne ışıklarının tam altına geçti ve orada dans etmeye başladı. Daha sonra yaralı omzuna tırmandı ve Geiger’in keskin bir hırıltı çıkarmasına neden oldu.

Dalton havayı içine çekerek geri çekildi. “Bir adrenalin yükselmesi olması için sana yardımcı oluyorum, böylece şu dopamin ve endorfinleri kan dolaşımına sokalım.” Gözlüklerini burnunu üzerinde geriye itti. “... *gerçek* acı geldiği zaman yardımcı olmaları için.”

Geiger nefesini yavaşça dışarı üfledi. “Çok düşüncelisin.”

Dalton gülümsemeden edemedi. “Sormam lazım,” dedi. “Bu söylediğin bir iğneleme değil, doğru mu?”

Geiger üst bedeninde, mümkün olduğu kadar bazı ayarlamalar yapmaya çalıştı. İçindekilerin yerini değiştirmesi ve acıyı toparlayıp incinmiş ekleminden dışarı çıkarması gerekiyordu. En savunmasız noktası şimdi burasıydı ve başka herhangi bir yere darbe almaya razıydı. Dalton’un bazı planları vardı, o yüzden enerjisini dikkatli kullanması hayati bir önem taşıyordu.

“Dalton... Harry ve Matheson ne zaman gidebilecekler?”

Dalton eldiveni çıkardı ve uzağa fırlattı. “Bunun hâlâ kararlaştırılması gerekiyor.”

“Ben buradayım. Beni istediğin yerdeyim. Anlaşma buydu.”

“Sanırım bir şeyi yanlış varsaydın.” Dalton el arabasına geri döndü. “Bu, bir tek bir sözcük mü? “Yanlış varsaymak”?” Aşağı doğru eğildi, tik kutuyu dışarı çıkardı ve geri döndü. “Sanırım sen bütün bunlar hakkında yanlış bir varsayım yaptın. Bu, kuşkusuz anlaşılabilir bir şey ama senin burada olman, sadece bir başlangıç. Ve ne zaman serbest kalacakları bana bağlı değil. Sana bağlı.”

Bir sesin bir gerçeği söyleyip, farklı bir gerçeği açıkladığı nadir zamanlar vardır ama dinleyen kişi de bunu duyabilmek için aynı ölçüde bir algıya sahip olmalıdır. Engizitör bunu duydu. Geiger gözünün ucuyla onun Dalton’un sözcüklerini havada yakalayıp çektiğini ve o ikinci anlamı bulmak için bunları bir kat soyduğunu gördü. Orada gerçekten de beklenmeyen bir şey mevcuttu.

Dalton kutuyu Geiger’in kuadrisepsinin üzerine koydu. “Engizitör için bir şey var bunun içinde.”

Dalton kutunun kapağını açtı. İçinde, kırmızı kadife bir astar üzerinde bir çift kesik el duruyordu. Kurumuş ve alacalı

bulacalı bir hal almış olan etleri gri-kahverengiydi. Her iki el de başarısız ameliyatların izlerini taşıyordu. İnce, kararmış yara izleri ve dikiş delikleri vardı. Sağ elin işaret parmağı ek-sikti ve solda da küçük parmak yoktu.

Geiger'e bunlar bir arkeolojik kazıda yer altından çıkar-tılmış şeyler gibi göründü. Hırsızlık veya zina yaptığı veya Tanrı'ya karşı geldiği için verilen bir cezanın antik kalıntıları gibilerdi...

Dalton odada sinsi sinsi dolaşmaya başladı. "Üçüncü ame-liyattan sonra ince ustalık gerektiren becerilerimin geri gel-meyeceğini söylediler. Zarar çok genişti. Bir şeyi tutup kal-dırabiliyordum. Giyinebiliyordum da, ama sadece düğmesiz giysilerimi... Terapiden sonra çatal bıçak kullanabileceğimi söylediler." Uzun, düz bir parmakla burun kemerindeki göz-lüklerini düzeltti. "Fakat bir portakal soymam mümkün olma-yacaktı veya imzamı atmam, bir şarap şişesinin mantarını çı-karmam veya bir ustura kullanmam... Ne amaçla olursa olsun."

Masada durdu ve DVD oynatıcı ile monitörün güç düğme-sine bastı, sonra Geiger'e döndü ve yeniden pişmiş kelle gibi sıırıttı. "Veya klavye kullanmam... Bir şey yazmak istediğim takdirde..."

Geiger yeniden varsayımlarının üzerinden gidiyor ve göz-den kaçırdığı pek çok şey olduğunu hissediyordu. Yanılabi-lir olmak, ona sıradan bir şeymiş gibi görünmeye başlamıştı. Dalton tekrar hareket haline geçti. "Alternatifi ortaya attıkla-rı zaman, yani "Size yeni eller verebiliriz," dedikleri zaman şöyle düşündüm: bunlar hayal dünyasına ait şeyler. Filmler-deki gibi bir şey. Bilirsin hani, kaza kurbanının bir katilin el-lerini aldığı şu filmler..."

"Ben film izlemem."

"Bana videolar gösterdiler. Terapi ve eğitimden sonra yüz-de seksen beşe kadar ince motor becerisinin geri geldiğini an-lattılar. İşte, o anlardan biriydi. Basit matematik. Kaçınılmaz

mantık.” Ellerini yukarı kaldırdı. “Eklemlerin üzerindeki çizgileri bile yapıyorlar.”

Kollarını yukarı sıvadı. Protezli manşonlar bileğin biraz yukarısında daha ağırmış gibi duruyor, daha koyu tonlu oluyor ve kolunun yarısında son buluyordu.

“Nöral arayüzler, miyoelektrik sinyaller ve uyarılar... İnalanılmaz şeyler... Söylenenleri yapmakla kalmıyor, bana geri besleme bile yapıyorlar. Bir şeyi ne kadar sıkı tuttuğumu *hissedebiliyorum*.” Sıvıdığı kollarını aşağı indirip düzeltti. “Tımaklarımın içini temiz tutmak benim için biraz zor oluyor. Mühendislere buna bir kez daha bakmaları gerektiğini bildirdim. Şirketten hisse bile aldım.”

Geiger deli adama baktı. Bir şehirde akşam ilerledikçe ışıkları yanan pencereler gibi, onun da aklında birer birer minik ışıklar yanıyordu.

Dalton masaya döndü. “Sana bir şey göstermek istiyorum. Bunu internetten indirdim. Kaç kere izlediğimi sana söyleyemem.” DVD oynatıcısında bir düğmeye bastı ve monitörde bir video açıldı.

Sahne, pırıl pırıl aydınlatılmış beton, penceresiz bir sığınaaktı ve sağ alt köşede bir videonun oynama süresini gösteren dijital bir gösterge ve tarih vardı : 2/16/2004.

Sakallı bir adam bir sedyeye kayışlarla bağlanmıştı. Üzerindeki boxer şortu dışında çıplaktı. Yüzünde ve vücudunda kamçı izleri vardı. Koyu, tedirgin gözleri odada dolaşan Geiger’i izliyordu.

Geiger giderek artan bir şekilde Dalton’un tutkusunu takdir etmeye başlamıştı. Şu anda baktıkları şey, her şeyin kontrol dışına çıkmasına neden olan Kahire seanslarıydı, yani Matheson’un ele geçirdiği 11 Eylül sonrası gizli video... Hall, Ezra ve Dalton’dan başlayıp Geiger’e kadar herkesi bir araya getiren ve Veritas Arcana’nın internet sitesinde dünyanın önüne çıkana kadar arkasında ölü bedenler ve kırık kalp-

ler bırakan başıboş bir tren... Onun en kötü halini en güzel şekilde yansıtan belge...

“Daha fazla dövülmeyeceksin, Nari,” dedi videodaki Geiger. “Ham gaddarlık işe yaramıyor. Beni bu nedenle buraya getirdiler.”

“Sana tekrar söylüyorum,” dedi adam. “Ben yalan söylemiyorum. Yüce Tanrı’nın huzurunda yemin ederim.”

Geiger’in parmakları baldırlarının üzerinde tempo tutmaya başladı. “Ben tanrıya inanmam, Nari. Ama seninki mevcutsa, sana tam bir kesinlikle söyleyebilirim ki, burada olanlarda onun sözü geçmeyecektir. Burası tanrısız bir oda. Sadece sen ve ben varız.

Dalton ekrana başını salladı. “Tanrısız oda... Harika.”

Videodaki Geiger adamın yanına geldi. Adamın hırpalanmış bedeni gözle görünür biçimde kasıldı. Geiger bir elini kaldırdı ve adamın yanağına koydu, böylece kıvrılmış parmak uçları tam kulağın altındaki bir çizginin üzerine geldi.

“Sen benim düşmanım değilsin, Nari. Senin siyasi görüşlerin, dini inançların, bunlar benim için önemli değil. Ben bunlarla hiç ilgilenmiyorum.”

Parmak uçları yavaşça çenenin dikey hattının boyun ile birleştiği yere içeri doğru bastırmaya başladı.

“Dikkatli dinle, çünkü beni anlayan önemli.”

Geiger her sözcüğü hatırlıyordu.

“Benim işim bilgi almak...”

... ve kullandığım aletler...

“... ve kullandığım araçlar, korku ve acıdır.”

Dalton yüz seanstan hangisini DVD oynatıcısına koymuş olursa olsun, Geiger her sözcüğü hatırlardı.

“İstirap çekmek acının bir sonucudur, Nari. Bir amaç veya hedef değildir.”

Geiger’in parmak uçları daha derine batarken, adamın du-

dakları acıdan gerildi, elastik bantlar gibi inceldi ve boğazından hafif bir hırıltı çıktı. Hırıltı bir feryat haline geldiği anda Geiger elini çekti.

“Şu andan başlayarak, ikimiz partneriz...”

... fakat eşit değiliz...

“... fakat eşit değiliz, çünkü sende benim ihtiyacım olan şey var, yani gerçek. Sonunda tercih senin, benim değil.”

Dalton videoyu durdurdu. “Sonunda tercih senin, benim değil.” Geiger’e baktı. “Et voilà.”

Dalton geldi ve tik kutuyu aldı. “Bu, haftanın yedi günü, yirmi dört saat boyunca aklımdan çıkmayan saf ve basit bir intikam düşüncesi olarak başladı ve beni yedi bitirdi. Tamamen. Ama daha sonra, bu iş bittikten ve tatmin duygusu da kısa bir süre sonra gittikten sonra içimde ne kalacağı konusunda endişe duymaya başladım. Bu kadar çok zaman, duygu ve çaba harcamak ne işe yarayacaktı?”

Kutuyu el arabasının üzerine koydu ve antika neşter ile bileğitaşını aldı.

“Ve sonra halüsinasyonlarımdan biri geldi, fakat bu daha çok bir görüntü gibiydi. Sen bir melektin, kanatların yanarak dünyaya düşüyordun. Fakat gülümsüyordun. Evet. *Sen*, gülümsüyordun. Halinden memnunmuş gibi. Ve o an, ne yapmam gerektiğini anladım. İntikam hâlâ işin bir parçası, ama şimdi bunun da ötesinde bir şey olacaktı. Anlamı olan bir şey. Kalıcı bir şey, ikimiz için de.” Geiger’e döndü. “Fedakarlık.”

Neşterin bıçağını taşa sürtmeye başladı. *Svuuşş...*

“*Feda-kar-lık.*” *Svuuşş...* “Harika bir sesi var, değil mi?” *Svuuşş...*

Geiger, bunu söylerken Dalton’un sözcüğü mü, yoksa çeliğin bileğitaşına sürtüldüğü zaman çıkardığı sesi mi kastettiğini kestiremedi, ama o anda adamın deliliğinin daha açık bir resmini görmeye başlamıştı. Bu resmin üstünde dikiş izleri, keskin kenarlar veya kaba saba yamalar yoktu. Bu,

onun üstüne kusursuz biçimde uyan bir resimdi. İkinci bir deri gibi...

Dalton bileği taşımasını bıraktı, sonra bir alkol şişesinin kapağını açtı. “Senin dediğin gibi “Şu andan itibaren, ikimiz partneriz.” Bu bir kazan-kazan durumu, Geiger. İkimiz için de.”

“Neymiş o?”

Dalton bıçağı şişenin içine batırdı ve sıvının içinde oynattı. “Fedakarlık.”

Dalton neşteri çıkardı ve yumuşakça bir peçetenin üzerine koydu, sonra döndü, şişeyi eğdi ve Geiger’in sağ elinin üzerine alkol döktü, sonra sol eline. Ancak şimdi Geiger başlarının üzerindeki ince huzmelerin adamın elinin üzerindeki lateks derinin üzerinde, etin yansıtamayacağı yumuşak bir parıltı bıraktığına dikkat etti. Bu gözlem onun merakını dürtükledi.

“Bunlar daha mı ağır?” diye sordu.

“Biraz. Fakat alışıyorsun. Daha hafif olsalardı, şimdi bana çok tuhaf gelirdi.”

“Bu ne demek, Dalton? Fedakarlık etmenin bir kazan-kazan olduğu.”

Dalton alkolü yere koydu ve neşteri aldı. “Önce ben sana sorayım: Buraya neden geldin?”

“Harry ve Matheson benim yerime buradalar. Onlar buraya ait değil. Buraya ait olan benim.”

Dalton başıyla onayladı. “Evet, öylesin. Hem de birden çok nedenden dolayı...”

34

Dalton el arabasından bir el havlusu aldı, katlanır sandalyeyi yakına çekti ve Geiger'in önüne oturarak derin bir nefes aldı. Bu ses, bir başlangıca işaret ediyordu: beklenen ve uzun zamandır hedef alınan bir şeyin başlangıcı. Neşteri yukarı kaldırdı.

"Horatio Kern... bin sekiz yüz altmış yedi," dedi. "Sol mu, sağ mı?"

Geiger'in daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu. Çoktan hazırlanmakta, kendi araçlarını toparlamaktaydı: onu kesen bir bıçağın her dem taze kalan anısı ve aklındaki müzik kutusundan yapacağı nihai bir seçim, acıya dinleyerek, tadarak ve görerek dayanmak için. Mahler... Dylan... Hendrix... Bach...

"Sol mu, yoksa sağ mı, Geiger?"

Geiger bakışını iskelet kafasına benzeyen o yüzdeki soğuk gözlere dikti. "Fark etmez."

"Pekala. Solla başlayacağız."

Dalton aşağı bakarak neşteri işaret parmağının tam avuçla birleştiği eklemine üzerine koydu.

"Metakarpofalanjeal eklemi. Bu da söylenmesi zor bir sözcük, öyle değil mi?" Dalton başını kaldırıp Geiger'e baktı. "Benimkini o kadar sert ezmiştin ki, bazıları tuzla buz olmuştu. Doktorlar böyle bir şeyi pek nadir gördüklerini söylemişlerdi." Dikkatini tekrar bıçağa verdi. "Şimdi kıpırdama."

Geiger beynindeki ışıkları kapattı. Gözlerinin açık mı, kapalı mı olduğu fark etmeyen bir karanlıktaydı. Uyanıklık ile uyku, müziğin renklerini görmenin her zaman daha kolay olduğu yerde el ele tutuştular...

Geiger, mekanik parmakların onu daha sıkı tutmaya başladığını hissetti. Dalton bir cerrahın dikkatiyle neşteri çok hafifçe eklemin üzerinden geçirdi ve iplik inceliğinde üç santimlik bir kan çizgisi oluşturarak eti belli belirsiz kesti.

“İşte,” dedi Dalton ve Geiger’in sağ bileğindeki kayışa uzanıp kilidi boşa alan mandalı açtı ve sonra sandalyesinde geriye yaslandı.

Tuhaf bir açılış hamlesinden sonraki iki satranç oyuncusu gibi birbirlerini süzdüler.

“Bıçak iyi bilenmiş olduğu zaman,” dedi Dalton, “neredeyse hiçbir şey hissetmiyorsun, değil mi?”

Geiger kıpırdamadı. Düşünceleri başka tarafa doğru koşuyordu, Dalton’un deliliğinin labirentini kendi aklında yaratmaya çalışarak... Böylece, onun kalbine giden yolu bulabilmeyi ve orada neler olup bittiğini anlamak için...

Dalton ellerini kucağında kavuşturdu. “Şimdi, “Fedakarlık bir kazan-kazan durumudur” derken ne kastettiğimi soruyorsun bana. Peki. Sana borçlu olduğumu söylemiştim ve onun için sana bir hediye sunuyorum. Ender bir fırsat. Bir *fedakarlık* yapma şansı. Yalın ve kendini düşünmeyen bir hareket... Seni kendine açacak, arındıracak ve Engizitör’ü def edecek bir hareket...” Mekanik parmaklarından birini Geiger’e doğru uzattı. “Aslında, sen bunu istiyorsun. Bunu biliyorum. Ondan kesin olarak kurtulmak istiyorsun. Gerçek konusunda, senin de dediğin gibi, “sonuçta tercih senin, benim değil.”

Dalton kalktı ve neşteri Geiger’e uzattı.

“İşte onlar böyle serbest kalacaklar.”

Geiger, Dalton’un çılgın labirentinin bir köşesinden daha baktı ve anladı. Dalton’un tüm yüzüne yayılan sırıtma bir bıçak kadar keskin ve haindi.

“Fransa’da dediğimiz gibi... touché, yani tuş oldun!”

Geiger ona sunulan şeye baktı. Işıklar soluk gümüş renkli çeliği, parlak bir kağıt şeridi gibi neredeyse beyaza dönüştü-

rüyordu. Uzandı ve neşteri aldı. Avcundaki serin ve hoş kayganlığı hissetti.

Dalton klasik bir gezinti arabasının sahibi gibi sırttı. “Kusursuz bir denge, değil mi?”

Geiger başıyla onayladı. “Mükemmel.”

Dalton masaya doğru ilerledi. “Peki, ya *benim* fedakarlığım?” Bir bardak su daha koydu ve yudumladı. “Ben de kendimi, sana kendi ellerimle acı çekirme şansından mahrum ediyorum.” Yüzü karardı ve nefes alışını neredeyse durma noktasına kadar yavaşladı. Bir an için, içinde canlı hiçbir şey yokmuş gibi göründü. Sonra elini çelik bir yumruk halinde sıkı ve bir yıkım topu gibi savurup monitöre patlattı. Monitör havada uçarak odanın öbür tarafına gitti.

Koridordan Victor’un sesi geldi. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, Victor.” Dalton iç çekti. “Dediğim gibi, Geiger. Bu tam bir kazan-kazan.”

Geiger, Dalton’un gözlüklerinin arkasındaki zaferin yavaş yavaş tam bir aleve dönüştüğünü gördü. Deliliği onun çok işine yaramış, nefret ve saplantıyı yontup bir sanat eserine dönüştürmüştü.

“Aceleyle gerek yok, Geiger. İstersen, kalkıp biraz bedenini esnetebilirsin.” Kapıya yöneldi. “Sadece bir iki dakika için gidiyorum. Eğer gitmeye karar verersen, arka kapı kilitli değil.”

Dalton odadan çıktı. Geiger bütün bağlarını çözdü, fakat yerinden kalkmadı. Dengesinin bozulduğunu hissediyordu, yürüncesinde yalpallıyor gibiydi. Acı ve kalıcı hasar için kendisini hazırlamıştı. Bu, sadece onunla ve Dalton’la ilgiliydi ve başka hiç kimse bunun için ıstırap çekmemeliydi. Bu, bir çocuğun anlayacağı matematik kadar açık ve basitti ve başından beri de öyle olmuştu. Fakat...

Dalton muhteşem bir şekilde hayatını ters yüz etmişti. Sağ-

birli bir psikolojik manipölasyoncu ve usta, yani tam bir *Engizitör* haline gelmişti. Ve eğer Geiger'in birilerini kurtarma şansı varsa, kendisine karşı vahşi bir hayvan gibi acımasız olması gerekecekti. Dalton olması gerekecekti.

Garson kaldırırma çıktı ve küçük kare masanın üzerine ikinci bir küçük kap kahve fincanı koydu. Çarpıcı Amerikalı kadın buna dikkat etmedi. Küçük kasabanın mütevazı altıgen havuzuna gözlerini dikmiş, dikkatle bakıyor gibi görünüyordu. Burası Avenue de Gaulle ile Avenue Jean Jaures'un kesiştiği yerdi. Neredeyse hiç trafik yoktu ve etrafta kimseler görünmüyordu. Hemen hemen bütün binaların yumuşak mavi ve camgöbeği renkli panjurları kapalıydı.

"Madame... manger? Yemek?"

Hayır der gibi, tek bir kısa baş sallama.

"İyi," dedi garson ve kafeye geri girdi.

Güneye doğru giderken, Zanni'nin ilk geçtiği kasaba Sainte-Cécile-les-Vignes idi. Kasabaya girer girmez, bir dakika içinde önüne, iki kafe seçeneği çıktı. Café du Commerce üzerinde karar kıldı, çünkü kafenin açık havadaki yarım düzine kadar masasında oturan hiç kimse yoktu.

Kahvesini alıp yavaşça bir yudum içti. Görüş alanı çok net değildi, ön plan ve arka plan kusurlu bir suluboyadaki fırça darbeleri gibi birbirine karışmıştı. Nefes alma dişlileri haftalardır ilk kez alt vitese geçmiş ve kalp atışlarındaki yüksek devir neredeyse yok olmuştu. Sakinleşmeye başlamıştı, kendisini daha gevşek ve daha çok kendisi gibi hissediyordu. Pişmanlık dışında... Bunun kokusunu o evdeyken almış ve onun gözlerinin içine bakmak istemişti. O hayatın iplerini kesip atmadan önce, içindeki her şey hakkında açık olmak istiyordu.

Dewey, onun geri zekalı, tatlı kardeşi, bir yerde tek başına ölmüş yatıyordu... Bu düşünce, bir süre için onunla kalacaktı ama neticede bunu da atlatacaktı.

Ve Geiger, kendisinin düşündüğünden daha aptal ve birilerinin kurtarıcısı olmaktan vazgeçemeyen bir adamdı... Önce o oğlan, sonra Matheson ve Harry...

Ama neden onu da kurtarmak istemişti?

Bu soru onu kızdırmıştı ve yanıtını merak etmek öfkesini daha da artırıyordu. Bunu beyninden çıkarmak istiyordu. Onu oraya Geiger koymuştu, belki de istemeden ama bunu yaptığı için ona çok kızırıyordu. Bu, beraberinde götürmeyi planlamamış olduğu bir bagaj gibiydi.

Kahvesinden bir yudum daha aldı. Soğumaya başlamıştı bile. Fincanın altına on avroluk bir banknot bıraktı ve kalkıp sokağın karşısındaki arabaya doğru yürüdü.

“Merci, madame!”

Arkasına baktı. Garson oğlan gülümseyerek parayı ona doğru sallıyordu.

“Bir şey değil,” dedi ve arabaya girip motoru çalıştırdı. Ön paneldeki saate bir göz attı. Bol bol vakti vardı. Önünde uzanan belirsiz günleri düşünmek, bir an için nefesini kesti. Arkaya yaslandı, aynalarını kontrol etti ve hareket edip sokağa çıktı. Avignon levhasını görünce döndü. Yakında A7 üzerinden Marsilya’ya gidiyor olacaktı.

Geiger odanın karşı tarafındaki arka kapıya baktı. Dalton’un iddia ettiği gibi açık olabilirdi ama buna rağmen kendisi içerde kilitliydi. Başka birisinin söyleyebileceği veya yapabileceği hiçbir şey artık bir faktör olarak görmüyordu. Yapacağı tercih yalın bir tercih olacaktı ve orada başkalarına yer yoktu.

Dalton üstünü değiştirmiş olarak geri geldi. Pazen gömleği ve blucin yerine, gri bir eşofman üstü ve haki renkli bir pantolon giymişti.

“Hâlâ buradasın. İyi,” dedi Dalton. “Şunu anla, Geiger... Eğer herhangi bir noktada işleri yeniden şekillendirmeye ça-

lışmaya karar verirsen, örneğin bana saldırmak, bir değış tokuş yapmak için benim hayatımı kullanmak veya benzeri bir şey gibi, Victor benim güvenliğıme bakmadan seni vurmak ve sonra da Harry ile Matheson'u öldürmek için emir almış durumda.”

“Anlıyorum.”

“Biliyorsun, Geiger. Bütün bunların içinde bir öz var. Benim özellikle tatmin edici bulduğum bir ironi... Bir tür kozmik son rötuş. Bilmiyorum hiç senin aklına geldi mi? Gelmediyse, bunu kaçırmış olmana çok üzülürüm.”

“Dinliyorum.”

“Ben bıçaklar, oraklar, usturalar ve makaslar kullandım. Hatta bir kutu keseceğı bile kullandığım oldu, sustalı çakım kırıldığı zaman. Fakat sen hiçbir zaman bir bıçak kullanmadın. Seni tekrar tekrar kestiler, ama Engizitör hiç kan akıtmadı. Şimdi ise, eğer dediğimi yaparsan, akıtacağın kan senin kendi kanın olacak.” Dalton gülümsedi. “Dürüst olmak gerekirse, bu satırı anılarımın son bölümünde kullanmak için sabırsızlanıyorum.”

Geiger elinde tutmakta olduğu zarif alete baktı. Bin sekiz yüz altmış yedi yapımı... Bunun kaç kez hayat kurtarmak için kullanıldığını merak etti. İçerideki iltihaplı şeyi kesip atmak için.

“Seni hafife almışım, Dalton.”

“Öyle mi? Ne şekilde?”

“Bütün bunların derinliğı. Bunu yapacak bir beynin olduğunu sanmıyordum.”

“Yoktu. Dört Temmuz sonrasına kadar. Sana söyledim, Geiger. Bunların hepsini sana borçluyum.”

“Psikolojik katmanlar ... Takdire şayan.”

“Teşekkür ederim, Geiger. Bu benim için her şey demek.”

Dalton el arabasından bir litrelik plastik bir şişe çıkardı. Şişenin içinde Cosmoplast 500 vardı.

“Süper yapıştırıcı. Alman markası. Çok süratli donuyor. Fevkalade bir ürün,” dedi. “Bana bir şey söyle. Onlara karşı bir kızgınlık hissettin mi?”

“Hayır.”

“Hiç mi?”

“Hayır.”

“Ben hissettim. Hem de hepsine karşı. Beni harekete geçiren ve devam etmemi sağlayan öfkeydi. Bu benim para makinemdi.”

Geiger kendisindeki bir değişikliği fark etti. Kulaklarındaki gümbürtü geçmişti. Kalbi sakın sakın atıyordu.

“Öfke yoktu,” dedi. “Sadece iş vardı. Ve gerçek nihayet ortaya çıktığı zaman...”

Dalton kafasını yana eğdi. “Evet?”

“İşi tamamlamış olma duygusu.”

Dalton başını salladı “Biliyor musun, Geiger... Sana hem inanıyorum, hem de inanmıyorum.”

Yumruğu havaya kalktı ve Geiger’in başına doğru sert bir yumruk savurdu. Geiger başını sallayıp darbeyi savdı ve ayağa fırladı. Dalton’un gülümsemesi Medusa’nın bakışı gibi dondurucuydu.

“Kızdın mı?”

Geiger’in parmakları neşteri daha sıkı kavradı. Bileğini bir oynatmasıyla dış şah damarının kesilmesi işten bile değildi. Saniyeler içinde kendinden geçip, birkaç dakika içinde ölürdü. Arkasına bir göz attı. Victor kapıdaydı. Yüzünde taş gibi, umursamaz bir ifade vardı ve silahı Geiger’in kafasına doğrultmuştu. Geiger kendisini tekrar berber sandalyesinin içine bıraktı. Aynı anda Victor da görüntünün dışına çıktı. Geiger’in beyninde ağır veren bir parazit başlamıştı.

Geiger, Dalton’un meraklı bakışına karşılık verdi ve sol elini dümdüz sandalyenin kolunun üstüne bıraktı. Aklına müzik getirmeyecekti. Beyninin içindeki ışıkları açık tutacaktı.

Simya veya anıların içine bir kayış olmayacaktı. Kendisini bu anın içine demirleyecekti.

Dalton, onun içindeki nefreti tadabiliyordu. Kendi dilinin üzerinde kaynamakta olan acılık ve şu anda ona sunulmakta olan intikam beklentisinin tatlı tadı, hemen hemen bu nefretle eşdeğerdi. Bunu da pek yakında başından atmış olacaktı.

Geiger neşterin ucunu mafsalının üzerindeki ince, al izin üzerine koydu ve bu bitinceye kadar bir daha nefes almak zorunda kalmamak için ciğerlerini havayla doldurdu.

“Kazan-kazan,” dedi ve neşteri içeri itti.

Et eklemın ufak bir görüntüsünü ortaya çıkartarak düzgün biçimde açıldı. Geiger bıçağı kemiklerin arasına batırarak daha sert bir şekilde bastırdı ve ulumaya başladı.

Dalton’nun dudakları aralandı. “Evet,” diye tısladı ama bunu söylediğini her ikisi de duymadı.

Acının evrimi süratliydi. Damarı ve adaleyi keserken onu titreten ve içini kavuran sıcak dalgası içinde patlayan elektirikli bir arı iğnesi gibiydi. Duyusal alanın sınırları erimeye ve genişlemeye başladı. Bıçağı mafsalın içinde zorlarken, dişleri değirmen taşları gibi gıcırdadı ve çenesi kilitlendi...

Beyninin hedefini gözden kaçırdığı veya bunu sorguladığı, tek bir an bile olmadı.

... Son bir kez daha bastırdı ve neşter porselene dayanıp durdu. Neşteri elinden bıraktı ve kan ince, kavisli bir akıntı halinde odanın çevresine püskürüp beyaz zemini al damlalarla boyarken her yer bembeyaz kesildi.

Dalton, Geiger’i donduran şeyin şok mu, acı mı, yoksa olağanüstü bir görsel gösteri mi olduğundan emin olamadan izliyordu. Sonra, Geiger’in bileğini sıkıca yakalayıp kolunu dümdüz yukarı kaldırdı. Kanama bir an için duraksadı. Geiger’in parmağının kökündeki açık yaranın üzerine bir çorba kaşığı kadar süper yapıştırıcı sıktı. Bu anında pembemsi bir sır halinde donmaya başladı.

“Bu müthişti. Kusursuzdu.” Dalton’un damarlarındaki hızlı akış şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. “Sadece bir yirmi saniye kadar daha.” Bu hayatının yolculuğuydu. “Duydun mu beni, Geiger?”

Geiger sandalyenin kolu üzerinde küçük bir kan gölünün içinde yatan işaret parmağına bakıyordu. Elinin bir parçası olduğu zamana göre, daha bir farklı görünüyordu. Her nasılsa daha uzun gibiydi, sanki kesilince daha da büyümüşü. Uyardığı hisler şiddetli ve acımasızdı. Bir lehim aleti gibiydi.

“Evet, seni duydum.”

Dalton, Geiger’in kolunu aşağı indirdi ve elini onun kucığına bıraktı. “Acı inanılmaz, değil mi? İnsanı dönüştüren bir şey.”

Bir bakıma, Dalton haklıydı. Hissettiği acı, uyutucu bir ilaca dönüşüyordu. O kadar güçlüydü ki duyularını uyuşturmaya başlamıştı. Ağır ağır ve derin nefesler almaya çalıştı. Gözlerini kapatmak istiyordu, fakat bunu yaparsa içinin geçeceğinden korkuyordu.

“Bırak onları... Gitsinler şimdi.”

Dalton bir havlu aldı ve ellerini kurulamaya başladı. “Henüz bitirmedik, tabii. Evet, süreci yeniden başlatacağım. Victor, onlardan birini hazır et!”

Victor yeniden kapıda göründü. “Önce kim?”

Dalton kan lekeli havluyu bıraktı. “Geiger, bir tercihin var mı?”

“Hayır.”

“Pek güzel. Victor... Matheson olsun.”

Victor koridor boyunca ilerledi. İşler, görünüşe göre bir sona doğru gidiyordu. Dalton’dan, Dewey’in iş sonu ödemesini isteyip istememeyi düşünüp duruyordu. Şu anda, iki kişinin işini yapıyordu ama hiçbir yüklenicinin anlaşmasında yazılmayan bir madde vardı: Ölülere ödeme yapılmaz. Her şey sonuçlanıncaya kadar beklemeye karar verdi.

Duvarda, bir kancadan sarkan halkanın üzerinde iki gümüş anahtar vardı. Onları yeleğinin cebine koydu ve bir kapıya gidip Glock tabancasını çıkardı, kapıyı açtı ve içeri girdi.

“Pekala. Ben buraya...”

Harry şiltenin üzerinde sırt üstü yatmış uyuyordu. Matheson yüzü aşağıda yere yığılmıştı. Başı bir kan birikintisinin içindeydi.

“Merde!” (*Lanet olsun!*) diye homurdandı Victor. Yerde yatan bedene doğru yürüdü, altmış santim uzakta durdu ve silahını Matheson’a doğrulttu.

“Matheson... Matheson!”

Harry kıpırdandı. “Hah?” Kızarmış gözlerini yavaşça açarak başını kaldırdı. Gözkapakları birden fal taşı gibi açıldı. “Aman Tanrım...” Kendisini dirseklerinin üzerinde kaldırdı. “David! Tanrım, hayır...” Victor’a baktı, dudakları kuduz bir köpeğinki gibi gerilmişti. “Ona ne halt yaptın?”

“Sakin ol. Ben buraya yeni geldim.” Victor bir ayağını ileriye doğru kaydırıp Matheson’un kaburgalarını sert bir şekilde dürttü. “Matheson...” Yarım adım daha yakına gelip onu tekmeledi. “Matheson!”

Harry kafasını salladı. “Tanrım... Ölmüş mü?”

Victor iç çekti. Adamın ölmesi bir sorun yaratabilirdi. Dalton memnun kalmayabilirdi. Deli herifin *herhangi bir şeye* nasıl tepki göstereceğini tahmin etmek mümkün değildi ki... Yere çömeldi ve silahı Matheson’un şakağına doğru tutarak bir tutam saçını yakaladı ve kafasını kaldırdı. Adamın solgun yüzü kanla kaplıydı. Victor kafayı yere koydu ve kaşlarını çatı.

Harry’nin hayatın sonsuz kargaşası içindeki ender simetrik anlarının pusuya yatıp beklemekte olabileceği yolundaki inancı hiçbir zaman daha tutkulu ve gözü kara olmamıştı. Bir amaç için ayrılmış, onun için tasarlanmış trilyonda birlik o yarım saniye, geçmişin içinde eriyip gitmeden, hayatın ayakları birbirine dolanmadan ve ortalığı kasıp kavurarak kendi

neşeli, saçma sapan yoluna devam etmeden önce kullanılmıydı...

“Tanrım, be adam! En azından kahrolası nabızı atıyor mu bir bak!”

Victor’un kafası Harry’ye 45 derecelik bir dönüş yaptı. “Sessiz ol dedim.”

“Öyle mi? Peki Fransızca “Canın cehenneme” nasıl diyorsunuz?”

Ondan sonra gerçekleşenler, gözlerinin önünde ağır çekim bir bale gösterisine dönuştü... Matheson sakar bir dizi hareketle dizlerinin üstünde kalktı ve elinin etrafına üç kez dolayıp altında saklamış olduğu ve ucunda bir ilmik bulunan kordonu havaya kaldırarak ileri atıldı.

Victor’un beynindeki elektronik ekipmanlar bir anda devreye girdi. Başını döndürüp elindeki silahı sallayarak arkasına doğru çevirirken Matheson’un göğsüne tosladı. Ve ilmek o arada Victor’un başından geçti.

Bu darbe Matheson’u arkaya devirdi ama Matheson kordonu sıkı sıkı tutmaya devam etti. Düşüşünün hızı, ilmeğin Victor’un boynunun etrafında daralıp sıkılaşmasına yol açtı. Matheson, kendisini yere attı ve kordonu şiddetle çekerek Victor’un sendeleyip dizlerinin üstüne düşmesini sağladı. Victor’un elleri boynuna uzanmış, ilmeği çekiştirirken, Glock marka tabanca yerde tangırdadı, namlusundan dışarı, tıkanmış nefes gibi bir ses çıktı.

Harry’nin beyni son sürat çalışmaya başladı. Altında sakladığı kendi kemendini çıkardı ve mümkün olduğu kadar Victor’a doğru süründü. En amatör düzeydeki bir rodeo binicisi gibi ilmeği fırlattı. İlmek, Victor’un sırtına gelerek yere düştü. Harry çığına dönmüş gibi kordonu geri çekti.

Victor önce bir eliyle, sonra diğeri eliyle gergin ipi tuttu ve halat çekme oyunundaki bir adam gibi Matheson’un kaldıraç gücünü etkisiz kıldı. Suratında sırtıma ile ölüm çarpıklığı

arasındaki bir ifadeyle ve dudaklarını kasarak, kulaç kulaç kordonu çekmeye başladı. Matheson sırtı üstünde ona doğru kaymaya başladı. Bu, eşitler arasındaki bir mücadele değildi.

Harry ilmiği kavradı ve tekrar fırlatıp attı. İlmik bir intikam çemberi gibi havada uçtu ve Victor'un başının üstünden geçti. Harry sert bir biçimde asılarak ilmiğin kayıp kapanmasını sağladı ve Victor'u sırt üstü yere yıktı. Şimdi iki uçtan da onu yakalamışlardı. Bitip tükenmişlerdi, fakat süratle gelen ve kısa süren, gözü dönmüş bu adrenalin kendilerine yardımcı oluyordu. Tek tek, Victor'la baş edebilecek durumda değillerdi, ama birlikte tehlikeli bir düşman oluşturmuşlardı. Bir saniye için, birbirlerine baktılar. Bir cinayete azmetmiş iki partner gibiydiler.

Victor kapana kısılmış bir hayvan gibiydi. Gözleri dışarı fırlamış, zımpara sesine benzer soluklarla yerde kıvranıyordu. Panik onun üçüncü düşmanı haline gelmişti. Çırpınıyor ve elleriyle orayı burayı tutmaya, yakalamaya çalışıyor ama tek bir işe sadık kalmayı beceremiyordu. Sonra ellerinden biri yecek ceplerinden birinin içinde kayboldu.

Matheson bunu gördü. "Elleri, Harry! Cebinde bir şey var !"

Victor'un eli karanlık renkli bir şeyi tutarak dışarı çıktı. Adam bileğini büktü ve başparmağıyla bir düğmeyi bastırınca, ince bir bıçak saptan dışarı fırladı. Havayı yararak uçtu ve sonunda Matheson'un boynuna saplandı.

Matheson'un nefesi tutuldu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Endişeli ve olayların aniden ters dönüşünden dolayı kederli görünüyordu, ama ipi elinden bırakmıyordu.

"Harry..." dedi. "Çek, sert bir şekilde."

Victor'un başı sağa sola fırdöndü gibi döndü. Bu, travmanın neden olduğu bir adale refleksi veya Matheson'un emriyle hemfikir olmadığını göstermek için yaptığı bir hareket olabilirdi veya belki de sadece son bir basit yalvarış idi.

Harry ve Matheson birbirlerinin aynadaki görüntüleri gibiydiler. Her ikisinin de yüzlerinde sert çizgiler vardı, denge-

siz bedenleriyle ayakta kalmaya çalışıyorlar ve birbirinin aynı hareketlerle, kordonu çekiyorlardı.

Kraannçç diye bir ses duyuldu. Bu, giderilemeyecek bir zararın sesiydi. Daha sonra odaya çöken sessizlik, bu sesin anlamını daha belirgin bir hale getirdi. Victor aniden natürmort olmuştu, eğri büğrü yayılmış yatan bir bedendi artık. Yeleğinin cebinden anahtarlar sarkıyordu.

Matheson dizlerinin üstüne çöktü ve sonra yan tarafına devrildi. Harry Victor'u yakına çekmeye başladı.

"David? David... Beni duyabiliyor musun?"

Matheson sol elinin parmaklarını sallayarak yanıt verdi.

Victor ağırdı, fakat Harry'nin adrenali grafiğın en tepelerine tırmanmıştı. Bir çekiş daha yaptıktan sonra, beden Harry'nin yanına kadar geldi. Nabzına bakma zahmetine girmedi. Victor'un kafasının duruş açısı, biri dışında tüm fiziki durumları olasılık dışı bırakıyordu. Anahtarları adamın cebinden çekip aldı ve poposunun üstüne yere oturdu. Elleri yanıyordu ve anahtarı bilek kelepçelerine sokmak, bir mücadele gerektiriyordu.

"Gir, seni anasını..."

Anahtar yuvaya girdi, Harry onu çevirdi ve bir klik sesiyle kilit açıldı. Kelepçeyi çekip çıkardı ve Matheson'un yanına süründü, Onu yavaşça sırtı üstü çevirdi ve sonra onu kollarına alarak elli derece kadar yukarı kaldırdı. Bıçak o kadar derindeydi ki dışarıya çok az kan sızıyordu, sadece bıçağın sapladığı yerin etrafında yaka şeklindeki ıslak ve kırmızı bir leke yavaşça büyüyordu.

"David... sen..."

"Onu... çıkartma. Daha hızlı kan kaybederim."

Matheson'un gözleri açıldı. "Bunu bir yerde... okumuştum."

Matheson'un eli Harry'ye uzandı ve orada kaldı. Nefesi o kadar yumuşak çıkıyordu ki Harry'nin puflaması neredeyse onu bastırıyordu.

“Endişelenme, David. Çıkartmam.”

Harry aniden onların mevcudiyetini hissetti. Onun kederli yüzlü, vefakar ve sıcak kalpli hayaletler topluluğu gelmişti yine... İstirabı paylaşmak için geliyorlardı, taziyelerini sunmak için... Ve onu caniyane bir eylem için sert biçimde yargılamayacaklardı. Onlar her ve herhangi bir anın, sonuncusundan ancak bir nefes uzakta olduğunu biliyorlardı.

“Harry...”

“Ne?”

“Sen iyi... bir adamsın.”

“Konusmamalısın, David.” Harry içi boşalmış bir kederin yankısını duydu. Şimdiden yasa girmişti. Gözünün ucuyla, yerdeki bir şeyin görüntüsünü algıladı. Bu Victor’un Glock’uydu.

“Çok üzgünüm, David,” dedi ve çok derinden bir iç çekti.

Matheson’un gözleri tekrar kapandı. Onun iç çekişi Harry’ninkinden çok farklıydı. Neredeyse ağırlıksız ve kanat takmış gibiydi. Ve sonra nefes almayı bıraktı.

35

Dalton neşteri alkol şişesinin içinde çalkaladı. Sıvı hafif pembe bir renk aldı. Kesik parmağı el arabasının üzerindeki kare şekilli bir gazlı bez parçasının üzerine koymuştu. Sandalyesine geri geldi ve oturdu. Geiger'i incelemeye başladı. Yüzü ve bedeni birbirine uymuyordu. Kollarını ve bacaklarını uzatmıştı ve istirahat halindeymiş gibi duruyordu. Arkadaki başlığa dayadığı başını hiç kıpırdatmıyordu, ama yüzü acıyla kasılmıştı, adaleleri etinin üzerinde çizgiler oluşturuyor, sonra onları siliyor ve geriliyordu.

"Geiger... Bana kendini nasıl hissettiğini söyle."

Bu duygu yeni ve doyurucuydu. Geiger, Dr. Corley'in kanepesinde uzanmış ve onun hüzünlü ve bilge sesinin gelmesini bekliyordu.

"Bana kendini nasıl hissettiğini söyle."

"Ağrı çekiyorum, Martin. Her tarafım ağrıyor."

"Ağrı elinden mi geliyor?"

"Hayır. O da canımı yakıyor, fakat bu farklı."

"Bunu tarif edebilir misin?"

"Bu kontrol edebildiğim türde bir ağrı değil."

"Bu sence keder olabilir mi?"

"Bilmiyorum, Martin. Bunu nasıl anlayabilirim?"

Dalton, Geiger'i dizinden dürttü. "Geiger... Bana ne hissettiğini söyle."

"Acı çekiyorum, her tarafımda."

Dalton başıyla onayladı. "İyi. Bu iyi. Başka bir şey?"

Geiger'in gözleri açıldı. "Bunu tekrar yapmamayı tercih ederim."

Dalton yine başını salladı. “Daha da iyi.” Neşteri uzattı. “Aynı el. Veya öbürü mü?”

Zanni çömeldiği yerden doğruldu ve açık mutfak penceresinden içeriye baktı, sonra oraya tırmandı ve ses çıkarmadan yere indi. Beretta’yı yan tarafında tutuyordu. Kafası bir şeye kilitlenmişti. İçeri girecek, işini görecek ve dışarı çıkacaktı. O zamana kadar başka bir düşünce olmayacaktı.

Kedi gibi sessizce bir koridordan aşağı ilerledi. Kapının açık olduğunu görünce yavaşladı. Silahı yukarı kaldırdı ve eşiğin kenarında durdu, sonra içeri geçti ve tüyler ürpertici tabloyu gördü.

Victor yere yayılmıştı. Gözleri yerlerinden fırlamış, yüzü morarmış ve elleriyle boynuna gömülmüş kordonlara asılmış bir durumdaydı. Matheson sırt üstü yatıyordu, kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuştu. Yarasından hâlâ kan sızıyordu. Harry ortalarda yoktu.

Ağır bir nefes aldı. Ölü sayısı yükseliyordu. Kanlı bir gel-git yaşıyorlardı.

Geiger, lake haline gelmiş mafsallık köküne neşterle hafifçe vurdu. Kaya kadar sertti.

“Haklısın,” dedi. “Fevkalade bir ürün.”

Bedenindeki bütün sistemler, yavaşlayacakları ama tam anlamıyla hareketsiz kalmayacakları bir sığınak bulmuştu. Beyni, duyuları, hoşgörüsü ve refleksleri tam olarak stop etme ile tam kapasite çalışma arasında bir yerde durmuştu.

“Biliyorsun,” dedi Dalton, “askerler buna benzer bir tür süper yapışkanı Viet Nam’da kullanmışlardı, birisini hastaneye ambulansla tahliye edinceye kadar kanamayı durdurmak için. Bu ürün ondan daha da iyi.” Geriye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Ne dersin, Geiger? Hangisi olacak? Bundan sonra hangisi?”

“Bu duruma bağılı. Kaç tane eksiltmem gerektiği hakkında bana bir fikir verebilir misin?”

“Kaç *tane* mi?” Dalton’un gülümsemesi bir kış nehri kadar yavaş ve soğuktu. Parmağını hafifçe dudağına vurmaya başladı. “Şimdilik bu meseleyi bir kenara bırakalım ve teker teker gidelim. Kesmeye başla.”

Geiger karşılaştığı ikilemi matematiğe vurmaya çalışıyordu. Farklı ellerde birkaç parmak kaybetmek mi daha iyiydi, yoksa hepsini bir elde mi? Fakat Dalton’un yanıtı bu pragmatik düşünce silsilesini sürdürmek için bir sebep bulunmadığına işaret ediyordu.

Neşteri sol eline kaydırıp ve Dalton’un işaret parmağına yaptığı gibi, sağ elinin küçük parmağının mafsalının üzerinde sadece deriyi açan bir kesik yaptı. Kesik çizgisinde kan belirdi.

“Güzel seçim,” dedi Dalton. “Daha az iş, daha az acı. Ve de büyük kayıp bir kayıp sayılmaz, göreceli olarak. Bu konuda incelemeler var. Onu diğerlerinden çok daha az kullanıyoruz.”

Geiger başını kaldırıp ona baktı. Dalton sandalyesinde öne eğilmişti, Colosseum’da eğlencelerin başlamasını bekleyen bir Romalı gibiydi.

Bu sefer Geiger sürati ustalığa tercih etti. Eyleme bir başlangıç olarak kulak tırmalayıcı, uzun bir böğürtü çıkardı, bıçağı önce ucu olmak üzere derince batırdı ve sonra neşteri hızla ve sert biçimde aşağı indirdi. Parmak kan püskürterek yerinden kurtuldu ve zıplayarak yere düştü. Geiger’in acısı erimiş bir lav haline dönüşmüştü. Çıkardığı hırıltı yerini yavaşça kalın ve soluk soluğa bir puflamaya bıraktı.

Dalton aynı süreci tekrarladı. Geiger’in bileğini bir menene gibi kavradı, kolunu kaldırdı ve süper yapıştırıcıyı kullandı. Sapık bir yağlanma ritüelindeki figürler gibiydiler.

“İyi iş,” dedi Dalton. “Gerçekten. Beni hayal kırıklığına uğratmıyorsun, Geiger.”

Dalton sertleşme zamanının dolmasını bekledi, Geiger’in

elini kucagina koydu ve eğilip ödülünü yerden aldı. Doğruduğu zaman açık kapıda duran Zanni'ye bakakaldı.

Dalton'un yüzünde kutsayan bir ifade vardı. "Bir şey mi unuttun?"

Zanni içeri girdi. Sandalye onun Geiger'i göremeyeceği şekilde dönmüştü. Fakat ortalıkta kan vardı, püskürmüş kan birikintileri. Hem de çok.

Dalton küçük parmağı öbürünün yanına koydu. "Bir şeyin tam ortasındayız, Zanni."

Kız silahını kaldırdı ve sağ tarafı işaret etti. "Oraya. Duvarın dibine."

"Ne?"

"Kıpırda, Dalton."

"Tam olarak ne oluyor burada, Zanni?" Zihni gerçekten karışmıştı. "Geiger ve benim daha çok şeyimiz var... *üzerinde konuşmamız gereken.*"

"Daha sonra birlikte bir Skype hesabı açabilirsiniz. Şimdi şuraya git."

Dalton'un öfkeli nefesi burun deliklerinde duyulur hale geldi. "Victor'un bundan haberi olduğunu mu var saymalıyım?"

"Victor'un artık hiçbir şeyden haberi yok." Silahı tekrar salladı. "*Şimdi kıpırda!*"

Dalton kafasını sallayarak odanın karşı tarafına yürümeye başladı. "İhanet o kadar ucuz bir günah ki... Bu melodrama sana hiç yakışmıyor, Zanni."

"Seni kafadan vurmak da öyle, ama yine de yapacağım."

Odanın daha da içine girdi, böylece üçü bir üçgen oluşturmuşlardı. Şimdi Geiger'i görebiliyordu. Solgun yüzünü, göğsünün yavaşça inip çıkmasını, ellerini... Geiger, ona çok küçük bir kızken sahip olduğu bir Raggedy Ann bebeğini* hatırlatıyordu.

* Amerikalı yazar Johnny Gruel'un küçük çocuklar için kitaplarında yarattığı bir karakter-kırmızı yünden saçları ve üçgen burnu olan bir bez bebek. (Çev. N.)

“Tanrım... Geiger...” dedi.

Geiger’in kafası yavaşça doğruldu ve bu yokuş yukarı savaşta gözlerini açıp onu buldu. Zanni, onda herhangi bir sürpriz, şükran veya rahatlama işareti görmedi. Sadece klasik Geiger bakışı vardı. Ve bu iyi bir şeydi. İşi çizgisel tut. Tamamla. Ayrıl.

Dalton duvara yaslandı. “Sana ne yapmaktâ olduğunu sorabilir miyim?”

“Bu bitmiştir,” dedi. “Yere yat, sırt üstü.”

Dalton’un boynundaki adaleler aniden keman teller gibi gerildi. “İşimiz *bitmedi*! Söyle ona, Geiger!”

Zanni bir el ateş etti. Kurşun Dalton’un somurtan suratından birkaç santim ötede duvara gömüldü.

“Pekala,” diye homurdandı Dalton ve yere uzandı.

Harry kirli önlüğü ve çorapları içinde, hâlâ koridorun alt taraflarında dolanıp duruyordu. Silah sesini duyduğu zaman Glock’u iki eliyle sıkı sıkı tutarak geriye döndü.

Geiger, Zanni’yi izliyordu. Kız, Beretta’yı Dalton’un üzerinde tutarak Geiger’in yanına geldi. Hafif lavanta kokusu Geiger’in duyularını okşadı, ama bu kokunun şimdiki zamana mı ait olduğunu, yoksa geçmişten mi geldiğini çıkartamıyordu.

“Vereceğın yanıtâ ben de ilgi duyuyorum, Zanni,” dedi. “Burada ne yapıyorsun?” Kızın yüzündeki açılârın değıştiğini izledi. “Yanıt ver bana, Zanni. Burada ne yapıyorsun?”

Kız ölçülü bir şekilde iç çekti. “Sadece şunu diyelim: “İşime neyin daha fazla yarayacağını biliyorum.”

Tam o sırada Harry kapıda belirdi. Bedeninin en güçlü ve kalıcı kısımları kullanılmış ve harcanmış gibiydi. Hiç mecali kalmamış gibi görünüyordu. Glock tabancayı göğüs hizasında tutarak ve onunla odayı bir uçtan öbür uca tarayarak içeri girdi.

Geiger, Zanni’nin gözlerinin kocaman açıldığını görünce yavaşça başını kapıya doğru döndürdü...

Zaman içinde öğrendiklerimiz bizim için hem bir kazanç, hem de bir lanettir. Bunlar beynimizin çalışma tarzını değiştirir, bize seçim yapma armağanını verir ve bizi içgüdülerimizden uzaklaştırır. Zanni'nin de yıllarca aldığı eğitim o an devreye girdi. Niyeti meçhul birisi, elinde bir silahla bir senaryoya giriyor... Ne yaparsın? Silahını kaldırır, tehdidi saptar, ölçersin ve saniyeleri tüketirsin, birer birer...

Zanni silahını kaldırdı.

Acemilik devresindeki Harry'nin o ana taşıdığı şeyler, korku ve refleksten ibaretti. Kan akışında ani bir hızlanma olmuştu. İçinde hayatta kalmak için gözü dönmüş bir arzu, onun için en kıymetli olanları korumak için ilkel bir dürtü vardı. Zanni'nin Beretta'sının yukarı kalkmasını izledi...

Harry, Geiger'in görüş alanına girince, Geiger'in beynindeki düşünce dominoları tek tek birbirinin üzerine yıkılmaya başladı.

"Harry... hayır," dedi Geiger.

Birisi tetiği çekti.

Harry yüzünü buruşturdu ve Glock elinden düştü.

Zanni bir adım arkaya doğru sendeledi, yana eğilerek.

Harry, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hedefi tutturamamıştı. Atış Zanni'nin belinin en sağına isabet etmişti. Giriş noktası üç milim kadar daha yukarıda olsaydı, kızın içinde asgari ölçüde bir zarar oluşabilirdi, ama öyle olmadı. Kurşun pelvisin üst kenarını kopardı, yukarıya doğru kavis yaparak bir pinball gibi havalandı ve doğrudan kalbine girip onu parçaladı. Zanni, daha yere düşmeden ölmüştü.

Dalton ayağa fırladı, koşup arka kapıyı açtı ve ortadan kayboldu.

Geiger, Zanni'nin yanında dizlerinin üstüne çöktü. Meneke gözler şimdiden solmuştu. İki parmağını kızın boğazına koydu, fakat tek duyduğu ses, kendi öfkesinin çınlamasıydı. Harry'ye döndü.

“Victor’un nerede olduğunu biliyor musun?”

Harry kendisinin, parçaları birbirine kötü tutturulmuş, di-
kişleri atmış ucuz bir kopyasıydı.

“Öldü,” diye mırıldandı yavaşça. “Matheson da.”

Geiger, beceriksizce Zanni’nin silahını aldı ve ayağa kalk-
tı. Öyle ani bir dönüş yaptı ki, düşmemek için sandalyenin
arkasını tutmak zorunda kaldı. Gözlerini kapadı ve basıncı
eşitlemek ister gibi, içine ağır ağır bir nefes çekti. O anda,
duyguları öldüren her ne varsa, onları davet etmekte ve
Engizitör’ün son bir defa daha geri gelmesini dilemekteydi.

“Burada kal,” dedi ve adımlarıyla zikzak çizerek açık du-
ran arka kapıya doğru ilerledi. Acının yayılmasına ve onu
fitillemesine ihtiyacı vardı. İçindeki lokomotif beslemek ve
pistonları harekette tutmak için, cayır cayır yanan o ocaktan
güç alması gerekiyordu.

Dışarıya çıkınca birkaç adım attı, durdu ve etrafı dinledi.
Gün, dehşet verici olduğu kadar olağanüstüydü de... Işıl ışıl,
lekesiz, mavi camdan bir gökyüzü ve esintisiz havada dert-
siz bir lavanta kokusu vardı. Manzara, Provence günlerinden
bir kartpostal gibiydi. İnsanların “Harika zaman geçiriyorum.
Keşke burada olsaydın,” diye yazdıkları türden.

Bir arabanın kapısının kapandığını işitti.

Dalton sürücünün tarafındaki güneş siperliğine uzandı ve
arabanın anahtarlarını kapı. Kendince haklı bulduğu öfkesi
bir sel gibi içini kaplamıştı. Ta başından beri, adil ve sözüne
sadık olmuştu. Geiger kendi serbest iradesiyle gelmiş ve her
adımında kendi seçimlerini yapmıştı...

Anahtarı kontağa taktı ve çevirdi, motor öksürüp canlan-
dı. Kapılar klik diye kilitlendi. Elini vitesin üzerine koydu.
Ön camdan baktığında lavanta tarlasındaki bir hareketlilik
gözüne ilişti. Gökkuşağı renklerine bürünmüş yılanlar tekrar
ortaya çıkıyorlardı, ama bu seferki savaş her iki taraf için de
öldürücü olan bir savaş değildi. Yılanların kurnaz gözlerinin

hepsi ona doğru bakmaktaydı. Bunlar aynı akli ve aynı arzu-yu paylaşılmaktaydı.

“Aynen öyle,” dedi. “Gelin babanıza.”

Ve geldiler... Lavanta tarlasından kıvrıla kıvrıla çıkarak, uzun kuyruklu uçurtmalar gibi rüzgarda akıp giderek, korkunç ve muhteşem, dişleri güneşte parlayarak ona geldiler. İlk gelen hepsinin en güzeliydi. Hem bir canavar, hem de bir melekti. Hem krallara layıktı, hem de bir hain... Ve konuşabiliyordu...

Geiger silahı iki eliyle tutarak yukarı kaldırdı. “Arabadan dışarı çık,” dedi.

Dalton camdan ona baktı. “Sen insanları öldürmezsin, Geiger. Git buradan.”

Geiger tetiği çekti.

Kurşun sürücünün ve yolcu tarafının camını parçaladı. Binlerce minik, keskin kenarlı cam, birer füze gibi Dalton’un üstüne yağdı. Yüzü bir anda kanlı beneklerle kaplandı.

Geiger içeriye doğru eğildi ve silahın namlusunu Dalton’un alnına dayadı. “Dışarı çık.”

Geiger üç adım geriledi ve Dalton dışarı çıktı. Atışın basıncından sersemlemiş olarak sırtını arabaya yasladı. Yüzünden aşağı bir düzine yakut renkli derecik süzülmekteydi. Yanağındaki kanın birazını sildi ve eline baktı.

Geiger bacaklarının hantallaşmasından, daha fazla adrenaline ihtiyacı olduğunu kestirebiliyordu. Ciddi bir uyuşturucu iğnesine ihtiyacı olan bir bağımlı gibiydi.

“İşimizin bitmediğini söyledin,” dedi.

Dalton başını kaldırıp ona baktı. “Biliyorum.” Koluyla ağzını sildi. “O zaman bana bunun nasıl sona erdiğini söyle?”

Geiger silahı uzağa fırlattı.

Dalton sırttı. “İyi. Çok iyi.”

Geiger ona yaklaştı ve yumruğunu göğsünün ortasına var

gücüyle indirdi. Dalton'un , büyük bir daire halinde açılan ağzı dışında, her parçası darmadağın oldu.

Geiger'in elindeki sancı sağanak altındaki bir nehir gibi sürekli akıyordu. O kadar güçlüydü ki, kendi sesi kulaklarında gümbür gümbür uğulduyordu. Yine de gücünü topladı ve ona tekrar ve tekrar vurdu. Dalton arabanın kenarından yere kayarken geri çekilerek onu izledi. Dalton'dan düzensiz aralıklarla kuru ve çirkin bir ses çıkıyordu. *Hahsssss... Hahsssss...*

Geiger evin bitişiğindeki müstemilatın direklerinden birini dibine yığıldı. İçine, hemen tutuşacak gibi olan, yeni ve sıcak bir tür yakıt pompalanmaktaydı. Bu öfke idi. Böyle bir duygu içine daha önce hiç girmemişti. Ve bunun acıyla karışması, onu havaya uçurabilirmiş gibi bir his veriyordu.

Dalton dört ayak üzerinde döndü ve kan tükürdü. "Hepsi bu mu? Bütün öfke, bütün acı... Yalan söylüyorsun, Geiger. Orada daha fazlası var. Çok daha fazlası." Arabanın arka kapısının koluna tutundu ve yanağını çeliğe dayayarak kendisini yukarı çekip ayaklarının üzerine kalktı ve sonra uzun, düzensiz bir nefes aldı.

"Geiger..."

"Ne?"

"Zanni öldü mü?"

"Evet."

Dalton kanla kaplı yüzünü çevirdi. "Harry'ye teşekkür ettiğimi söylemeyi unutma."

Geiger içinde bir kibritin çakıldığını ve gözlerinin gerisinde bunun alev aldığını hissetti. Sonra bir patlamayla düşünce, acı ve mantık yok oldu. Dalton'un yanına kadar gitmesi için geçen bir saniye içinde, öfke o alevlerden bir anka kuşu gibi yükselmişti. Onu yakaladı ve kendi etrafında savurarak evin yan tarafına fırlattı. Adam biçimsiz bir yığın halinde çimenlerin üzerine yayıldı.

Geiger onu gömleğinden tutup tekrar yukarı kaldırdı ve tekrar duvara çarptı.

Duracak değildi. Henüz değil...

Dalton'u yeniden evin içine sürükledi.

İçindeki ateş hâlâ alev alev yanarken, durması mümkün değildi...

Onu yakına çekti ve sonra geriye doğru iterek eski tahtaya çarptı. Dalton'un kafası kendinden geçmiş bir sarhoş gibi öne düştü.

"Henüz değil!" diye hırıldadı Geiger.

Yakacak başka hiçbir şey kalmayınca ve ateş kendi kendini tüketip sönünce kadar durmak yoktu...

Geiger, Dalton'u geri çekti ve tekrar evin içine fırlattı, ama gücü yavaş yavaş kesiliyordu. Dalton her saniye daha ağırlaşıyordu. Gücünü toparlamak için, adamın bedenini duvara mıhlayıp bekledi.

"Artık yeter, Geiger. Bu kadarı kafi."

Geiger hortlak sesine benzeyen bu sese doğru döndü.

Harry ondan üç metre uzakta duruyordu. "Bu kadar yeter."

Geiger'in alını Dalton'un göğsüne düştü. Nefesinin ve aklının yavaşça kendisine geri dönmesini bekledi. Bu ani sessizlik içinde, başka bir varlık orada bulunduğunu belli etti. Bu, gergin ve tedirgin bir vızıltıydı. Geiger sol tarafa doğru baktı.

Anıların çapı altmış santimden büyük olan kocaman kovani, bir buçuk metre uzakta, bir saçağın altına yuvalanmıştı. Evin geçirdiği bir dizi şok, böceklerin alarmini harekete geçirmişti. Yaratıkların bir düzinesi ne olduğunu anlamak için dışarı çıkmış, gergin bir vızıltıyla giriş deliğinin etrafında uçuşuyordu.

Onların rahatsızlığını fark eden tek kişi Geiger değildi. Dalton kulağına fısıldadı.

"Duyuyor musun? Çok öfkeli." Aşağı sarkan kafasını yavaşça yukarı kaldırdı. Gözleri açıldı. "Daha... bitmedi." Sesi, ölüm yatağında yatan birisinin sesi gibiydi.

Geiger onun gözlerine baktı. Orada kendisini görebiliyordu. Kendisi oradaydı, Dalton'la birlikte.

“Haline bak, Geiger. Ben seni... özgür bıraktım.”

... *Başlangıç...*

“Sen... bana borçlusun.”

... *Orta...*

“Bitir bunu.”

... *Son...*

Geiger onu daha sıkıca kavradı ve duvardan uzağa çekerek arı kovanına doğru fırlattı. Dalton önce yüzünü kovana çarptı. Tutunduğu yerden düşerken, kovan üç büyük parçaya ayrıldı ve Dalton’un bedeni kovanla birlikte yere düştü.

Onlardan yüzlerce vardı... Tek bir akıl ve amaçla hareket ediyorlardı. Toplumsal öfkeleri bir yarış arabasının motoru kadar gürültülüydü. Bir araya geldiklerinde, güneş onları ısıldayan, titreyen bir örtüye dönüştürdü. Geiger’e ilgi duymuyorlardı. Düşmanın kim olduğunu biliyorlardı. Ve aşağı inip hücumla geçtiler.

Dalton’un yüzü ve bedeninin üstü üşüşen sürünün altında kayboldu. Geiger onun bacaklarının geri çekilmesini, kollarının zayıf biçimde sağa sola savrulmasını ve ellerinin seğirmesini izledi. Eğer bir ses çıkartıyor idiyse bile, bu intikam vızıltısı arasında bunun işitilmesi mümkün değildi.

Bir el kolunu tutu.

“Hadi gel,” dedi Harry. Onu hafifçe çekti, fakat Geiger bir heykel gibiydi. Bir mermer gibi sertleşmiş ve ağırlaşmıştı. “Hey...” Daha sıkı çekti. “*Geiger...*”

Geiger ona döndü. Harry onun gözlerinde bir ışıltı yakaladı. Belirgin, fakat tanımlanamayan bir değişimin ışıltısıydı bu... Eğer bu onun ruhunun bir yansıması idiyse, Harry bir şeyin kazanıldığını mı, yoksa kayıp mı edildiğini kestiremiyordu.

“Pekala,” dedi Geiger ve arka kapıya doğru yürüdü.

Bedenleri Dalton’un çalışma odasının zemininde yan yana dizmişlerdi. İşin niteliğine uygun olarak bunu sessizlik için-

de yapmışlardı. Geiger, daha sonra Harry'yi yoldan aşağı, Zanni'nin arabayı ilk geldikleri zaman park ettikleri yere bırakıp bırakmadığına bakmaya göndermişti.

Huzur içinde görünen sadece Zanni'ydi. Victor'un yüzünde kırık boynuna uygun mavimsi bir parlaklık ve sahtekar bir çarpıklık vardı. Matheson fazla kan kaybında dolayı bembeyaz kesilmişti. Dalton'un yüzü o kadar şişmişti ki yüz hatları zar zor seçiliyordu. Fırına verilmeye hazır, kabarmış mayalı bir ekmeğe benziyordu. Zanni, şu anda kalbi çarpıyormuş gibi duruyordu. Bir rüyayla uykuya dalmış ve sanki yaz aylarının gelip solgun ve düzgün cildine biraz renk vermesini bekliyor gibiydi.

Geiger kendisini ağırlaşmış ve sıırıslıklam olmuş gibi hissediyordu. Kemiklerine kadar ölümün içine batmıştı.

Arabanın onun yakınına geldiğini ve sonra motorun durduğunu duydu.

Olayları başından itibaren yeniden gözünün önüne getirdi. Zanni, Victor, Dewey... Hepsi de onun şaperonu olmuşlardı. Görevleri ne yapacağı belli olmayan şeref misafirine göz kulak olmak, kendi yolundan gitmesi için onu serbest bırakmak ve ihtiyaç anında onun elinin altında olmaktı. Eğlenceye katıldığı müddetçe...

Harry arabadan elinde ufak bir çantayla çıktı ve evin içine girdi. Yürüyüşü ağır ve tereddütlüydü. Yolunu kaybetmiş veya nereye gitmek istediğinden emin olmayan biri gibiydi. Çalışma odasına girdi. Geiger, Dalton'un masasında oturuyordu. Harry çantayı yukarı kaldırdı.

"Bu arabadaydı. İçine baktım. Kadına ait."

"İstedğin yere koy."

"Pasaportta "Deirdre Gold" yazıyor. Adı öyle miydi?"

"Hayır. Bu sahte. Onun adı Rosanna Soames'du."

Harry çantayı yere koydu. "Bant hiç işe yaradı mı?"

"Evet."

Harry evi araştırmış ve Dalton'un eski fentanil bantlarından bulmuştu. Kullanma tarihleri geçmişti, fakat kendisi için büyük sürpriz olsa da, Geiger bir tanesinin on beş dakika boyunca elinin etrafına sarılı kalmasını kabul etmişti.

"Senin antan hâlâ arabada."

"Pekala. Onu ıkart ve n kapının yanına bırak."

Kafası bulanık olduğu için Harry bunu yanlış anladığını varsaydı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ayrılacağın zaman... Çantayı kapının yanına koy."

"Ben ayrılırken mi? Beraber gitmiyor muyuz?"

"Bunu kendi başıma yapmam gerek, Harry. Ve senin de gitmen lazım."

Harry bu ses tonunu herkesten daha iyi biliyordu. Görüşme başlamadan bitmişti. Hiç kimseyle konuşmayacaktı. Geiger çoktan gitmişti. Sadece henüz ayrılmamıştı.

"Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum, Harry. Henüz bunu düşünmedim. Paran var mı?"

"Biraz."

"Benim antamda bol para var. Birazını al."

"Peki. Alırım."

Geiger ayağa kalktı. "şimdi yola ıkman lazım."

Harry, Geiger'in bu evdeki mevcudiyetinin ne anlama geldiğini, sözcüklere ihtiyaç olmaksızın ne demek istediğini aralarındaki bu tuhaf bağ nedeniyle anlıyordu. O yüzden, o da sessiz kalmayı tercih etti.

"nce sana bir soru sormam gerekiyor," dedi.

"Devam et."

"Ben odaya girdiğimde... Sen sandalyedeyken, Dalton'la ve onunla... Silahı kaldırıncaya sen, "Harry, hayır," dedin. Neden yle dedin?"

"Harry... Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

“Geiger... Ben onu *öldürdüm*. Bilmem gerekiyor. Niçin, “Harry, hayır?”” dedin.

“... Çünkü o beni kurtarmaya çalışıyordu.”

Harry’nin etrafındaki hava aniden buz kesti. Acımasız, ısıran bir soğuk.

“Fakat... fakat o onlardan biri değil miydi?”

“Evet.”

“O zaman niçin bunu yapsın?” Soruda bir çaresizlik fısıltısı vardı.

“Buna cevap veremem, Harry. Niçin olduğunu bilmiyorum. Kendisinin de bildiğini sanmıyorum.”

Düşünce hayatta yapayalnız kalmış bir öksüz gibi Harry’nin beynine tutundu. “O bana ateş etmeyecekti...” Dönüp Zanni’ye baktı. “Tanrım... O ateş etmeyecekti.”

“Harry... bırak bunu... şimdilik.”

Harry’nin gözleri yavaşça Geiger’e geri döndü. “Ben bunu nasıl yaparım?”

Orada öylece durdular. Bir toplu cenaze törenindeki iki kardeş gibiydiler. Sonra Geiger masadan büyük, kalın bir sarı zarf aldı ve Harry’ye gitti.

“Bunu yanına al.”

“Nedir bu?”

“Dalton’un anıları. İstersen kaldırıp atabilirsin veya Veritas Arcana’ya koyabilirsin. Sanırım Matheson koyardı.”

Harry başını salladı ve zarfı aldı.

“Harry... Christine biliyor. Gidip onu gör.”

Geiger sonra odadan çıktı.

Harry, onun eski tahta zemin üzerindeki adımlarının uzaklaşıp evin daha derinlerine girmesini dinledi, ses kaybolunca ya kadar... Ve sonra o da ön kapıya gitti.

Ormanın tepelerine yaklaşınca çantasını yere koydu ve sırt üstü sert çam iğnelerinin üzerine uzandı. Burası çok sakindi,

fakat daha yukarılardaki bir esinti ağaçların tepesini salladı. Yüksek dallar güneşin önünde, onu tekrar tekrar altın şeritler halinde parçalayarak soldan sağa, sağdan sola ileri geri sallanmaya başladı.

Acısı sürekliydi. Yoğun ve hareketli bir acıydı bu... Ama tuhaf bir şekilde, ellerine bakmadığı takdirde, parmaklar hâlâ ona ellerinin parçasıymış gibi geliyordu. Fantom ekstremitе duygusu. Bunun hakkında bir şeyler okumuştı. O yüzden, ilk günlerde bunun fiziki kaybın kendisiyle baş etmekten daha rahatsız edici olabileceğini biliyordu.

Sonra çam dumanının kokusu ona ulaştı. Doğrulup oturdu.

Aşağı tarafta, ev tutuşmuş yanıyor, alevler çatıdan daha yükseklerle tırmanıyordu. Çalışma odasında başlattığı yangın çabucak yayılmıştı. Eski ağaç çok hızlı yanardı, çünkü zaman sabırla onu buna hazırlamış olurdu. Arka bahçedeki kulübede bulduğu gaz tenekesi ancak her odaya ve koridorun zeminine ince, ıslak bir şerit serpmek için yeterliydi. Tulette’te bir itfaiye aracı olup olmadığını veya eğer duman bir kez saptanırsa, birisinin yakındaki bir köye telefon edip etmeyeceğini merak etti.

Tekrar yere uzandı ve gözlerini kapadı.

Gerçeği kendisinden çekip çıkarmak, bunu başkalarından çıkarmaktan çok farklı bir şeydi. Bunun nasıl yapıldığını öğrenmesi gerekecekti. Corley’i koyu renkli, kederli gözleriyle, defteri kucağında, Geiger’in ofisine her girişinde titreşen hafif bir gülümsemeyle, sandalyesinde otururken görebiliyordu.

Martin... Sanırım bu hissin ne olduğunu biliyorum.

Üzüntü mü?

Evet.

Anlat bana.

Keder, Martin. Keder.

36

Christine parmak ucuyla barın üzerindeki minik bir lekeyi sildi, sonra kahvesini dudaklarına götürdü. Zil her şingırdadığında kapıya bakmak gibi yeni bir âdet edinmişti.

Sabah güneşinin açısı, içeriye girdiği sırada ziyaretçinin görüntüsünü bir saniye için kararttı. Adam iki adım attıktan sonra durdu. Christine yavaşça fincanını bıraktı ve taburesinden kalktı. Eğer onlardan biri geri gelirse, öbürünün öldüğü anlamına geleceğini var sayacaktı. İçinde, sevinçten olduğu kadar korku ve endişeden de kaynaklanan bir sancı kendisini hissettirmektedir.

Christine ona doğru yürüdü. Adamın içinde bir şeyler kırılmış gibiydi. Hiçbir doktorun onaramayacağı veya yerine başka bir şey koyamayacağı bir şeyler... Kollarını dolayıp onu kendisine doğru çekti. Bedenini ona bıraktığını hissetti, sanki bir şekilde içi boşalmış gibiydi.

“Ben iyi değilim, Chris,” dedi Harry.

“... Biliyorum.”

Harry’nin elini tutu ve arka ofise götürüp kapıyı kapadı. Ceketini üstünden çıkardı.

“Otur.”

Harry kanepeye oturdu. Bakışları ortalıkta gezindi ama herhangi bir şeye bakar gibi görünmüyordu.

“Seni görmek istedim, eve gitmeden önce...”

“Harry... Anlat bana ne oldu.”

Onun yüzüne bakmak zordu. Yorgun ve bitkin görünüyor. Derisinde tuhaf, solgun benekler vardı. Kilo kaybetmişti.

Trajik bir felaketten kurtulan birisine benziyordu. Christine yanına bir sandalye çekti ve ellerini ellerine aldı.

“Yiyecek bir şey ister misin, veya içecek?”

Harry olumsuz anlamda başını salladı.

Christine sessiz ve sakin oturmak ve onun dilediği zaman ve şekilde olanları ona anlatmasını istiyordu, ama daha fazla bekleyemedi.

“Harry... Geiger buradaydı.”

“Biliyorum.”

“Bir hafta önce. Seni bulmaya çalışıyordu. Dalton’u biliyorum.”

“... O öldü.”

Bu iki sözcük Christine’in boğazına sarılan iki el gibiydi. Yutkunamıyordu. Harry’yi bıraktı ve sandalyesinde arkaya yaslandı. Üzerine yine o duygu gelmişti. Erişmesi mümkün olmayan şeyler için, kristal gibi ıslıl ıslıl parıldayan bir hüzün içinde kayıp gitme duygusu...

“Dalton... Matheson... Hepsi öldüler. Ben ve Geiger dışındayım.”

... ve sonra ani bir muallakta kalma duygusu. Havada asılı kalmış nefes, kan ve sonsuz sayıda küçük moleküller... Dondurulmuş bir görüntü içindeki hayat...

“Harry... Geiger *hayatta mı?*”

“Evet.” Olayların ne kadarını kavramış olduğu kuşkulu gibi görünüyordu. “Bunu şimdi söyledim, değil mi?”

Christine’in bedeni elektrik çarpmış gibi yeniden harekete geçti. Ciğerlerinin içindeki nefesi donmuş gibiydi. Sandalyenin kollarını sıkmakta olduğunun farkına vararak ellerini kucağına koydu.

“Özür dilerim,” dedi Harry.

“Ne için?”

“Zor olmuş olmalı. Böyle oturmak, beklemek, bilmemek.” Artık ona başka bir şey sormayacaktı. Ona ne olduğunu,

nerede olduğunu. Bu kadarı yeterliydi. Her ikisi de hayattaydı ve kendisini saracak değişik melankoli renkleri vardı, bazıları diğerlerinden daha hoş olan... Ayağa kalktı ve gelip onun yanına oturdu.

Harry'nin iç çekişi, son nefesini verir gibiydi. "Bu o his Christine."

"Hangisi?"

"Başına bir şey geldiği zaman, bir daha asla aynı olmayacağını bilirsin. Ne yaparsan yap, aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, bilirsin ki bir daha asla aynı olmayacaksın. Doğru mu?"

"Evet."

"Bir şeyler yapmak zorunda kaldım... *Mecburdum*. Çok rahatsızlık duymakta olduğum şeyler. Gerçekten kötü şeyler."

Christine bir elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla onun saçını düzeltmeye başladı. Bunu yapmaya her zaman bayılmıştı.

"Harry... Hemen eve gitmen gerekmez. Bir süre için benimle kalmalısın. İşleri biraz düzeltmeye çalışırız."

"Öyle mi dersin?"

"Evet. Öyle derim."

Harry sırtını yastığa dayadı ve gözlerini kapadı. "Peki," dedi. "Bir süre için."

Christine parmaklarını onun saçlarından geçirmeye başladı. Onu yakalayan şeytanlardan bazıları etkisiz hale gelene ve yüzündeki çizgilerin keskinliği kayboluncaya kadar onu seyretmeye devam etti. Sonra o da onun yanına yerleşti, ona iyice yaklaşarak.

Christine, Geiger'in, aksamasını kendine has bir zarafete dönüştürerek yürüyüp uzaklaşmakta olduğunu görür gibi oldu. Geiger'in arkada ne bıraktığını göremiyordu, ama Geiger de dönüp bakmıyordu. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Kedi tek kişilik sadık bir izleyici gibi pencerenin pervazında yatıyordu.

Ezra yangın merdiveninin üzerinde durmuş kemanını çalıyordu. Bir melodi yaratmıştı, günler önce. İçinde bulduğu ve her gece penceresinin dışında bir şey eklediği ağır, hüzünlü bir melodi... Komşular henüz bu konuda şikayette bulunmamışlardı. Hatta yakındaki apartmanlardan birinden alkışlayan bile olmuştu.

Zaman kendisini yeniden icat etmişti, antik konvansiyonları ret ederek, saatlerin ve dakikaların kısıtlamalarını üzerinden atarak, kendini kurtararak, genişleyerek, kısalarak ve kendi esnek ve akıcı doğasını keşfederek... Şimdi Ezra zamanı duygularına göre ölçüyordu. Bazen bir rüya uçuşunda oluyordu, bazen de öksüz bir ümit anı yaşıyordu. Zaman zaman kısa ve sarsıntılı uyku gezintileri yapıyordu. Ümitsizlik uzanıp gidiyordu, ama kendisini bırakmıyordu. Sonra, bir huzur anı geliyordu. Hepsi bir arada gidiyordu, peş peşe. Zamanı kollayan annesiydi. "Ezra... Kalkma vakti." "Ezra... Yemek." "Ezra... Yatma vakti."

Kedinin tek gözü açıldı, parlak bir altın para gibiydi. Tony sırtını iyice eğerek ağır bir gerinmeyle kalktı ve sonra metal ızgaraların üzerine atladı. Çocuk onun kare şeklindeki açıklığa gidip kalkık merdivenin üç basamağından aşağı doğru inişini izledi. Aynen Geiger'in söylediği gibi, eve her zaman geri geliyordu. Ama kedi dışarıda gece gezintileri yaparken, Ezra'nın beyninde ortaya çıkan panik cinlerinin poposunu tekmelemesi gerekiyordu.

"Sonra görüşürüz, Tony."

Kedi yere atladı ve karanlık bahçenin içinde yürüyerek kayboldu.

Ezra ümidini kesmemişti, fakat atmaya kıyamadığı kırık bir oyuncak gibi, onu toz tutmakta olan bir rafın üzerine kal-

dırmıştı. Dr. Corley bir keresinde kederin hem en güç, hem de en basit duygu olduğunu söylemişti. Sevgi ve nefretin her insan için farklı olduğunu, birisini niçin sevdiğin veya nefret ettiğinle ilgili bir milyon sebep olabileceğini ve hatta niçin olduğunu anlamayabileceğini, fakat kederin herkes için neredeyse aynı olduğunu ve hepimizin bunu niçin hissettiğimizi bildiğimizi söylemişti. Son zamanlarda, Ezra bunun, insanın pratik yaparak kendisini daha iyi duruma getirdiği bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Titrek bir A bemol notasını çalarken, aşağıdaki karanlıkta bir hareket gördü. Hareket bir saniyeden az sürmüştü. Siyah üzerinde daha siyah, gölge üzerinde gölge gibiydi. Tek başına bakarak geçirdiği bin gecedan dolayı, bahçedeki her şeyin silüetini biliyordu. Şimdi orada daha önce hiç olmayan bir şey vardı. Batı çitinin yanında... Gecenin içinde uzun boylu bir leke. Akli gerilere gitti, annesiyle birlikte metroda oldukları bir zamana.

Anne... Bu adamlarla konuşmaya gitmek, onlara bilmiyor olabilecekleri şeyler söylemek... Evet, belki yardımcı olabilirler. Ama hepimizin peşine düşebilirler de...

Sonra kedi miyavladı.

“Tony?” Ezra kemanı pervaza bıraktı ve korkuluğa doğru eğildi. “Tony...”

Bir miyavlama daha duyuldu ve daha sona ermeden susturuldu. Sesin kesilmesi Ezra’nın kafasının arkasının karınca- lanmasına yol açtı.

“Tony! Gel buraya!” Sesi karşı tuğla evden yankılandı ve öldü.

“Bağırma, Ezra. O benimle.”

Kadife gibi ses o kadar heyecanlandırıcı idi ki, sözcükler anlamsız kalıyordu. Ezra bir nefes daha almadan merdivenin üç basamağını inmiş ve iki metreden yere kendini bırakmıştı. Adrenalinin yükselmesi oksijeni gereksiz kılıyordu.

“Neredesin?”

“Burada.”

Ezra kendi eksenini üzerinde döndü. Bahçenin öbür tarafında gölgelerden oluşan bir duvar, şişip duvardan kopuyor ileri geliyormuş gibi göründü. Bu gölge, ayrı bir siyah varlık haline geldi ve solgun gri bir ışık kesiti içinde durdu. Ezra silüetin sağ omuzunun üzerinde altın renkli bir gözün kırıştığını gördü.

Hayatında hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Ona varmadan önce infilak edeceğinden korkuyordu. Son bir buçuk metre bir atlayış haline geldi ve kollarını Geiger’in boynuna dolayıp sıkı sıkı sarıldı. Kedi bundan hoşnut kalmayan bir hırıltı ile yere atladı. Geiger’in kolları kucaklaşmayı tamamladı. Eldivenli ellerinden biri Ezra’nın başını göğsüne bastırıyordu.

İkisinin sessizliği söyleyecek doğru sözcükleri bulmakla ilgili değildi. Geiger’in konuşmak için hiçbir acelesi yoktu, oldukları gibi kalmaktan memnundu. Ezra’nın aklına gelen tek şey, sormaktan çok korktuğu bir soruydu.

“Söyle bana,” dedi Ezra nihayet.

Cevap duraksamadan geldi.

“Harry hayatta. Baban öldü.”

Ezra’nın ağlamasının prelüdü, başını tek bir kez sallamasıydı ve sonra yaşlar birikti ve döküldü. Karmaşa veya hıçkırıklar olmadan yumuşak bir geçişti bu. Geiger’e bu, uzun zamandır beklenen bir hareket gibi geldi, ama cesur bir hareketti. Fırtınadan kaçan bir aptalın kağıttan bir eve sığınması gibi değildi. Fırtınadan kaçmak veya onun hakimiyetini reddetmek veya kalbi bir zırh içine almak yerine, kederi kucaklamayı yeğlemekle ilgili olan bir hareketti.

Belki bazı şeyleri ona bu çocuk öğretebilirdi.

Şehrin homurdanan gece yarısı uğultusu, hiç durmayan bir motordur. Kaçamayacağınız bir şeydi. Her zaman sizinle beraberdi.

Geiger çocuğun titreyen bedenini daha sıkıca tuttu.

“Ben buradayım, Ezra,” dedi. “Ben buradayım.”